

Holy Bible

Aionian Edition®

Dansk Bibel
Danish Bible OT1931 / NT1907
New Testament

Holy Bible Aionian Edition ®
Dansk Bibel
Danish Bible OT1931 / NT1907
New Testament
Language: Danish
Denmark, Greenland, Faroe Islands

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 8/11/2022
Source copyright: Public Domain
Authorized by the Danish King, 1931, 1907

Formatted by Speedata Publisher 5.3.10 (Pro) on 12/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously and <https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc, <https://Nainoia-Inc.signedon.net>
All profits are given to <https://CoolCup.org>

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at <https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources>
Volunteer help and comments are welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Forord

Dansk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of *eternal punishment*. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Dansk at AionianBible.org/History

- 06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
- 04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
- 12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
- 06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
- 01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
- 06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
- 12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
- 01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
- 01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
- 07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
- 07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
- 02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
- 03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
- 09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
- 10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
- 11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
- 03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
- 10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
- 10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
- 02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
- 05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
- 08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
- 12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
- 03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
- 11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
- 12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
- 01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
- 01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
- 01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
- 02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
- 02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
- 12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
- 02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
- 05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
- 08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
- 08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
- 10/20/24 - Gospel Primer handout format.
- 11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
- 01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
- 03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
- 06/21/25 - 468 translations now available in 230 languages.
- 09/01/25 - 538 translations now available in 291 languages.

Indholdsfortegnelse

NYE TESTAMENTE

Matthæus	1
Markus	27
Lukas	44
Johannes	72
Apostelenes gerninger	93
Romerne	121
1 Korinterne	132
2 Korinterne	143
Galaterne	150
Efeserne	154
Filipperne	158
Kolossensern	161
1 Tessalonikerne	164
2 Tessalonikerne	167
1 Timoteus	169
2 Timoteus	172
Titus	174
Filemon	176
Hebræerne	177
Jakob	185
1 Peter	188
2 Peter	191
1 Johannes	193
2 Johannes	196
3 Johannes	197
Judas	198
Aabenbaringen	199

Appendiks

Læservesjledning

Ordbog

Kort

Skæbne

Billeder, Doré

NYE TESTAMENTE

Men Jesus sagde: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre.“

Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning.

Lukas 23:34

Matthæus

1 Jesu Kristi, Davids Søns, Abrahams Søns, Slægtebog. 2 Abraham avlede Isak; og Isak avlede Jakob; og Jakob avlede Juda og hans Brødre; 3 og Juda avlede Fares og Zara med Thamar; og Fares avlede Esrom; og Esrom avlede Aram; 4 og Aram avlede Aminadab; og Aminadab avlede Nasson; og Nasson avlede Salmon; 5 og Salmon avlede Boas med Rakab; og Boas avlede Obed med Ruth; og Obed avlede Isaj; 6 og Isaj avlede Kong David; og David avlede Salomon med Urias's Hustru; 7 og Salomon avlede Roboam; og Roboam avlede Abia; og Abia avlede Asa; 8 og Asa avlede Josafat; og Josafat avlede Joram; og Joram avlede Ozias; 9 og Ozias avlede Joatham; og Joatham avlede Akas; og Akas avlede Ezekias; 10 og Ezekias avlede Manasse; og Manasse avlede Amon; og Amon avlede Josias; 11 og Josias avlede Jekonias og hans Brødre paa den Tid, da Bortførelsen til Babylon fandt Sted. 12 Men efter Bortførelsen til Babylon avlede Jekonias Salathiel; og Salathiel avlede Zorobabel; 13 og Zorobabel avlede Abiud; og Abiud avlede Eliakim; og Eliakim avlede Azor; 14 og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede Akim; og Akim avlede Eliud; 15 og Eliud avlede Eleazar; og Eleazar avlede Matthan; og Matthan avlede Jakob; 16 og Jakob avlede Josef, Marias Mand; af hende blev Jesus født, som kaldes Kristus. 17 Altsaa ere alle Slægtledene fra Abraham indtil David fjorten Slægtled, og fra David indtil Bortførelsen til Babylon fjorten Slægtled, og fra Bortførelsen til Babylon indtil Kristus fjorten Slægtled. 18 Men med Jesu Kristi Fødsel gik det saaledes til. Da Maria, hans Moder, var trolovet med Josef, fandtes hun, førend de kom sammen, at være frugtsommelig af den Helligaand. 19 Men da Josef, hendes Mand, var retfærdig og ikke vilde beskæmme hende offentligt, besluttede han hemmeligt at skille sig fra hende. 20 Men idet han tænkte derpaa, se, da viste en Herrens Engel sig for ham i en Drøm og sagde: „Josef, Davids Søn! frygt ikke for at tage din Hustru Maria til dig; thi det, som er avlet i hende, er af den Helligaand. 21 Og hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder.“ 22 Men dette er alt sammen sket, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten,

som siger: 23 „Se, Jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel“, hvilket er udlagt: Gud med os. 24 Men da Josef vaagnede op af Søvnen, gjorde han, som Herrens Engel havde befalet ham, og han tog sin Hustru til sig. 25 Og han kendte hende ikke, førend hun havde født sin Søn, den førstefødte, og han kaldte hans Navn Jesus.

2 Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, i Kong Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland til Jerusalem og sagde: 2 „Hvor er den Jødernes Konge, som er født? thi vi have set hans Stjerne i Østen og ere komne for at tilbede ham.“ 3 Men da Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham; 4 og han forsamlede alle Folkets Ypperstepræster og skriftkloge og adspurgte dem, hvor Kristus skulde fødes. 5 Og de sagde til ham: „I Bethlehem i Judæa; thi saaledes er der skrevet ved Profeten: 6 Og du, Bethlehem i Judas Land, er ingenlunde den mindste iblandt Judas Fyrster; thi af dig skal der udgaa en Fyrste, som skal vogte mit Folk Israel.“ 7 Da kaldte Herodes hemmeligt de vise og fik af dem nøje Besked om Tiden, da Stjernen havde ladet sig til Syne. 8 Og han sendte dem til Bethlehem og sagde: „Gaar hen og forhører eder nøje om Barnet; men naar I have fundet det, da forkynner mig det, for at ogsaa jeg kan komme og tilbede det.“ 9 Men da de havde hørt Kongen, droge de bort; og se, Stjernen, som de havde set i Østen, gik foran dem, indtil den kom og stod oven over, hvor Barnet var. 10 Men da de saa Stjernen, bleve de saare meget glade. 11 Og de gik ind i Huset og saa Barnet med dets Moder Maria og faldt ned og tilbade det og oplode deres Gemmer og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra. 12 Og da de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, droge de ad en anden Vej tilbage til deres Land. 13 Men da de vare dragne bort, se, da viser en Herrens Engel sig i en Drøm for Josef og siger: „Staa op, og tag Barnet og dets Moder med dig og fly til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søger efter Barnet for at dræbe det.“ 14 Og han stod op og tog Barnet og dets Moder med sig om Natten og drog bort til Ægypten. 15 Og han var der indtil Herodes's Død, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten,

der siger: „Fra Ægypten kaldte jeg min Søn.“ **16** Da hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Herodes nu saa, at han var blevet skuffet af de vise, eder med den Helligaand og Ild. **12** Hans Kasteskovl blev han saare vred og sendte Folk hen og lod alle er i hans Haand, og han skal gennemrense sin Lo Drengebørn ihjelslaa, som vare i Bethlehem og i hele og samle sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han dens Omegn, fra to Aar og derunder, efter den Tid, opbrænde med uslukkelig Ild.” **13** Da kommer Jesus som han havde faaet Besked om af de vise. **17** Da fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes af blev det opfyldt, som er talt ved Profeten Jeremias, ham. **14** Men Johannes vilde formene ham det og som siger: **18** „En Røst blev hørt i Rama, Graad og sagde: „Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer megen Jamren; Rakel græd over sine Børn og vilde til mig!“ **15** Men Jesus svarede og sagde til ham: ikke lade sig trøste, thi de ere ikke mere.“ **19** Men „Tilsted det nu; thi saaledes sømmer det sig for os at da Herodes var død, se, da viser en Herrens Engel fuldkomme al Retfærdighed.“ Da tilsteder han ham sig i en Drøm for Josef i Ægypten og siger: **20** „Staa det. **16** Men da Jesus var blevet døbt, steg han op, og tag Barnet og dets Moder med dig, og drag straks op af Vandet, og se, Himpleneaabnedes for til Israels Land; thi de ere døde, som efterstræbte ham, og han saa Guds Aand dale ned som en Due Barnets Liv.“ **21** Og han stod op og tog Barnet og og komme over ham. **17** Og se, der kom en Røst dets Moder med sig og kom til Israels Land. **22** Men fra Himplene, som sagde: „Denne er min Søn, den da han hørte, at Arkelaus var Konge over Judæa i sin elskede, i hvem jeg har Velbehag.“

Fader Herodes's Sted, frygtede han for at komme derhen; og han blev advaret af Gud i en Drøm og drog bort til Galilæas Egne. **23** Og han kom og tog Bolig i en By, som kaldes Nazareth, for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeterne, at han skulde kaldes Nazaræer.

3 Men i de Dage fremstaar Johannes Døberen og prædiker i Judæas Ørken og siger: **2** „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.“ **3** Thi han er den, om hvem der er talt ved Profeten Esajas, som siger: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!“ **4** Men han, Johannes, havde sit Klædebon af Kamelhaar og et Læderbælte om sin Lænd; og hans Føde var Græshopper og vild Honning. **5** Da drog Jerusalem ud til ham og hele Judæa og hele Omegnen om Jordan. **6** Og de blev døbte af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder. **7** Men da han saa mange af Farisærne og Saddukæerne komme til hans Daab, sagde han til dem: „I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra den kommende Vrede? **8** Bærer da Frugt, som er Omvendelsen værdig, **9** og mener ikke at kunne sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. **10** Men Øksen ligger allerede ved Roden af Træerne; saa bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden. **11** Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, han,

4 Da blev Jesus af Aanden ført op i Ørkenen for at fristes af Djævelen. **2** Og da han havde fastet fyrettyve Dage og fyrettyve Nætter, blev han omsider hungrig. **3** Og Fristeren gik til ham og sagde: „Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene skulle blive Brød.“ **4** Men han svarede og sagde: „Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund.“ **5** Da tager Djævelen ham med sig til den hellige Stad og stiller ham paa Helligdommens Tinde og siger til ham: **6** „Er du Guds Søn, da kast dig herved; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænder, for at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten.“ **7** Jesus sagde til ham: „Der er atter skrevet: Du maa ikke friste Herren din Gud.“ **8** Atter tager Djævelen ham med sig op paa et saare højt Bjerg og viser ham alle Verdens Riger og deres Herlighed; og han sagde til ham: **9** „Alt dette vil jeg give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig.“ **10** Da siger Jesus til ham: „Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.“ **11** Da forlader Djævelen ham, og se, Engle kom til ham og tjente ham. **12** Men da Jesus hørte, at Johannes var kastet i Fængsel, drog han bort til Galilæa. **13** Og han forlod Nazareth og kom og tog Bolig i Kapernaum, som ligger ved Søen, i Sebulons og Naftalis Egne, **14** for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som siger: **15** „Sebulons Land og Naftalis Land langs Søen, Landet hinsides

Jordan, Hedningernes Galilæa, **16** det Folk, som sad nedtrædes af Menneskene. **14** I ere Verdens Lys; en i Mørke, har set et stort Lys, og for dem, som sad i Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. **15** Dødens Land og Skygge, for dem er der opgaaet et Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under Lys." **17** Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og Skæppen, men paa Lysestagen; saa Skinner det for sige: „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet alle dem, som ere i Huset. **16** Lader saaledes eders nær." **18** Men da han vandrede ved Galilæas Sø, saa Lys skinne for Menneskene, at de maa se eders gode han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas, Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene. **17** hans Broder, i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven vare Fiskere. **19** Og han siger til dem: „Følger efter eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere." **20** men for at fuldkomme. **18** Thi sandelig, siger jeg Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. **21** Og eder, indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end da han derfra gik videre, saa han to andre Brødre, ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaa af Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, Loven, indtil det er sket alt sammen. **19** Derfor, den, i Skibet med deres Fader Zebedæus, i Færd med som bryder et af de mindste af disse Bud og lærer at bøde deres Garn, og han kaldte paa dem. **22** Og Menneskene saaledes, han skal kaldes den mindste i de forlode straks Skibet og deres Fader og fulgte Himmeriges Rige; men den, som gør dem og lærer ham. **23** Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, idet dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige. **20** Thi han lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets jeg siger eder: Uden eders Retfærdighed overgaard Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver de skriftkloges og Farisæernes, komme I ingenlunde Skrøbelighed iblandt Folket. **24** Og hans Ry kom ind i Himmeriges Rige. **21** I have hørt, at der er sagt ud over hele Syrien; og de bragte til ham alle dem, til de gamle: Du maa ikke slaa ihjel, men den, som som lede af mange Haande Sygdomme og vare plagede af Lidelser, baade besatte og maanesyge skal være skyldig for Dommen. **22** Men og værkbrudne; og han helbredte dem. **25** Og store Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dommen; Skarer fulgte ham fra Galilæa og Dekapolis og og den, som siger til sin Broder: Raka! skal være Jerusalem og Judæa og fra Landet hinsides Jordan. skyldig for Raadet; og den, som siger: Du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild. (**Geenna g1067**) **23**

5 Men da han saa Skarerne, steg han op paa Bjerget; Derfor, naar du ofrer din Gave paa Alteret og der og da han havde sat sig, gik hans Disciple hen til ham, **2** og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde: kommer i Hu, at din Broder har noget imod dig, **24** **3** „Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges saa lad din Gave blive der foran Alteret, og gaa hen, Rige er deres. **4** Salige ere de, som sørge, thi de forlig dig først med din Broder, og kom da og offer din skulle husvales. **5** Salige ere de sagtmodige, thi de Gave! **25** Vær velvillig mod din Modpart uden Tøven, skulle arve Jorden. **6** Salige ere de, som hungre og medens du er med ham paa Vejen, for at Modparten tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes. ikke skal overgive dig til Dommeren, og Dommeren til **7** Salige ere de barmhertige, thi dem skal vises Tjeneren, og du skal kastes i Fængsel. **26** Sandelig, Barmhertighed. **8** Salige ere de rene af Hjertet, thi de siger dig, du skal ingenlunde komme ud derfra, skulle se Gud. **9** Salige ere de, som stiftte Fred, thi førend du faar betalt den sidste Hvid. **27** I have hørt, de skulle kaldes Guds Børn. **10** Salige ere de, som at der er sagt: Du maa ikke bedrive Hor. **28** Men jeg ere forfulgte for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges siger eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at Rige er deres. **11** Salige ere I, naar man haaner og begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende forfølger eder og lyver eder alle Haande ondt paa for i sit Hjerte. **29** Men dersom dit højre Øje forarger dig, min Skyld. **12** Glæder og fryder eder, thi eders Løn saa riv det ud, og kast det fra dig; thi det er bedre for skal være stor i Himlene; thi saaledes have de forfulgt dig, at eet af dine Lemmer fordærves, end at hele Profeterne, som vare før eder. **13** I ere Jordens Salt; dit Legeme bliver kastet i Helvede. (**Geenna g1067**) **30** men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det Og om din højre Haand forarger dig, saa hug den af da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og kast den fra dig; thi det er bedre for dig, at eet

af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme Løn. 3 Men naar du giver Almisse, da lad din venstre kommer i Helvede. (Geenna g1067) 31 Og der er sagt: Haand ikke vide, hvad din højre gør, 4 for at din Den, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som et Skilsmissebrev. 32 Men jeg siger eder, at enhver, ser i Løndom, skal betale dig. 5 Og naar I bede, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, skulle I ikke være som Hyklerne; thi de staa gerne i gør, at hun bedriver Hor, og den, som tager en fraskilt Kvinde til Ægte, bedriver Hor. 33 I have fremdeles Synagogerne og paa Gadehjørnerne og bede, for at de kunne vise sig for Menneskene; sandelig, siger hørt, at der er sagt til de gamle: Du maa ikke gøre jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. 6 Men nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder. du, naar du beder, da gaa ind i dit Kammer, og luk 34 Men jeg siger eder, at I maa aldeles ikke sværge, din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og hverken ved Himmelten, thi den er Guds Trone, 35 ej din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. 7 Men heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ej naar I bede, maa I ikke bruge overflødige Ord som heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Hedningerne; thi de mene, at de skulle blive bønhørte Stad. 36 Du maa heller ikke sværge ved dit Hoved, for deres mange Ord. 8 Ligner derfor ikke dem; thi thi du kan ikke gøre et eneste Haar hvit eller sort. 37 eders Fader ved, hvad I trænge til, førend I bede ham. Men eders Tale skal være ja, ja, nej, nej; hvad der 9 Derfor skulle I bede saaledes: Vor Fader, du, som er er ud over dette, er af det onde. 38 I have hørt, at i Himmelne! Helligt vorde dit Navn; 10 komme dit Rige; der er sagt: Øje for Øje, og Tand for Tand. 39 Men ske din Villie, som i Himmelten saaledes ogsaa paa jeg siger eder, at I maa ikke sætte eder imod det Jorden; 11 giv os i Dag vort daglige Brød; 12 og forlad onde; men dersom nogen giver dig et Slag paa din os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere; højre Kind, da vend ham ogsaa den anden til! 40 Og 13 og led os ikke i Fristelse; men fri os fra det onde; dersom nogen vil gaa i Rette med dig og tage din [thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.] Kjortel, lad ham da ogsaa faa Kappen! 41 Og dersom 14 Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, vil nogen tvinger dig til at gaa een Mil, da gaa to med eders himmelske Fader ogsaa forlade eder; 15 men ham! 42 Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil den, som vil laane af dig. 43 I have hørt, at der er eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser. sagt: Du skal elske din Næste og have din Fjende. 44 16 Og naar I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner Hyklerne; thi de gøre deres Ansigter ukendelige, for dem, som forbande eder, gører dem godt, som hade at de kunne vise sig for Menneskene som fastende; eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres eder, 45 for at I maa vorde eders Faders Børn, han, Løn. 17 Men du, naar du faster, da salv dit Hoved, som er i Himmelne; thi han lader sin Sol opgaa over og to dit Ansigt, 18 for at du ikke skal vise dig for onde og gode og lader det regne over retfærdige Menneskene som fastende, men for din Fader, som og uretfærdige. 46 Thi dersom I elske dem, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal elske eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke ogsaa betale dig. 19 Samler eder ikke Skatte paa Jorden, Tolderne det samme? 47 Og dersom I hilse eders hvor Møl og Rust fortære, og hvor Tyve bryde ind Brødre alene, hvad stort gøre I da? Gøre ikke ogsaa og stjæle; 20 men samler eder Skatte i Himmelten, Hedningerne det samme? 48 Værer da I fuldkomne, hvor hverken Møl eller Rust fortærer, og hvor Tyve ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.

6 Vogter eder, at I ikke øve eders Retfærdighed for

Menneskene for at beskues af dem: ellers have I ikke Løn hos eders Fader, som er i Himmelne. 2 Derfor, naar du giver Almisse, maa du ikke lade blæse i Basun foran dig, som Hyklerne gøre i Synagogerne og paa Gaderne, for at de kunne blive ærede af Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres

Haand ikke vide, hvad din højre gør, 4 for at din Den, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som et Skilsmissebrev. 32 Men jeg siger eder, at enhver, ser i Løndom, skal betale dig. 5 Og naar I bede, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, skulle I ikke være som Hyklerne; thi de staa gerne i gør, at hun bedriver Hor, og den, som tager en fraskilt Kvinde til Ægte, bedriver Hor. 33 I have fremdeles Synagogerne og paa Gadehjørnerne og bede, for at de kunne vise sig for Menneskene; sandelig, siger hørt, at der er sagt til de gamle: Du maa ikke gøre jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. 6 Men nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder. du, naar du beder, da gaa ind i dit Kammer, og luk 34 Men jeg siger eder, at I maa aldeles ikke sværge, din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og hverken ved Himmelten, thi den er Guds Trone, 35 ej din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. 7 Men heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ej naar I bede, maa I ikke bruge overflødige Ord som heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Hedningerne; thi de mene, at de skulle blive bønhørte Stad. 36 Du maa heller ikke sværge ved dit Hoved, for deres mange Ord. 8 Ligner derfor ikke dem; thi thi du kan ikke gøre et eneste Haar hvit eller sort. 37 eders Fader ved, hvad I trænge til, førend I bede ham. Men eders Tale skal være ja, ja, nej, nej; hvad der 9 Derfor skulle I bede saaledes: Vor Fader, du, som er er ud over dette, er af det onde. 38 I have hørt, at i Himmelne! Helligt vorde dit Navn; 10 komme dit Rige; der er sagt: Øje for Øje, og Tand for Tand. 39 Men ske din Villie, som i Himmelten saaledes ogsaa paa jeg siger eder, at I maa ikke sætte eder imod det Jorden; 11 giv os i Dag vort daglige Brød; 12 og forlad onde; men dersom nogen giver dig et Slag paa din os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere; højre Kind, da vend ham ogsaa den anden til! 40 Og 13 og led os ikke i Fristelse; men fri os fra det onde; dersom nogen vil gaa i Rette med dig og tage din [thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.] Kjortel, lad ham da ogsaa faa Kappen! 41 Og dersom 14 Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, vil nogen tvinger dig til at gaa een Mil, da gaa to med eders himmelske Fader ogsaa forlade eder; 15 men ham! 42 Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil den, som vil laane af dig. 43 I have hørt, at der er eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser. sagt: Du skal elske din Næste og have din Fjende. 44 16 Og naar I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner Hyklerne; thi de gøre deres Ansigter ukendelige, for dem, som forbande eder, gører dem godt, som hade at de kunne vise sig for Menneskene som fastende; eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres eder, 45 for at I maa vorde eders Faders Børn, han, Løn. 17 Men du, naar du faster, da salv dit Hoved, som er i Himmelne; thi han lader sin Sol opgaa over og to dit Ansigt, 18 for at du ikke skal vise dig for onde og gode og lader det regne over retfærdige Menneskene som fastende, men for din Fader, som og uretfærdige. 46 Thi dersom I elske dem, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal elske eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke ogsaa betale dig. 19 Samler eder ikke Skatte paa Jorden, Tolderne det samme? 47 Og dersom I hilse eders hvor Møl og Rust fortære, og hvor Tyve bryde ind Brødre alene, hvad stort gøre I da? Gøre ikke ogsaa og stjæle; 20 men samler eder Skatte i Himmelten, Hedningerne det samme? 48 Værer da I fuldkomne, hvor hverken Møl eller Rust fortærer, og hvor Tyve ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.

21 Thi hvor din Skat er, ikke bryde ind og stjæle. 22 Øjet er Legemets der vil ogsaa dit Hjerte være. 23 Øjet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver hele dit Øje lynt; 24 men dersom dit Øje er daarligt, bliver hele dit Øje mørkt. Dersom nu det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da ikke Mørket! 25 Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten have den ene og elske den anden eller holde sig til den

ene og ringeagte den anden. I kunne ikke tjene Gud ham om en Fisk, mon han da vil give ham en Slange? og Mammon. 25 Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder 11 Dersom da I, som ere onde, vide at give eders ikke for eders Liv, hvad I skulle spise, eller hvad I Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I som er i Himlene, give dem gode Gaver, som bede skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden, og ham! 12 Altsaa, alt hvad I ville, at Menneskene skulle Legemet mere end Klæderne? 26 Ser paa Himmelens gøre imod eder, det skulle ogsaa I gøre imod dem; thi Fugle; de saa ikke og høste ikke og sanke ikke i dette er Loven og Profeterne. 13 Gaar ind ad den Lader, og eders himmelske Fader føder dem; ere I snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, ikke meget mere værd end de? 27 Og hvem af eder som fører til Fortabelsen, og de ere mange, som gaa kan ved at bekymre sig lægge een Alen til sin Vækst? ind ad den; 14 thi den Port er snæver, og den Vej er 28 Og hvorfor bekymre I eder for Klæder? Betragter trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde Lillerne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde den. 15 Men vogter eder for de falske Profeter, som ikke og spinde ikke; 29 men jeg siger eder, at end ikke komme til eder i Faareklæder, men indvortes ere Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem. glubende Ulve. 16 Af deres Frugter skulle I kende 30 Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, dem. Sanker man vel Vindruer af Torne eller Figener som staar i Dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde af Tidsler? 17 Saaledes bærer hvert godt Træ gode han da ikke meget mere klæde eder, I lidetroende? Frugter, men det raadne Træ bærer slette Frugter. 31 Derfor maa I ikke bekymre eder og sige: Hvad 18 Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, og et skulle vi spise? eller: Hvad skulle vi drikke? eller: raadent Træ kan ikke bære gode Frugter. 19 Hvert Hvormed skulle vi klæde os? 32 — efter alt dette søger Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugges og kastes jo Hedningerne —. Thi eders himmelske Fader ved, i ilden. 20 Altsaa skulle I kende dem af deres Frugter. at I have alle disse Ting nødig. 33 Men søger først 21 Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør disse Ting gives eder i Tilgift. 34 Bekymrer eder derfor min Faders Villie, som er i Himlene. 22 Mange skulle ikke for den Dag i Morgen; thi den Dag i Morgen sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke skal bekymre sig for sig selv. Hver Dag har nok i sin profeteret ved dit Navn, og have vi ikke uddrevet onde Plage.

7 Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, 2 og med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder. 3 Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget Øje bliver du ikke var? 4 Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Lad mig drage Skæven ud af dit Øje; og se, Bjælken er i dit eget Øje. 5 Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart til at tage Skæven ud af din Broders Øje. 6 Giver ikke Hunde det hellige, kaster ikke heller eders Perler for Svin, for at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder og vende sig og sønderrive eder. 7 Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder. 8 Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op. 9 Eller hvilket Menneske er der iblandt eder, som, naar hans Søn beder ham om Brød, vil give ham en Sten? 10 Eller naar han beder

Aander ved dit Navn, og have vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn? 23 Og da vil jeg bekende for dem: Jeg kendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som øve Uret! 24 Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa Klippen, 25 og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa Klippen. 26 Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gør efter dem, skal lignes ved en Daare, som byggede sit Hus paa Sandet, 27 og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og stødte imod dette Hus, og det faldt, og dets Fald var stort." 28 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, vare Skarerne slagne af Forundring over hans Lære; 29 thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som deres skriftkloge.

8 Men da han var gaaet ned af Bjerget, fulgte store Skarer ham. 2 Og se, en spedalsk kom, faldt ned

for ham og sagde: „Herre! om du vil, saa kan du rense mig.” 3 Og han udrakte Haanden, rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; bliv ren!” Og straks blev han renset for sin Spedalskhed. 4 Og Jesus siger til ham: „Se til, at du ikke siger det til nogen; men gaa hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer den Gave, som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem.” 5 Men da han gik ind i Kapernaum, traadte en Høvedsmand i bange, I lidetroende?” Da stod han op og truede han gik hen til ham, vækkede ham og sagde: „Herre, frels os! vi forgaa.” 26 Og han siger til dem: „Hvorfor ere Moses har befælet, til Vidnesbyrd for dem.” 5 Men da han gik hen til ham, bad ham og sagde: 6 „Herre! min Dreng Men Menneskene forundrede sig og sagde: „Hvem ligger hjemme værkbruden og pines svarlig.” 7 Jesus er dog denne, siden baade Vindene og Søen ere siger til ham: „Jeg vil komme og helbrede ham.” 8 Og ham lydige?” 28 Og da han kom over til hin Side Høvedsmanden svarede og sagde: „Herre! jeg er ikke til Gadarenernes Land, mødte ham to besatte, som værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag; men sig kom ud fra Gravene, og de vare saare vilde, saa at det blot med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. 9 ingen kunde komme forbi ad den Vej. 29 Og se, de Jeg er jo selv et Menneske, som staar under Øvrighed raabte og sagde: „Hvad have vi med dig at gøre, og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den du Guds Søn? Er du kommen hid før Tiden for at ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa pine os?” 30 Men der var langt fra dem en stor Hjord kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa gør Svin, som græssede. 31 Og de onde Aander bade han det.” 10 Men da Jesus hørte det, forundrede ham og sagde: „Dersom du uddriver os, da send os i han sig og sagde til dem, som fulgte ham: „Sandelig, Svinehjorden!” 32 Og han sagde til dem: „Gaar!” Men siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa de fore ud og fore i Svinene; og se, hele Hjorden stor en Tro. 11 Men jeg siger eder, at mange skulle styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og døde i komme fra Øster og Vester og sidde til Bords med Vandet. 33 Men Hyrderne flyede og gik hen i Byen og Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige. 12 fortalte det alt sammen, og hvorledes det var gaaet til Men Rigets Børn skulle kastes ud i Mørket udenfor; med de besatte. 34 Og se, hele Byen gik ud for at der skal der være Graad og Tænders Gnidsel.” 13 Og møde Jesus; og da de saa ham, bade de ham om, at Jesus sagde til Høvedsmanden: „Gaa bort, dig ske, han vilde gaa bort fra deres Egn.

som du troede!” Og Drengen blev helbredet i den samme Time. 14 Og Jesus kom ind i Peters Hus og saa, at hans Svigermoder laa og havde Feber. 15 Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende, og hun stod op og vartede ham op. 16 Men da det var blevet Aften, førte de mange besatte til ham, og han uddrev Aanderne med et Ord og helbredte alle de syge; 17 for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, der siger: „Han tog vore Skrøbeligheder og bar vore Sygdomme.” 18 Men da Jesus saa store Skarer omkring sig, befalede han at fare over til hin Side. 19 Og der kom een, en skriftklog, og sagde til ham: „Mester! jeg vil følge dig, hvor du end gaar hen.” 20 Og Jesus siger til ham: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.” 21 Men en anden af Disciplene sagde til ham: „Herre! tilsted mig først at gaa hen og begrave min Fader.” 22 Men Jesus siger til ham: „Følg mig,

og lad de døde begrave deres døde!” 23 Og da han gik om Bord i Skibet, fulgte hans Disciple ham. 24 Og se, det blev en stærk Storm paa Søen, saa at Skibet skjultes af Bølgerne; men hansov. 25 Og de gik hen til ham, vækkede ham og sagde: „Herre, frels os! vi forgaa.” 26 Og han siger til dem: „Hvorfor ere Vindene og Søen, og det blev ganske blikstille. 27 hen til ham, bad ham og sagde: 6 „Herre! min Dreng Men Menneskene forundrede sig og sagde: „Hvem ligger hjemme værkbruden og pines svarlig.” 7 Jesus er dog denne, siden baade Vindene og Søen ere siger til ham: „Jeg vil komme og helbrede ham.” 8 Og ham lydige?” 28 Og da han kom over til hin Side Høvedsmanden svarede og sagde: „Herre! jeg er ikke til Gadarenernes Land, mødte ham to besatte, som værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag; men sig kom ud fra Gravene, og de vare saare vilde, saa at det blot med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. 9 ingen kunde komme forbi ad den Vej. 29 Og se, de Jeg er jo selv et Menneske, som staar under Øvrighed raabte og sagde: „Hvad have vi med dig at gøre, og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den du Guds Søn? Er dukommen hid før Tiden for at ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa pine os?” 30 Men der var langt fra dem en stor Hjord kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa gør Svin, som græssede. 31 Og de onde Aander bade han det.” 10 Men da Jesus hørte det, forundrede ham og sagde: „Dersom du uddriver os, da send os i han sig og sagde til dem, som fulgte ham: „Sandelig, Svinehjorden!” 32 Og han sagde til dem: „Gaar!” Men siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa de fore ud og fore i Svinene; og se, hele Hjorden stor en Tro. 11 Men jeg siger eder, at mange skulle styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og døde i komme fra Øster og Vester og sidde til Bords med Vandet. 33 Men Hyrderne flyede og gik hen i Byen og Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige. 12 fortalte det alt sammen, og hvorledes det var gaaet til Men Rigets Børn skulle kastes ud i Mørket udenfor; med de besatte. 34 Og se, hele Byen gik ud for at der skal der være Graad og Tænders Gnidsel.” 13 Og møde Jesus; og da de saa ham, bade de ham om, at Jesus sagde til Høvedsmanden: „Gaa bort, dig ske, han vilde gaa bort fra deres Egn.

9 Og han gik om Bord i et Skib og for over og kom til sin egen By. 2 Og se, de bare til ham en værkbruden, som laa paa en Seng; og da Jesus saa deres Tro, sagde han til den værkbrudne: „Søn! vær frimodig, dine Synder forlades dig.” 3 Og se, nogle af de skriftkloge sagde ved sig selv: „Denne taler bespotteligt.” 4 Og da Jesus saa deres Tanker, sagde han: „Hvorfor tænke I ondt i eders Hjerter? 5 Thi hvilket er lettest at sige: Dine Synder forlades dig, eller at sige: Staa op og gaa? 6 Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder,” da siger han til den værkbrudne: „Staa op, og tag din Seng, og gaa til dit Hus!” 7 Og han stod op og gik bort til sit Hus. 8 Men da Skarerne saa det, frygtede de og priste Gud, som havde givet Menneskene en saadan Magt. 9 Og da Jesus gik videre derfra, saa han en Mand, som hed Matthæus, sidde ved Toldboden; og han siger til ham: „Følg mig!” Og han stod op og fulgte ham. 10 Og det

skete, da han sad til Bords i Huset, se, da kom der efter eders Tro!" 30 Og deres Øjne blev aabnede. Og mange Toldere og Syndere og sade til Bords med Jesus bød dem strengt og sagde: „Ser til, lad ingen Jesus og hans Disciple. 11 Og da Farisærerne saa faa det at vide." 31 Men de gik ud og udbredte Rygten det, sagde de til hans Disciple: „Hvorfor spiser eders om ham i hele den Egn. 32 Men da disse gik ud, Mester med Toldere og Syndere?" 12 Men da Jesus se, da førte de til ham et stumt Menneske, som var hørte det, sagde han: „De raskes trænge ikke til Læge, besat. 33 Og da den onde Aand var uddreven, talte men de syge. 13 Men gaar hen og lærer, hvad det den stumme. Og Skarerne forundrede sig og sagde: vil sige: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til „Aldrig er saadant set i Israel." 34 Men Farisærerne Offer; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, sagde: „Ved de onde Aanders Fyrste uddriver han men Syndere." 14 Da komme Johannes's Disciple til de onde Aander." 35 Og Jesus gik omkring i alle ham og sige: „Hvorfor faste vi og Farisærerne meget, Byerne og Landsbyerne, lærte i deres Synagoger og men dine Disciple faste ikke?" 15 Og Jesus sagde prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver til dem: „Kunne Brudesvendene sørge, saa længe Sygdom og enhver Skrøbelighed. 36 Men da han saa Brudgommen er hos dem? Men der skal komme Skarerne, ynkedes han inderligt over dem; thi de vare Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, og da vanrøgtede og forkomme som Faar, der ikke have skulle de faste. 16 Men ingen sætter en Lap af uvalket Hyrde. 37 Da siger han til sine Disciple: „Høsten er Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Lappen river stor, men Arbejderne ere faa; 38 beder derfor Høstens Klædebonnet itu, og der bliver et værre Hul. 17 Man Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst." kommer heller ikke ung Vin paa gamle Læderflasker, ellers sprænges Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne ødelægges; men man kommer ung Vin paa nye Læderflasker, saa blive begge Dele bevarede." 18 Medens han talte dette til dem, se, da kom der en Forstander og faldt ned for ham og sagde: „Min Datter er lige nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende." 19 Og Jesus stod op og fulgte ham med sine Disciple. 20 Og se, en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Aar, traadte hen bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon; 21 thi hun sagde ved sig selv: „Dersom jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst." 22 Men Jesus vendte sig om, og da han saa hende, sagde han: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig." Og Kvinden blev frelst fra den samme Time. 23 Og da Jesus kom til Forstanderens Hus og saa Fløjtespillerne og Hoben, som larmede, sagde han: 24 „Gaar bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover." Og de lo ad ham. 25 Men da Hoben var dreven ud, gik han ind og tog hende ved Haanden; og Pigen stod op. 26 Og Rygten herom kom ud i hele den Egn. 27 Og da Jesus gik bort derfra, fulgte der ham to blinde, som raabte og sagde: „Forbarm dig over os, du Davids Søn!" 28 Men da han kom ind i Huset, gik de blinde til ham; og Jesus siger til dem: „Tro I, at jeg kan gøre dette?" De sige til ham: „Ja, Herre!" 29 Da rørte han ved deres Øjne og sagde: „Det ske eder

10 Og han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem Magt over urene Aander, til at uddrive dem og at helbrede enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. 2 Og disse ere de tolv Apostles Navne: Først Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, 3 Filip og Bartholomæus, Thomas og Tolderen Matthæus, Jakob, Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilhnvn Thaddæus, 4 Simon Kananæeren og Judas Iskariot, han, som forraadte ham. 5 Disse tolv udsendte Jesus, bød dem og sagde: „Gaar ikke hen paa Hedningers Vej, og gaar ikke ind i Samaritaners By! 6 Men gaar hellere hen til de fortalte Faar af Israels Hus! 7 Men paa eders Vandring skulle I prædike og sige: Himmeriges Rige er kommet nær. 8 Helbreder syge, opvækker døde, renser spedalske, uddriver onde Aander! I have modtaget det for intet, giver det for intet! 9 Skaffer eder ikke Guld, ej heller Sølv, ej heller Kobber i eders Bælter; 10 ej Taske til at rejse med, ej heller to Kjortler, ej heller Sko, ej heller Stav; thi Arbejderen er sin Føde værd. 11 Men hvor I komme ind i en By eller Landsby, der skulle I spørge, hvem i den der er det værd, og der skulle I blive, indtil I drage bort. 12 Men naar I gaa ind i Huset, da hilser det; 13 og dersom Huset er det værd, da komme eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende eders Fred tilbage til eder! 14

Og dersom nogen ikke modtager eder og ej hører eders Ord, dagaard ud af det Hus eller den By og ryster Støvet af eders Fødder! 15 Sandelig, siger jeg eder, det skal gaa Sodomas og Gomorras Land taaleligere paa Dommens Dag end den By. 16 Se, jeg sender eder som Faar midt iblandt Ulve; vorder derfor snilde som Slanger og enfoldige som Duer! 17 Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er derfor tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter Vogter eder for Menneskene; thi de skulle overgive mere end mig, er mig ikke værd; 38 og den, som ikke eder til Raadsforsamlinger og hudstryge eder i deres Synagoger. 18 Og I skulle føres for Landshøvdinger og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd. 19 Men naar de overgive eder, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale; thi det skal gives eder i den samme Time, hvad I skulle tale. 20 Thi I ere ikke de, som tale; men en Profet, skal faa en Profets Løn; og den, som det er eders Faders Aand, som taler i eder. 21 Men Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op imod Forældre og slaa dem ihjel. 22 Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. 23 Men naar de forfølge eder i een By, da flyr til en anden; thi sandelig, siger jeg eder, I skulle ikke komme til Ende med Israels Byer, førend Menneskesønnen kommer. 24 En Discipel er ikke over sin Mester, ej heller en Tjener over sin Herre. 25 Det er Discipelen nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som sin Herre. Have de kaldet Husbonden Beelzebul, hvor meget mere da hans Husfolk? 26 Frygter altsaa ikke for dem; thi intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. 27 Taler i Lyset, hvad jeg siger eder i Mørket; og prædiker paa Tagene, hvad der siges eder i Øret! 28 Og frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men ikke kunne slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for ham, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede. (Geenna g1067) 29

Sælges ikke to Spurve for en Penning? Og ikke en af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie. 30 Men paa eder ere endog alle Hovedhaar talte. 31 Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange Spurve. 32 Altsaa, enhver som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg vedkende mig for min Fader, som er i Himlene. 33 Men den, som fornægter mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for min Fader, som er i Himlene. 34 Mener ikke, at jeg er kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke

kommen for at bringe Fred, men Sværd. 35 Thi jeg er kommen for at volde Splid imellem en Mand og hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder jeg eder, det skal gaa Sodomas og Gomorras Land og imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder, 36 og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender. 37 jeg sender eder som Faar midt iblandt Ulve; vorder Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter Vogter eder for Menneskene; thi de skulle overgive mere end mig, er mig ikke værd; 38 og den, som ikke eder til Raadsforsamlinger og hudstryge eder i deres tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd. 39 Den, som bjærger sit Liv, skal miste det; og den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærga det. 40

11 Og det skete, da Jesus var færdig med at give sine tolv Disciple Befaling, gik han videre fra for at lære og prædike i deres Byer. 2 Men da Johannes hørte i Fængselet om Kristi Gerninger, sendte han Bud med sine Disciple og lod ham sige: 3 „Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?” 4 Og Jesus svarede og sagde til dem: „Gaar hen, og forkynner Johannes de Ting, som I høre og se: 5 blinde se, og lamme gaa, spedalske renses, og døve høre, og døde staa op, og Evangeliet forkynnes for fattige; 6 og salig er den, som ikke forarges paa mig.” 7 Men da disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Skarerne om Johannes: „Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden? 8 Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongernes Huse. 9 Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet. 10 Thi han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. 11 Sandelig, siger jeg eder, iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større fremstaaet end Johannes Døberen; men den mindste i Himmeriges Rige er større end han. 12 Men fra Johannes Døberens Dage indtil nu tages Himmeriges Rige med Vold, og Voldsmænd rive det til sig. 13

Thi alle Profeterne og Loven have profeteret indtil ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig Johannes. 14 Og dersom I ville tage imod det: Han er og de, som vare med ham? 4 hvorledes han gik ind Elias, som skal komme. 15 Den, som har Øren at høre i Guds Hus og spiste Skuebrødene, som det ikke med, han høre! 16 Men hvem skal jeg ligne denne var ham tilladt at spise, ej heller dem, som vare med Slægt ved? Den ligner Børn, som sidde paa Torvene ham, men alene Præsterne? 5 Eller have I ikke læst og raabe til de andre og sige: 17 Vi blæste paa Fløjte i Loven, at paa Sabbaterne vanhellige Præsterne for eder, og I dansede ikke; vi sang Klagesange, og I Sabbaten i Helligdommen og ere dog uden Skyld? 6 jamrede ikke. 18 Thi Johannes kom, som hverken Men jeg siger eder, at her er det, som er større end spiste eller drak, og de sige: Han er besat. 19 Helligdommen. 7 Men dersom I havde vidst, hvad Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og de det Ord betyder: Jeg har Lyst til Barmhertighed og sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og ikke til Offer, da havde I ikke fordømt dem, som ere Synderes Ven! Dog, Visdommen er retfærdiggjort uden Skyld. 8 Thi Menneskesønnen er Herre over ved sine Børn." 20 Da begyndte han at skamme de Sabbaten." 9 Og han gik videre derfra og kom ind i Byer ud, i hvilke hans fleste kraftige Gerninger vare deres Synagoge. 10 Og se, der var en Mand, som gjorde, fordi de ikke havde omvendt sig: 21 „Ve dig, havde en vissen Haand; og de spurgte ham ad og Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige sagde: „Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten?" for Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus at de kunde anklage ham. 11 Men han sagde til dem: og Sidon, da havde de for længe siden omvendt „Hvilket Menneske er der iblandt eder, som har kun sig i Sæk og Aske. 22 Men jeg siger eder: Det skal eet Faar, og ikke tager fat paa det og drager det op, gaa Tyrus og Sidon taaleligere paa Dommens Dag dersom det paa Sabbaten falder i en Grav? 12 Hvor end eder. 23 Og du, Kapernaum! som er blevet staane indtil denne Dag. (Hadæs g86) 24 Men jeg meget er nu ikke et Menneske mere end et Faar? Altsaa er det tilladt at gøre vel paa Sabbaten." 13 Dødsriget; thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i dig, vare skete i Sodoma, da var den blevet Da siger han til Manden: „Ræk din Haand ud!" og han rakte den ud, og den blev igen sund som den staaende indtil denne Dag. 25 Paa den Tid udbrød Men da Jesus mærkede det, drog han bort derfra; Jesus og sagde: „Jeg priser dig, Fader, Himmelens og mange fulgte ham, og han helbredte dem alle. og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og 16 Og han bød dem strengt, at de ikke maatte gøre forstandige ogaabnenbaret det for umyndige. 26 Ja, ham kendt; 17 for at det skulde opfyldes, som er talt Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt ved Profeten Esajas, som siger: 18 „Se, min Tjener, for dig. 27 Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; som jeg har udvalgt, min elskede, i hvem min Sjæl og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen har Velbehag; jeg vil give min Aand over ham, og kender Faderen uden Sønnen, og den, for hvem han skal forkynde Hedningerne Ret. 19 Han skal Sønnen vilaabnenbare ham. 28 Kommer hid til mig ikke kives og ikke raabe, og ingen skal høre hans alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give Røst paa Gaderne. 20 Han skal ikke sønderbryde det eder Hvile. 29 Tager mit Aag paa eder, og lærer af knækkede Rør og ikke udslukke den rygende Tande, mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa indtil han faar ført Retten frem til Sejr. 21 Og paa hans skulle I finde Hvile for eders Sjæle. 30 Thi mit Aag er Navn skulle Hedninger haabe." 22 Da blev en besat, igennem en Sædemark; men hans Disciple som var blind og stum, ført til ham; og han helbredte bleve hungrige og begyndte at plukke Aks og at spise. ham, saa at den stumme talte og saa. 23 Og alle 2 Men da Farisærerne saa det, sagde de til ham: „Se, Skarerne forfærdedes og sagde: „Mon denne skalde dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt at gøre være Davids Søn?" 24 Men da Farisærerne hørte paa en Sabbat." 3 Men han sagde til dem: „Have I det, sagde de: „Denne uddriver ikke de onde Aander uden ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste." 25 Men saasom han kendte deres Tanker, sagde han

12 Paa den Tid vandrede Jesus paa Sabbaten igennem en Sædemark; men hans Disciple blev hungrige og begyndte at plukke Aks og at spise. 2 Men da Farisærerne saa det, sagde de til ham: „Se, dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt at gøre paa en Sabbat." 3 Men han sagde til dem: „Have I

til dem: „Hvert Rige, som er kommet i Splid med Salomon. 43 Men naar den urene Aand er faren ud af sig selv, lægges øde; og hver By eller Hus, som er Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder, kommet i Splid med sig selv, kan ikke bestaa. 26 søger Hvile og finder den ikke. 44 Da siger den: Jeg Og hvis Satan uddriver Satan, saa er han kommen vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af; og naar i Splid med sig selv; hvorledes skal da hans Rige den kommer, finder den det ledigt, fejet og prydet. 45 bestaa? 27 Og dersom jeg uddriver de onde Aander Saagaard den hen og tager syv andre Aander med ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner sig, som ere værre end den selv, og naar de ere dem? Derfor skulle de være eders Dommere. 28 komme derind, bo de der; og det sidste bliver værre Men dersom jeg uddriver de onde Aander ved Guds med dette Menneske end det første. Saaledes skal Aand, da er jo Guds Rige kommet til eder. 29 Eller det ogsaa gaa denne onde Slægt.“ 46 Medens han hvorledes kan nogen gaa ind i den stærkes Hus endnu talte til Skarerne, se, da stode hans Moder og røve hans Ejendele, uden han først binder den og hans Brødre udenfor og begærede at tale med stærke? Da kan han plyndre hans Hus. 30 Den, som ham. 47 Da sagde en til ham: „Se, din Moder og dine ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke Brødre staa udenfor og begære at tale med dig.“ samler med mig, adspreder. 31 Derfor siger jeg eder: 48 Men han svarede og sagde til den, som sagde Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, ham det: „Hvem er min Moder? og hvem ere mine men Bespottelsen imod Aanden skal ikke forlades. 32 Og den, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det forlades; men den, som taler imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden eller i den kommende. (aiōn g165) 33 Lader enten Træet være godt og dets Frugt god; eller lader Træet være raaddent, og dets Frugt raadden; thi Træet kendes paa Frugten. 34 I Øgleunger! hvorledes kunne I tale godt, naar I ere onde? Thi af Hjertets Overflødighed taler Munden. 35 Et godt Menneske fremtager gode Ting af sit gode Forraad; og et ondt Menneske fremtager onde Ting af sit onde Forraad. 36 Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de tale. 37 Thi af dine Ord skal du retfærdiggøres, og af dine Ord skal du fordømmes.“ 38 Da svarede nogle af de skriftkloge og Farisæerne ham og sagde: „Mester! vi ønske at se et Tegn af dig.“ 39 Men han svarede og sagde til dem: „En ond og utro Slægt forlanger Tegn, men der skal intet Tegn gives den uden Profeten Jonas's Tegn. 40 Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Havdryrets Bug, saaledes skal Menneskesønnen være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skød. 41 Mænd fra Ninive skulle opstaa ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas. 42 Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end

13 Paa hin Dag gik Jesus ud af Huset og satte sig ved Søen. 2 Og store Skarer samlede sig om ham, saa han gik om Bord i et Skib og satte sig; og hele Skaren stod paa Strandbredden. 3 Og han talte meget til dem i Lignelser og sagde: „Se, en Sædemand gik ud at saa. 4 Og idet han saaede, faldt noget ved Vejen; og Fuglene kom og aade det op. 5 Og noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord. 6 Men da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. 7 Og noget faldt iblandt Torne; og Tornene voksede op og kvalte det. 8 Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, noget hundrede, noget tresindstuve, noget tredive Fold. 9 Den, som har Øren, han høre!“ 10 Og Disciplene gik hen og sagde til ham: „Hvorfor taler du til dem i Lignelser?“ 11 Men han svarede og sagde til dem: „Fordi det er eder givet at kende Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet. 12 Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal faa Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. 13 Derfor taler jeg til dem i Lignelser, fordi de skønt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre og forstaa ikke heller. 14 Og paa dem opfyldes Esajas Profeti, som siger: Med eders Øren skulle I høre og dog ikke forstaa

fuldendt disse Lignelser, drog han bort derfra. 54 hid!" 19 Og han bød Skarerne at sætte sig ned i Og han kom til sin Fædreby og lærte dem i deres Græsset og tog de fem Brød og de to Fisk, saa op Synagoge, saa at de blevle slagne af Forundring og til Himmelten og velsignede; og han brød Brødene sagde: „Hvorfra har han denne Visdom og de kraftige og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til Gerninger? 55 Er denne ikke Tømmermandens Søn? Skarerne. 20 Og de spiste alle og blevle mætte; og de Hedder ikke hans Moder Maria og hans Brødre Jakob opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, tolv og Josef og Simon og Judas? 56 Og hans Søstre, ere Kurve fulde. 21 Men de, som spiste, vare omrent de ikke alle hos os? Hvorfra har han da alt dette?" 57 fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. 22 Og Og de forargedes paa ham. Men Jesus sagde til dem: straks nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i „En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, medens og i sit Hus." 58 Og han gjorde ikke mange kraftige han lod Skarerne gaa bort. 23 Og da han havde ladet Gerninger der for deres Vantros Skyld. Skarerne gaa bort, gik han op paa Bjerget afsides for at bede. Og da det blev silde, var han der alene. 24

14 Paa den Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes

Rygget om Jesus. 2 Og han sagde til sine Tjenere: „Det er Johannes Døberen; han er oprejst fra de døde, derfor virke Kræfterne i ham." 3 Thi Herodes havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld. 4 Johannes sagde nemlig til ham: „Det er dig ikke tilladt at have hende." 5 Og han vilde gerne slaa ham ihjel, men frygtede for Mængden, thi de holdt ham for en Profet. 6 Men da Herodias's Fødselsdag kom, dansede Herodias's Datter for dem; og hun behagede Herodes. 7 Derfor lovede han med en Ed at give hende, hvad som helst hun begærede. 8 Og tilskyndet af sin Moder siger hun: „Giv mig Johannes Døberens Hoved hid paa et Fad!" 9 Og Kongen blev bedrøvet; men for sine Eders og for Gæsternes Skyld befalede han, at det skulde gives hende. 10 Og han sendte Bud og lod Johannes halshugge i Fængselet. 11 Og hans Hoved blev bragt paa et Fad og givet Pigen, og hun bragte det til sin Moder. 12 Da kom hans Disciple og toge Liget og begravede ham, og de kom og forkyndte Jesus det. 13 Og da Jesus hørte det, drog han bort derfra i et Skib til et øde Sted afsides; og da Skarerne hørte det, fulgte de ham til Fods fra Byerne. 14 Og da han kom i Land, saa han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem og helbredte deres syge. 15 Men da det blev Aften, kom Disciplene til ham og sagde: „Stedet er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Skarerne gaa bort, for at de kunne gaa hen i Landsbyerne og købe sig Mad." 16 Men Jesus sagde til dem: „De have ikke nødig at gaa bort; giver I dem at spise!" 17 Men de sige til ham: „Vi have ikke her uden fem Brød og to Fisk." 18 Men han sagde: „Henter mig dem

opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, tolv og Josef og Simon og Judas? 56 Og hans Søstre, ere Kurve fulde. 21 Men de, som spiste, vare omrent de ikke alle hos os? Hvorfra har han da alt dette?" 57 fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. 22 Og Og de forargedes paa ham. Men Jesus sagde til dem: straks nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i „En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, medens og i sit Hus." 58 Og han gjorde ikke mange kraftige han lod Skarerne gaa bort. 23 Og da han havde ladet Gerninger der for deres Vantros Skyld. Skarerne gaa bort, gik han op paa Bjerget afsides for at bede. Og da det blev silde, var han der alene. 24 Men Skibet var allerede midt paa Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden var imod. 25 Men i den fjerde Nattevagt kom han til dem, vandrende paa Søen. 26 Og da Disciplene saa ham vandre paa Søen, bleve de forfærdede og sagde: „Det er et Spøgelse;" og de skrege af Frygt. 27 Men straks talte Jesus til dem og sagde: „Værer frimodige; det er mig, frygter ikke!" 28 Men Peter svarede ham og sagde: „Herre! dersom det er dig, da byd mig at komme til dig paa Vandet!" 29 Men han sagde: „Kom!" Og Peter traadte ned fra Skibet og vandrede paa Vandet for at komme til Jesus. 30 Men da han saa det stærke Vejr, blev han bange; og da han begyndte at synke, raabte han og sagde: „Herre, frels mig!" 31 Og straks udrakte Jesus Haanden og greb ham, og han siger til ham: „Du lidetroende, hvorfor tvivlede du?" 32 Og da de stege op i Skibet, lagde Vinden sig. 33 Men de, som vare i Skibet, faldt ned for ham og sagde: „Du er sandelig Guds Søn." 34 Og da de vare farne over, landede de i Genezareth. 35 Og da Folkene paa det Sted kendte ham, sendte de Bud til hele Egnen der omkring og bragte alle de syge til ham. 36 Og de bade ham, at de blot maatte røre ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte derved, blevle helbredede.

15 Da kommer der fra Jerusalem Farisæere og skriftkloge til Jesus og sige: 2 „Hvorfor overtræde dine Disciple de gamles Overlevering? thi de to ikke deres Hænder, naar de holde Maaltid." 3 Men han svarede og sagde til dem: „Hvorfor overtræde ogsaa I Guds Bud for eders Overleverings Skyld? 4 Thi Gud har paabudt og sagt: „Ær din Fader og din Moder;" og: „Den, som bander Fader eller Moder, skal visselig dø." 5 Men I sige: „Den, som siger til sin Fader eller

sin Moder: „Det, hvormed du skulde være hjulpet af samme Time. 29 Og Jesus gik bort derfra og kom hen mig, skal være en Tempelgave,” han skal ingenlunde til Galilæas Sø, og han gik op paa Bjerget og satte ære sin Fader eller sin Moder.” 6 Og I have ophævet sig der. 30 Og store Skarer kom til ham og havde Guds Lov for eders Overleverings Skyld. 7 I Hyklerne! lamme, blinde, stumme, Krøblinger og mange andre Rettelig profeterede Esajas om eder, da han sagde: 8 med sig; og de lagde dem for hans Fødder, og han „Dette Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte helbredte dem, 31 saa at Skaren undrede sig, da de er langt borte fra mig. 9 Men de dyrke mig forgæves, saa, at stumme talte, Krøblinger blev raske, lamme idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud.” gik, og blinde saa; og de priste Israels Gud. 32 Men 10 Og han kaldte Folkeskaren til sig og sagde til Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: „Jeg ynkdes dem: „Hører og forstaar! 11 Ikke det, som gaar ind i underligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos Munden, gør Mennesket urent, men det, som gaar mig tre Dage og have intet at spise; og lade dem ud af Munden, dette gør Mennesket urent.” 12 Da gaa fastende bort vil jeg ikke, for at de ikke skulle kom hans Disciple hen og sagde til ham: „Ved du, at vansmægte paa Vejen.” 33 Og hans Disciple sige Farisærerne blev forargede, da de hørte den Tale?” til ham: „Hvorfra skulle vi faa saa mange Brød i en 13 Men han svarede og sagde: „Enhver Plantning, Ørken, at vi kunne mætte saa mange Mennesker?” som min himmelske Fader ikke har plantet, skal 34 Og Jesus siger til dem: „Hvor mange Brød have oprykkes med Rode. 14 Lader dem fare, det er blinde I?” Men de sagde: „Syv og nogle faa Smaafisk.” 35 Vejledere for blinde; men naar en blind leder en blind, Og han bød Skaren at sætte sig ned paa Jorden 36 falde de begge i Graven.” 15 Men Peter svarede og og tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem sagde til ham: „Forklar os Lignelsen!” 16 Og han og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til sagde: „Ere ogsaa I endnu saa uforstandige? 17 Skarerne. 37 Og de spiste alle og blev mætte; og de Forstaa I endnu ikke, at alt, hvad der gaar ind i opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, syv Munden, gaar i Bugen og føres ud ad den naturlige Kurve fulde. 38 Men de, som spiste, vare fire Tusinde Vej? 18 Men det, som gaar ud af Munden, kommer Mænd, foruden Kvinder og Børn. 39 Og da han havde ud fra Hjertet, og det gør Mennesket urent. 19 Thi ladet Skarerne gaa bort, gik han om Bord i Skibet og ud fra Hjertet kommer der onde Tanker, Mord, Hor, kom til Magadans Egne.

Utuget, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Forhaanelser. 20 Det er disse Ting, som gøre Mennesket urent; men at spise med utoede Hænder gør ikke Mennesket urent.” 21 Og Jesus gik bort derfra og drog til Tyrus's og Sidons Egne. 22 Og se, en kananæisk Kvinde kom fra disse Egne, raabte og sagde: „Herre, Davids Søn! forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af en ond Aand.” 23 Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til, bade ham og sagde: „Skil dig af med hende, thi hun raaber efter os.” 24 Men han svarede og sagde: „Jeg er ikke udsendt uden til de fortalte Faar af Israels Hus.” 25 Men hun kom og kastede sig ned for ham og sagde: „Herre, hjælp mig!” 26 Men han svarede og sagde: „Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde.” 27 Men hun sagde: „Jo, Herre! de smaa Hunde æde jo dog ogsaa af de Smuler, som falde fra deres Herrers Bord.” 28 Da svarede Jesus og sagde til hende: „O Kvinde, din Tro er stor, dig ske, som du vil!” Og hendes Datter blev helbredet fra

16 Og Farisærerne og Saddukæerne kom hen og fristede ham og begærede, at han vilde vise dem et Tegn fra Himmelten. 2 Men han svarede og sagde til dem: „Om Aftenen sige I: Det bliver en skøn Dag, thi Himmelten er rød; 3 og om Morgenens: Det bliver Storm i Dag, thi Himmelten er rød og mørk. Om Himmelens Udseende vide I at dømme, men om Tidernes Tegn kunne I det ikke. 4 En ond og utro Slægt forlanger Tegn; men der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn.” Og han forlod dem og gik bort. 5 Og da hans Disciple kom over til hin Side, havde de glemt at tage Brød med. 6 Og Jesus sagde til dem: „Ser til, og tager eder i Vare for Farisærernes og Saddukæernes Surdejg!” 7 Men de tænkte ved sig selv og sagde: „Det er, fordi vi ikke toge Brød med.” 8 Men da Jesus mærkede dette, sagde han: „I lidetroende! hvorfor tænke I ved eder selv paa, at I ikke have taget Brød med? 9 Forstaa I ikke endnu? Komme I heller ikke i Hu de fem Brød til de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op? 10 Ikke

heller de syv Brød til de fire Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op? 11 Hvorledes forstaa I da ikke, at det ej var om Brød, jeg sagde det til eder? Men tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg." 12 Da forstode de, at han havde ikke sagt, at de skulde tage sig i Vare for Surdejgen i Brød, men for Farisæernes og Saddukæernes Lære. 13 Men da Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: „Hvem sige Folk, at Menneskesønnen er?" 14 Men de sagde: „Nogle sige Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias eller en af Profeterne." 15 Han siger til dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" 16 Da svarede Simon Peter og sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Søn." 17 Og Jesus svarede og sagde til ham: „Salig er du, Simon Jonas's Søn! thi Kød og Blod har ikkeaabnenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene. 18 Saa siger jeg ogsaa dig, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke faa Overhaand over den. (Hadæs g86) 19 Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene." 20 Da bød han sine Disciple, at de maatte ikke sige til nogen, at han var Kristus. 21 Fra den Tid begyndte Jesus at give sine Disciple til Kende, at han skulde gaa til Jerusalem og lide meget af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkluge og ihjelslaas og oprejses paa den tredje Dag. 22 Og Peter tog ham til Side, begyndte at sætte ham i Rette og sagde: „Gud bevare dig, Herre; dette skal ingenlunde ske dig!" 23 Men han vendte sig og sagde til Peter: „Vig bag mig, Satan! du er mig en Forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er." 24 Da sagde Jesus til sine Disciple: „Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig! 25 Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærges det. 26 Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men maa bøde med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? 27 Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale enhver efter hans Gerning. 28 Sandelig, siger jeg eder, der er nogle af dem, som staa her,

der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Menneskesønnen komme i sit Rige."

17 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og

Jakob og hans Broder Johannes med sig og fører dem afsides op paa et højt Bjerg. 2 Og han blev forvandlet for deres Øjne, og hans Aasyn skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset. 3 Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med ham. 4 Da tog Peter til Orde og sagde til Jesus: „Herre! det er godt, at vi ere her; vil du, da lader os gøre tre Hytter her, dig en og Moses en og Elias en." 5 Medens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende Sky dem; og se, der kom fra Skyen en Røst, som sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag; hører ham!" 6 Og da Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt og frygtede saare. 7 Og Jesus traadte hen og rørte ved dem og sagde: „Staar op, og frygter ikke!" 8 Men da de opløftede deres Øjne, saa de ingen uden Jesus alene. 9 Og da de gik ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: „Taler ikke til nogen om dette Syn, førend Menneskesønnen er oprejst fra de døde." 10 Og hans Disciple spurgte ham og sagde: „Hvad er det da, de skriftkluge sige, at Elias bør først komme?" 11 Og han svarede og sagde: „Vel kommer Elias og skal genoprette alting. 12 Men jeg siger eder, at Elias er allerede kommen, og de erkendte ham ikke, men gjorde med ham alt, hvad de vilde; saaledes skal ogsaa Menneskesønnen lide ondt af dem." 13 Da forstode Disciplene, at han havde talt til dem om Johannes Døberen. 14 Og da de kom til Folkeskaren, kom en Mand til ham og faldt paa Knæ for ham og sagde: 15 „Herre! forbarm dig over min Søn, thi han er maanesyg og lidende; thi han falder ofte i Ill og ofte i Vand; 16 og jeg bragte ham til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham." 17 Og Jesus svarede og sagde: „O du vantrø og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg taale eder? Bringer mig ham hid!" 18 Og Jesus talte ham haardt til, og den onde Aand for ud af ham, og Drengen blev helbredet fra samme Time. 19 Da gik Disciplene til Jesus afsides og sagde: „Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?" 20 Og han siger til dem: „For eders Vantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder, dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, saa skal

det flytte sig; og intet skal være eder umuligt. 21 Men at frelse det fortalte.] 12 Hvad tykkes eder? Om et denne Slags farer ikke ud uden ved Børn og Faste." Menneske har hundrede Faar, og eet af dem farer 22 Og medens de vandrede sammen i Galilæa, sagde vild, forlader han da ikke de ni og halvfemsindstyve Jesus til dem: „Menneskesønnen skal overgives i og gaar ud i Bjergene og leder efter det vildfarende? Menneskers Hænder; 23 og de skulle slaa ham ihjel, 13 Og hænder det sig, at han finder det, sandelig, og paa den tredje Dag skal han oprejses." Og de bleve siger jeg eder, han glæder sig mere over det end over saare bedrøvede. 24 Men da de kom til Kapernaum, de ni og halvfemsindstyve, som ikke ere farne vild. 14 kom de, som opkrævede Tempelskatten, til Peter Saaledes er det ikke eders himmelske Faders Villie, og sagde: „Betaler eders Mester ikke Skatten?" 25 at en eneste af disse smaa skal fortabes. 15 Men om Han sagde: „Jo." Og da han kom ind i Huset, kom din Broder synder imod dig, da gaa hen og revs ham Jesus ham i Forkøbet og sagde: „Hvad tykkes dig, mellem dig og ham alene; hører han dig, da har du Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat, vundet din Broder. 16 Men hører han dig ikke, da af deres egne Sønner eller af de fremmede?" 26 Og tag endnu en eller to med dig, for at „hver Sag maa da han sagde: „Af de fremmede," sagde Jesus til staa fast efter to eller tre Vidners Mund." 17 Men er ham: „Saa ere jo Sønnerne frie. 27 Men for at vi ikke han dem overhørig, da sig det til Menigheden; men skulle forarge dem, saa gaa hen til Søen, kast en er han ogsaa Menigheden overhørig, da skal han Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og være for dig ligesom en Hedning og en Tolder. 18 naar duaabner dens Mund, skal du finde en Stater; Sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I binde paa tag denne, og giv dem den for mig og dig!"

18 I den samme Stund kom Disciplene hen til

Jesus og sagde: „Hvem er da den største i Himmeriges Rige?" 2 Og han kaldte et lille Barn til sig og stillede det midt iblandt dem 3 og sagde: „Sandelig, siger jeg eder, uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. 4 Derfor, den, som forneder sig selv som dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige. 5 Og den, som modtager et eneste saadant Barn for mit Navns Skyld, modtager mig. 6 Men den, som forarger een af disse smaa, som tro paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. 7 Ve Verden for Forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at Forargelserne komme; dog, ve det Menneske, ved hvem Forargelsen kommer! 8 Men dersom din Haand eller din Fod forarger dig, da hug den af, og kast den fra dig! Det er bedre for dig at gaa lam eller som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og to Fødder og blive kastet i den evige lld. (αιῶνιος g166) 9 Og dersom dit Øje forarger dig, da riv det ud, og kast det fra dig! Det er bedre for dig at gaa enøjet ind til Livet end at have to Øjne og blive kastet i Helvedes lld. (Γεέννα g1067) 10 Ser til, at I ikke foragte en eneste af disse smaa; thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i Himlene. 11 [Thi Menneskesønnen er kommen for

vild, forlader han da ikke de ni og halvfemsindstyve

12 Hvad tykkes eder? Om et denne Slags farer ikke ud uden ved Børn og Faste." Menneske har hundrede Faar, og eet af dem farer 13 Og hænder det sig, at han finder det, sandelig, og paa den tredje Dag skal han oprejses." Og de bleve siger jeg eder, han glæder sig mere over det end over saare bedrøvede. 14 Men da de kom til Kapernaum, de ni og halvfemsindstyve, som ikke ere farne vild. 15 kom de, som opkrævede Tempelskatten, til Peter Saaledes er det ikke eders himmelske Faders Villie, og sagde: „Betaler eders Mester ikke Skatten?" 16 at en eneste af disse smaa skal fortabes. 17 Men om Han sagde: „Jo." Og da han kom ind i Huset, kom din Broder synder imod dig, da gaa hen og revs ham Jesus ham i Forkøbet og sagde: „Hvad tykkes dig, mellem dig og ham alene; hører han dig, da har du Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat, vundet din Broder. 18 Men hører han dig ikke, da af deres egne Sønner eller af de fremmede?" 19 Og tag endnu en eller to med dig, for at „hver Sag maa da han sagde: „Af de fremmede," sagde Jesus til staa fast efter to eller tre Vidners Mund." 20 Men er ham: „Saa ere jo Sønnerne frie. 21 Men for at vi ikke han dem overhørig, da sig det til Menigheden; men skulle forarge dem, saa gaa hen til Søen, kast en er han ogsaa Menigheden overhørig, da skal han Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og være for dig ligesom en Hedning og en Tolder. 22 naar duaabner dens Mund, skal du finde en Stater; Sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I binde paa tag denne, og giv dem den for mig og dig!"

23 Jorden, skal være bundet i Himmelten; og hvad som helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelten.

24 Atter siger jeg eder, at dersom to af eder blive enige paa Jorden om hvilken som helst Sag, hvorom de ville bede, da skal det blive dem til Del fra min Fader, som er i Himlene. 25 Thi hvor to eller tre ere forsamlede om mit Navn, der er jeg midt iblandt dem." 26 Da traadte Peter frem og sagde til ham: „Herre! hvor ofte skal jeg tilgive min Broder, naar han synder imod mig? mon indtil syv Gange?" 27 Jesus siger til ham: „Jeg siger dig: ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange. 28 Derfor lignes Himmeriges Rige ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere. 29 Men da han begyndte at holde Regnskab, blev en, som var ti Tusinde Talenter skyldig, ført frem for ham. 30 Og da han intet havde at betale med, bød hans Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det, han havde, skulde sælges, og Gælden betales. 31 Da falldt Tjeneren ned for ham, bønfaldt ham og sagde: Herre, vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig det alt sammen. 32 Da ynkedes samme Tjeners Herre underligt over ham og lod ham løs og eftergav ham Gælden. 33 Men den samme Tjener gik ud og traf en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarer skyldig; og han greb fat paa ham og var ved at kvæle ham og sagde: Betal, hvad du er skyldig! 34 Da falldt hans Medtjener ned for ham og bad ham og sagde:

Vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig. **30** truede dem. **14** Da sagde Jesus: „Lader de smaa Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Børn komme, og formener dem ikke at komme til mig; Fængsel, indtil han betalte, hvad han var skyldig. **31** thi Himmeriges Rige hører saadanne til.” **15** Og han Da nu hans Medtjenere saa det, som skete, blev lagde Hænderne paa dem, og han drog derfra. **16** de saare bedrøvede og kom og forklarede for deres Herre alt, hvad der var sket. **32** Da kalder hans Herre ham for sig og siger til ham: Du onde Tjener! al den **9166** **17** Men han sagde til ham: „Hvorfor spørger Gæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig. **33** Burde ikke du mig om det gode? Een er den gode. Men vil du ogsaa du forbarme dig over din Medtjener, ligesom indgaa til Livet, da hold Budene!” **18** Han siger til jeg har forbarmet mig over dig. **34** Og hans Herre blev ham: „Hvilke?” Men Jesus sagde: „Dette: Du maa vred og overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde ikke slaa ihjel; du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke faa betalt alt det, han var ham skyldig. **35** Saaledes stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; **19** ær din skal ogsaa min himmelske Fader gøre mod eder, om Fader og din Moder, og: Du skal elske din Næste I ikke af Hjertet tilgive, enhver sin Broder.” som dig selv.” **20** Den unge Mand siger til ham: „Det har jeg holdt alt sammen; hvad fattes mig endnu?” **21**

19 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse

Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas Egne, hinsides Jordan. **2** Og store Skarer fulgte ham, og han helbredte dem der. **3** Og Farisærerne kom til ham, fristede ham og sagde: „Er det tilladt at skille sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?” **4** Men han svarede og sagde: „Have I ikke læst, at Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde **5** og sagde: „Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive til eet Kød?” **6** Saaledes ere de ikke længer to, men eet Kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille.” **7** De sige til ham: „Hvorfor bød da Moses at give et Skilsmissebrev og skille sig fra hende?” **8** Han siger til dem: „Moses tilstedte eder at skille eder fra eders Hustruer for eders Hjerters Haardheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke været saaledes. **9** Men jeg siger eder, at den, som skiller sig fra sin Hustru, naar det ikke er for Hors Skyld, og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor; og den, som tager en fraskilt Hustru til Ægte, han bedriver Hor.” **10** Hans Disciple sige til ham: „Staar Mandens Sag med Hustruen saaledes, da er det ikke godt at gifte sig.” **11** Men han sagde til dem: „Ikke alle rumme dette Ord, men de, hvem det er givet: **12** Thi der er Gildinger, som ere fødte saaledes fra Moders Liv; og der er Gildinger, som ere gildedede af Mennesker; og der er Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Den, som kan rumme det, han rumme det!” **13** Da blev der baaret smaa Børn til ham, for at han skulde lægge Hænderne paa dem og bede; men Disciplene

indgaa til Livet, da hold Budene!” **18** Han siger til jeg har forbarmet mig over dig. **34** Og hans Herre blev ham: „Hvilke?” Men Jesus sagde: „Dette: Du maa vred og overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde ikke slaa ihjel; du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke faa betalt alt det, han var ham skyldig. **35** Saaledes stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; **19** ær din skal ogsaa min himmelske Fader gøre mod eder, om Fader og din Moder, og: Du skal elske din Næste som dig selv.” **20** Den unge Mand siger til ham: „Det har jeg holdt alt sammen; hvad fattes mig endnu?” **21** Jesus sagde til ham: „Vil du være fuldkommen, da gaa bort, sælg, hvad du ejer, og giv det til fattige, saa skal du have en Skat i Himmelten; og kom saa og følg mig!” **22** Men da den unge Mand hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods. **23** Men Jesus sagde til sine Disciple: „Sandelig siger jeg eder: En rig kommer vanskeligt ind i Himmeriges Rige. **24** Atter siger jeg eder: Det er lettere for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds Rige.” **25** Men da Disciplene hørte dette, forfærdedes de saare og sagde: „Hvem kan da blive frelst?” **26** Men Jesus saa paa dem og sagde: „For Mennesker er dette umuligt, men for Gud ere alle Ting mulige.” **27** Da svarede Peter og sagde til ham: „Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig; hvad skulle da vi have?” **28** Men Jesus sagde til dem: „Sandelig siger jeg eder, at i Igenfødselsen, naar Menneskesønnen sidder paa sin Herligheds Trone, skulle ogsaa I, som have fulgt mig, sidde paa tolv Troner og dømme Israels tolv Stammer. **29** Og hver, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Marker for mit Navns Skyld, skal faa det mange Fold igen og arve et evigt Liv. **9166** **30** Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de sidste de første.

20 Thi Himmeriges Rige ligner en Husbonde, som gik ud tidligt om Morgenens for at leje Arbejdere til sin Vingaard. **2** Og da han var bleven enig med Arbejderne om en Denar om Dagen, sendte han dem til sin Vingaard. **3** Og han gik ud ved den tredje Time og saa andre staa ledige paa Torvet, **4** og han sagde

til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden, og jeg vil give eder, hvad som ret er. Og de gik derhen. 5 Myndighed over dem. 26 Saaledes skal det ikke være Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligesaa. 6 Og ved den ellevte Time gik han ud og fandt andre staaende der, og han siger til dem: den ypperste iblandt eder, han skal være eders Tjener; 7 og den, som vil være han skal være eders Træl. Hvorfor staa I her ledige hele Dagen? 8 De sige til 28 Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at ham: Fordi ingen lejede os. Han siger til dem: Gaar Iade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en ogsaa I hen i Vingaarden! 9 Men da det var blevet Genløsning for mange." 29 Og da de gik ud af Jeriko, Aften, siger Vingaardens Herre til sin Foged: Kald paa fulgte en stor Folkeskare ham. 30 Og se, to blinde Arbejderne, og betal dem deres Løn, idet du begynder sade ved Vejen, og da de hørte, at Jesus gik forbi, med de sidste og ender med de første! 10 Og de, som raabte de og sagde: „Herre, forbarm dig over os, vare lejede ved den ellevte Time, kom og fik hver en du Davids Søn!" 31 Men Skaren truede dem, at de Denar. 11 „Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!" 32 Og Men da de fik den, knurrede de imod Husbonden Jesus stod stille og kaldte paa dem og sagde: „Hvad og sagde: 12 Disse sidste have kun arbejdet een ville I, at jeg skal gøre for eder?" 33 De sige til ham: Time, og du har gjort dem lige med os, som have „Herre! at vore Øjne maatte oplades." 34 Og Jesus baaret Dagens Byrde og Hede. 13 Men han svarede ynkedes inderligt og rørte ved deres Øjne. Og straks og sagde til en af dem: Ven! jeg gør dig ikke Uret; er blev de seende, og de fulgte ham.

du ikke bleven enig med mig om en Denar? 14 Tag dit og gaa! Men jeg vil give denne sidste ligesom dig. 15 Eller har jeg ikke Lov at gøre med mit, hvad jeg vil? Eller er dit Øje ondt, fordi jeg er god? 16 Saaledes skulle de sidste blive de første, og de første de sidste; thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte." 17 Og da Jesus drog op til Jerusalem, tog han de tolv Disciple til Side og sagde til dem paa Vejen: 18 „Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge; og de skulle dømme ham til Døden 19 og overgive ham til Hedningerne til at spottes og hudstryges og korsfæstes; og paa den tredje Dag skal han opstaa." 20 Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med sine Sønner og faldt ned for ham og vilde bede ham om noget. 21 Men han sagde til hende: „Hvad vil du?" Hun siger til ham: „Sig, at disse mine to Sønner skulle i dit Rige sidde den ene ved din højre, den anden ved din venstre Side." 22 Men Jesus svarede og sagde: „I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg skal drikke?" De sige til ham: „Det kunne vi." 23 Han siger til dem: „Min Kalk skulle I vel drikke; men det at sidde ved min højre og ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er beredt af min Fader." 24 Og da de ti hørte dette, bleve de vrede paa de to Brødre. 25 Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: „I vide, at

21 Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til Bethfage ved Oliebjerget, da udsendte Jesus to Disciple og sagde til dem: 2 „Gaar hen i den Landsby, som ligger lige for eder; og straks skulle I finde en Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og fører dem til mig! 3 Og dersom nogen siger noget til eder, da siger, at Herren har Brug for dem, saa skal han straks sende dem." 4 Men dette er sket, for at det skulle opfyldes, der er talt ved Profeten, som siger: 5 „Siger til Zions Datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmodig og ridende paa et Asen og paa et Trældyrs Føl." 6 Men Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus befalede dem; 7 og de hentede Aseninden og Føllet og lagde deres Klæder paa dem, og han satte sig derpaa. 8 Men de fleste af Folkeskaren bredte deres Klæder paa Vejen, andre huggede Grenen af Trærne og strøede dem paa Vejen. 9 Men Skarerne, som gik foran ham og fulgte efter, raabte og sagde: „Hosanna Davids Søn! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! Hosanna i det højeste!" 10 Og da han drog ind i Jerusalem, kom hele Staden i Bevægelse og sagde: „Hvem er denne?" 11 Men Skarerne sagde: „Det er Profeten Jesus fra Nazareth i Galilæa." 12 Og Jesus gik ind i Guds Helligdom og uddrev alle dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole. 13 Og han siger til

dem: „Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus; Ja, Herre! og gik ikke derhen. 31 Hvem af de to men I gøre det til en Røverkule.” 14 Og der kom gjorde Faderens Villie?” De sige: „Den første.” Jesus blinde og lamme til ham i Helligdommen, og han siger til dem: „Sandelig siger jeg eder, at Toldere og helbredte dem. 15 Men da Ypperstepræsterne og de Skøger gaa forud for eder ind i Guds Rige. 32 Thi skriftkloge saa de Undergerninger, som han gjorde, Johannes kom til eder paa Retfærdigheds Vej, og og Børnene, som raabte i Helligdommen og sagde: I troede ham ikke, men Toldere og Skøger troede „Hosanna Davids Søn!” blev de vrede og sagde til ham; men endskønt I saa det, fortrøde I det alligevel ham: 16 „Hører du, hvad disse sige?” Men Jesus ikke bagefter, saa I troede ham. 33 Hører en anden siger til dem: „Ja! have I aldrig læst: Af umyndiges og Lignelse: Der var en Husbonde, som plantede en diendes Mund har du beredt dig Lovsang?” 17 Og Vingaard og satte et Gærde omkring den og gravede han forlod dem og gik uden for Staden til Bethania en Perse i den og byggede et Taarn; og han lejede og overnattede der. 18 Men da han om Morgen den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands. 34 Men igen gik ind til Staden, blev han hungrig. 19 Og han da Frugttiden nærmede sig, sendte han sine Tjenere saa et Figentræ ved Vejen og gik hen til det, og han til Vingaardsmændene for at faa dens Frugter. 35 Og fandt intet derpaa uden Blade alene. Og han siger til Vingaardsmændene grebe hans Tjenere, og en sloge det: „Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere paa de, en dræbte de, og en stenede de. 36 Atter sendte dig!” Og Figentræet visnede straks. (aiōn g165) 20 Og han andre Tjenere hen, flere end de første; og de da Disciplene saa det, forundrede de sig og sagde: gjorde ligesaa med dem. 37 Men til sidst sendte han „Hvorledes kunde Figentræet straks visne?” 21 Men sin Søn til dem og sagde: De ville undse sig for min Jesus svarede og sagde til dem: „Sandelig, siger jeg Søn. 38 Men da Vingaardsmændene saa Sønnen, eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke sagde de til hverandre: Det er Arvingen; kommer, alene kunne gøre det med Figentræet, men dersom lader os slaa ham ihjel og faa hans Arv! 39 Og de I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig grebe ham og kastede ham ud af Vingaarden og sloge i Havet, da skal det ske. 22 Og alt, hvad I begære ham ihjel. 40 Naar da Vingaardens Herre kommer, i Bønnen troende, det skulle I faa.” 23 Og da han hvad vil han saa gøre med disse Vingaardsmænd?” kom ind i Helligdommen, kom Ypperstepræsterne 41 De sige til ham: „Ilde vil han ødelægge de onde og og Folkets Ældste hen til ham, medens han lærte, leje sin Vingaard ud til andre Vingaardsmænd, som og de sagde: „Af hvad Magt gør du disse Ting, og ville give ham Frugterne i deres Tid.” 42 Jesus siger til hvem har givet dig denne Magt?” 24 Men Jesus dem: „Have I aldrig læst i Skifterne: Den Sten, som svarede og sagde til dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en om een Ting, og dersom I sige mig det, vil ogsaa Hovedhjørnesten; fra Herren er dette kommet, og det jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. 25 er underligt for vore Øjne. 43 Derfor siger jeg eder, at Johannes's Daab, hvorfra var den? Fra Himmelten Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som eller fra Mennesker?” Men de tænkte ved sig selv og bærer dets Frugter. 44 Og den, som falder paa denne sagde: „Sige vi: Fra Himmelten, da vil han sige til os: Sten, skal slaa sig sørder; men hvem den falder paa, Hvorfor troede I ham da ikke? 26 Men sige vi: Fra ham skal den knuse.” 45 Og da Ypperstepræsterne Mennesker, frygte vi for Mængden; thi de holde alle og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at Johannes for en Profet.” 27 Og de svarede Jesus han talte om dem. 46 Og de søgte at grieve ham, men og sagde: „Det vide vi ikke.” Da sagde ogsaa han til frygtede for Skarerne; thi de holdt ham for en Profet. dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg 22 28 Men hvad tykkes eder? En Mand gør disse Ting. 28 Men sige vi: Fra til Orde og talte atter i Lignelser havde to Børn; og han gik til den første og sagde: Barn! gaa hen, arbejd i Dag i min Vingaard! 29 Men til dem og sagde: 2 „Himmeriges Rige lignes han svarede og sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter fortrød han det og gik derhen. 30 Og han gik til den ved en Konge, som gjorde Bryllup for sin Søn. 3 Og anden og sagde ligesaa. Men han svarede og sagde: han udsendte sine Tjenere for at kalde de budne til Brylluppet; og de vilde ikke komme. 4 Han udsendte atter andre Tjenere og sagde: Siger til de budne: Se, jeg har beredt mit Maaltid, mine Okser og Fedekvæget

er slagtet, og alting er rede; kommer til Brylluppet! 5 have hende til Hustru i Opstandelsen? thi de have Men de brøde sig ikke derom og gik hen, den ene paa alle haft hende." 29 Men Jesus svarede og sagde til sin Mark, den anden til sit Købmandsskab; 6 og de dem: „I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller øvrige grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelsløge Guds Kraft. 30 Thi i Opstandelsen tage de hverken til dem. 7 Men Kongen blev vred og sendte sine Hære Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle ud og slog disse Manddrabere ihjel og satte Ild paa i Himmelten. 31 Men hvad de dødes Opstandelse deres Stad. 8 Da siger han til sine Tjenere: Brylluppet angaar, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder af er beredt, men de budne vase det ikke værd. 9 Gaar Gud, naar han siger: 32 „Jeg er Abrahams Gud og derfor ud paa Skillevejene og byder til Brylluppet saa Isaks Gud og Jakobs Gud." Han er ikke dødes, men mange, som I finde! 10 Og de Tjenere gik ud paa levendes Gud." 33 Og da Skarerne hørte dette, blev Vejene og samlede alle dem, de fandt, baade onde de slagne af Forundring over hans Lære. 34 Men da og gode; og Bryllups huset blev fuldt af Gæster. 11 Da Farisærerne hørte, at han havde stoppet Munden paa nu Kongen gik ind for at se Gæsterne, saa han der et Saddukærnerne, forsamlede de sig. 35 Og en af dem, Menneske, som ikke var iført Bryllups klædning. 12 en lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde: 36 Og han siger til ham: Ven! hvorledes er du kommen „Mester, hvilket er det store Bud i Loven?" 37 Men herind og har ingen Bryllups klædning paa? Men han sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud han tav. 13 Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med Fødder og Hænder paa ham, og kaster ham ud i hele dit Sind. 38 Dette er det store og første Bud. 39 Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste Gnidsel. 14 Thi mange ere kaldede, men faa ere som dig selv. 40 Af disse to Bud afhænger hele udvalget." 15 Da gik Farisærerne hen og holdt Raad Loven og Profeterne." 41 Men da Farisærerne vare om, hvorledes de kunde fange ham i Ord. 16 Og de forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: 42 „Hvad sende deres Disciple til ham tillige med Herodianerne tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?" De sige og sige: „Mester! vi vide, at du er sanddu og lærer til ham: „Davids." 43 Han siger til dem: „Hvorledes Guds Vej i Sandhed og ikke bryder dig om nogen; thi kan da David i Aanden kalde ham Herre, idet han du ser ikke paa Menneskers Person. 17 Sig os derfor: siger: 44 Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat, højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender under eller ej?" 18 Men da Jesus mærkede deres Ondskab, dine Fødder. 45 Naar nu David kalder ham Herre, sagde han: „I Hyklere, hvorfor friste I mig? 19 Viser hvorledes er han da hans Søn?" 46 Og ingen kunde mig Skattens Mønt!" Og de bragte ham en Denar. svare ham et Ord, og ingen vovede mere at rette 20 Og han siger til dem: „Hvis Billedet og Overskrift Spørgsmaal til ham efter den Dag.

er dette?" 21 De sige til ham: „Kejserens." Da siger han til dem: „Saa giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!" 22 Og da de hørte det, undrede de sig, og de forlode ham og gik bort. 23 Samme Dag kom der Saddukærene til ham, hvilke sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og sagde: 24 „Mester! Moses har sagt: Naar nogen dør og ikke har Børn, skal hans Broder for Svogerskabets Skyld tage hans Hustru til Ægte og oprejse sin Broder Afkom. 25 Men nu var der hos os syv Brødre; og den første giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin Hustru til sin Broder. 26 Ligesa ogsaa den anden og den tredje, indtil den syvende; 27 men sidst af alle døde Hustruen. 28 Hvem af disse syv skal nu

23 Da talte Jesus til Skarerne og til sine Disciple og sagde: 2 „Paa Mose Stol sidde de skriftkloge og Farisærerne. 3 Gører og holder derfor alt, hvad de sige eder; men gører ikke efter deres Gerninger; thi de sige det vel, men gøre det ikke. 4 Men de binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge dem paa Menneskenes Skuldre; men selv ville de ikke bevæge dem med en Finger. 5 Men de gøre alle deres Gerninger for at beskues af Menneskene; thi de gøre deres Bederemme brede og Kvasterne paa deres Klæder store. 6 Og de ville gerne sidde øverst til Bords ved Maaltiderne og paa de fornemste Pladser i Synagogerne 7 og lade sig hilse paa Torvene og kaldes Rabbi af Menneskene. 8 Men I skulle ikke lade eder kalde Rabbi; thi een er eders Mester, men I

ere alle Brødre. **9** Og I skulle ikke kalde nogen paa Saaledes synes ogsaa I vel udvortes retfærdige for Jorden eders Fader; thi een er eders Fader, han, som Menneskene; men indvortes ere I fulde af Hykleri og er i Himlene. **10** Ej heller skulle I lade eder kalde Lovløshed. **29** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Vejledere; thi een er eders Vejleder, Kristus. **11** Men Hykler! thi I bygge Profeternes Grave og prude de den største iblandt eder skal være eders Tjener. **12** retfærdiges Gravsteder og sige: **30** Havde vi været til Men den, som ophøjter sig selv, skal fornedres, og i vore Fædres Dage, da havde vi ikke været delagtige den, som fornedrer sig selv, skal ophøjtes. **13** Men med dem i Profeternes Blod. **31** Altsaa give I eder ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hykler! thi I selv det Vidnesbyrd, at I ere Sønner af dem, som tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaa have ihjelslaet Profeterne. **32** Saa gører da ogsaa I ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade I det eders Fædres Maal fuldt! **33** I Slanger! I Øgleunger! ikke. **14** [Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hykler! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom? (Geenna thi I opæde Enkers Huse og bede paa Skrømt længe; **g1067**) **34** Derfor se, jeg sender til eder Profeter og derfor skulle I faa des haardere Dom.] **15** Ve eder, I vise og skriftkloge; nogle af dem skulle I slaa ihjel og skriftkloge og Farisæere, I Hykler! thi I drage om til korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i eders Vands og til Lands for at vinde en eneste Tilhænger; Synagoger og forfølge fra Stad til Stad, **35** for at alt og naar han er bleven det, gøre I ham til et Helvedes Barn, dobbelt saa slemt, som I selv ere. (Geenna **g1067**) **16** Ve eder, I blinde Vejledere! I, som sige: Den, som indtil Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge sværger ved Templet, det er intet; men den, som ihjel imellem Templet og Alteret. **36** Sandelig, siger sværger ved Guldet i Templet, han er forpligtet. **17** I jeg eder, alt dette skal komme over denne Slægt. **37** Daarer og blinde! hvilket er da størst? Guldet eller Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og Templet, som helliger Guldet? **18** Fremdeles: Den, sterner dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde som sværger ved Alteret, det er intet; men den, som jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine sværger ved Gaven derpaa, han er forpligtet. **19** I Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. **38** Se, eders Daarer og blinde! hvilket er da størst? Gaven eller Hus lades eder øde! **39** Thi jeg siger eder: I skulle Alteret, som helliger Gaven? **20** Derfor, den, som ingenlunde se mig fra nu af, indtil I sige: Velsignet sværger ved Alteret, sværger ved det og ved alt være den, som kommer, i Herrens Navn!"
det, som er derpaa. **21** Og den, som sværger ved Templet, sværger ved det og ved ham, som bor deri.
22 Og den, som sværger ved Himmelten, sværger ved Guds Trone og ved ham, som sidder paa den.
23 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hykler! thi I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og have forsømt de Ting i Loven, der have større Vægt, Retten og Barmhjertigheden og Troskaben. Disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine. **24** I blinde Vejledere, I, som si Myggen af, men nedsluge Kamelen! **25** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hykler! thi I rense det udvendige af Bægeret og Fadet, men indvendigt ere de fulde af Rov og Umættelighed. **26** Du blinde Farisæer! rents først det indvendige af Bægeret og Fadet, for at ogsaa det udvendige af dem kan blive rent. **27** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hykler! thi I ere ligesom kalkede Grave, der jo synes dejlige udvendigt, men indvendigt ere fulde af døde Ben og al Urenhed. **28**

24 Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og hans Disciple kom til ham for at vise ham Helligdommens Bygninger. **2** Men han svarede og sagde til dem: „Se I ikke alt dette? Sandelig, siger jeg eder, her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes.“ **3** Men da han sad paa Oliebjerget, kom hans Disciple til ham afsides og sagde: „Sig os, naar skal dette ske? Og hvad er Tegnet paa din Tilkommelse og Verdens Ende?“ (**aiōn g165**) **4** Og Jesus svarede og sagde til dem: „Ser til, at ingen forører eder! **5** Thi mange skulle paa mit Navn komme og sige: Jeg er Kristus; og de skulle forføre mange. **6** Men I skulle faa at høre om Krige og Krigsrygter. Ser til, lader eder ikke forskräkke; thi det maa ske; men Enden er ikke endda. **7** Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hungersnød og Jordskælv her og der. **8** Men alt dette er Veernes Begyndelse. **9** Da skulle de overgive eder til Trængsel og slaa eder ihjel, og I skulle hades

af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld. 10 Og da allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skulle mange forarges og forraade hverandre og skørne I, at Sommeren er nær. 33 Saaledes skulle have hverandre. 11 Og mange falske Profeter skulle ogsaa I, naar I se alt dette, skønne, at han er nær for fremstaa og forføre mange. 12 Og fordi Lovløsheden Døren. 34 Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal bliver mangfoldig, vil Kærligheden blive kold hos ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting ere skete. de fleste. 13 Men den, som holder ud indtil Enden, 35 Himmelens og Jordens skulle forgaa, men mine Ord han skal frelses. 14 Og dette Rigets Evangelium skulle ingenlunde forgaa. 36 Men om den Dag og skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Time ved ingen, end ikke Himmelens Engle, heller Folkeslagene; og da skal Enden komme. 15 Naar I ikke Sønnen, men kun Faderen alene. 37 Og ligesom da se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, hvorom Noas Dage vare, saaledes skal Menneskesønnens der er talt ved Profeten Daniel, staa paa hellig Grund, Tilkommelse være. 38 Thi ligesom de i Dagene før (den, som læser det, han give Agt!) 16 da skulle Syndfloden aade og drak, toge til Ægte og bortgifte, de, som ere i Judæa, fly ud paa Bjergene; 17 den, indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, 39 og ikke som er paa Taget, stige ikke ned for at hente, hvad agtede det, førend Syndfloden kom og tog dem der er i hans Hus; 18 og den, som er paa Marken, alle bort, saaledes skal ogsaa Menneskesønnens vende ikke tilbage for at hente sine Klæder! 19 Men Tilkommelse være. 40 Da skulle to Mænd være paa ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Marken; den ene tages med, og den anden lades Dage! 20 Og beder om, at eders Flugt ikke skal tilbage. 41 To Kvinder skulle male paa Kværnen; ske om Vinteren, ej heller paa en Sabbat; 21 thi der den ene tages med, og den anden lades tilbage. 42 skal da være en Trængsel saa stor, som der ikke Vaager derfor, thi I vide ikke, paa hvilken Dag eders har været fra Verdens Begyndelse indtil nu og heller Herre kommer. 43 Men dette skulle I vide, at dersom ikke skal komme. 22 Og dersom disse Dage ikke Husbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde blive afkortede, da blev intet Kød frelst; men for komme, da vaagede han og tillod ikke, at der skete de udvalgtes Skyld skulle disse Dage afkortes. 23 Indbrud i hans Hus. 44 Derfor vorder ogsaa I rede; thi Dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus, Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke eller der! da skulle I ikke tro det. 24 Thi falske Krister mene. 45 Hvem er saa den tro og forstandige Tjener, og falske Profeter skulle fremstaa og gøre store Tegn som hans Herre har sat over sit Tyende til at give og Undergerninger, saa at ogsaa de udvalgte skulde dem deres Mad i rette Tid? 46 Salig er den Tjener, blive forførte, om det var muligt. 25 Se, jeg har sagt hvem hans Herre, naar han kommer, finder handlende eder det forud. 26 Derfor, om de sige til eder: Se, saaledes. 47 Sandelig siger jeg eder, han skal sætte han er i Ørkenen, dagaard ikke derud; se, han er ham over alt, hvad han ejer. 48 Men dersom den i Kamrene, da tror det ikke! 27 Thi ligesom Lynet onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver, 49 og udgaar fra Østen og lyser indtil Vesten, saaledes saa begynder at slaa sine Medtjenere og spiser og skal Menneskesønnens Tilkommelse være. 28 Hvor drikker med Drankerne, 50 da skal den Tjeners Herre Aadselet er, der ville Ørnene samle sig. 29 Men straks komme paa den Dag, han ikke venter, og i den Time, efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes og han ikke ved, 51 og hugge ham sønder og give ham Maanen ikke give sit Skin og Stjernerne falde ned hans Lod sammen med Hyklerne; der skal der være fra Himmelens, og Himmelens Kraeftter skulle rystes. Graad og Tænders Gnidsel.

30 Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig paa Himmelens; og da skulle alle Jordens Stammer jamre sig, og de skulle se Menneskesønnen komme paa Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. 31 Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende Basun, og de skulle samle hans udvalgte fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himmelens til den anden. 32 Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren

25 Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper og gik Brudgommen i Møde. 2 Men fem af dem vare Daarer, og fem kloge. 3 Daarerne toge nemlig deres Lamper, men toge ikke Olie med sig. 4 Men de kloge toge Olie i deres Kartillige med deres Lamper. 5 Og da Brudgommen tøvede, slumrede de alle ind ogsov. 6 Men ved Midnat lød der et Raab: Se, Brudgommen kommer,

gaar ham i Møde! 7 Da vaagnede alle Jomfruerne og igen med Rente. 28 Tager derfor den Talent fra ham, gjorde deres Lamper i Stand. 8 Men Daarerne sagde og giver den til ham, som har de ti Talenter. 29 Thi til de kloge: Giver os af eders Olie; thi vore Lamper enhver, som har, ham skal der gives, og han skal faa slukkes. 9 Men de kloge svarede og sagde: Der vilde Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog vist ikke blive nok til os og til eder; gaar helligere hen til det tages, som han har. 30 Og kaster den unyttige Købmændene og køber til eder selv! 10 Men medens Tjener ud i Mørket udenfor; der skal der være Graad de gik bort for at købe, kom Brudgommen, og de, og Tænders Gnidsel. 31 Men naar Menneskesønnen som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet; og kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham, Døren blev lukket. 11 Men senere komme ogsaa da skal han sidde paa sin Herligheds Trone. 32 Og de andre Jomfruer og sige: Herre, Herre, luk op for alle Folkeslagene skulle samles foran ham, og han os! 12 Men han svarede og sagde: Sandelig, siger skal skille dem fra hverandre, ligesom Hyrden skiller jeg eder, jeg kender eder ikke. 13 Vaager derfor, Faarene fra Bukkene. 33 Og han skal stille Faarene thi I vide ikke Dagen, ej heller Timen. 14 Thi det er ved sin højre Side og Bukkene ved den venstre. 34 Da ligesom en Mand, der drog udenlands og kaldte paa skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer sine Tjenere og overgav dem sin Ejendom; 15 og hid, I min Faders velsignede! arver det Rige, som en gav han fem Talenter, en anden to, og en tredje har været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse. en, hver efter hans Evne; og straks derefter drog 35 Thi jeg var hungrig, og I gave mig at spise; jeg han udenlands. 16 Men den, som havde faaet de var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, fem Talenter, gik hen og købslog med dem og vandt og I toge mig hjem til eder; 36 jeg var nøgen, og I andre fem Talenter. 17 Ligesaa vandt ogsaa den, klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i som havde faaet de to Talenter, andre to. 18 Men Fængsel, og I kom til mig. 37 Da skulle de retfærdige den, som havde faaet den ene, gik bort og gravede svare ham og sige: Herre! naar saa vi dig hungrig i Jorden og skjulte sin Herres Penge. 19 Men lang og gave dig Mad, eller tørstig og gave dig at drikke? Tid derefter kommer disse Tjeneres Herre og holder 38 Naar saa vi dig fremmed og toge dig hjem til os, Regnskab med dem. 20 Og den, som havde faaet de eller nøgen og klædte dig? 39 Naar saa vi dig syg fem Talenter, kom frem og bragte andre fem Talenter eller i Fængsel og kom til dig? 40 Og Kongen skal og sagde: Herre! du overgav mig fem Talenter; se, svare og sige til dem: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I jeg har vundet fem andre Talenter. 21 Hans Herre have gjort imod een af disse mine mindste Brødre, sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var have I gjort imod mig. 41 Da skal han ogsaa sige tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gaa ind til dem ved den venstre Side: Gaar bort fra mig, I til din Herres Glæde! 22 Da kom ogsaa han frem, forbandede! til den evige lld, som er beredt Djævelen som havde faaet de to Talenter, og sagde: Herre! du og hans Engle. (aiōnios g166) 42 Thi jeg var hungrig, og overgav mig to Talenter; se, jeg har vundet to andre I gave mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gave mig Talenter. 23 Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode ikke at drikke; 43 jeg var fremmed, og I toge mig ikke og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig hjem til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg over meget; gaa ind til din Herres Glæde! 24 Men var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke. 44 Da ogsaa han, som havde faaet den ene Talent, kom skulle ogsaa de svare og sige: Herre! naar saa vi dig frem og sagde: Herre! jeg kendte dig, at du er en hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller haard Mand, som høster, hvor du ikke saaede, og syg eller i Fængsel og tjente dig ikke? 45 Da skal han samler, hvor du ikke spredte; 25 og jeg frygtede og gik svare dem og sige: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I hen og skjulte din Talent i Jorden; se, her har du, hvad ikke have gjort imod een af disse mindste, have I dit er. 26 Men hans Herre svarede og sagde til ham: heller ikke gjort imod mig. 46 Og disse skulle gaa bort Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster, hvor til evig Straf, men de retfærdige til evigt Liv." (aiōnios jeg ikke saaede, og samler, hvor jeg ikke spredte; 27 g166)

derfor burde du have overgivet Vekselerne mine Penge; og naar jeg kom, da havde jeg faaet mit

26 Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:

„I vide, at om to Dage er det Paaske; saa Menneske, om han ikke var født.” 25 Men Judas, forraades Menneskesønnen til at korsfæstes.” 3 Da som forraadte ham, svarede og sagde: „Det er dog forsamledes Ypperstepræsterne og Folkets Ældste i vel ikke mig, Rabbi?” Han siger til ham: „Du har sagt Ypperstepræstens Gaard; han hed Kajfas. 4 Og de det.” 26 Men medens de spiste, tog Jesus Brød, og raadsloge om at grieve Jesus med List og ihjelslaa han velsignede og brød det og gav Disciplene det ham. 5 Men de sagde: „Ikke paa Højtiden, for at og sagde: „Tager, æder; dette er mit Legeme.” 27 der ikke skal blive Oprør iblandt Folket.” 6 Men Og han tog en Kalk og takkede, gav dem den og da Jesus var kommen til Bethania, i Simon den sagde: „Drikker alle deraf; 28 thi dette er mit Blod, spedalskes Hus, 7 kom der en Kvinde til ham, som Pagtens, hvilket udgydes for mange til Syndernes havde en Alabastkrukke med saare kostbar Salve, Forladelse. 29 Men jeg siger eder, fra nu af skal jeg og hun udgørd den paa hans Hoved, medens han ingenlunde drikke af denne Vintræts Frugt intil den sad til Bords. 8 Men da Disciplene saa det, blev Dag, da jeg skal drikke den ny med eder i min Faders de vrede og sagde: „Hvortil denne Spilde? 9 Dette Rige.” 30 Og da de havde sunget Lovsangen, gik kunde jo være solgt til en høj Pris og være givet til de ud til Oliebjerget. 31 Da siger Jesus til dem: „I fattige.” 10 Men da Jesus mærkede det, sagde han skulle alle forarges paa mig i denne Nat; thi der er til dem: „Hvorfor volde I Kvinden Fortrædeligheder? skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Hjordens Faar skulle Hun har jo gjort en god Gerning imod mig. 11 Thi adspredes. 32 Men efter at jeg er bleven oprejst, de fattige have I altid hos eder; men mig have I vil jeg gaa forud for eder til Galilæa.” 33 Men Peter ikke altid. 12 Thi da hun udgørd denne Salve over svarede og sagde til ham: „Om end alle ville forarges mit Legeme, gjorde hun det for at berede mig til at paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges.” 34 Jesus begraves. 13 Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i denne Nat, i hele Verden dette Evangelium bliver prædiket, skal førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange.” ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes 35 Peter siger til ham: „Om jeg end skulde dø med Ihukommelse.” 14 Da gik en af de tolv, han, som dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig.” Ligesaa sagde hed Judas Iskariot, hen til Ypperstepræsterne 15 og ogsaa alle Disciplene. 36 Da kommer Jesus med sagde: „Hvad ville I give mig, saa skal jeg forraade dem til en Gaard, som kaldes Gethsemane, og han ham til eder?” Men de betalte ham tredive Sølvpenge. siger til Disciplene: „Sætter eder her, medens jeg 16 Og fra den Stund søgte han Lejlighed til at forraade gaar derhen og beder.” 37 Og han tog Peter og ham. 17 Men paa den første Dag af de usyrede Zebedæus's to Sønner med sig, og han begyndte at Brøds Højtid kom Disciplene til Jesus og sagde: „Hvor bedrøves og svarlig at ængstes. 38 Da siger han til vil du, at vi skulle træffe Forberedelse for dig til at dem: „Min Sjæl er dybt bedrøvet intil Døden; bliver spise Paaskelammet?” 18 Men han sagde: „Gaar her og vaager med mig!” 39 Og han gik lidt frem, ind i Staden til den og den Mand, og siger til ham: faldt paa sit Ansigt, bad og sagde: „Min Fader! er Mesteren siger: Min Time er nær; hos dig holder jeg det muligt, da gaa denne Kalk mig forbi; dog ikke Paaske med mine Disciple.” 19 Og Disciplene gjorde, som jeg vil, men som du vil.” 40 Og han kommer til som Jesus befalede dem, og berede Paaskelammet. Disciplene og finder dem sovende, og han siger til 20 Men da det var blevet Aften, sad han til Bords Peter: „Saa kunde I da ikke vaage een Time med med de tolv. 21 Og medens de spiste, sagde han: mig! 41 Vaager og beder, for at I ikke skulle falde „Sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forraade mig.” i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kødet er 22 Og de bleve saare bedrøvede og begyndte hver skrøbeligt.” 42 Han gik etter anden Gang hen, bad og især at sige til ham: „Det er dog vel ikke mig, Herre?” sagde: „Min Fader! hvis denne Kalk ikke kan gaa mig 23 Men han svarede og sagde: „Den, som dyppe forbi, uden jeg drikker den, da ske din Villiel!” 43 Og Haanden tillige med mig i Fadet, han vil forraade han kom og fandt dem etter sovende, thi deres Øjne mig. 24 Menneskesønnen gaar vel bort, som der er vare betyngede. 44 Og han forlod dem og gik etter skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem hen og bad tredje Gang og sagde etter det samme Menneskesønnen bliver forraadt! Det var godt for det Ord. 45 Da kommer han til Disciplene og siger til dem:

„Sove I fremdeles og hvile eder? Se, Timen er nær, og komme paa Himmelens Skyer.“ 65 Da sønderrev og Menneskesønnen forraades i Synderes Hænder. Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: „Han har 46 Staar op, lader os gaa; se, han, som forraader talt bespotteligt; hvad have vi længere Vidner nødig? mig, er nær.“ 47 Og medens han endnu talte, se, se, nu have I hørt Bespottelsen. 66 Hvad tykkes da kom Judas, en af de tolv, og med ham en stor eder?“ Og de svarede og sagde: „Han er skyldig til Skare, med Sværd og Knipler, fra Ypperstepræsterne Døden.“ 67 Da spyttede de ham i Ansigtet og gave og Folkets Ældste. 48 Men han, som forraadte ham, ham Næveslag; andre sloge ham paa Kinden 68 og havde givet dem et Tegn og sagt: „Den, som jeg sagde: „Profetér os, Kristus, hvem var det, der slog kysser, ham er det; griber ham!“ 49 Og han traadte dig?“ 69 Men Peter sad udenfor i Gaarden; og en straks hen til Jesus og sagde: „Hil være dig, Rabbi!“ Pige kom hen til ham og sagde: „Ogsaa du var med og kyssede ham. 50 Men Jesus sagde til ham: „Ven, Jesus Galilæeren.“ 70 Men han nægtede det i alles hvorfor kommer du her?“ Da traadte de til og lagde Paahør og sagde: „Jeg forstaar ikke, hvad du siger.“ Haand paa Jesus og grebe ham. 51 Og se, en af 71 Men da han gik ud i Portrummet, saa en anden dem, som vare med Jesus, rakte Haanden ud og Pige ham; og hun siger til dem, som vare der: „Denne drog sit Sværd og slog Ypperstepræstens Tjener og var med Jesus af Nazareth.“ 72 Og han nægtede det huggede hans Øre af. 52 Da siger Jesus til ham: atter med en Ed: „Jeg kender ikke det Menneske.“ 73 „Stik dit Sværd igen paa dets Sted; thi alle de, som Men lidt efter kom de, som stode der, hen og sagde tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd. 53 Eller til Peter: „Sandelig, ogsaa du er en af dem, dit Maal mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, saa han røber dig jo ogsaa.“ 74 Da begyndte han at forbande nu tilskikker mig mere end tolv Legioner Engle? 54 sig og sværge: „Jeg kender ikke det Menneske.“ Og Hvorledes skulde da Skrifterne opfyldes, at det bør straks galede Hanen. 75 Og Peter kom Jesu Ord i gaa saaledes til?“ 55 I den samme Time sagde Jesus Hu, at han havde sagt: „Førend Hanen galter, skal til Skarerne: „I ere gaaede ud ligesom imod en Røver du fornægte mig tre Gange.“ Og han gik udenfor og med Sværd og Knipler for at fange mig. Daglig sad jeg græd bitterligt.

i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke. 56 Men det er alt sammen sket, for at Profeternes Skrifter skulde opfyldes.“ Da forlode alle Disciplene ham og flyede. 57 Men de, som havde grebet Jesus, førte ham hen til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge og de Ældste varre forsamlede. 58 Men Peter fulgte ham i Frastand indtil Ypperstepræstens Gaard, og han gik indenfor og satte sig hos Svendene for at se, hvad Udgang det vilde faa. 59 Men Ypperstepræsterne og hele Raadet søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive ham. 60 Og de fandt intet, endskønt der traadte mange falske Vidner frem. Men til sidst traadte to frem og sagde: 61 „Denne har sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det op i tre Dage.“ 62 Og Ypperstepræsten stod op og sagde til ham: „Svarer du intet paa, hvad disse vidne imod dig?“ 63 Men Jesus tav. Og Ypperstepræsten tog til Orde og sagde til ham: „Jeg besværger dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, Guds Søn.“ 64 Jesus siger til ham: „Du har sagt det; dog jeg siger eder: Fra nu af skulle I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Haand

27 Men da det var blevet Morgen, holdt alle Ypperstepræsterne og Folkets Ældste Raad imod Jesus for at aflive ham. 2 Og de bandt ham og førte ham bort og overgave ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus. 3 Da nu Judas, som forraadte ham, saa, at han var blevet domfældt, fortrød han det og bragte de tredive Sølvpenge tilbage til Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde: 4 „Jeg har syndet, idet jeg forraadte uskyldigt Blod.“ Men de sagde: „Hvad kommer det os ved? se du dertil.“ 5 Og han kastede Sølvpengene ind i Templet, veg bort og gik hen og hængte sig. 6 Men Ypperstepræsterne toge Sølvpengene og sagde: „Det er ikke tilladt at lægge dem til Tempelskatten; thi det er Blodpenge.“ 7 Men efter at have holdt Raad købte de Pottemagermarken derfor til Gravsted for de fremmede. 8 Derfor blev den Mark kaldt Blodmarken indtil den Dag i Dag. 9 Da opfyldtes det, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger: „Og de toge de tredive Sølvpenge, Prisen for den vurderede, hvem de vurderede for Israels Børn, 10 og de gave dem for Pottemagermarken, som Herren befalede mig.“ 11 Men Jesus blev stillet for

Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og ham. **32** Men medens de gik derud, traf de en Mand sagde: „Er du Jødernes Konge?” Men Jesus sagde fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære til ham: „Du siger det.” **12** Og da han blev anklaget hans Kors. **33** Og da de kom til et Sted, som kaldes af Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted”, **34** gave de intet. **13** Da siger Pilatus til ham: „Hører du ikke, hvor ham Eddike at drikke blandet med Galde; og da han meget de vidne imod dig?” **14** Og han svarede ham smagte det, vilde han ikke drikke. **35** Men da de havde end ikke paa et eneste Ord, saa at Landshøvdingen korsfæstet ham, delte de hans Klæder imellem sig undrede sig saare. **15** Men paa Højtiden plejede ved Lodkastning, [for at det skulde opfyldes, som er Landshøvdingen at løslade Mængden een Fange, sagt af Profeten: „De delte mine Klæder imellem sig hvilken de vilde. **16** Og de havde dengang en berygtet og kastede Lod om mit Klædebon.”] **36** Og de sade Fange, som hed Barabbas. **17** Da de vare forsamlede, der og holdt Vagt over ham. **37** Og oven over hans sagde Pilatus derfor til dem: „Hvem ville I, at jeg Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven skal løslade eder: Barabbas eller Jesus, som kaldes saaledes: „Dette er Jesus, Jødernes Konge.” **38** Da Kristus?” **18** Thi han vidste, at det var af Avind, de bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham, havde overgivet ham. **19** Men medens han sad paa en ved den højre og en ved den venstre Side. **39** Dommersædet, sendte hans Hustru Bud til ham og Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede sagde: „Befat dig ikke med denne retfærdige; thi jeg paa deres Hoveder og sagde: **40** „Du, som nedbryder har lidt meget i Dag i en Drøm for hans Skyld.” **20** Men Templet og bygger det op i tre Dage, frels dig selv; Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte Skarerne er du Guds Søn, da stig ned af Korset!” **41** Ligesa til, at de skulde begære Barabbas, men ihjelslaa spottede Ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge Jesus. **21** Og Landshøvdingen svarede og sagde og de Ældste og sagde: **42** „Andre har han frelst, sig til dem: „Hvilken af de to ville I, at jeg skal løslade selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, saa lad eder?” Men de sagde: „Barabbas.” **22** Pilatus siger til ham nu stige ned af Korset, saa ville vi tro paa ham. dem: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes **43** Han har sat sin Lid til Gud; han fri ham nu, om han Kristus?” De sige alle: „Lad ham blive korsfæstet!” har Behag i ham; thi han har sagt: Jeg er Guds Søn.” **23** Men Landshøvdingen sagde: „Hvad ondt har han **44** Og paa samme Maade haanede ogsaa Røverne da gjort?” Men de raabte end mere og sagde: „Lad ham, som vare korsfæstede med ham. **45** Men fra ham blive korsfæstet!” **24** Men da Pilatus saa, at han den sjette Time blev der Mørke over hele Landet intet udrettede, men at der blev større Larm, tog han indtil den niende Time. **46** Og ved den niende Time Vand og toede sine Hænder i Mængdens Paasyn raabte Jesus med høj Røst og sagde: „Eli! Eli! Lama og sagde: „Jeg er uskyldig i denne retfærdiges Blod; Sabaktani?” det er: „Min Gud! min Gud! hvorfor har ser I dertil!” **25** Og hele Folket svarede og sagde: du forladt mig?” **47** Men nogle af dem, som stode „Hans Blod komme over os og over vore Børn!” **26** der og hørte det, sagde: „Han kalder paa Elias.” **48** Da løslod han dem Barabbas; men Jesus lod han Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes. **27** fyldte den med Eddike og stak den paa et Rør og gav Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus med ham at drikke. **49** Men de andre sagde: „Holdt! lader sig ind i Borgen og samlede hele Vagtafdelingen os se, om Elias kommer for at frelse ham.” **50** Men omkring ham. **28** Og de afdælte ham og kastede Jesus raabte atter med høj Røst og opgav Aanden. en Skarlagens Kappe om ham. **29** Og de flettede en **51** Og se, Forhængen i Templet splittedes i to Stykker, Krone af Torne og satte den paa hans Hoved og gave fra øverst til nederst; og Jorden skjalv, og Klipperne ham et Rør i hans højre Haand; og de faldt paa Knæ revnede, **52** og Gravene aabnedes; og mange af de for ham og spottede ham og sagde: „Hil være dig, du hensovede helliges Legemer bleve oprejste, **53** og de Jødernes Konge!” **30** Og de spyttede paa ham og toge gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind Røret og sloge ham paa Hovedet. **31** Og da de havde i den hellige Stad og viste sig for mange. **54** Men spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham da Hovedsmanden og de, som tillige med ham holdt hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste Vagt over Jesus, saa Jordskælvet, og hvad der skete,

frygtede de saare og sagde: „Sandelig, denne var medens de gik for at forkynde hans Disciple det, se, Guds Søn.” 55 Men der var mange Kvinder der, som da mødte Jesus dem og sagde: „Hil være eder!” Men saa til i Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa de traadte til og omfavnede hans Fødder og tilbade og tjent ham. 56 I blandt dem vare Maria Magdalene ham. 10 Da siger Jesus til dem: „Frygter ikke! gaar og Maria, Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's hen og forkynder mine Brødre, at de skulle gaa bort Sønners Moder. 57 Men da det var blevet Aften, kom til Galilæa, og der skulle de se mig.” 11 Men medens en rig Mand fra Arimathæa, ved Navn Josef, som de gik derhen, se, da kom nogle af Vagten ind i ogsaa selv var bleven Jesu Discipel. 58 Han gik til Staden og meldte Ypperstepræsterne alt det, som var Pilatus og bad om Jesu Legeme. Da befalede Pilatus, sket. 12 Og de samledes med de Ældste og holdt at det skulde udleveres. 59 Og Josef tog Legemet og Raad og gave Stridsmændene rigelige Penge 13 og svøbte det i et rent fint Linklæde 60 og lagde det i sin sagde: „Siger: Hans Disciple kom om Natten og stjal nye Grav, som han havde ladet hugge i Klippen, og ham, medens visov. 14 Og dersom Landshøvdingen væltede en stor Sten for Indgangen til Graven og gik faar det at høre, ville vi stille ham tilfreds og holde bort. 61 Men Maria Magdalene og den anden Maria eder angerløse.” 15 Men de toge Pengene og gjorde, vare der, og de sadde lige over for Graven. 62 Men den som det var lært dem. Og dette Ord blev udsprettet næste Dag, som var Dagen efter Beredelsesdagen, iblandt Jøderne indtil den Dag i Dag. 16 Men de forsamlede Ypperstepræsterne og Farisærerne sig elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus hos Pilatus 63 og sagde: „Herre! vi ere komne i Hu, at havde sat dem Stævne. 17 Og da de saa ham, tilbade denne Forfører sagde, medens han endnu levede: de ham; men nogle tvivlede. 18 Og Jesus traadte Tre Dage efter bliver jeg oprejst. 64 Befal derfor, at frem, talte til dem og sagde: „Mic er given al Magt Graven skal sikkert bevogtes indtil den tredje Dag, for i Himmelten og paa Jorden. 19 Gaar derfor hen og at ikke hans Disciple skulle komme og stjæle ham og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe sige til Folket: Han er oprejst fra de døde; og da vil dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands den sidste Forførelse blive værre end den første.” 65 Navn, 20 og idet I lære dem at holde alt det, som jeg Pilatus sagde til dem: „Der have I en Vagt; gaar hen har befalet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage og bevogter den sikkert, som I bedst vide!” 66 Og de gik hen og bevogtede Graven sikkert med Vagten efter at have sat Segl for Stenen.

28 Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til Graven. 2 Og se, der skete et stort Jordskælv; thi en Herrens Engel for ned fra Himmelten og traadte til og væltede Stenen bort og satte sig paa den. 3 Men hans Udseende var ligesom et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne. 4 Men de, som holdt Vagt, skælvede af Frygt for ham og blev som døde. 5 Men Engelen tog til Orde og sagde til Kvinderne: „I skulle ikke frygte! thi jeg ved, at I lede efter Jesus den korsfæstede. 6 Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren laa! 7 Og gaar hastigt hen og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han gaar forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det.” 8 Og de gik hastigt bort fra Graven med Frygt og stor Glæde og løb hen for at forkynde hans Disciple det. 9 Men

Markus

1 Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse er saaledes, 2 som der er skrevet hos Profeten Esajas: „Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej. 3 Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!“ 4 Johannes kom, han, som døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse. 5 Og hele Judæas Land og alle i Jerusalem gik ud og blev døbte af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder. 6 Og Johannes var klædt i Kamelhaar og havde et Læderbælte om sin Lænd og spiste Græshopper og vild Honning. 7 Og han prædikede og sagde: „Efter mig kommer den, som er stærkere end jeg, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at bøje mig ned og løse. 8 Jeg har døbt eder med Vand, men han skal døbe eder med den Helligaand.“ 9 Og det skete i de Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan. 10 Og straks da han steg op af Vandet, saa han Himlene skiller ad og Aanden ligesom en Due dale ned over ham; 11 og der kom en Røst fra Himlene: „Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag.“ 12 Og straks driver Aanden ham ud i Ørkenen. 13 Og han var i Ørkenen fyrrtyve Dage, medens han fristedes af Satan, og han var blandt Dyrene; og Englene tjente ham. 14 Men efter at Johannes var kastet i Fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds Evangelium 15 og sagde: „Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er kommet næ; omvender eder og tror paa Evangeliet!“ 16 Og medens han gik langs Galilæas Sø, saa han Simon og Simons Broder Andreas i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere. 17 Og Jesus sagde til dem: „Folger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere.“ 18 Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. 19 Og da han gik lidt videre frem, saa han Jakob, Zebedæus's Søn, og hans Broder Johannes, som ogsaa vare i Færd med at bøde deres Garn i Skibet; 20 og han kaldte straks paa dem, og de forlode deres Fader Zebedæus i Skibet med Lejesvendene og gik efter ham. 21 Og de gaa ind i Kapernaum. Og straks paa Sabbaten gik han ind i Synagogen og lærte, 22 og de bleve slagne af Forundring over hans Lære; thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som de skriftkloge. 23 Og der var i deres Synagoge et Menneske med en uren Aand, og han raabte højt af Nazareth? Er du kommen for at ødelæg os; jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige.“ 25 Og Jesus truede ham og sagde: „Ti, og far ud af ham!“ 26 Og den urene Aand sled i ham og raabte med høj Røst og for ud af ham. 27 Og de blev alle forfærdede, saa at de spurgte hverandre og sagde: „Hvad er dette? en ny Lære med Myndighed; ogsaa over de urene Aander byder han, og de lyde ham.“ 28 Og Rygtet om ham kom straks ud alle Vegne i hele det omliggende Land i Galilæa. 29 Og straks, da de vare gaaede ud af Synagogen, kom de ind i Simons og Andreas's Hus med Jakob og Johannes. 30 Men Simons Svigermoder laa og havde Feber, og straks tale de til ham om hende; 31 og han gik hen til hende, tog hende ved Haanden og rejste hende op, og Feberen forlod hende, og hun vartede dem op. 32 Men da det var blevet Aften, og Solen var gaaet ned, føgte de til ham alle de syge og de besatte, 33 og hele Byen var forsamlet foran Døren. 34 Og han helbredte mange, som lede af mange Haande Sygdomme, og han uddrev mange onde Aander; og han tillod ikke de onde Aander at tale, fordi de kendte ham. 35 Og om Morgenens længe før Dag stod han op og gik ud og gik hen til et øde Sted, og der bad han. 36 Og Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter ham. 37 Og de fandt ham, og de sige til ham: „Alle lede efter dig.“ 38 Og han siger til dem: „Lader os gaa andetsteds hen til de nærmeste Smaabyer, for at jeg kan prædike ogsaa der; thi dertil er jeg udgaet.“ 39 Og han kom og prædikede i deres Synagoger i hele Galilæa og uddrev de onde Aander. 40 Og en spedalsk kommer til ham, beder ham og falder paa Knæ for ham og siger til ham: „Om du vil, saa kan du rense mig.“ 41 Og han ynkedes underligt og udrakte Haanden og rørte ved ham og siger til ham: „Jeg vil; bliv ren!“ 42 Og straks forlod Spedalskheden ham, og han blev renset. 43 Og han drev ham straks bort, idet han bød ham strengt, 44 og sagde til ham: „Se til, at du ikke siger noget til nogen herom; men gaa hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer for din Renselse det, som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem!“ 45 Men da han kom ud, begyndte han at

fortælle meget og udspredt Rygten derom, saa at han Johannes's Disciple og Farisæernes Disciple, men ikke mere kunde gaa aabenlyst ind i en By; men han var udenfor paa øde Steder, og de kom til ham alle „Kunne Brudesvendene faste, medens Brudgommen er hos dem? Saa længe de have Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste. 20 Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, da skulle de faste paa den Dag. 21 Ingen syr en Lap af uvalket Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers river den nye Lap paa det gamle Klædebon dette itu, og der bliver et værre Hul. 22 Og ingen kommer ung Vin paa gamle Læderflasker; ellers sprænger Vinen Læderflaskerne, og Vinen ødelægges saavel som Læderflaskerne; men kom ung Vin paa nye Læderflasker!“ 23 Og det skete, at han vandrede paa Sabbaten igennem en Sædemark, og hans Disciple begyndte, imedens de gik, at plukke Aks. 24 Og Farisæerne sagde til ham: „Se, hvorfor gøre de paa Sabbaten, hvad der ikke er tilladt?“ 25 Og han siger til dem: „Have I aldrig læst, hvad David gjorde, da han kom i Nød og blev hungrig, han selv og de, som vare med ham? 26 Hvorledes han gik ind i Guds Hus, da Abiathar var Ypperstepræst, og spiste Skuebrødene, som det ikke er nogen tilladt at spise uden Præsterne, og gav ogsaa dem, som vare med ham?“ 27 Og han sagde til dem: „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld. 28 Derfor er Menneskesønnen Herre ogsaa over Sabbaten.“

2 Og da han nogle Dage derefter atter gik ind i Kapernaum, spurgetes det, at han var hjemme. 2 Og der samlesede mange, saa at der ikke mere var Plads, end ikke foran Døren; og han talte Ordet til dem. 3 Og de komme og bringe til ham en værkbruden, der blev baaren af fire. 4 Og da de ikke kunde komme nær til ham for Folkeskaren, toge de Taget af, hvor han var; og da de havde brudt Hul, firede de Sengen ned, hvorpaa den værkbrudne laa. 5 Og da Jesus saa deres Tro, siger han til den værkbrudne: „Søn! dine Synder ere forladte.“ 6 Men nogle af de skriftkloge sade der og tænkte i deres Hjerter: 7 „Hvorfor taler denne saaledes? Han taler bespotteligt. Hvem kan forlade Synder uden een, nemlig Gud?“ 8 Og Jesus kendte straks i sin Aand, at de tænkte saaledes ved sig selv, og sagde til dem: „Hvorfor tænke I dette i eders Hjerter? 9 Hvilket er lettest, at sige til den værkbrudne: Dine Synder ere forladte, eller at sige: Staa op, og tag din Seng, og gaa? 10 Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder,“ siger han til den værkbrudne: 11 „Jeg siger dig: Staa op, tag din Seng, og gaa til dit Hus!“ 12 Og han stod op og tog straks Sengen og gik ud for alles Øjne, saa de alle blev forfærdede og priste Gud og sagde: „Aldrig have vi set noget saadant.“ 13 Og han gik atter ud langs Søen, og hele Skaren kom til ham, og han lærte dem. 14 Og da han gik forbi, saa han Levi, Alfæus's Søn sidde ved Toldboden, og han siger til ham: „Følg mig!“ frem her i Midten!“ 15 Og han siger til dem: „Er det tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt, han sad til Bords i hans Hus, og mange Toldere og Syndere sade til Bords med Jesus og hans Disciple; thi de vare mange. Og der fulgte ogsaa 16 nogle skriftkloge af Farisæerne med ham, og da de saa, at han spiste med Toldere og Syndere, sagde de til hans Disciple: „Han spiser og drikker med Toldere og Syndere!“ 17 Og da Jesus hørte det, siger han til dem: „De raske traenge ikke til Læge, men de syge. Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere.“ 18 Og Johannes's Disciple og Farisæerne fastede, og de komme og sige til ham: „Hvorfor faste

3 Og han gik atter ind i en Synagoge, og der var der en Mand, som havde en vissen Haand. 2 Og de toge Vare paa ham, om han vilde helbrede ham paa Sabbaten, for at de kunde anklage ham. 3 Og han siger til Manden, som havde den visne Haand: „Træd frem her i Midten!“ 4 Og han siger til dem: „Er det tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at slaa ihjel?“ Men de tav. 5 Og han saa omkring paa dem med Vrede, bedrøvet over deres Hertes Forhærdelse, og siger til Manden: „Ræk din Haand ud!“ og han rakte den ud, og hans Haand blev sund igen. 6 Og Farisæerne gik straks ud og holdt Raad med Herodianerne imod ham, hvorledes de kunde slaa ham ihjel. 7 Og Jesus drog med sine Disciple bort til Søen, og en stor Mængde fulgte med fra Galilæa; og fra Judæa 8 og fra Jerusalem og fra Idumæa og Landet hinsides Jordan og fra Egnen om Tyrus og Sidon kom de til ham i stor Mængde, da de hørte, hvor store Gerninger han gjorde. 9 Og han

sagde til sine Disciple, at en Baad skulde være til Rede til ham for Skarens Skyld, for at de ikke skulde trænge ham. **10** Thi han helbredte mange, saa at alle, som havde Plager, styrtede ind paa ham for at røre ved ham. **11** Og naar de urene Aander saa ham, faldt de ned for ham og raabte og sagde: „Du er Guds Søn.“ **12** Og han truede dem meget, at de ikke maatte gøre ham kendt. **13** Og han stiger op paa Bjerget og hidkalder, hvem han selv vilde; og de gik hen til ham. **14** Og han beskikkede tolv, til at de skulde være hos ham, og til at han kunde udsende dem til at prædike **15** og at have Magt til at uddrive de onde Aander. **16** Og han beskikkede de tolv, og han tillagde Simon Navnet Peter; **17** fremdeles Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde dem Navnet Boanerges, det er Tordensønner; **18** og Andreas og Filip og Bartholomæus og Matthæus og Thomas og Jakob, Alfæus's Søn, og Thaddæus og Simon Kananæeren **19** og Judas Iskariot, han, som forraadte ham. **20** Og han kommer hjem, og der samles atter en Skare, saa at de end ikke kunne faa Mad. **21** Og da hans nærmeste hørte det, gik de ud for at drage ham til sig; thi de sagde: „Han er ude af sig selv.“ **22** Og de skriftkloge, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: „Han har Beelzebul, og ved de onde Aanders Fyrste uddriver han de onde Aander.“ **23** Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: „Hvorledes kan Satan uddrive Satan? **24** Og dersom et Rige er kommet i Splid med sig selv, kan samme Rige ikke bestaa. **25** Og dersom et Hus er kommet i Splid med sig selv, vil samme Hus ikke kunne bestaa. **26** Og dersom Satan har sat sig op imod sig selv og er kommen i Splid med sig selv, kan han ikke bestaa, men det er ude med ham. **27** Men ingen kan gaa ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke, og da kan han plyndre hans Hus. **28** Sandelig, siger jeg eder, alle Ting skulle forlades Menneskenes Børn, Synder og Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale; **29** men den, som taler bespotteligt imod den Helligaand, har evindeligt ingen Forladelse, men skal være skyldig i en evig Synd.“ (*aīōn g165, aīōnios g166*) **30** De sagde nemlig: „Han har en uren Aand.“ **31** Og hans Moder og hans Brødre komme, og de stode udenfor og sendte Bud ind til ham og lode ham kalde. **32** Og en Skare sad omkring ham, og de sige til ham: „Se, din Moder og dine Brødre og dine Søstre ere udenfor og spørge efter dig.“ **33** Og han svarer dem og siger: „Hvem er min Moder og mine Brødre?“ **34** Og han saa omkring paa dem, som sade rundt om ham, og sagde: „Se, her er min Moder og mine Brødre! **35** Thi den, som gør Guds Villie, det er min Broder og Søster og Moder.“

4 Og han begyndte atter at lære ved Søen. Og en meget stor Skare samles om ham, saa at han maatte gaa om Bord og sætte sig i et Skib paa Søen; og hele Skaren var paa Land ved Søen. **2** Og han lærte dem meget i Lignelser og sagde til dem i sin Undervisning: **3** „Hører til: Se, en Sædemand gik ud at saa. **4** Og det skete, idet han saaede, at noget faldt ved Vejen, og Fuglene kom og aade det op. **5** Og noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord. **6** Og da Solen kom op, blev det svædet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. **7** Og noget faldt iblandt Torné, og Tornene voksede op og kvalte det, og det bar ikke Frugt. **8** Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, som skød frem og voksede, og det bar tredive og tresindstye og hundrede Fold.“ **9** Og han sagde: „Den, som har Øren at høre med, han høre!“ **10** Og da han blev ene, spurgte de, som vare om ham, tillige med de tolv ham om Lignelserne. **11** Og han sagde til dem: „Eder er Guds Riges Hemmelighed givet; men dem, som ere udenfor, meddeles alt ved Lignelser, **12** for at de, skønt seende, skulle se og ikke indse og, skønt hørende, skulle høre og ikke forstaa, for at de ikke skulle omvende sig og faa Forladelse.“ **13** Og han siger til dem: „Fatte I ikke denne Lignelse? Hvorledes ville I da forstaa alle de andre Lignelser? **14** Sædemanden saar Ordet. **15** Men de ved Vejen, det er dem, hvor Ordet bliver saaet, og naar de høre det, kommer straks Satan og borttager Ordet, som er saaet i dem. **16** Og ligeledes de, som blive saaede paa Stengrunden, det er dem, som, naar de høre Ordet, straks modtage det med Glæde; **17** og de have ikke Rod i sig, men holde kun ud til en Tid; derefter, naar der kommer Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges de straks. **18** Og andre ere de, som blive saaede blandt Torné; det er dem, som have hørt Ordet, **19** og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begæringerne efter de andre Ting komme ind og kvæle Ordet, saa det

blicher uden Frugt. (aiōn g165) 20 Og de, der blev saaede i god Jord, det er dem, som høre Ordet og modtage det og bære Frugt, tredive og tresindstvye og hundrede Fold." 21 Og han sagde til dem: „Mon Lyset kommer ind for at sættes under Skæppen eller under Bænken? Mon ikke for at sættes paa Lysesagen? 22 Thi ikke er noget skjult uden for at aabenbares; ej heller er det blevet lønligt uden for at komme for Lyset. 23 Dersom nogen har Øren at høre med, han høre!" 24 Og han sagde til dem: „Agter paa, hvad I høre! Med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder, og der skal gives eder end mere. 25 Thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har." 26 Og han sagde: „Med Guds Rige er det saaledes, som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden 27 og sover og staar op Nat og Dag, og Sæden spirer og bliver høj, han ved ej selv hvorledes. 28 Af sig selv bærer Jorden Frugt, først Straa, derefter Aks, derefter fuld Kerne i Akset; 29 men naar Frugten er tjenlig, sender han straks Seglen ud; thi Høsten er for Haanden." 30 Og han sagde: „Hvormed skulle vi ligne Guds Rige, eller under hvilken Lignelse skulle vi fremstille det? 31 Det er som et Sennepskorn, som, naar det saas i Jorden, er mindre end alt andet Frø paa Jorden, 32 og naar det er saaet, vokser det op og bliver større end alle Urterne og skyder store Grene, saa at Himmelens Fugle kunne bygge Rede i dets Skygge." 33 Og i mange saadanne Lignelser talte han Ordet til dem, efter som de kunde fatte det. 34 Men uden Lignelse talte han ikke til dem; men i Enrum udlagde han det alt sammen for sine Disciple. 35 Og paa den Dag, da det var blevet Aften, siger han til dem: „Lader os fare over til hin Side!" 36 Og de forlade Folkeskaren og tage ham med, som han sad i Skibet; men der var ogsaa andre Skibe med ham. 37 Og der kommer en stærk Storm vind, og Bølgerne sloge ind i Skibet, saa at Skibet allerede var ved at fyldes. 38 Og han var i Bagstavnens ogsov paa en Hovedpude, og de vække ham og sige til ham: „Mester! bryder du dig ikke om, at vi forgaa?" 39 Og han stod op og truede Vinden og sagde til Søen: „Ti, vær stille!" og Vinden lagde sig, og det blev ganske blikstille. 40 Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I saa bange? Hvorfor have I ikke Tro?" 41 Og de frygtede saare og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne, siden baade Vinden og Søen ere ham lydige?"

5 Og de kom over til hin Side af Søen til Gerasernes Land. 2 Og da han traadte ud af Skibet, kom der ham straks i Møde ud fra Gravene en Mand med en uren Aand. 3 Han havde sin Bolig i Gravene, og ingen kunde længer binde ham, end ikke med Lænker. 4 Thi han havde ofte været bunden med Bøjer og Lænker, og Lænkerne vare sprængte af ham og Bøjerne sønderslidte, og ingen kunde tæmme ham. 5 Og han var altid Nat og Dag i Gravene og paa Bjergene, skreg og slog sig selv med Stene. 6 Men da han saa Jesus langt borte, løb han hen og kastede sig ned for ham 7 og raabte med høj Røst og sagde: „Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? Jeg besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig." 8 Thi han sagde til ham: „Far ud af Manden, du urene Aand!" 9 Og han spurgte ham: „Hvad er dit Navn?" Og han siger til ham: „Legion er mit Navn; thi vi ere mange." 10 Og han bad ham meget om ikke at drive dem ud af Landet. 11 Men der var der ved Bjerget en stor Hjord Svin, som græssede; 12 og de bade ham og sagde: „Send os i Svinene, saa vi maa fare i dem." 13 Og han tilstede dem det. Og de urene Aander fore ud og fore i Svinene; og Hjorden styrte sig ned over Brinken ud i Søen, omtrent to Tusinde, og de druknede i Søen. 14 Og deres Hyrder flyede og forkynede det i Byen og paa Landet; og de kom for at se, hvad det var, som var sket. 15 Og de komme til Jesus og se den besatte, ham, som havde haft Legionen, sidde paaklædt og ved Samling, og de frygtede. 16 Men de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den besatte, og om Svinene. 17 Og de begyndte at bede ham om, at han vilde gaa bort fra deres Egn. 18 Og da han gik om Bord i Skibet, bad den, som havde været besat, ham om, at han maatte være hos ham. 19 Og han tilstede ham det ikke, men siger til ham: „Gaa til dit Hus, til dine egne, og forkyd dem, hvor store Ting Herren har gjort imod dig, og at han har forbarmet sig over dig." 20 Og han gik bort og begyndte at kundgøre i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham; og alle undrede sig. 21 Og da Jesus igen i Skibet var faren over til hin Side, samledes der en stor Skare om ham, og han var ved Søen. 22 Og der kommer en af

Synagogeforstanderne ved Navn Jairus, og da han
ser ham, falder han ned for hans Fødder. 23 Og han
beder ham meget og siger: „Min lille Datter er paa sit
yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne
paa hende, for at hun maa frelses og leve!” 24 Og han
gik bort med ham, og en stor Skare fulgte ham, og de
trængte ham. 25 Og der var en Kvinde, som havde
haft Blodflod i tolv Aar, 26 og hun havde døjjet meget
af mange Læger og havde tilsat alt, hvad hun ejede,
og hun var ikke bleven hjulpen, men tværtimod, det
var blevet værre med hende. 27 Da hun havde hørt
om Jesus, kom hun bagfra i Skaren og rørte ved
hans Klædebon. 28 Thi hun sagde: „Dersom jeg rører
blot ved hans Klæder, bliver jeg frelst.” 29 Og straks
tørredes hendes Blods Kilde, og hun mærkede i sit
Legeme, at hun var bleven helbredet fra sin Plage.
30 Og straks da Jesus mærkede paa sig selv, at
den Kraft var udgaaet fra ham, vendte han sig om i
Skaren og sagde: „Hvem rørte ved mine Klæder?” 31
Og hans Disciple sagde til ham: „Du ser, at Skaren
trænger dig, og du siger: Hvem rørte ved mig?” 32
Og han saa sig om for at se hende, som havde
gjort dette. 33 Men da Kvinden vidste, hvad der var
sket hende, kom hun frygtende og bævende og faldt
ned for ham og sagde ham hele Sandheden. 34
Men han sagde til hende: „Datter! din Tro har frelst
dig; gaa bort med Fred, og vær helbredet fra din
Plage!” 35 Endnu medens han talte, komme nogle fra
Synagogeforstanderens Hus og sige: „Din Datter er
død, hvorfor umager du Mesteren længere?” 36 Men
Jesus hørte det Ord, som blev sagt, og han siger til
Synagogeforstanderen: „Frygt ikke, tro blot!” 37 Og
han tilstede ingen at følge med sig uden Peter og
Jakob og Johannes, Jakobs Broder. 38 Og de komme
ind i Synagogeforstanderens Hus, og han ser en
larmende Hob, der græd og hylede meget. 39 Og han
gaard ind og siger til dem: „Hvorfor larme og græde
I? Barnet er ikke død, men det sover.” 40 Og de lo
ad ham; men han drev dem alle ud, og han tager
Barnets Fader og Moder og sine Ledsagere med sig
og gaar ind, hvor Barnet var. 41 Og han tager Barnet
ved Haanden og siger til hende: „Talitha kumi!” hvilket
er udlagt: „Pige, jeg siger dig, staa op!” 42 Og straks
stod Pigen op og gik omkring; thi hun var tolv Aar
gammel. Og de blev straks overmaade forfærdede.
43 Og han bød dem meget, at ingen maatte faa dette
at vide; og han sagde, at de skulde give hende noget
at spise.

6 Og han gik bort derfra. Og han kommer til sin
Fædreneby, og hans Disciple følge ham. 2 Og da
det blev Sabbat, begyndte han at lære i Synagogen,
og de mange, som hørte ham, blev slagne af
Forundring og sagde: „Hvorfra har han dog dette,
og hvad er det for en Visdom, som er given ham,
og hvilke kraftige Gerninger der dog sker ved hans
Hænder! 3 Er denne ikke Tømmermanden, Marias
Søn og Jakobs og Joses's og Judas's og Simons
Broder? Og ere ikke hans Søstre her hos os?” Og de
foragedes paa ham. 4 Og Jesus sagde til dem: „En
Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og
iblandt sine Slægtinge og i sit Hus.” 5 Og han kunde
ikke gøre nogen kraftig Gerning der; kun lagde han
Hænderne paa nogle faa syge og helbredte dem. 6
Og han forundrede sig over deres VanTro. Og han gik
om i Landsbyerne der omkring og lærte. 7 Og han
hidkalder de tolv, og han begyndte at udsende dem,
to og to, og gav dem Magt over de urene Aander. 8
Og han bød dem, at de skulde intet tage med paa
Vejen uden en Stav alene, ikke Brød, ikke Taske, ikke
Kobber i Bæltet, men have Sko paa og: „Ifører eder
ikke to Kjortler!” 9 Og han sagde til dem: „Hvor I
komme ind i et Hus, der skulle I blive, indtil I drage
bort fra Stedet. 10 Og hvor man ikke vil modtage
eder og ikke vil høre eder, der skulle I gaa bort fra
og afryste Støvet under eders Fødder til Vidnesbyrd
imod dem.” 11 Og de gik ud og prædikede, at man
skulde omvende sig. 12 Og de dreve onde Aander ud
og salvede mange syge med Olie og helbredte dem.
13 Og Kong Herodes hørte det (thi hans Navn var
blevet bekendt), og han sagde: „Johannes Døberen
er oprejst fra de døde, og derfor virke Kræfterne i
ham.” 14 Andre sagde: „Det er Elias;” men andre
sagde: „Det er en Profet ligesom en af Profeterne.”
15 Men da Herodes hørte det, sagde han: „Johannes,
som jeg har ladet halshugge, han er oprejst.” 16 Thi
Herodes havde selv sendt Bud og ladet Johannes
grieve og kaste i Fængsel for sin Broder Filips Hustru,
Herodias's Skyld; thi han havde taget hende til Ægte.
17 Johannes sagde nemlig til Herodes: „Det er dig ikke
tilladt at have din Broders Hustru.” 18 Men Herodias
bar Nag til ham og vilde gerne staa ham ihjel, og
hun kunde det ikke. 19 Thi Herodes frygtede for

Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig og hellig Mand, og han holdt sin Haand over ham; og han hørte ham, var han tvivlaadig om mange Ting, og han hørte ham gerne. 21 Og da der kom en Gæstebud for sine Stormænd og Krigsøversterne og de ypperste i Galilæa, 22 og da selve Herodias's Datter kom ind og dansede, behagede hun Herodes og Kongen sagde til Pigen: „Bed mig, de to Fisk til dem alle. 23 Og de optog tolv Kurve fulde af Stykker, og han svor hende til og sagde: „Hvad som helst giver mig Johannes Døberens Hoved.” 24 Og hun gik ud og sagde til sin Moder: „Hvad skal jeg bede om?” Men hun sagde: „Om Johannes skal jeg give dig, indtil Halvdelen af mit vare fem Tusinde Mænd. 25 Og hun gik straks skyndsomt ind til Kongen, bad og sagde: „Jeg vil, at du straks giver mig Johannes Døberens Hoved paa et Fad.” 26 Og om end Kongen blev meget bedrøvet, vilde han dog for Edernes og Gæsternes Skyld ikke afvise saa, at de havde deres Nød med at ro (thi Vinden var hende. 27 Og Kongen sendte straks en af Vagten til fjerde Nattevagt til og befalede at bringe hans Hoved. 28 Og denne gik dem vandrænde paa Søen. Og han vilde gaa dem hen og halshuggedde ham i Fængselet; og han bragte forbi. 29 Men da de saa ham vandre paa Søen, mente hans Hoved paa et Fad og gav det til Pigen, og de, at det var et Spørgelse, og de skrege. 30 Thi de Pigen gav det til sin Moder. 31 Og da hans Disciple saa ham alle og bleve forfærdede. Men han talte hørte det, kom de og toge hans Lig og lagde det i en straks med dem og sagde til dem: „Værer frimodige, Grav. 32 Og Apostlene samle sig om Jesus, og de det er mig, frygter ikke!” 33 Og han steg op i Skibet til forkynchte ham alt, hvad de havde gjort, og hvad de dem, og Vinden lagde sig, og de forfærdedes over havde lært. 34 Og han siger til dem: „Kommer nu I al Maade ved sig selv. 35 Thi de havde ikke faaet med afsides til et øde Sted og hviler eder lidt;” thi Forstand af det, som var sket med Brødene; men der var mange, som gik til og fra, og de havde ikke deres Hjerte var forhærdet. 36 Og da de vare farne engang Ro til at spise. 37 Og de droge bort i Skibet over til Landet, kom de til Genezareth og lagde til der. til et øde Sted afsides. 38 Og man saa dem drage og Tiden er allerede fremrykket. 39 Lad dem gaa bort, for at de kunne gaa hen i de omliggende Gaarde og Landsbyer og købe sig noget at spise.” 40 Men han svarede og sagde til dem: „Giver I dem at spise!” Og de sige til ham: „Skulle vi gaa hen og købe Brød for to Hundrede Denarer og give dem at spise?” 41 Men han siger til dem: „Hvor mange Brød have I? Gaar hen og ser efter!” Og da de havde faaet det at vide, sige de: „Fem, og to Fisk.” 42 Og han bød dem at lade dem alle sætte sig ned i smaa Flokke i det grønne Græs. 43 Og de satte sig ned, Hob ved Hob, somme belejlig Dag, da Herodes paa sin Fødselsdag gjorde paa hundrede og somme paa halvtredsindstyve. 44 Og de optog de fem Brød og de to Fisk, saa op til Himmel og velsignede; og han brød Brødene og gav sine Disciple dem at lægge for dem, og han delte og Gæsterne. 45 Og straks nødte han Rige.” 46 Og da han havde taget vare fem Tusinde Mænd. 47 Og da det var blevet silde, var Skibet midt paa Søen og han alene paa Landjorden. 48 Og da han kom tilbage til Skibet, kommer han ved den fjerde Nattevagt til og befalede at bringe hans Hoved. 49 Men da de saa ham vandre paa Søen, mente dem imod), kommer han ved den fjerde Nattevagt til og befalede at bringe hans Hoved. 50 Thi de Pigen gav det til sin Moder. 51 Og han steg op i Skibet til forkynchte ham alt, hvad de havde gjort, og hvad de dem, og Vinden lagde sig, og de forfærdedes over havde lært. 52 Thi de havde ikke faaet med afsides til et øde Sted og hviler eder lidt;” thi Forstand af det, som var sket med Brødene; men der var mange, som gik til og fra, og de havde ikke deres Hjerte var forhærdet. 53 Og da de vare farne engang Ro til at spise. 54 Og da de traadte ud af Skibet, kendte man ham bort, og mange kendte dem, og til Fods strømmede straks. 55 Og de løb om i hele den Egn og begyndte de sammen derhen fra alle Byerne og kom før end at bringe de syge paa deres Senge omkring, hvor de. 56 Og hvor som helst han gik ind i Faar, der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære Landsbyer eller Byer eller Gaarde, lagde de de syge Faar, der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære paa Torvene og bade ham om, at de maatte røre blot dem meget. 57 Og da Tiden allerede var fremrykket, ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte kom hans Disciple til ham og sagde: „Stedet er øde, ved ham, blev helbredede.

7 Og Farisærerne og nogle af de skriftkloge, som vare komme fra Jerusalem, samle sig om ham. 2 Og da de saa nogle af hans Disciple holde Maaltid med vanhellige, det er utoede, Hænder 3 (thi Farisærerne og alle Jøderne spise ikke uden at Hænderne omhyggeligt, idet de fastholde de gamle Overlevering; 4 og naar de komme fra Torvet,

spise de ikke uden først at tvætte sig; og der er havde en uren Aand, havde hørt om ham og kom mange andre Ting, som de have vedtaget at holde, straks ind og faldt ned for hans Fødder; **26** (men Tvætninger af Bægere og Krus og Kobberkar og Kvinden var græsk, af Herkomst en Syrofønikerinde,) Bænke), **5** saa spurgte Farisærne og de skriftkloge og hun bad ham om, at han vilde uddrive den onde ham ad: „Hvorfor vandre dine Disciple ikke efter Aand af hendes Datter. **27** Og han sagde til hende: de gammels Overlevering, men holde Maaltid med „Lad først Børnene mættes; thi det er ikke smukt vanhellige Hænder?“ **6** Men han sagde til dem: at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa „Rettelig profeterede Esajas om eder, I Hyklere! som Hunde.“ **28** Men hun svarede og siger til ham: „Jo, der er skrevet: „Dette Folk ærer mig med Læberne, Herre! ogsaa de smaa Hunde æde under Bordet men deres Hjerte er langt borte fra mig. **7** Men de af Børnenes Smuler.“ **29** Og han sagde til hende: dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som „For dette Ords Skyld gaa bort; den onde Aand er ere Menneskers Bud.“ **8** I forlade Guds Bud og holde udfaren af din Datter.“ **30** Og hun gik bort til sit Hus og Menneskers Overlevering.“ **9** Og han sagde til dem: fandt Barnet liggende paa Sengen og den onde Aand „Smukt ophæve I Guds Bud, for at I kunne holde udfaren. **31** Og da han gik bort igen fra Tyrus's Egne, eders Overlevering. **10** Thi Moses har sagt: „Ær din kom han over Sidon midt igennem Dekapolis's Egne Fader og din Moder“; og: „Den, som bander Fader til Galilæas Sø. **32** Og de bringe ham en døv, som eller Moder, skal visselig dø.“ **11** Men I sige: Naar ogsaa vanskeligt kunde tale, og bede ham om, at han en Mand siger til sin Fader eller sin Moder: „Det, vilde lægge Haanden paa ham. **33** Og han tog ham hvormed du skulde være hjulpen af mig, skal være afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans Øren Korban (det er: Tempelgave),“ **12** da tilstede I ham og spyttede og rørte ved hans Tunge **34** og saa op til ikke mere at gøre noget for sin Fader eller Moder, **13** Himmelens, sukkede og sagde til ham: „Effata!“ det er: idet I ophæve Guds Ord ved eders Overlevering, som lad dig op! **35** Og hans Øren aabnedes, og straks I have overleveret; og mange lignende Ting gøre I.“ løstes hans Tunge Baand, og han talte ret. **36** Og **14** Og han kaldte etter Folkeskaren til sig og sagde til han bød dem, at de ikke maatte sige det til nogen; dem: „Hører mig alle, og forstaar! **15** Der er intet uden men jo mere han bød dem, desto mere kundgjorde for Mennesket, som, naar det gaar ind i ham, kan de det. **37** Og de blev over al Maade slagne af gøre ham uren; men hvad der gaar ud af Mennesket, Forundring og sagde: „Han har gjort alle Ting vel; det er det, som gør Mennesket urent. **16** [Dersom baade gør han, at de døve høre, og at maalløse nogen har Øren at høre med, han høre!]“ **17** Og da tale.“

han var gaaet ind i Huset og var borte fra Skaren, spurgte hans Disciple ham om Lignelsen. **18** Og han siger til dem: „Ere ogsaa I saa uforstandige? Forstaa I ikke, at intet, som udenfra gaar ind i Mennesket, kan gøre ham uren? **19** Thi det gaar ikke ind i hans Hjerte, men i hans Bug og gaar ud ad den naturlige Vej, og saaledes renses al Maden.“ **20** Men han sagde: „Det, som gaar ud af Mennesket, dette gør Mennesket urent. **21** Thi indvortes fra, fra Menneskenes Hjerte, udgaa de onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord, **22** Hor, Havesyge, Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Øje, Forhaanelse, Hovmod, Fremfusenhed; **23** alle disse onde Ting udgaa indvortes fra og gøre Mennesket urent.“ **24** Og han stod op og gik bort derfra til Tyrus's og Sidons Egne. Og han gik ind i et Hus og vilde ikke, at nogen skulde vide det. Og han kunde dog ikke være skjult; **25** men en Kvinde, hvis lille Datter

8 I de Dage, da der atter var en stor Skare, og de intet havde at spise, kaldte han sine Disciple til sig og siger til dem: **2**, „Jeg ynkede inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos mig i tre Dage og have intet at spise. **3** Og dersom jeg lader dem gaa fastende hjem, ville de vansmægte paa Vejen, og nogle af dem ere komne langvejsfra.“ **4** Og hans Disciple svarede ham: „Hvorfra skal nogen kunne mætte disse med Brød her i en Ørken?“ **5** Og han spurgte dem: „Hvor mange Brød have I?“ Og de sagde: „Syv.“ **6** Og han byder Skaren at sætte sig ned paa Jorden; og han tog de syv Brød, takkede, brød dem og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for; og de lagde dem for Skaren. **7** Og de havde nogle faa Smaafisk; og han velsignede dem og sagde, at ogsaa disse skulde lægges for. **8** Og de spiste og blevet mætte; og de opsamlede

af tiloversblevne Stykker syv Kurve. 9 Men de vare dette om ham. 31 Og han begyndte at lære dem, at omrent fire Tusinde; og han lod dem gaa bort. 10 Og Menneskesønnen skulde lide meget og forkastes af straks gik han om Bord i Skibet med sine Disciple de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og og kom til Dalmanuthas Egne. 11 Og Farisærne ihjelslaas og opstaa efter tre Dage. 32 Og han talte gik ud og begyndte at strides med ham og forlangte dette frit ud. Og Peter tog ham til Side og begyndte at af ham et Tegn fra Himmelten for at friste ham. 12 sætte ham i Rette. 33 Men han vendte sig og saa Og han sukkede dybt i sin Aand og siger: „Hvorfor paa sine Disciple og iredesatte Peter og siger: „Vig forlanger denne Slægt et Tegn? Sandelig, siger jeg bag mig, Satan! thi du sanser ikke, hvad Guds er, eder, der skal ikke gives denne Slægt noget Tegn!” men hvad Menneskers er.“ 34 Og han kaldte Skaren 13 Og han forlod dem og gik atter om Bord og for tillige med sine Disciple til sig og sagde til dem: „Den, over til hin Side. 14 Og de havde glemt at tage Brød som vil følge efter mig, han fornægte sig selv og tage med og havde kun eet Brød med sig i Skibet. 15 Og sit Kors op og følge mig! 35 Thi den, som vil frelse han bød dem og sagde: „Ser til, tager eder i Vare sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for Farisærernes Surdejg og Herodes's Surdejg!“ 16 for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det. Og de tænkte med hverandre: „Det er, fordi vi ikke 36 Thi hvad gavner det et Menneske at vinde den have Brød.“ 17 Og da han mærkede dette, siger han hele Verden og at bøde med sin Sjæl? 37 Thi hvad til dem: „Hvorfor tænke I paa, at I ikke have Brød? kunde et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? 38 Skønne I ikke endnu, og forstaa I ikke? Er eders Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord i Hjerte forhærdet? 18 Have I Øjne og se ikke? Og denne utro og syndige Slægt, ved ham skal ogsaa have I Øren og høre ikke? Og komme I ikke i Hu? 19 Menneskesønnen skamme sig, naar han kommer i Da jeg brød de fem Brød til de fem Tusinde, hvor sin Faders Herlighed med de hellige Engle.“

mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?” De sige til ham: „Tolv.“ 20 „Og da jeg brød de syv til de fire Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?” Og de sige til ham: „Syv.“ 21 Og han sagde til dem: „Hvorledes forstaa I da ikke?” 22 Og de komme til Bethsajda. Og man fører en blind til ham og beder ham om, at han vil røre ved ham. 23 Og han tog den blinde ved Haanden og førte ham uden for Landsbyen og spyttede paa hans Øjne og lagde Hænderne paa ham og spurgte ham, om han saa noget. 24 Og han saa op og sagde: „Jeg ser Menneskene; thi jeg ser noget ligesom Træer gaa omkring.“ 25 Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Øjne, og han blev klarsynet og var helbredet og kunde se alle Ting tydeligt. 26 Og han sendte ham hjem og sagde: „Du maa ikke gaa ind i Landsbyen, [ej heller sige det til nogen i Landsbyen.]“ 27 Og Jesus og hans Disciple gik ud til Landsbyerne ved Kæsarea Filippi; og paa Vejen spurgte han sine Disciple og sagde til dem: „Hjem sige Menneskene, at jeg er?” 28 Og de sagde til ham: „Johannes Døberen; og andre: Elias; men andre: En af Profeterne.“ 29 Og han spurgte dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?” Peter svarede og siger til ham: „Du er Kristus.“ 30 Og han bød dem strengt, at de ikke maatte sige nogen

9 Og han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige være kommet med Kraft.“ 2 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og fører dem alene afsides op paa et højt Bjerg, og han blev forvandlet for deres Øjne. 3 Og hans Klæder bleve skinnende, meget hvide, saa at ingen Blegemand paa Jorden kan gøre Klæder saa hvide. 4 Og Elias tillige med Moses viste sig for dem, og de samtaalede med Jesus. 5 Og Peter tog til Orde og siger til Jesus: „Rabbi! det er godt, at vi ere her, og lader os gøre tre Hytter, dig en og Moses en og Elias en.“ 6 Thi han vidste ikke, hvad han skulde sige; thi de vare blevne helt forfærdede. 7 Og der kom en Sky, som overskyggede dem; og en Røst kom fra Skyen: „Denne er min Søn, den elskede, hører ham!“ 8 Og pludseligt, da de saa sig om, saa de ingen mere uden Jesus alene hos dem. 9 Og da de gik ned fra Bjerget, bød han dem, at de ikke maatte fortælle nogen, hvad de havde set, førend Menneskesønnen var opstanden fra de døde. 10 Og de fastholdt dette Ord hos sig selv og spurgte hverandre, hvad det er at opstaa fra de døde. 11 Og de spurgte ham og sagde: „De skriftkloge sige jo, at Elias bør først komme?“ 12 Men han sagde

til dem: „Elias kommer først og genopretter altting; og de forstode ikke det Ord og frygtede for at spørge hvorledes er der skrevet om Menneskesønnen? At ham. 33 Og de kom til Kapernaum, og da han var han skal lide meget og foragtes. 13 Men jeg siger kommen ind i Huset, spurgte han dem: „Hvad var eder, at baade er Elias kommen, og de gjorde ved det, I overvejede med hverandre paa Vejen?“ 34 ham alt, hvad de vilde, efter som der er skrevet om Men de tav; thi de havde talt med hverandre paa ham.“ 14 Og da de kom til Disciplene, saa de en Vejen om, hvem der var den største. 35 Og han satte stor Skare omkring dem og skriftkloge, som twistedes sig og kaldte paa de tolv og siger til dem: „Dersom med dem. 15 Og straks studsedde hele Skaren, da de nogen vil være den første, han skal være den sidste saa ham, og de løb hen og hilsede ham. 16 Og han af alle og alles Tjener.“ 36 Og han tog et lille Barn spurgte dem: „Hvorom twistes I med dem?“ 17 Og en og stillede det midt iblandt dem og tog det i Favn og af Skaren svarede ham: „Mester! jeg har bragt min sagde til dem: 37 „Den, som modtager eet af disse Søn til dig; han har en maalløs Aand. 18 Og hvor som smaa Børn for mit Navns Skyld, modtager mig; og helst den grüber ham, slider den i ham, og han fraader den, som modtager mig, modtager ikke mig, men og skærer Tænder, og han visner hen; og jeg har den, som udsendte mig.“ 38 Johannes sagde til ham: sagt til dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de „Mester! vi saa en, som ikke følger os, uddrive onde kunde ikke.“ 19 Men han svarede dem og sagde: „O Aander i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, ikke følger os.“ 39 Men Jesus sagde: „Forbyder ham hvor længe skal jeg taale eder? Bringer ham til mig!“ det ikke; thi der er ingen, som gør en kraftig Gerning i 20 Og de ledte ham frem til ham; og da han saa ham, mit Navn og snart efter kan tale ilde om mig. 40 Thi sled Aanden straks i ham, og han faldt om paa Jorden den, som ikke er imod os, er for os. 41 Thi den, som og væltede sig og fraadede. 21 Og han spurgte hans giver eder et Bæger Vand at drikke i mit Navn, fordi Fader: „Hvor længe er det siden, at dette er kommet I høre Kristus til, sandelig, siger jeg eder, han skal over ham?“ Men han sagde: „Fra Barndommen af; ingenlunde miste sin Løn. 42 Og den, som forarger en 22 og den har ofte kastet ham baade i Ild og i Vand af disse smaa, som tro, for ham var det bedre, at der for at ødelægge ham; men om du formaar noget, da laa en Møllesten om hans Hals, og han var kastet i forbarm dig over os, og hjælp os!“ 23 Men Jesus Havet. 43 Og dersom din Haand forarger dig, saa hug sagde til ham: „Om du formaar! Alle Ting ere mulige den af; det er bedre for dig at gaa som en Krøbling for den, som tror.“ 24 Straks raabte Barnets Fader ind til Livet end at have to Hænder og fare til Helvede og sagde med Taarer: „Jeg tror, hjælp min Vantro!“ 25 Men da Jesus saa, at Skaren stimlede sammen, til den udslukkelige Ild, (Geenna g1067) 44 [hvor deres truede han den urene Aand og sagde til den: „Du Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.] 45 Og dersom maalløse og døve Aand! jeg byder dig, far ud af ham, din Fod forarger dig, saa hug den af; det er bedre for og far ikke mere ind i ham!“ 26 Da skreg og sled dig at gaa lam ind til Livet end at have to Fødder og den meget i ham og for ud, og han blev ligesom blive kastet i Helvede, (Geenna g1067) 46 [hvor deres død, saa at de fleste sagde: „Han er død.“ 27 Men Jesus tog ham ved Haanden og rejste ham op; og Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.] 47 Og dersom han stod op. 28 Og da han var kommen ind i et Hus, skal Øje forarger dig, saa riv det ud; det er bedre for spurgte hans Disciple ham i Enrum: „Hvorfor kunde vi dig at gaa enøjet ind i Guds Rige end at have to Øjne Slags kan ikke fare ud ved noget, uden ved Børn 50 Saltet er godt; men dersom Saltet bliver saltløst, og Faste.“ 30 Og da de gik ud derfra, vandrede de hvormed ville I da give det sin Kraft igen? Haver Salt igen nem Galilæa; og han vilde ikke, at nogen skulde i eder selv, og holder Fred med hverandre!“ vide det. 31 Thi han lærte sine Disciple og sagde 10 Og han bryder op derfra og kommer til Judæas til dem: „Menneskesønnen overgives i Menneskers Egne og Landet hinsides Jordan, og etter samler Hænder, og de skulle slaa ham ihjel; og naar han er der sig Skarer om ham; og han lærte dem atter, som ihjelslaaet, skal han opstaa tre Dage efter.“ 32 Men han plejede. 2 Og Farisærerne kom hen og spurgte

ham for at friste ham: „Er det en Mand tilladt at skille Jesus tog atter til Orde og siger til dem: „Børn, hvor sig fra sin Hustru?” 3 Men han svarede og sagde til vanskeligt er det, at [de, som forlade sig paa Rigdom, dem: „Hvad har Moses budt eder?” 4 Men de sagde: kunne] komme ind i Guds Rige! 25 Det er lettere for „Moses tilstede at skrive et Skilsmissebrev og skille en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en sig fra hende.” 5 Og Jesus sagde til dem: „For eders rig at gaa ind i Guds Rige.” 26 Men de forfærdedes Hjerters Haardheds Skyld skrev han eder dette Bud. overmaade og sagde til hverandre: „Hvem kan da 6 Men fra Skabningens Begyndelse skabte Gud dem blive frelst?” 27 Jesus saa paa dem og siger: „For som Mand og Kvinde. 7 Derfor skal en Mand forlade Mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle sin Fader og Moder, [og holde fast ved sin Hustru:] Ting ere mulige for Gud.” 28 Peter tog til Orde og 8 og de to skulle blive til eet Kød. Saaledes ere de sagde til ham: „Se, vi have forladt alle Ting og fulgt ikke længer to, men eet Kød. 9 Derfor, hvad Gud har dig.” 29 Jesus sagde: „Sandelig, siger jeg eder, der er sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille.” 10 ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre Og i Huset spurgte Disciplene ham atter om dette. eller Moder eller Fader eller Børn eller Marker for min 11 Og han siger til dem: „Den, som skiller sig fra og for Evangeliets Skyld, 30 uden at han jo skal faa sin Hustru og tager en anden til Ægte, han bedriver hundrede Fold igen, nu i denne Tid Huse og Brødre Hor imod hende. 12 Og dersom hun efter at have skilt sig fra sin Mand ægter en anden, bedriver hun Forfølgelser, og i den kommende Verden et evigt Liv. Hor.” 13 Og de bare smaa Børn til ham, for at han (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Men mange af de første skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, skulle blive de sidste, og af de sidste de første.” 32 som bare dem frem. 14 Men da Jesus saa det, blev Men de vare paa Vejen op til Jerusalem, og Jesus gik han vred og sagde til dem: „Lader de smaa Børn foran dem, og de vare forfærdede, og de, som fulgte komme til mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige med, vare bange. Og han tog atter de tolv til sig og hører saadanne til. 15 Sandelig, siger jeg eder, den, begyndte at sige dem, hvad der skulde times ham: 33 som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, „Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen han skal ingenlunde komme ind i det.” 16 Og han skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge, tog dem i Favn og lagde Hænderne paa dem og og de skulle dømme ham til Døden og overgive ham velsignede dem. 17 Og da han gik ud paa Vejen, til Hedningerne; 34 og de skulle spotte ham og spytte løb en hen og faldt paa Knæ for ham og spurgte paa ham og hudstryge ham og ihjelslaa ham, og ham: „Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan tre Dage efter skal han opstaa.” 35 Og Jakob og arve et evigt Liv?” (aiōnios g166) 18 Men Jesus sagde Johannes, Zebedæus's Sønner, gaa hen til ham og til ham: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god, sige: „Mester! vi ønske, at du vil gøre for os det, vi uden een, nemlig Gud. 19 Du kender Budene: Du ville bede dig om.” 36 Og han sagde til dem: „Hvad maa ikke bedrive Hor; du maa ikke staa ihjel; du maa ønske I, at jeg skal gøre for eder?” 37 Men de sagde ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; du til ham: „Giv os, at vi maa sidde, den ene ved din maa ikke besvige; ær din Fader og din Moder.” 20 højre Side og den anden ved din venstre Side i din Men han sagde til ham: „Mester! det har jeg holdt Herlighed.” 38 Men Jesus sagde til dem: „I vide ikke, alt sammen fra min Ungdom af.” 21 Men Jesus saa hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg paa ham og fattede Kærlighed til ham og sagde til drikker, eller døbes med den Daab, som jeg døbes ham: „En Ting fattes dig; gaa bort, sælg alt, hvad med?” 39 Men de sagde til ham: „Det kunne vi.” Men du har, og giv det til de fattige, saa skal du have en Jesus sagde til dem: „Den Kalk, som jeg drikker, Skat i Himmelten; og kom saa og følg mig!” 22 Men skulle I drikke, og den Daab, som jeg døbes med, han blev ilde til Mode over den Tale og gik bedrøvet skulle I døbes med; 40 men det at sidde ved min højre bort; thi han havde meget Gods. 23 Og Jesus saa sig eller ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at omkring og siger til sine Disciple: „Hvor vanskeligt give; men det gives til dem, hvem det er beredt.” 41 komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!” 24 Og da de ti hørte det, begyndte de at blive vrede paa Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men Jakob og Johannes. 42 Og Jesus kaldte dem til sig

og siger til dem: „I vide, at de, der gælde for Folkenes Davids Rige, som kommer, Hosanna i det højeste!“ Fyrster, herske over dem, og de store iblandt dem
bruge Myndighed over dem. **43** Men saaledes er det da han havde beset alt, gik han, da det allerede var ikke iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt Aftenstid, ud til Bethania med de tolv. **42** Og den eder, skal være eders Tjener; **44** og den, som vil følgende Dag, da de gik ud fra Bethania, blev han blive den første af eder, skal være alles Tjener; **45** hungrig. **13** Og da han saa et Figentræ langt borte, thi ogsaa Menneskesønnen er ikke kommen for at som havde Blade, gik han derhen, om han maaske lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en kunde finde noget derpaa, og da han kom til det, fandt Genlösning for mange.” **46** Og de komme til Jeriko; han intet uden Blade; thi det var ikke Figentid. **14** Og og da han gik ud af Jeriko tillige med sine Disciple han tog til Orde og sagde til det: „Aldrig i Evhed skal og en stor Skare, sad Timæus's Søn, Bartimæus, nogen mere spise Frugt af dig!” Og hans Disciple en blind Tigger, ved Vejen. **47** Og da han hørte, at hørte det. (**aaron** **g165**) **15** Og de komme til Jerusalem; det var Jesus af Nazareth, begyndte han at raabe og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive og sige: „Du Davids Søn, Jesus, forbarm dig over dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han mig!” **48** Og mange truede ham, for at han skulde tie; væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes men han raabte meget stærkere: „Du Davids Søn, Stole. **16** Og han tilstedte ikke, at nogen bar nogen forbarm dig over mig!” **49** Og Jesus stod stille og Ting igennem Helligdommen. **17** Og han lærte og sagde: „Kalder paa ham!” Og de kalde paa den blinde sagde til dem: „Er der ikke skrevet, at mit Hus skal og sige til ham: „Vær frimodig, staa op! han kalder kaldes et Bedehus for alle Folkeslagene? Men I have paa dig.” **50** Men han kastede sin Overkjortel af sig, gjort det til en Røverkule.” **18** Og Ypperstepræsterne sprang op og kom til Jesus. **51** Og Jesus tog til Orde og de skriftkloge hørte det, og de søgte, hvorledes og sagde til ham: „Hvad vil du, at jeg skal gøre for de kunde staa ham ihjel; thi de frygtede for ham, dig?” Men den blinde sagde til ham: „Rabbuni, at eftersom hele Skaren blev slagen af Forundring over jeg kan blive seende!” **52** Og Jesus sagde til ham: hans Lære. **19** Og da det blev Aften, gik han uden for „Gaa bort, din Tro har frelst dig.” Og straks blev han Staden. **20** Og da de om Morgenens gik forbi, saa de, seende, og han fulgte ham paa Vejen.

11 Og da de nærmede sig til Jerusalem, til Bethfage og Bethania ved Oliebjerget, udsender han to af sine Disciple og siger til dem: **2** „Gaar hen til den Landsby, som ligger lige for eder, og straks, naar I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske; løser det og fører det hid! **3** Og dersom nogen siger til eder: Hvorfor gøre I dette? da siger: Herren har Brug for det, og han sender det straks herhen igen.” **4** Og de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor ved Gyden, og de løse det. **5** Og nogle af dem, som stode der, sagde til dem: „Hvad gøre I, at I løse Føllet?” **6** Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde sagt, og de tilstedte dem det. **7** Og de føre Føllet til Jesus og lægge deres Klæder paa det, og han satte sig paa det. **8** Og mange bredte deres Klæder paa Vejen, andre Kviste, som de afskare paa Markerne. **9** Og de, som gik foran, og de, som fulgte efter, raabte: „Hosanna! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! **10** Velsignet være vor Fader

kom det i Hu og siger til ham: „Rabbi! se Figentræet, som du forbandede, er visnet.” **22** Og Jesus svarede og siger til dem: „Haver Tro til Gud! **23** Sandelig, siger jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det sker, som han siger, ham skal det ske. **24** Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I bede om og begære, tror, at I have faaet det, saa skal det ske eder. **25** Og naar I staa og bede, da forlader, dersom I have noget imod nogen, for at ogsaa eders Fader, som er i Himlene, maa forlade eder eders Overtrædelser. **26** [Men dersom I ikke forlade, skal eders Fader, som er i Himlene, ej heller forlade eders Overtrædelser]. **27** Og de komme atter til Jerusalem; og medens han gik omkring i Helligdommen, komme Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste hen til ham. **28** Og de sagde til ham: „Af hvad Magt gør du disse Ting? eller hvem har givet dig denne Magt til at gøre disse Ting?” **29** Men Jesus sagde til dem: „Jeg vil spørge eder om en Ting, og svarer mig derpaa, saa vil jeg sige eder,

af hvad Magt jeg gør disse Ting. **30** Johannes's Daab, Denar, for at jeg kan se den." **16** Men de bragte den, var den fra Himmelten eller fra Mennesker? Svarer Og han siger til dem: „Hvis Billedet og Overskrift er mig!" **31** Og de tænkte ved sig selv og sagde: „Sige dette?" Men de sagde til ham: „Kejserens." **17** Og vi: Fra Himmelten, da vil han sige, hvorfor troede I Jesus sagde til dem: „Giver Kejseren, hvad Kejserens ham da ikke? **32** Men sige vi: Fra Mennesker" — saa er, og Gud, hvad Guds er." Og de undrede sig over frygtede de for Folket; thi alle holdt for, at Johannes ham. **18** Og der kommer Saddukæere til ham, hvilke virkelig var en Profet. **33** Og de svare og sige til jo sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte Jesus: „Vi vide det ikke." Og Jesus siger til dem: „Saa ham og sagde: **19** „Mester! Moses har foreskrevet os, siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg gør disse Ting."

12 Og han begyndte at tale til dem i Lignelser:

,En Mand plantede en Vingaard og satte et Gærde derom og gravede en Perse og byggede et Taarn, og han lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands. **2** Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingaardsmændene, for at han af Vingaardsmændene kunde faa af Vingaardens Frugter. **3** Og de grebe ham og sloge ham og sendte ham tomhændet bort. **4** Og han sendte atter en anden Tjener til dem; og ham sloge de i Hovedet og vanærede. **5** Og han sendte en anden; og ham sloge de ihjel; og mange andre; nogle sloge de, og andre dræbte de. **6** Endnu een havde han, en elsket Søn; ham sendte han til sidst til dem, idet han sagde: „De ville undse sig for min Søn." **7** Men hine Vingaardsmænd sagde til hverandre: „Det er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel, saa bliver Arven vor." **8** Og de grebe ham og sloge ham ihjel og kastede ham ud af Vingaarden. **9** Hvad vil da Vingaardens Herre gøre? Han vil komme og ødelægge Vingaardsmændene og give Vingaarden til andre. **10** Have I ikke ogsaa læst dette Skriftord: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er blevet til en Hovedhjørnesten? **11** Fra Herren er dette kommet, og det er underligt for vore Øjne." **12** Og de søgte at grike ham, men de frygtede for Mængden; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem; og de forlode ham og gik bort. **13** Og de sende nogle til ham af Farisæerne og af Herodianerne, for at de skulde fange ham i Ord. **14** Og de kom og sagde til ham: „Mester! vi vide, at du er sandtru og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers Person, men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej? Skulle vi give eller ikke give?" **15** Men da han saa deres Hykleri, sagde han til dem: „Hvorfor friste I mig? Bringer mig en

Og han siger til dem: „Hvis Billedet og Overskrift er mig!" **31** Og de tænkte ved sig selv og sagde: „Sige dette?" Men de sagde til ham: „Kejserens." **17** Og vi: Fra Himmelten, da vil han sige, hvorfor troede I Jesus sagde til dem: „Giver Kejseren, hvad Kejserens ham da ikke? **32** Men sige vi: Fra Mennesker" — saa er, og Gud, hvad Guds er." Og de undrede sig over frygtede de for Folket; thi alle holdt for, at Johannes ham. **18** Og der kommer Saddukæere til ham, hvilke virkelig var en Profet. **33** Og de svare og sige til jo sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte Jesus: „Vi vide det ikke." Og Jesus siger til dem: „Saa ham og sagde: **19** „Mester! Moses har foreskrevet os, at naar nogens Broder dør og efterlader en Hustru og ikke efterlader noget Barn, da skal hans Broder tage hans Hustru og oprejse sin Broder Afkom. **20** Der var syv Brødre; og den første tog en Hustru, og da han døde, efterlod han ikke Afkom. **21** Og den anden tog hende og døde uden at efterlade Afkom, og den tredje ligesaa. **22** Og alle syv, de efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle døde ogsaa Hustruen. **23** I Opstandelsen, naar de opstaa, hvem af dem skal saa have hende til Hustru? Thi de have alle syv haft hende til Hustru." **24** Jesus sagde til dem: „Er det ikke derfor, I fare vild, fordi I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft? **25** Thi naar de opstaa fra de døde, da tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere som Engle i Himlene. **26** Men hvad de døde angaar, at de oprejses, have I da ikke læst i Mose Bog i Stedet om Tornebusken, hvorledes Gud talede til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud? **27** Han er ikke dødes, men levendes Gud; I fare meget vild." **28** Og en af de skriftkloge, som havde hørt deres Ordskefte og set, at han svarede dem godt, kom til ham og spurgte ham: „Hvilket Bud er det første af alle?" **29** Jesus svarede: „Det første er: Hør Israel! Herren, vor Gud, Herren er een; **30** og du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind og af hele din Styrke. **31** Et andet er dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Større end disse er intet andet Bud." **32** Og den skriftkloge sagde til ham: „Rigtigt, Mester, og med Sandhed har du sagt, at han er een, og der er ingen anden foruden ham. **33** Og at elske ham af hele sit Hjerte og af hele sin Forstand og af hele sin Styrke og at elske sin Næste som sig selv, det er mere end alle Brændofrene og Slagtofrene." **34** Og da Jesus saa, at han svarede forstandigt, sagde han til ham: „Du er ikke langt fra Guds Rige." Og ingen vovede mere at rette Spørgsmaal til ham. **35** Og da Jesus lærte i

Helligdommen, tog han til Orde og sagde: „Hvorledes eder hen og overgive eder, da bekymrer eder ikke sige de skriftkloge, at Kristus er Davids Søn? 36 forud for, hvad I skulle tale; men hvad der bliver givet David selv sagde ved den Helligaand: Herren sagde eder i den samme Time, det skulle I tale; thi I ere ikke til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil de, som tale, men den Helligaand. 12 Og Broder skal jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn; og Børn Fødder. 37 David selv kalder ham Herre; hvorledes er skulle staa op mod Forældre og slaa dem ihjel. 13 Og han da hans Søn?" Og den store Skare hørte ham I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, gerne. 38 Og han sagde i sin Undervisning: „Tager som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. 14 eder i Vare for de skriftkloge, som gerne ville gaa i Men naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed lange Klæder og lade sig hilse paa Torvene 39 og staa, hvor den ikke bør, (den, som læser det, han give gerne ville have de fornemste Pladser i Synagogerne Agt!) da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; og sidde øverst til Bords ved Maaltiderne; 40 de, som 15 men den, som er paa Taget, stige ikke ned eller opæde Enkers Huse og paa Skrømt bede længe, gaa ind for at hente noget fra sit Hus; 16 og den, disse skulle faa des haardere Dom." 41 Og han satte som er paa Marken, vende ikke tilbage for at hente sig lige over for Tempelblokken og saa, hvorledes sine Klæder! 17 Men ve de frugtsommelige og dem, Mængden lagde Penge i Blokken, og mange rige som give Die, i de Dage! 18 Men beder om, at det lagde meget deri. 42 Og der kom en fattig Enke og ikke skal ske om Vinteren; 19 thi i de Dage skal der lagde to Skærve i, hvilket er en Hvid. 43 Og han være en saadan Trængsel, som der ikke har været kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: „Sandelig, fra Skabningens Begyndelse, da Gud skabte den, siger jeg eder, denne fattige Enke har lagt mere deri indtil nu, og som der heller ikke skal komme. 20 end alle de, som lagde i Tempelblokken. 44 Thi de lagde alle af deres Overflod; men hun lagde af sin intet Kød frelst; men for de udvalgtes Skyld, som Fattigdom alt det, hun havde, sin hele Ejendom."

13 Og da han gik ud af Helligdommen, siger en af hans Disciple til ham: „Mester, se, hvilke Stene og hvilke Bygninger!" 2 Og Jesus sagde til ham: „Ser du disse store Bygninger? der skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." 3 Og da han sad paa Oliebjerget, lige over for Helligdommen, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham afsides: 4 „Sig os, naar skal dette ske, og hvilket er Tegnet, naar alt dette skal til at fulbyrdes?" 5 Men Jesus begyndte at sige til dem: „Ser til, at ingen forfører eder! 6 Mange skulle paa mit Navn komme og sige: Det er mig; og de skulle forføre mange. 7 Men naar I høre om Krige og Krigsrygter, da lader eder ikke forskräkke, thi det maa ske; men Enden er ikke endda. 8 Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Jordskælv her og der, og der skal være Hungersnød og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse. 9 Men I, tager Vare paa eder selv; de skulle overgive eder til Raadsforsamlinger og til Synagoger; I skulle piskes og stilles for Landshøvdinger og Konger for min Skyld, dem til et Vidnesbyrd. 10 Og Evangeliet bør først prædikes for alle Folkeslagene. 11 Og naar de føre

Og dersom Herren ikke afkortede de Dage, da blev han har udvalgt, har han afkortet de Dage. 21 Og dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus, eller se der! da tror det ikke. 22 Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstaa og gøre Tegn og Undergerninger for at forføre, om det var muligt, de udvalgte. 23 Men I, vogter eder; jeg har sagt eder alt forud." 24 Men i de Dage, efter den Trængsel, skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, 25 og Stjernerne skulle falde ned fra Himmelten, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle rystes. 26 Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed. 27 Og da skal han udsende sine Engle og samle sine udvalgte fra de fire Vinde, fra Jordens Ende indtil Himmelens Ende. 28 Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær. 29 Saaledes skulle ogsaa I, naar I se disse Ting, skønne, at han er nær for Døren. 30 Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting ere skete. 31 Himmelten og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. 32 Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i Himmelten, heller ikke Sønnen, men alene Faderen.

33 Ser til, vaager og beder; thi I vide ikke, naar Tiden med mine Disciple? 15 Og han skal vise eder en stor er der. 34 Ligesom en Mand, der drog udenlands, Sal, opdækket og rede; og der skulle I berede det forlod sit Hus og gav sine Tjenere Fuldmagt, hver sin for os." 16 Og hans Disciple gik bort og kom ind i Gerning, og bød Dør vogteren, at han skulde vaage, Staden og fandt det, saaledes som han havde sagt — 35 vaager derfor; thi I vide ikke, naar Husets Herre dem; og de beredte Paaskelammet. 17 Og da det kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved var blevet Aften, kommer han med de tolv. 18 Og Hanegal eller om Morgenens; 36 for at han ikke, naar medens de sade til Bords og spiste, sagde Jesus: han kommer pludseligt, skal finde eder sovende! 37 „Sandelig siger jeg eder, en af eder, som spiser med Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle: Vaager!"

14 Men to Dage derefter var det Paaske og de usyrede Brøds Højtid. Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de med List kunde gibe og ihjelslaa ham. 2 Thi de sagde: „Ikke paa Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket." 3 Og da han var i Bethania, i Simon den spedalskes Hus, kom der, medens han sad til Bords, en Kvinde, som havde en Alabastkrukke med ægte, saare kostbar Nardussalve; og hun sønderbrød Alabastkrukken og udgød den paa hans Hoved. 4 Men der var nogle, som blevre vrede hos sig selv og sagde: „Hvortil er denne Spilde af Salven sket? 5 Denne Salve kunde jo være solgt for mere end tre Hundrede Denarer og være given til de fattige." Og de overfusede hende. 6 Men Jesus sagde: „Lader hende være, hvorfor volde I hende Fortrædeligheder? Hun har gjort en god Gerning imod mig. 7 De fattige have I jo altid hos eder, og naar I ville, kunne I gøre vel imod dem; men mig have I ikke altid. 8 Hun gjorde, hvad hun kunde; hun salvede forud mit Legeme til Begravelsen. 9 Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele Verden Evangeliet bliver prædiket, skal ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse." 10 Og Judas Iskariot, en af de tolv, gik hen til Ypperstepræsterne for at forraade ham til dem. 11 Men da de hørte det, blev de glade og de lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde faa Lejlighed til at forraade ham. 12 Og paa de usyrede Brøds første Dag, da man slagtede Paaskelammet, sige hans Disciple til ham: „Hvor vil du, at vi skulle gaa hen og træffe Forberedelse til, at du kan spise Paaskelammet?" 13 Og han sender to af sine Disciple og siger til dem: „Gaar ind i Staden, saa skal der møde eder en Mand, som bærer en Vandkrukke; følger ham; 14 og hvor han gaar ind, der skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger: Hvor er mit Herberge, hvor jeg kan spise Paaskelammet

med mine Disciple? 15 Og han skal vise eder en stor dem; og de beredte Paaskelammet. 17 Og da det kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved var blevet Aften, kommer han med de tolv. 18 Og Hanegal eller om Morgenens; 36 for at han ikke, naar medens de sade til Bords og spiste, sagde Jesus: han kommer pludseligt, skal finde eder sovende! 37 „Sandelig siger jeg eder, en af eder, som spiser med mig, vil forraade mig." 19 De begyndte at bedrøves og at sige til ham, en efter en: „Det er dog vel ikke mig?" 20 Men han sagde til dem: „En af de tolv, den, som dypper med mig i Fadet. 21 Thi Menneskesønnen gaar vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forraadt! Det var godt for det Menneske, om han ikke var født." 22 Og medens de spiste, tog han Brød, velsignede og brød det og gav dem det og sagde: „Tager det; dette er mit Legeme." 23 Og han tog en Kalk, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf. 24 Og han sagde til dem: „Dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange. 25 Sandelig, siger jeg eder, at jeg skal ingen Sinde mere drikke af Vinträets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny i Guds Rige." 26 Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. 27 Og Jesus siger til dem: „I skulle alle forarges; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes. 28 Men efter at jeg er bleven oprejst, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." 29 Men Peter sagde til ham: „Dersom de endog alle forarges, vil jeg dog ikke forarges." 30 Og Jesus siger til ham: „Sandelig siger jeg dig, i Dag, i denne Nat, førend Hanen galter to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." 31 Men han sagde end yderligere: „Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Men ligesaa sagde de ogsaa alle. 32 Og de komme til en Gaard, hvis Navn var Gethsemane; og han siger til sine Disciple: „Sætter eder her, imedens jeg beder." 33 Og han tager Peter og Jakob og Johannes med sig, og han begyndte at forfærdes og svarlig at ængstes. 34 Og han siger til dem: „Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager!" 35 Og han gik lidt frem, kastede sig ned paa Jorden og bad om, at den Time maatte gaa ham forbi, om det var muligt. 36 Og han sagde: „Abba Fader! alting er dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil."

37 Og han kommer og finder dem sovende og siger overens. 60 Og Ypperstepræsten stod op midt iblandt til Peter: „Simon, sover du? Kunde du ikke vaage dem og spurgte Jesus og sagde: „Svarer du slet een Time? 38 Vaager og beder, for at I ikke skulle intet paa, hvad disse vidne imod dig?” 61 Men han falde i Fristelse; Aanden er vel redebon, men Kødet tav og svarede intet. Atter spurgte Ypperstepræsten er skrøbeligt.” 39 Og han gik efter hen og bad og ham og siger til ham: „Er du Kristus, den Højlovedes sagde det samme Ord. 40 Og han vendte tilbage Søn?” 62 Men Jesus sagde: „Jeg er det; og I og fandt dem efter sovende; thi deres Øjne vare skulle se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare Haand og komme med Himmelens Skyer.” 63 Men ham. 41 Og han kommer tredje Gang og siger til Ypperstepræsten sønderrev sine Klæder og sagde: dem: „Sove I fremdeles og hvile eder? Det er nok; „Hvad have vi længere Vidner nødig? 64 I have Timen er kommen; se, Menneskesønnen forraades i hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder?” Men de Synderes Hænder. 42 Staar op, lader os gaa; se, han, fældede alle den Dom over ham, at han var skyldig til som forraader mig, er nær.” 43 Og straks, medens Døden. 65 Og nogle begyndte at spytte paa ham og han endnu talte, kommer Judas, en af de tolv, og tilhylle hans Ansigt og give ham Næveslag og sige med ham en stor Skare med Sværd og Knipler fra til ham: „Profetér!” og Svendene modtoge ham med Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste. Slag paa Kinden. 66 Og medens Peter var nedenfor i 44 Men han, som forraadte ham, havde givet dem et Gaarden, kommer en af Ypperstepræstens Piger, 67 aftalt Tegn og sagt: „Den, som jeg kysser, ham er det; og da hun ser Peter varme sig, ser hun paa ham og griber ham, og fører ham sikkert bort!” 45 Og da han siger: „Ogsaa du var med Nazaræeren, med Jesus.” kom, traadte han straks hen til ham og siger: „Rabbi! 68 Men han nægtede og sagde: „Jeg hverken ved eller Rabbi!” og han kyssede ham. 46 Men de lagde Haand forstaar, hvad du siger;” og han gik ud i Forgaarden, paa ham og grebe ham. 47 Men en af dem, som stode Hanen galede. 69 Og Pigen saa ham og begyndte hos, drog Sværdet, slog Ypperstepræstens Tjener og etter at sige til dem, som stode hos: „Denne er en af afhuggede hans Øre. 48 Og Jesus svarede og sagde dem.” 70 Men han nægtede det efter. Og lidt derefter til dem: „I ere gaaede ud som imod en Røver, med sagde efter de, som stode hos, til Peter: „Sandelig du Sværd og med Knipler for at fange mig. 49 Daglig var er en af dem; du er jo ogsaa en Galilæer.” 71 Men jeg hos eder i Helligdommen og lærte, og I grebe mig han begyndte at forbande sig og sværge: „Jeg kender ikke; men dette sker, for at Skrifterne skulle opfyldes.” ikke dette Menneske, om hvem I tale.” 72 Og straks 50 Og de forlode ham alle og flyede. 51 Og en enkelt, galede Hanen anden Gang. Og Peter kom det Ord i et ungt Menneske, som havde et Linklæde over det Hu, som Jesus sagde til ham: „Førend Hanen galter blotte Legeme, fulgte med ham; og de gibe ham; to Gange, skal du fornægte mig tre Gange.” Og han 52 men han slap Linklædet og flygtede nøgen. 53 brast i Graad.

Og de første Jesus hen til Ypperstepræsten; og alle Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge komme sammen hos ham. 54 Og Peter fulgte ham i Frastand til ind i Ypperstepræstens Gaard, og han sad hos Svendene og varmede sig ved Ilden. 55 Men Ypperstepræsterne og hele Raadet søgte Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflare ham; og de fandt intet. 56 Thi mange sagde falsk Vidnesbyrd imod ham, men Vidnesbyrdene stemmede ikke overens. 57 Og nogle stode op og vidnede falsk imod ham og sagde: 58 „Vi have hørt ham sige: Jeg vil nedbryde dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder.” 59 Og end ikke saaledes stemmede deres Vidnesbyrd

15 Og straks om Morgenens, da Ypperstepræsterne havde holdt Raad med de Ældste og de skriftkloge, hele Raadet, bandt de Jesus og første ham bort og overgave ham til Pilatus. 2 Og Pilatus spurgte ham: „Er du Jødernes Konge?” Og han svarede og sagde til ham: „Du siger det.” 3 Og Ypperstepræsterne anklagede ham meget. 4 Men Pilatus spurgte ham etter og sagde: „Svarer du slet intet? Se, hvor meget de anklage dig for!” 5 Men Jesus svarede ikke mere noget, saa at Pilatus undrede sig. 6 Men paa Højtiden plejede han at løslade dem een Fange, hvilken de forlangte. 7 Men der var en, som hed Barabbas, der var fangen tillige med de Oprørere, som under

Oprøret havde begaaet Mord. 8 Og Mængden gik ikke frelse. 32 Kristus, Israels Konge — lad ham nu op og begyndte at bede om, at han vilde gøre for stige ned af Korset, for at vi kunne se det og tro!" dem, som han plejede. 9 Men Pilatus svarede dem Ogsaa de, som vare korsfæstede med ham, haanede og sagde: „Ville I, at jeg skal løslade eder Jødernes ham. 33 Og da den sjette Time var kommen, blev der Konge?" 10 Thi han skønnede, at det var af Avind, Mørke over hele Landet indtil den niende Time. 34 Og at Ypperstepræsterne havde overgivet ham. 11 Men ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og Ypperstepræsterne ophidsede Mængden til at bede sagde: „Eloï! Eloï! Lama Sabaktani?" det er udlagt: om, at han hellere skulde løslade dem Barabbas. 12 „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?" 35 Men Pilatus svarede atter og sagde til dem: „Hvad ville Og nogle af dem, som stode hos, sagde, da de hørte I da, jeg skal gøre med ham, som I kalde Jødernes det: „Se, han kalder paa Elias." 36 Men en løb hen Konge?" 13 Men de raabte atter: „Korsfæst ham!" 14 og fyldte en Svamp med Eddike og stak den paa et Men Pilatus sagde til dem: „Hvad ondt har han da Rør og gav ham at drikke og sagde: „Holdt! lader gjort?" Men de raabte højlydt: „Korsfæst ham!" 15 os se, om Elias kommer for at tage ham ned." 37 Og da Pilatus vilde gøre Mængden tilpas, løslod han Men Jesus raabte med høj Røst og udaandede. 38 dem Barabbas; og Jesus lod han hudstryge og gav Og Forhænget i Templet splittedes i to fra øverst til ham hen til at korsfæstes. 16 Men Stridsmændene nederst. 39 Men da Høvedsmanden, som stod hos, førte ham ind i Gaarden, det vil sige Borgen, og de lige over for ham, saa, at han udaandede paa denne sammenkalde hele Vagtafdelingen. 17 Og de iførte Vis, sagde han: „Sandelig, dette Menneske var Guds ham en Purpurkappe og flette en Tornekrone og Søn." 40 Men der var ogsaa Kvinder, som saa til i sætte den paa ham. 18 Og de begyndte at hilse Frastand, iblandt hvilke ogsaa vare Maria Magdalene ham: „Hil være dig, du Jødernes Konge!" 19 Og de og Maria, Jakob den Lilles og Joses's Moder, og sloge ham paa Hovedet med et Rør og spyttede Salome, 41 hvilke ogsaa fulgte ham og tjente ham, paa ham og faldt paa Knæ og tilbade ham. 20 Og da han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som da de havde spottet ham, toge de Purpurkappen vare gaaede op til Jerusalem med ham. 42 Og da det af ham og iførte ham hans egne Klæder. Og de allerede var blevet Aften, (thi det var Beredelsesdag, føre ham ud for at korsfæste ham. 21 Og de tvinge det er Forsabbat.) 43 kom Josef fra Arimathæa, en en, som gik forbi, Simon fra Kyrene, som kom fra anset Raadsherre, som ogsaa selv forventede Guds Marken, Aleksanders og Rufus's Fader, til at bære Rige; han tog Mod til sig og gik ind til Pilatus og bad hans Kors. 22 Og de føre ham til det Sted Golgatha, om Jesu Legeme. 44 Men Pilatus forundrede sig over, det er udlagt: „Hovedskalsted". 23 Og de gave ham at han allerede skulde være død, 45 og han hidkaldte Vin at drikke med Myrra i; men han tog det ikke. Høvedsmanden og spurgte ham, om han allerede 24 Og de korsfæste ham, og de dele hans Klæder nogen Tid havde været død; og da han fik det at vide ved at kaste Lod om dem, hvad enhver skulde tage. af Høvedsmanden, skænkede han Josef Liget. 46 Og 25 Men det var den tredje Time, da de korsfæstede denne købte et fint Linklæde, tog ham ned, svøbte ham. 26 Og Overskriften med Beskyldningen imod ham i Linklædet og lagde ham i en Grav, som var ham var paaskrevne saaledes: „Jødernes Konge." udhugget i en Klippe, og han væltede en Sten for 27 Og de korsfæste to Røvere sammen med ham, Indgangen til Graven. 47 Men Maria Magdalene og en ved hans højre og en ved hans venstre Side. 28 Maria, Joses's Moder, saa, hvor han blev lagt.

[Og Skriften blev opfyldt, som siger: „Og han blev regnet iblandt Overtrædere."] 29 Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder og sagde: „Tvi dig! du som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage; 30 frels dig selv ved at stige ned af Korset!" 31 Ligesaa spottede ogsaa Ypperstepræsterne indbyrdes tillige med de skriftkloge og sagde: „Andre har han frelst, sig selv kan han

16 Og da Sabbaten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome vellugtende Salver for at komme og salve ham. 2 Og meget arale paa den første Dag i Ugen komme de til Graven, da Solen var staaet op. 3 Og de sagde til hverandre: „Hvem skal vælte os Stenen fra Indgangen til Graven?" 4 Og da de saa op, bleve de var, at Stenen var væltet fra; (thi den var meget stor). 5 Og

da de kom ind i Graven, saa de en Yngling sidde ved den højre Side, iført et hvidt Klædebon, og de forfærdededes. **6** Men han siger til dem: „Forfærdes ikke! I lede efter Jesus af Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her, se, der er Stedet, hvor de lagde ham. **7** Men gaar bort, siger til hans Disciple og til Peter, at han gaar forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham, som han har sagt eder.” **8** Og de gik ud og flyede fra Graven; thi Skælven og Forfærdelse betog dem; og de sagde ikke noget til nogen; thi de frygtede. **9** (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) [Men da han var opstanden aarle den første Dag i Ugen, aabenbaredes han først for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv onde Aander. **10** Hun gik hen og forkynede det for dem, der havde været med ham, og som sørgede og græd. **11** Og da disse hørte, at han levede og var set af hende, troede de det ikke. **12** Men derefter aabenbaredes han for to af dem paa Vejen i en anden Skikkelse, medens de gik ud paa Landet. **13** Og disse gik hen og forkynede de andre det. Ikke heller dem troede de. **14** Siden aabenbaredes han for de elleve selv, medens de sade til Bords, og han bebrejdede dem deres Vantro og Hjerters Haardhed, fordi de ikke havde troet dem, som havde set ham opstanden. **15** Og han sagde til dem: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! **16** Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt. **17** Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive onde Aander; de skulle tale med nye Tunger; **18** de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.” **19** Saa blev Herren, efter at han havde talt med dem, optagen til Himmelten og satte sig ved Guds højre Haand. **20** Men de gik ud og prædikede alle Vegne, idet Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.]

Lukas

1 Efterdi mange have taget sig for at forfatte en

Beretning om de Ting, som ere fuldbyrdede iblandt os, 2 saaledes som de, der fra Begyndelsen bleve Øjenvidner og Ordets Tjenere, have overleveret os:

3 saa har ogsaa jeg besluttet, efter nøje at have gennemgaaet alt forfra, at nedskrive det for dig i Orden, mægtigste Theofilus! 4 for at du kan erkende Paalideligheden af de Ting, hvorom du er blevet mundligt undervist. 5 I de Dage, da Herodes var Konge i Judæa, var der en Præst af Abias Skifte, ved Navn Sakarias; og han havde en Hustru af Arons Døtre, og hendes Navn var Elisabeth. 6 Men de vare begge retfærdige for Gud og vandrede udadlelige i alle Herrens Bud og Forskrifter. 7 Og de havde intet Barn, efterdi Elisabeth var ufrugtbar, og de vare begge fremrykkede i Alder. 8 Men det skete, medens han efter sit Skiftes Orden gjorde Præstetjeneste for Gud, 9 tilfaldt det ham efter Præstetjenestens Sædvane at gaa ind i Herrens Tempel og bringe Røgelseofferet. 10 Og hele Folkets Mængde holdt Bøn udenfor i Røgelseofferets Time. 11 Men en Herrens Engel viste sig for ham, staaende ved den højre Side af Røgelsealteret. 12 Og da Sakarias saa ham, forfærdedes han, og Frygt faldt over ham. 13 Men Engelen sagde til ham: „Frygt ikke, Sakarias! thi din Bøn er hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes. 14 Og han skal blive dig til Glæde og Fryd, og mange skulle glædes over hans Fødsel; 15 thi han skal være stor for Herren. Og Vin og stærk Drik skal han ej drikke, og han skal fyldes med den Helligaand alt fra Moders Liv, 16 og mange af Israels Børn skal han omvende til Herren deres Gud. 17 Og han skal gaa foran for ham i Elias's Aand og Kraft for at vende Fædres Hjerter til Børn og genstridige til retfærdiges Sind for at berede Herren et velskikket Folk.” 18 Og Sakarias sagde til Engelen: „Hvorpaa skal jeg kende dette? thi jeg er gammel, og min Hustru er fremrykket i Alder.” 19 Og Engelen svarede og sagde til ham: „Jeg er Gabriel, som staar for Guds Aasyn, og jeg er udsendt for at tale til dig og for at forkynde dig dette Glædesbudskab. 20 Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil den Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord, som dog skulle fuldbyrdes

i deres Tid.” 21 Og Folket biede efter Sakarias, og de undrede sig over, at han tövede i Templet. 22 Og da han kom ud, kunde han ikke tale til dem, og de forstode, at han havde set et Syn i Templet; og han gjorde Tegn til dem og forblev stum. 23 Og det skete, da hans Tjenestes Dage vare fuldendte, gik han hjem til sit Hus. 24 Men efter disse Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og hun skjulte sig fem Maaneder og sagde: 25 „Saaledes har Herren gjort imod mig i de Dage, da han saa til mig for at borttage min Skam iblandt Mennesker.” 26 Men i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt fra Gud til en By i Galilæa, som hedder Nazareth, 27 til en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn Josef, af Davids Hus; og Jomfruens Navn var Maria. 28 Og Engelen kom ind til hende og sagde: „Hil være dig, du benaadeude, Herren er med dig, du velsignede iblandt Kvinder!” 29 Men hun blev forfærdet over den Tale, og hun tænkte, hvad dette skulde være for en Hilsen. 30 Og Engelen sagde til hende: „Frygt ikke, Maria! thi du har fundet Naade hos Gud. 31 Og se, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus. 32 Han skal være stor og kaldes den Højesters Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders Trone. 33 Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongedømme.” (aiön g165) 34 Men Maria sagde til Engelen: „Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg ikke ved af nogen Mand?” 35 Og Engelen svarede og sagde til hende: „Den Helligaand skal komme over dig, og den Højesters Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn. 36 Og se, Elisabeth din Frænke, ogsaa hun har undfanget en Søn i sin Alderdom, og denne Maaned er den sjette for hende, som kaldes ufrugtbar. 37 Thi intet vil være umuligt for Gud.” 38 Men Maria sagde: „Se, jeg er Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!” Og Engelen skiltes fra hende. 39 Men Maria stod op i de samme Dage og drog skyndsomt til Bjer gegnen til en By i Juda. 40 Og hun kom ind i Sakarias's Hus og hilste Elisabeth. 41 Og det skete, da Elisabeth hørte Marias Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv. Og Elisabeth blev fyldt med den Helligaand 42 og raabte med høj Røst og sagde: „Velsignet er du iblandt Kvinder! og velsignet er dit Livs Frugt! 43 Og hvorledes times dette mig, at

min Herres Moder kommer til mig? 44 Thi se, da din vore Fjender og fra alle deres Haand, som hade Hilsens Røst naaeede mine Øren, sprang Fosteret i mit os, 72 for at gøre Barmhjertighed imod vore Fædre Liv med Fryd. 45 Og salig er hun, som troede; thi det og ihukomme sin hellige Pagt, 73 den Ed, som han skal fuldkommes, hvad der er sagt hende af Herren." svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, 74 46 Og Maria sagde: „Min Sjæl ophøjer Herren; 47 og at vi, friede fra vore Fjenders Haand, skulde tjene min Aand fryder sig over Gud, min Frelser; 48 thi ham uden Frygt, 75 i Hellighed og Retfærdighed han har set til sin Tjenerindes Ringhed. Thi se, nu for hans Aasyn, alle vore Dage. 76 Men ogsaa du, herefter skulle alle Slægter prise mig salig, 49 fordi Barnlille! skal kaldes den Højestes Profet; thi du skal den mægtige har gjort store Ting imod mig. Og hans gaa foran for Herrens Aasyn for at berede hans Veje, Navn er helligt; 50 og hans Barmhjertighed varer fra 77 for at give hans Folk Erkendelse af Frelse ved Slægt til Slægt over dem, som frygte ham. 51 Han deres Synders Forladelse, 78 for vor Guds inderlige har øvet Vælde med sin Arm; han har adspredt dem, Barmhjertigheds Skyld, ved hvilken Lyset fra det høje som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke. 52 Han har besøgt os 79 for at skinne for dem, som sidde i har nedstødt mægtige fra Troner og ophøjet ringe. 53 Mørke og i Dødens Skygge, for at lede vore Fødder Hungrike har han mættet med gode Gaver, og rige ind paa Fredens Vej." 80 Men Barnet voksede og har han sendt tomhændede bort. 54 Han har taget sig af sin Tjener Israel for at ihukomme Barmhjertighed blev styrket i Aanden; og han var i Ørknerne indtil 55 imod Abraham og hans Sæd til evig Tid, saaledes den Dag, da han traadte frem for Israel.
som han talte til vore Fædre." (aiōn g165) 56 Og Maria fra Kejser Augustus, at al Verden skulde skrives blev hos hende omrent tre Maaneder, og hun drog til i Mandtal. 2 (Denne første Indskrivning skete, da sit Hjem igen. 57 Men for Elisabeth fuldkommedes Kvirinius var Landshøvding i Syrien.) 3 Og alle gik for Tiden til, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn. 58 gik op fra Galilæa, fra Byen Nazareth til Judæa til Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren Davids By, som kaldes Bethlehem, fordi han var af havde gjort sin Barmhjertighed stor imod hende, og de glædede sig med hende. 59 Og det skete paa den Davids Hus og Slægt, 5 for at lade sig indskrive tillige ottende Dag, da kom de for at omskære Barnet; og de vilde kalde det Sakarias efter Faderens Navn. 60 med Maria, sin troovede, som var frugtsommelig. Og hans Moder svarede og sagde: „Nej, han skal kaldes Johannes." 61 Og de sagde til hende: „Der er ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn." 62 Men de gjorde Tegn til hans Fader om, hvad han vilde, det skulde kaldes. 63 Og han forlangte en Tavle 6 Men det skete, medens de vare der, blev Tiden og skrev disse Ord: „Johannes er hans Navn." Og de fuldkommet til, at hun skulde føde. 7 Og hun fødte sin undrede sig alle. 64 Men straks oplodes hans Mund Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i og hans Tunge, og han talte og priste Gud. 65 Og der en Krybbe; thi der var ikke Rum for dem i Herberget. kom en Frygt over alle, som boede omkring dem, 8 Og der var Hyrder i den samme Egn, som laa ude og alt dette rygtedes over hele Judæas Bjergegn. paa Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. 9 66 Og alle, som hørte det, lagde sig det paa Hjerte Og se, en Herrens Engel stod for dem, og Herrens og sagde: „Hvad mon der skal blive af dette Barn?" Herlighed skinnede om dem, og de frygtede saare. Thi Herrens Haand var med ham. 67 Og Sakarias, 10 Og Engelen sagde til dem: „Frygter ikke; thi se, jeg hans Fader, blev fyldt med den Helligaand, og han forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele profeterede og sagde: 68 „Lovet være Herren, Israels Folket. 11 Thi eder er i Dag en Frelser født, som er Gud! thi han har besøgt og forløst sit Folk 69 og har den Herre Kristus i Davids By. 12 Og dette skulle I oprejst os et Frelsens Horn i sin Tjener Davids Hus, have til Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i 70 saaledes som han talte ved sine hellige Profeters en Krybbe." 13 Og straks var der med Engelen en Mund fra fordums Tid, (aiōn g165) 71 en Frelse fra himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde: 14 „Ære være Gud i det højeste! og Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!" 15 Og det skete, da Englene vare farne fra dem til Himmelten, sagde Hyrderne til hverandre: „Lader os dog gaa til Bethlehem og se dette, som er sket, hvilket Herren

har kundgjort os." 16 Og de skyndte sig og kom og fandt baade Maria og Josef, og Barnet liggende i alle Ting efter Herrens Lov, vendte de tilbage til Krybben. 17 Men da de saa det, kundgjorde de, hvad der var talt til dem om dette Barn. 18 Og alle de, som hørte det, undrede sig over det, der blev talt til dem Guds Naade var over det. 19 Men Maria gemte alle disse Ord og overvejede dem i sit Hjerte. 20 Og Hyrderne vendte tilbage, idet de priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set, saaledes som der var talt til dem. 21 Og da otte Dage vare fuldkommede, saa han der skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkøn, som aabner Moders Liv, skal kaldes helligt for Herren, 22 Og da deres Renselsesdage efter Mose Lov vare fuldkommede, bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren, 23 som der Par Turtelduer eller to unge Duer. 24 Og se, der var en Mand i Jerusalem ved Navn Simeon, og denne Mand bringe Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov, et 25 Og se, der var en Mand i Jerusalem ved Navn Simeon, og denne Mand 26 Og det var varslet ham af den Helligaand, at han ikke skulde 27 Og han kom af Aandens Drift til Helligdommen; 28 da tog han det 29 „Herre! nu 30 Thi mine Øjne have set din Frelse, 31 som du beredte for alle Folkeslagenes Aasyn, 32 et Lys til at oplyse Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel." 33 Og hans Fader og hans Moder undrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham. 34 Og Simeon velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: „Se, denne er sat mange i Israel til Fald og Oprejsning og til et Tegn, som imodsiges, 35 (ja, ogsaa din egen Sjæl skal et Sværd gennemtrænge!) for at mange Hjerter Tanker skulle aabenbares." 36 Og der var en Profetinde Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme; hun var meget fremrykket i Alder, havde levet syv Aar med sin Mand efter sin Jomfrustand 37 og var nu en Enke ved fire og firsindstyve Aar, og hun veg ikke fra Helligdommen, tjeninge Gud med Faste og Bønner Nat og Dag. 38 Og hun traadte til i den samme Stund og priste Gud og talte om ham til alle, som forventede Jerusalems Forløsning. 39 Og da de havde fuldburdet droge hvert Aar op til Jerusalem paa Paaskehøjtiden. 40 Men Barnet op efter Højtidens Sædvane 43 og havde tilendebragt de Dage, blev Barnet Jesus i Jerusalem, medens de dem. 41 Og hans Forældre mærkede det ikke. 44 skulde omskæres, da blev hans Navn kaldt Jesus, Men da de mente, at han var i Rejsefølget, kom de en Dags Rejse frem, og de ledte efter ham iblandt deres Slægtninge og Kyndinge. 45 Og da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og ledte Jerusalem for efter ham. 46 Og det skete efter tre Dage, da fandt Lærerne og baade hørte paa dem og adspurgte dem. 47 Men alle, som hørte ham, undrede sig saare over hans Forstand og Svar. 48 Og da de saa ham, bleve Mand og baade hørte paa dem og adspurgte dem. 49 Og han sagde til dem: „Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, se Døden, førend han havde set Herrens Salvede. 50 Og de 51 Og og idet Forældrene bragte Barnet Jesus ind for at han drog ned med dem og kom til Nazareth og var gøre med ham efter Lovens Skik, 52 Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder 53 Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsaar, 54 da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans Broder Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's Land og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene, 55 medens Annas og Kajfas var Ypperstepræster, kom Guds Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen. 56 Og han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse, 57 som der er skrevet i Profeten Esajas's Talers Bog: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne; 58 hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og det krumme skal gøres lige, og de ujævne Veje skulle gøres jævne; 59 og alt Kød skal se Guds Frelse." 60 Han sagde altsaa til de Skarer, som gik ud for at døbes af ham: „I Øgleunger! hvem har lært eder at

3 Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsaar, da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans Broder Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's Land og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene, 2 medens Annas og Kajfas var Ypperstepræster, kom Guds Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen. 3 Og han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse, 4 som der er skrevet i Profeten Esajas's Talers Bog: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne; 5 hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og det krumme skal gøres lige, og de ujævne Veje skulle gøres jævne; 6 og alt Kød skal se Guds Frelse." 7 Han sagde altsaa til de Skarer, som gik ud for at døbes af ham: „I Øgleunger! hvem har lært eder at

fly fra den kommende Vrede? 8 Bærer da Frugter, Salathiels Søn, Neris Søn, 28 Melkis Søn, Addis Søn, som ere Omvendelsen værdige, og begynder ikke at Kosams Søn, Elmadams Søn, Ers Søn, 29 Jesu Søn, sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats Søn, Levis Søn, jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn 30 Simeons Søn, Judas Søn, Josefs Søn, Jonams af disse Stene. 9 Men Øksen ligger ogsaa allerede Søn, Eliakims Søn, 31 Meleas Søn, Mennas Søn, ved Roden af Træerne; saa bliver da hvert Træ, som Mattathas Søn, Nathans Søn, Davids Søn, 32 Isajs ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden." 10 Søn, Obeds Søn, Boos's Søn, Salmons Søn, Nassons Og Skarerne spurgte ham og sagde: „Hvad skulle Søn, 33 Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn, vi da gøre?" 11 Men han svarede og sagde til dem: Fares's Søn, Judas Søn, 34 Jakobs Søn, Isaks Søn, „Den, som har to Kjortler, dele med den, som ingen Abrahams Søn, Tharas Søn, Nakors Søn, 35 Seruks har; og den, som har Mad, gøre ligesaal!" 12 Men Søn, Ragaus Søn, Faleks Søn, Ebers Søn, Salas ogsaa Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham: Søn, 36 Kajnans Søn, Arfaksads Søn, Sems Søn, „Mester! hvad skulle vi gøre?" 13 Men han sagde til Noas Søn, Lameks Søn, 37 Methusalas Søn, Enoks dem: „Kræver intet ud over, hvad eder er forordnet." Søn, Jareds Søn, Maleeels Søn, Kajnans Søn, 38 14 Men ogsaa Krigsfolk spurgte ham og sagde: „Hvad Enos's Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn. skulle vi da gøre?" Og han sagde til dem: „Øver ikke Vold imod nogen, bruger ikke Underfundighed imod nogen, og lader eder nøje med eders Sold!" 15 Men da Folket var i Forventning, og alle tænkte i deres Hjerter om Johannes, om ikke han skulde være Kristus, 16 da svarede Johannes og sagde til alle: „Jeg døber eder med Vand; men den kommer, som er stærkere end jeg, og hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse; han skal døbe eder med den Helligaand og Ild. 17 Hans Kasteskovl er i hans Haand, for at han skal gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade, men Averne skal han opbrænde med uslukkelig Ild." 18 Ligesaas formanedede han ogsaa Folket om mange andre Ting og forkynede dem Evangeliet. 19 Men da Fjerdingsfyrsten Herodes blev revset af ham for hans Broders Hustru, Herodias's Skyld og for alt det onde, som Herodes gjorde, 20 saa føjede han til alt det øvrige ogsaa dette, at han kastede Johannes i Fængsel. 21 Men medens hele Folket blev døbt, skete det, da ogsaa Jesus var bleven døbt og bad, at Himmelten aabnedes, 22 og at den Helligaand daledede ned over ham i legemlig Skikkelse som en Due, og at en Røst lød fra Himmelten: „Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag." 23 Og Jesus selv var omrent tredive Aar, da han begyndte, og han var, som man holdt for, en Søn af Josef, Elis Søn, 24 Matthats Søn, Levis Søn, Melkis Søn, Jannais Søn, Josefs Søn, 25 Mattathias's Søn, Amos's Søn, Naums Søn, Eslis Søn, Naggajs Søn, 26 Maaths Søn, Mattathias's Søn, Semeis Søn, Josefs Søn, Judas Søn, 27 Joanans Søn, Resas Søn, Zorobabels Søn,

4 Men Jesus vendte tilbage fra Jordan fuld af den Helligaand og blev ført af Aanden i Ørkenen 2 i fyrettyve Dage, medens han blev fristet af Djævelen. Og han spiste intet i de Dage; og da de havde Ende, blev han hungrig. 3 Og Djævelen sagde til ham: „Dersom du er Guds Søn, da sig til denne Sten, at den skal blive Brød." 4 Og Jesus svarede ham: „Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene." 5 Og han førte ham op og viste ham alle Verdens Riger i et Øjeblik. 6 Og Djævelen sagde til ham: „Dig vil jeg give hele denne Magt og deres Herlighed; thi den er mig overgiven, og jeg giver den, til hvem jeg vil. 7 Dersom du altsaa vil tilbede mig, skal den helt tilhøre dig." 8 Og Jesus svarede ham og sagde: „Der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." 9 Og han førte ham til Jerusalem og stillede ham paa Helligdommens Tinde og sagde til ham: „Dersom du er Guds Søn, da kast dig ned herfra; 10 thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bevare dig, 11 og at de skulle bære dig paa Hænderne, for at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten." 12 Og Jesus svarede og sagde til ham: „Der er sagt: Du maa ikke friste Herren din Gud." 13 Og da Djævelen havde endt al Fristelse, veg han fra ham til en Tid. 14 Og Jesus vendte i Aandens Kraft tilbage til Galilæa, og Rygget om ham kom ud i hele det omliggende Land. 15 Og selv lærte han i deres Synagoger og blev prist af alle. 16 Og han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik efter sin Sædvane paa Sabbatsdagen ind i Synagogen og stod op for at forelæse. 17 Og man gav ham Profeten

Esajas's Bog, og da han slog Bogen op, fandt han det udbredtes alle Vegne i det omliggende Land. **38** Men Sted, hvor der stod skrevet: **18** „Herrens Aand er over han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Hus; mig, fordi han salvede mig til at forkynde Evangelium og Simons Svigermoder plagedes af en stærk Feber; for fattige; han har sendt mig for at forkynde fangne, og de bade ham for hende. **39** Og han stillede sig hen at de skulle lades løs, og blinde, at de skulle faa over hende og truede Feberen, og den forlod hende. deres Syn, for at sætte plagede i Frihed, **19** for at Men hun stod straks op og vartede dem op. **40** Men forkynde et Herrens Naadeaar.” **20** Og han lukkede da Solen gik ned, førte alle de, som havde syge med Bogen sammen og gav Tjeneren den igen og satte alle Haande Svagheder, dem til ham; og han lagde sig; og alles Øjne i Synagogen stirrede paa ham. **21** Hænderne paa hver enkelt af dem og helbredte dem. Men han begyndte at sige til dem: „I Dag er dette **41** Ogsaa onde Aander fore ud af mange, raabte og Skriftord gaaet i Opfyldelse for eders Øren.” **22** Og de sagde: „Du er Guds Søn;” og han truede dem og tillod berømmede ham alle og undrede sig over de livsalige dem ikke at tale, fordi de vidste, at han var Kristus. Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde: „Er dette **42** Men da det var blevet Dag, gik han ud og drog ikke Josefs Søn?” **23** Og han sagde til dem: „I ville til et øde Sted; og Skarerne ledte efter ham; og de sikkerlig sige mig dette Ordsprog: Læge! læg dig selv; kom hen til ham, og de holdt paa ham, for at han gør ogsaa her i din Fædreney saa store Ting, som ikke skulde gaa fra dem. **43** Men han sagde til dem: vi have hørt ere skete i Kapernaum.” **24** Men han „Ogsaa for de andre Byer bør jeg forkynde Evangeliet sagde: „Sandelig, siger jeg eder, at ingen Profet er om Guds Rige; thi dertil blev jeg udsendt.” **44** Og han anerkendt i sit Fædreland. **25** Men jeg siger eder i prædikede i Galilæas Synagoger.

Sandhed: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage, da Himmelten var lukket i tre Aar og seks Maaneder, den Gang der var en stor Hunger i hele Landet; **26** og til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved Sidon til en Enke. **27** Og der var mange spedalske i Israel paa Profeten Eliasas Tid, og ingen af dem blev renset, uden Syrereren Naman.” **28** Og alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af Harme, da de hørte dette. **29** Og de stode op og stødte ham ud af Byen og førte ham hen til Skrænten af det Bjerg, paa hvilket deres By var bygget, for at styrte ham ned. **30** Men han gik igennem, midt imellem dem, og drog bort. **31** Og han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og lærte dem paa Sabbaterne. **32** Og de bleve slagne af Forundring over hans Lære, thi hans Tale var med Myndighed. **33** Og i Synagogen var der et Menneske, som havde en uren ond Aand, og han raabte med høj Røst: **34** „Ak! hvad have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægg os? Jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige.” **35** Og Jesus truede ham og sagde: „Ti, og far ud af ham!” Og den onde Aand kastede ham ind imellem dem og for ud af ham uden at have gjort ham nogen Skade. **36** Og der kom en Rædsel over alle; og de talte med hverandre og sagde: „Hvad er dog dette for et Ord; thi han byder over de urene Aander med Myndighed og Kraft, og de fare ud?” **37** Og Rygtet om ham

5 Men det skete, da Folkeskaren trængte sig sammen om ham og hørte Guds Ord, og han stod ved Genezareths Sø, **2** da saa han to Skibe staa ved Søen; men Fiskerne vare gaaede fra dem og toede Garnene. **3** Og han gik om Bord i et af Skibene, som var Simons, og bad ham at lægge lidt fra Land; og han satte sig og lærte Skarerne fra Skibet. **4** Men da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: „Far ud paa Dybet, og kaster eders Garn ud til en Dræt!” **5** Og Simon svarede og sagde til ham: „Mester! vi have arbejdet hele Natten og fik intet; men paa dit Ord vil jeg kaste Garnene ud.” **6** Og da de gjorde det, fangede de en stor Mængde Fisk, og deres Garn sørderives. **7** Og de vinkede ad deres Stalbrødre i det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem; og de kom, og de fyldte begge Skibene, saa at de vare nær ved at synke. **8** Men da Simon Peter saa det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: „Gaa bort fra mig, thi jeg er en syndig Mand, Herre!” **9** Thi en Rædsel var paakommen ham og alle dem, som vare med ham, over den Fiskedræt, som de havde faaet; **10** ligeledes ogsaa Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, som vare Simons Stalbrødre. Og Jesus sagde til Simon: „Frygt ikke, fra nu af skal du fange Mennesker.” **11** Og de lagde Skibene til Land og forlode alle Ting og fulgte ham. **12** Og det skete, medens han var i en af Byerne, se, da var der

en Mand fuld af Spedalskhed; og da han saa Jesus, „Hvorfor spise og drikke I med Toldere og Syndere?” faldt han paa sit Ansigt, bad ham og sagde: „Herre! 31 Og Jesus svarede og sagde til dem: „De raske om du vil, kan du rense mig.” 13 Og han udrakte trænge ikke til Læge, men de syge. 32 Jeg er ikke Haanden og rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; bliv kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til ren!” Og straks forlod Spedalskheden ham. 14 Og Omvendelse.” 33 Men de sagde til ham: „Johannes's han bød ham, at han skulde ikke sige det til nogen, Disciple faste ofte og holde Bønner og Farisærernes men „gaa bort, og fremstil dig for Præsten, og offer ligesaa; men dine spise og drikke?” 34 Men Jesus for din Renselse, saaledes som Moses har befalet, sagde til dem: „Kunne I vel faa Brudesvendene til at til Vidhesbyrd for dem!” 15 Men Rygtet om ham faste, saa længe Brudgommen er hos dem? 35 Men udbredte sig end mere, og store Skarer kom sammen der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen for at høre og for at helbredes for deres Sygdomme. fra dem; da skulle de faste i de Dage.” 36 Men han 16 Men han gik bort til Ørkenerne og bad. 17 Og sagde ogsaa en Lignelse til dem: „Ingen river en Lap det skete en af de Dage, at han lærte, og der sad af et nyt Klædebon og sætter den paa et gammelt Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra enhver Klædebon; ellers river han baade det nye sønder, og Landsby i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem; og Lappen fra det nye vil ikke passe til det gamle. 37 Herrens Kraft var hos ham til at helbrede. 18 Og se, Og ingen kommer ung Vin paa gamle Læderflasker; nogle Mænd bare paa en Seng en Mand, som var ellers sprænger den unge Vin Læderflaskerne, og værkbruden, og de søgte at bære ham ind og lægge den spildes, og Læderflaskerne ødelægges. 38 Men ham foran ham. 19 Og da de ikke fandt nogen Vej man skal komme ung Vin paa nye Læderflasker, til at bære ham ind for Skarens Skyld, stege de op saa blive de begge bevarede. 39 Og ingen, som har oven paa Taget og firede ham tillige med Sengen ned drukket den gamle, vil have den unge; thi han siger: imellem Tagstenene midt iblandt dem foran Jesus. 20 Den gamle er god.”

Og da han saa deres Tro, sagde han: „Menneske! dine Synder ere dig forladte.” 21 Og de skriftkloge og Farisærerne begyndte at tænke saaledes ved sig selv: „Hvem er denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem kan forlade Synder, uden Gud alene?” 22 Men da Jesus kendte deres Tanker, svarede han og sagde til dem: „Hvad tænke I paa i eders Hjerter? 23 Hvilket er lettest at sige: Dine Synder ere dig forladte? eller at sige: Staa op og gaa? 24 Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder,” saa sagde han til den værkbrudne: „Jeg siger dig, staa op, og tag din Seng, og gaa til dit Hus!” 25 Og han stod straks op for deres Øjne og tog det, som han laa paa, og gik hen til sit Hus og priste Gud. 26 Og Forfærdelse betog alle, og de priste Gud; og de blev fulde af Frygt og sagde: „Vi have i Dag set utrolige Ting.” 27 Og derefter gik han ud og saa en Tolder ved Navn Levi sidde ved Toldboden, og han sagde til ham: „Følg mig!” 28 Og han forlod alle Ting og stod op og fulgte ham. 29 Og Levi gjorde et stort Gæstebud for ham i sit Hus; og der var en stor Skare af Toldere og andre, som sade til Bords med dem. 30 Og Farisærne og deres skriftkloge knurrede imod hans Disciple og sagde:

6 Men det skete paa den næstførste Sabbat, at han vandrede igennem en Sædemark, og hans Disciple plukkede Aks og gned dem med Hænderne og spiste. 2 Men nogle af Farisærne sagde: „Hvorfor gøre I, hvad det ikke er tilladt at gøre paa Sabbaten?” 3 Og Jesus svarede og sagde til dem: „Have I da ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig, han og de, som vare med ham? 4 hvorledes han gik ind i Guds Hus og tog Skuebrødene og spiste og gav ogsaa dem, som vare med ham, skønt det ikke er nogen tilladt at spise dem uden Præsterne alene.” 5 Og han sagde til dem: „Menneskesønnen er Herre ogsaa over Sabbaten.” 6 Men det skete paa en anden Sabbat, at han kom ind i Synagogen og lærte. Og der var der en Mand, hvis højre Haand var vissen. 7 Men de skriftkloge og Farisærne toge Vare paa ham, om han vilde helbrede paa Sabbaten, for at de kunde finde noget at anklage ham for. 8 Men han vidste deres Tanker; og han sagde til Manden, som havde den visne Haand: „Rejs dig og staa frem her i Midten!” Og han rejste sig og stod frem. 9 Men Jesus sagde til dem: „Jeg spørger eder, om det er tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at ødelægge det?” 10 Og han

saa omkring paa dem alle og sagde til ham: „Ræk I elske dem, som elske eder, hvad Tak have I derfor? din Haand ud!” Og han gjorde det; da blev hans Thi ogsaa Syndere elske dem, som dem elske. 33 Og Haand sund igen som den anden. 11 Men de bleve dersom I gøre vel imod dem, der gøre vel imod eder, fulde af Raseri og talte med hverandre om, hvad de havd Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere gøre skulde gøre ved Jesus. 12 Men det skete i disse det samme. 34 Og dersom I laane dem, af hvem I Dage, at han gik ud paa et Bjerg for at bede; og han haabe at faa igen, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa tilbragte Natten i Børn til Gud. 13 Og da det blev Dag, Syndere laane Syndere for at faa lige igen. 35 Men hidkaldte han sine Disciple og udvalgte tolv af dem, elsker eders Fjender, og gører vel, og laaner uden at hvilke han ogsaa kaldte Apostle: 14 Simon, hvem vente noget derfor, saa skal eders Løn være stor, og han ogsaa kaldte Peter, og Andreas, hans Broder, og I skulle være den Højestes Børn; thi han er god imod Jakob og Johannes og Filip og Bartholomæus 15 de utaknemmelige og onde. 36 Vorder barmhertige, og Matthæus og Thomas, Jakob, Alfaeus's Søn, og ligesom eders Fader er barmhertig. 37 Og dømmer Simon, som kaldes Zelotes, 16 Judas, Jakobs Søn, ikke, saa skulle I ikke dømmes; fordømmer ikke, og Judas Iskariot, som blev Forræder. 17 Og han saa skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal der gik ned med dem og stod paa et jævnt Sted, og der forlades eder; 38 giver, saa skal der gives eder. Et var en Skare af hans Disciple og en stor Mængde af godt, knuget, rystet, topfuldt Maal skulle de give i Folket fra hele Judæa og Jerusalem og Kysten ved eders Skød; thi med hvad Maal I maale, skal der Tyrus og Sidon, 18 som vare komne for at høre ham tilmaales eder igen.” 39 Men han sagde dem ogsaa og helbredes for deres Sygdomme. Og de plagede en Lignelse: „Mon en blind kan lede en blind? Ville de blive helbredte fra urene Aander; 19 og hele Skaren ikke begge falde i Graven? 40 En Discipel er ikke søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham over sin Mester; men enhver, som er fuldt færdig, skal og helbredte alle. 20 Og han opløftede sine Øjne være som sin Mester. 41 Men hvorfor ser du Skæven, paa sine Disciple og sagde: „Salige ere I fattige, thi som er i din Broders Øje; men Bjælken, som er i dit eders er Guds Rige. 21 Salige ere I, som nu hungre, eget Øje, bliver du ikke var? 42 Eller hvorledes kan thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde, thi du sige til din Broder: Broder! lad mig drage Skæven I skulle le. 22 Salige ere I, naar Menneskene hadde ud, som er i dit Øje, du, som ikke ser Bjælken i dit eder, og naar de udstøde eder og haane eder og eget Øje? Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, forkaste eders Navn som ondt for Menneskesønnens og da kan du se klart til at drage Skæven ud, som er i Skyld. 23 Glæder eder paa den Dag, og jubler; thi se, din Broders Øje. 43 Thi der er intet godt Træ, som eders Løn er stor i Himmelten. Thi paa samme Maade bærer raadden Frugt, og intet raaddent Træ, som gjorde deres Fædre ved Profeterne. 24 Men ve eder, bærer god Frugt. 44 Thi hvert Træ kendes paa sin I rige, thi I have allerede faaet eders Trøst. 25 Ve egen Frugt; thi man sanker ikke Figener af Torne, eder, I, som nu ere mætte, thi I skulle hungre. Ve ikke heller plukker man Vindruer af en Tornebusk. 45 eder, I, som nu le, thi I skulle sørge og græde. 26 Ve Et godt Menneske fremfører det gode af sit Hjertes eder, naar alle Mennesker tale godt om eder; thi paa gode Forraad, og et ondt Menneske fremfører det samme Maade gjorde deres Fædre ved de falske onde af sit Forraad; thi af Hjertets Overflødighed Profeter. 27 Men jeg siger eder, I, som høre: Elsker taler hans Mund. 46 Men hvorfor kalde I mig Herre, eders Fjender, gører dem godt, som hade eder; 28 Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger? 47 Hver den, velsigner dem, som forbande eder, og beder for dem, som kommer til mig og hører mine Ord og gør efter som krænke eder. 29 Den, som slaar dig paa den dem, hvem han er lig, skal jeg vise eder. 48 Han er ene Kind, byd ham ogsaa den anden til; og den, lig et Menneske, der byggede et Hus og gravede i som tager Kappen fra dig, formen ham heller ikke Dybden og lagde Grundvolden paa Klippen; men da Kjortelen! 30 Giv enhver, som beder dig; og af den, en Oversvømmelse kom, styrtede Floden imod det som tager, hvad dit er, kræve du det ikke igen! 31 Og Hus, og den kunde ikke ryste det; thi det var bygget som I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, godt. 49 Men den, som hører og ikke gør derefter, han ligesaa skulle ogsaa I gøre imod dem! 32 Og dersom er lig et Menneske, der byggede et Hus paa Jorden,

uden Grundvold; og Floden styrtede imod det, og det faldt straks sammen, og dette Huses Fald blev stort.” 20

7 Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets

Paa hør, gik han ind i Kapernaum. 2 Men en Høvedsmands Tjener, som denne holdt meget af, var syg og nær ved at dø. 3 Men da han hørte om Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham og bad ham om, at han vilde komme og helbrede hans Tjener. 4 Men da de kom til Jesus, bade de ham indtrængende og sagde: „Han er vel værd, at du gør dette for ham; 5 thi han elsker vort Folk, og han har bygget Synagogen for os.” 6 Og Jesus gik med dem. Men da han allerede ikke var langt fra Huset, sendte Høvedsmanden nogle Venner og lod ham sige: „Herre! umag dig ikke; thi jeg er ikke værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag. 7 Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig; men sig det med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. 8 Jeg er jo selv et Menneske, som staar under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa gør han det.” 9 Men da Jesus hørte dette, forundrede han sig over ham; og han vendte sig om og sagde til Skaren, som fulgte ham: „Jeg siger eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro.” 10 Og da de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener sund. 11 Og det skete Dagen derefter, at han gik til en By, som hed Nain, og der gik mange af hans Disciple og en stor Skare med ham. 12 Men da han nærmede sig Byens Port, se, da blev en død baaren ud, som var sin Moders enbaarde Søn, og hun var Enke; og en stor Skare fra Byen gik med hende. 13 Og da Herren saa hende, ynkedes han nderligt over hende og sagde til hende: „Græd ikke!” 14 Og han traadte til og rørte ved Baaren; men de, som bare, stode stille, og han sagde: „Du unge Mand, jeg siger dig, staa op!” 15 Og den døde rejste sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans Moder. 16 Men Frygt betog alle, og de priste Gud og sagde: „Der er en stor Profet oprejst iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk.” 17 Og denne Tale om ham kom ud i hele Judæa og i hele det omliggende Land. 18 Og Johannes's Disciple fortalte ham om alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig 19 og sendte dem til Herren og lod sige: „Er du

den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?” 20 Og da Mændene kom til ham, sagde de: „Johannes Døberen har sendt os til dig og lader sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?” 21 I den samme Time helbredte han mange for Sygdomme og Plager og onde Aander og skænkede mange blinde Synet. 22 Og han svarede og sagde til dem: „Gaar hen, og forkynder Johannes de Ting, som I have set og hørt: Blinde se, lamme gaa, spedalske renses, døve høre, døde staa op, Evangeliet forkyndes for fattige; 23 og salig er den, som ikke forarges paa mig.” 24 Men da Johannes's Sendebud vare gaaede bort, begyndte han at sige til Skarerne om Johannes: „Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden? 25 Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som leve i prægtige Klæder og i Vellevned, ere i Kongsgaardene. 26 Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet! 27 Han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. 28 Jeg siger eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større Profet end Johannes; men den mindste i Guds Rige er større end han. 29 Og hele Folket, som hørte ham, endog Tolderne, gav Gud Ret, idet de blev døbte med Johannes's Daab. 30 Men Farisærerne og de lovkyndige have foragtet Guds Raad med dem selv, idet de ikke blev døbte af ham. 31 Ved hvem skal jeg da ligne denne Slægts Mennesker? og hvem ligne de? 32 De ligner Børn, som sidde paa Torvet og raabe til hverandre og sige: Vi blæste paa Fløjte for eder, og I dansede ikke, vi sang Klagesange for eder, og I græd ikke. 33 Thi Johannes Døberen kom, som hverken spiste Brød eller drak Vin, og I sige: Han er besat. 34 Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og Synderes Ven! 35 Dog Visdommen er retfærdiggjort ved alle sine Børn.” 36 Men en af Farisærerne bad ham om, at han vilde spise med ham; og han gik ind i Farisærers Hus og satte sig til Bords. 37 Og se, der var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen; da hun fik at vide, at han sad til Bords i Farisærers Hus, kom hun med en Alabastkrukke med Salve; 38 og hun stillede sig bag ved ham, ved hans Fødder og græd og begyndte at vænde hans Fødder med

sine Taarer og aftørrede dem med sit Hovedhaar og kyssede hans Fødder og salvede dem med Salven. **39** Men da Farisæeren, som havde indbuddt ham, saa det, sagde han ved sig selv: „Dersom denne var en Profet, vidste han, hvem og hvordan en Kvinde denne er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde.“ **40** Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: „Simon! jeg har noget at sige dig.“ Men han siger: „Mester, jeg har noget at sige dig.“ Men han sagde: „Eder er det givet at kende Guds Riges høre med, han høre!“ **41** „En Mand, som udlante Penge, havde to Skyldnere; den ene var fem Hundrede Denarer skyldig, men den anden halvtredsindstyve. **42** Da de Guds Ord. **43** deres Hjerte, for at de ikke skulle tro og blive frelste. Simon svarede og sagde: „Jeg holder for, den, hvem han eftergav mest?“ Men han sagde til ham: „Du ikke havde noget at betale med, eftergav han dem med Glæde, naar de høre det, og disse have ikke dørzte ret.“ **44** Og han vendte sig imod Kvinden og sagde til Simon: „Ser du denne Kvinde? Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder; men hun vædede mine Fødder med sine Taarer og Bekymringer og Rigdom og Nydelser og ikke bære aftørrede dem med sit Haar. **45** Du gav mig intet Kys; moden Frugt. **46** Du salvede ikke mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve. **47** Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere Kar eller sætter det under en Bæk; men han sætter hende forladte, eftersom hun elskede meget; men den, hvem lidet forlades, elsker lidet.“ **48** Men han kunne se Lyset. **49** Og sagde til hende: „Dine Synder ere forladte!“ **50** Men han sagde til Kvinden: „Din Tro har noget faldt midt iblandt Tornene, og Tornene voksende op med og kvalte det. **8** Og noget faldt i den gode Jord, og det voksende op og bar hundrede Fold Frugt.“ **9** Men han sagde dette, raabte han: „Den, som har Øren at høre med, han høre!“ **10** Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne Lignelse skulde betyde? **11** Men dette er Lignelsen: Sæden er skyldig, men den anden halvtredsindstyve. **12** Men de ved Vejen ere de, som høre ikke havde noget at betale med, eftergav han dem det; derefter kommer Djævelen og tager Ordet bort af det begge. Hvem af dem vil nu elske ham mest?“ **13** Men de paa Klippen ere de, som modtage Ordet ikke havde noget at betale med, eftergav han dem deres Hjerte, for at de ikke skulle tro og blive frelste. **14** Men de paa Klippen ere de, som modtage Ordet ikke havde noget at betale med, eftergav han dem med Glæde, naar de høre det, og disse have ikke dørzte ret.“ **15** Men det i den gode Jord, det er dem, som faldt iblandt Tornene, det er dem, som ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder; have hørt og saa gaa hen og kvæles under Livets men hun ophørte ikke med at kysse mine Fødder, dem, som, naar de have hørt Ordet, beholde det i et men hun ophørte ikke med at kysse mine Fødder med sine Taarer og Bekymringer og Rigdom og Nydelser og ikke bære aftørrede dem med sit Haar. **16** Men ingen, som tænder et Lys, skjuler det med et **17** Thi der er ikke noget skjult, som **18** Ser derfor ved sig selv: „Hvem er denne, som endog forlader **19** Men hans Moder og **20** Og det blev ham meddelt: „Din Moder og dine Brødre staa udenfor og begære at se dig.“ **21** Men han svarede og sagde til dem: „Min Moder og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og gøre efter det.“ **22** Og det skete en af de Dage, at han gik om Bord i et Skib tillige med sine Disciple, og han sagde til dem: „Lader os fare over til hin Side af Søen;“ og de sejlede ud. **23** Men medens de sejlede, faldt han i Søvn; og en Storm vind for ned over Søen, og Skibet blev fuldt af Vand, og de vare i Fare. **24** Da traadte hen og vækkede ham og sagde: „Mester, Mester! vi forgaar.“ Men han stod op og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde sig, og det blev blikstille. **25** Og han sagde til dem:

8 Og det skete i Tiden derefter, at han rejste igennem Byer og Landsbyer og prædikede og forkynede Evangeliet om Guds Rige, og med ham de tolv og nogle Kvinder, som vare helbredede fra onde Aander og Sygdomme, nemlig: Maria, der kaldes Magdalene, af hvem syv onde Aander vare udfarne; **3** og Johanna, Herodes's Husfoged Kuzas Hustru, og Susanna og mange andre, som tjente dem med, hvad de ejede. **4** Men da en stor Skare kom sammen, og de droge til ham fra de forskellige Byer, sagde han ved en Lignelse: **5** „En Sædemand gik ud at saa sin Sæd; og idet han saaede, faldt noget ved Vejen og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det op. **6** Og noget faldt paa Klippen; og da det voksende op, visnede det, fordi det ikke havde Væde. **7** Og

„Hvor er eders Tro?” Men de frygtede og undrede sig Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og han og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne, siden faldt ned for Jesu Fødder og bad ham komme ind han byder baade over Vindene og Vandet, og de ere i hans Hus; 42 thi han havde en enbaaren Datter, ham lydige?” 26 Og de sejlede ind til Gadarenernes omrent tolv Aar gammel, og hun droges med Døden. Land, som ligger lige over for Galilæa. 27 Men da Men idet han gik, trængte Skarerne sig sammen om han traadte ud paa Landjorden, mødte der ham en ham. 43 Og en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Mand fra Byen, som i lang Tid havde været besat Aar og havde kostet al sin Formue paa Læger og ikke af onde Aander og ikke havde haft Klæder paa og kunde blive helbredet af nogen, 44 hun gik til bagfra ikke opholdt sig i Hus, men i Gravene. 28 Men da og rørte ved Fligen af hans Klædebon, og straks han saa Jesus, raabte han og faldt ned for ham og standsesedes hendes Blodflod. 45 Og Jesus sagde: sagde med høj Røst: „Hvad har jeg med dig at gøre, „Hvem var det, som rørte ved mig?” Men da alle Jesus, den højeste Guds Søn? jeg beder dig om, at nægtede det, sagde Peter og de, som var med ham: du ikke vil pine mig.” 29 Thi han bød den urene Aand „Mester! Skarerne trykke og trænge dig, og du siger: at fare ud af Manden; thi i lange Tider havde den Hvem var det, som rørte ved mig?” 46 Men Jesus revet ham med sig, og han blev bunden med Lænker sagde: „Der rørte nogen ved mig; thi jeg mærkede, og Bøjer og bevoget, og han sønderrev, hvad man at der udgik en Kraft fra mig.” 47 Men da Kvinden bandt ham med, og dreves af den onde Aand ud i saa, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt Ørkenerne. 30 Men Jesus spurgte ham og sagde: ned for ham og fortalte i alt Folkets Paahør, af hvad „Hvad er dit Navn?” Men han sagde: „Legion”; thi Aarsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun mange onde Aander vare farne i ham. 31 Og de bade straks var bleven helbredet. 48 Men han sagde til ham om, at han ikke vilde byde dem at fare ned i hende: „Datter! din Tro har frelst dig; gaa bort med Afgrunden; (Abysos g12) 32 men der var samme steds Fred!” 49 Medens han endnu talte, kommer der en stor Hjord Svin, som græssede paa Bjerget; og de fra Synagogeforstanderens Hus og siger til ham: bade ham om, at han vilde tilstede dem at fare i dem; „Din Datter er død; umag ikke Mesteren!” 50 Men da og han tilstede dem det. 33 Men de onde Aander Jesus hørte det, svarede han ham: „Frygt ikke; tro fore ud af Manden og fore i Svinene, og Hjorden blot; saa skal hun blive frelst.” 51 Men da han kom til styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og druknede. Huset, tillod han ingen at gaa ind med sig uden Peter 34 Men da Hyrderne saa det, som var sket, flyede de og Johannes og Jakob og Pigen Fader og Moder. og forkynede det i Byen og paa Landet. 35 Da gik de 52 Og de græd alle og holdt Veklage over hende; ud for at se det, som var sket, og de kom til Jesus og men han sagde: „Græder ikke; hun er ikke død, men fandt Manden, af hvem de onde Aander vare udfarne, sover.” 53 Og de lo ad ham; thi de vidste, at hun var siddende ved Jesu Fødder, paaklædt og ved Samling; død. 54 Men han greb hendes Haand og raabte og og de frygtede. 36 Og de, som havde set det, fortalte sagde: „Pige, staa op!” 55 Og hendes Aand vendte dem, hvorledes den besatte var bleven frelst. 37 tilbage, og hun stod straks op; og han befaaledte, at Og hele Mængden fra Gadarenernes Omegn bad de skulde give hende noget at spise. 56 Og hendes ham om, at han vilde gaa bort fra dem; thi de vare Forældre blev forfærdede; men han bød dem, at de betagne af stor Frygt. Men han gik om Bord i et Skib ikke maatte sige nogen det, som var sket.

9 Men han sammenkaldte de tolv og gav dem Magt og Myndighed over alle de onde Aander og til at helbrede Sygdomme. 2 Og han sendte dem ud for at prædike Guds Rige og helbrede de syge. 3 Og han sagde til dem: „Tager intet med paa Vejen, hverken Stav eller Taske eller Brød eller Penge, ej heller skal nogen have to Kjortler. 4 Og hvor I komme ind i et Hus, der skulle I blive og derfra drage bort. 5 Og hvor som helst de ikke modtage eder, fra den by skulle

I gaa ud og endog ryste Støvet af eders Fødder til daglig og følge mig; 24 thi den, som vil frelse sit Liv, Vidnesbyrd imod dem." 6 Men de gik ud og droge fra skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Landsby til Landsby, idet de forkynede Evangeliet og Skyld, han skal frelse det. 25 Thi hvad gavnner det helbredte alle Vegne. 7 Men Fjerdingsfyrsten Herodes et Menneske, om han har vundet den hele Verden, hørte alt det, som skete; og han var tvivlaadig, fordi men mistet sig selv eller bødte med sig selv? 26 nogle sagde, at Johannes var oprejst fra de døde; 8 Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord, men nogle, at Elias havde vist sig; men andre, at en ved ham skal Menneskesønnen skamme sig, naar af de gamle Profeter var opstanden. 9 Men Herodes han kommer i sin og Faderens og de hellige Engles sagde: „Johannes har jeg ladet halshugge; men hvem Herliged. 27 Men sandelig, siger jeg eder: Der er er denne, om hvem jeg hører saadanne Ting?" Og nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle han søgte at faa ham at se. 10 Og Apostlene kom smage Døden, førend de se Guds Rige." 28 Men det tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde skete omrent otte Dage efter denne Tale, at han tog gjort. Og han tog dem med sig og drog bort afsides til Peter og Johannes og Jakob med sig og gik op paa en By, som kaldes Bethsajda. 11 Men da Skarerne fik Bjerget for at bede. 29 Og det skete, medens han det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem bad, da blev hans Ansigts Udseende anderledes, og og talte til dem om Guds Rige og helbredte dem, som hans Klædebon blev hvidt og straalende. 30 Og se, to trængte til Lægedom. 12 Men Dagen begyndte at Mænd talte med ham, og det var Moses og Elias, 31 hælde. Og de tolv kom hen og sagde til ham: „Lad som bleve sete i Herliged og talte om hans Udgang, Skaren gaa bort, for at de kunne gaa herfra til de som han skulde fuldbyrde i Jerusalem. 32 Men Peter omliggende Landsbyer og Gaarde og faa Herberge og de, som vare med ham, vare betyngede af Søvn; og finde Føde; thi her ere vi paa et øde Sted." 13 men da de vaagnede op, saa de hans Herliged og Men han sagde til dem: „Giver I dem at spise!" Men de to Mænd, som stode hos ham. 33 Og det skete, da de sagde: „Vi have ikke mere end fem Brød og to disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: „Mester! Fisk, med mindre vi skulle gaa bort og købe Mad til det er godt, at vi ere her; og lader os gøre tre Hytter, hele denne Mængde." 14 De vare nemlig omrent en til dig og en til Moses og en til Elias;" men han fem Tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple: vidste ikke, hvad han sagde. 34 Men idet han sagde „Lader dem sætte sig ned i Hobe, halvtredsindstyve i dette, kom en Sky og overskyggede dem; men de hver." 15 Og de gjorde saa og lode dem alle sætte sig frygtede, da de kom ind i Skyen. 35 Og der kom fra ned. 16 Men han tog de fem Brød og de to Fisk, saa Skyen en Røst, som sagde: „Denne er min Søn, den op til Himmelten og velsignede dem, og han brød dem udvalgte, hører ham!" 36 Og da Røsten kom, blev og gav sine Disciple dem at lægge dem for Skaren. Jesus funden alene. Og de tav og forkynede i de 17 Og de spiste og blev alle mætte; og det, som de Dage ingen noget af det, de havde set. 37 Men det fik tilovers af Stykker, blev opsamlet, tolv Kurve. 18 skete Dagen derefter, da de kom ned fra Bjerget, at Og det skete, medens han bad, vare hans Disciple der mødte ham en stor Skare. 38 Og se, en Mand af alene hos ham; og han spurgte dem og sagde: „Hvem Skaren raabte og sagde: „Mester! jeg beder dig, se til sige Skarerne, at jeg er?" 19 Men de svarede og min Søn; thi han er min enbaarne. 39 Og se, en Aand sagde: „Johannes Døberen; men andre: Elias; men griber ham, og pludseligt skriger han, og den slider i andre: En af de gamle Profeter er opstanden." 20 Og ham, saa at han fraader, og med Nød viger den fra han sagde til dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" Og ham, idet den mishandler ham; 40 og jeg bad dine Peter svarede og sagde: „Guds Kristus." 21 Men han Disciple om at uddrive den; og de kunde ikke." 41 Men bød dem strengt ikke at sige dette til nogen, 22 idet Jesus svarede og sagde: „O du vantro og forvendte han sagde: „Menneskesønnen skal lide meget og Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder og taale forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de eder? Bring din Søn hid!" 42 Men endnu medens han skriftkloge og ihjelslaas og oprejses paa den tredje gik derhen, rev og sled den onde Aand i ham. Men Dag." 23 Men han sagde til alle: „Vil nogen komme Jesus truede den urene Aand og helbredte Drengen efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og gav hans Fader ham tilbage. 43 Men de bleve

alle slagne af Forundring over Guds Majestæt. Men og to forud for sig, til hver By og hvert Sted, hvorhen da alle undrede sig over alt det, han gjorde, sagde han selv vilde komme. 2 Og han sagde til dem: han til sine Disciple: 44 „Gemmer i eders Øren disse „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; beder derfor Ord: Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til Hænder.“ 45 Men de forstode ikke dette Ord, og det sin Høst. 3 Gaar ud! Se, jeg sender eder som Lam var skjult for dem, saa de ikke begrebe det, og de midt iblandt Ulve. 4 Bærer ikke Pung, ikke Taske, ej frygtede for at spørge ham om dette Ord. 46 Men der heller Sko; og hilser ingen paa Vejen! 5 Men hvor I opstod den Tanke hos dem, hvem der vel var den komme ind i et Hus, siger der først: Fred være med største af dem. 47 Men da Jesus saa deres Hjertes dette Hus! 6 Og er der samme steds et Fredens Barn, Tanke, tog han et Barn og stillede det hos sig. 48 skal eders Fred hvile paa ham; men hvis ikke, da Og han sagde til dem: „Den, som modtager dette skal den vende tilbage til eder igen. 7 Men bliver i Barn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som det samme Hus, spiser og drikker, hvad der have; modtager mig, modtager den, som udsendte mig; thi Arbejderen er sin Løn værd. I maa ikke flytte fra thi den, som er den mindste iblandt eder alle, han Hus til Hus. 8 Og hvor I komme ind i en By, og de er stor.“ 49 Men Johannes tog til Orde og sagde: modtage eder, spiser der, hvad der sættes for eder; 9 „Mester! vi saa en udrive onde Aander i dit Navn; og helbreder de syge, som ere der, og siger dem: vi forbøde ham det, fordi han ikke følger med os.“ 50 Guds Rige er kommet nær til eder. 10 Men hvor I Men Jesus sagde til ham: „Forbyder ham det ikke; komme ind i en By, og de ikke modtage eder, der thi den, som ikke er imod eder, er for eder.“ 51 Men skulle I gaa ud paa dens Gader og sige: 11 Endog det skete, da hans Optagelses Dage vare ved at det Støv, som hænger ved vore Fødder fra eders By, fuldkommes, da fæstede han sit Ansigt paa at drage tørre vi af til eder; dog dette skulle I vide, at Guds til Jerusalem. 52 Og han sendte Sendebud forud for Rige er kommet nær. 12 Men jeg siger eder, det skal sig; og de gik og kom ind i en Samaritanerlandsby gaa Sodoma taaleligere paa hin Dag end den By, for at berede ham Herberge. 53 Og de modtoge 13 Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom ham ikke, fordi han var paa Vejen til Jerusalem. 54 de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare Men da hans Disciple, Jakob og Johannes, saa det, skete i Tyrus og Sidon, da havde de for længe siden sagde de: „Herre! vil du, at vi skulle byde Ild fare ned omvendt sig, siddende i Sæk og Aske. 14 Men det fra Himmelten og fortære dem, ligesom ogsaa Elias skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere ved Dommen end gjorde?“ 55 Men han vendte sig og irettesatte dem. eder. 15 Og du, Kapernaum, som er bleven ophøjet 56 Og de gik til en anden Landsby. 57 Og medens de indtil Himmelten, du skal nedstødes indtil Dødsriget. vandrede paa Vejen, sagde en til ham: „Jeg vil følge (Hadæs g86) 16 Den, som hører eder, hører mig, og dig, hvor du end gaar hen.“ 58 Og Jesus sagde til den, som foragter eder, foragter den, som udsendte mig.“ 17 men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan Men de halvfjerdsindstyve vendte tilbage med Glæde hælde sit Hoved.“ 59 Men han sagde til en anden: og sagde: „Herre! ogsaa de onde Aander ere os „Følg mig!“ Men denne sagde: „Herre! tilsted mig først lydige i dit Navn.“ 18 Men han sagde til dem: „Jeg saa at gaa hen at begrave min Fader.“ 60 Men han sagde Satan falde ned fra Himmelten som et Lyn. 19 Se, jeg til ham: „Lad de døde begrave deres døde; men gaa har givet eder Myndighed til at træde paa Slanger og du hen og forknyd Guds Rige!“ 61 Men ogsaa en Skorpioner og over hele Fjendens Magt, og slet intet anden sagde: „Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig skal skade eder. 20 Dog, glæder eder ikke derover, at først at tage Afsked med dem, som ere i mit Hus.“ 62 Aanderne ere eder lydige; men glæder eder over, Men Jesus sagde til ham: „Ingen, som lægger sin at eders Navne ere indskrevne i Himlene.“ 21 I den Haand paa Ploven og ser tilbage, er vel skikket for samme Stund frydede Jesus sig i den Helligaand Guds Rige.“

10 Men derefter udvalgte Herren ogsaa halvfjerdsindstyve andre og sendte dem ud to

Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt for dig. 22 Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvem Sønnen er, uden Faderen, og hvem Faderen er, uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vilaabenhærlig ham." 23 Og han vendte sig til Disciplene og sagde særligt til dem: „Salige ere de Øjne, som se det, I se. 24 Thi jeg siger eder, at mange Profeter og Konger have villet se det, I se, og have ikke set det, og høre det, I høre, og have ikke hørt det." 25 Og se, en lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?" (aénios g166) 26 Men han sagde til ham: „Hvad er der skrevet i Loven, hvorledes læser du?" 27 Men han svarede og sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele dit Sind, og din Næste som dig selv." 28 Men han sagde til ham: „Du svarede ret; gør dette, saa skal du leve." 29 Men han vilde gøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: „Hvem er da min Næste?" 30 Men Jesus svarede og sagde: „Et Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt iblandt Røvere, som baade klædte ham af og sloge ham og gik bort og lode ham ligge halvdød. 31 Men ved en Hændelse gik en Præst den samme Vej ned, og da han saa ham, gik han forbi. 32 Ligesaa ogsaa en Levit; da han kom til Stedet, gik han hen og saa ham og gik forbi. 33 Men en Samaritan, som var paa Rejse, kom til ham, og da han saa ham, ynkedes han underligt. 34 Og han gik hen til ham, forbandt hans Saar og goed Olie og Vin deri, løftede ham op paa sit eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham. 35 Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav Værten dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, naar jeg kommer igen. 36 Hvilken af disse tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var falden iblandt Røverne?" 37 Men han sagde: „Han, som øvede Barmhjertighed imod ham." Og Jesus sagde til ham: „Gaa bort, og gør du ligesaal!" 38 Men det skete, medens de vare paa Vandring, gik han ind i en Landsby; og en Kvinde ved Navn Martha modtog ham i sit Hus. 39 Og hun havde en Søster, som hed Maria, og hun satte sig ved Herrens Fødder og hørte paa hans Tale. 40 Men Martha havde travlt med megen Opvartering; og hun kom hen og sagde: „Herre! bryder du dig ikke om, at min Søster har ladet mig opvarte en? Sig hende dog, at hun skal hjælpe

mange Ting; 42 men eet er fornødent. Maria har valgt den gode Del, som ikke skal tages fra hende."

11 Og det skete, da han var paa et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, da han holdt op: „Herre! lær os at bede, som ogsaa Johannes lærte sine Disciple." 2 Da sagde han til dem: „Naar I bede, da siger: Fader, helliget vorde dit Navn; komme dit Rige; 3 giv os hver Dag vort daglige Brød; 4 og forlad os vore Synder, thi ogsaa vi forlade hver, som er os skyldig; og led os ikke i Fristelse!" 5 Og han sagde til dem: „Om nogen af eder har en Ven og gaar til ham ved Midnat og siger til ham: Kære! laan mig tre Brød, 6 efterdi en Ven af mig er kommen til mig fra Rejsen, og jeg har intet at sætte for ham; 7 og hin saa svarer derinde fra og siger: Vold mig ikke Besvær; Døren er allerede lukket, og mine Børn ere med mig i Seng; jeg kan ikke staa op og give dig det: 8 da, siger jeg eder, om han end ikke staar op og giver ham det, fordi han er hans Ven, saa staar han dog op for hans Paaträngenheds Skyld og giver ham alt, hvad han trænger til. 9 Og jeg siger eder: Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder. 10 Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op. 11 Men hvilken Fader iblandt eder vil give sin Søn en Sten, naar han beder om Brød, eller naar han beder om en Fisk, mon han da i Stedet for en Fisk vil give ham en Slange? 12 Eller naar han beder om et Æg, mon han da vil give ham en Skorpion? 13 Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra Himmelnen give den Helligaand til dem, som bede ham!" 14 Og han uddrev en ond Aand, og den var stum; men det skete, da den onde Aand var udfaren, talte den stumme, og Skarerne forundrede sig. 15 Men nogle af dem sagde: „Ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste, uddriver han de onde Aander." 16 Men andre fristede ham og forlangte af ham et Tegn fra Himmelnen. 17 Men da han kendte deres Tanker, sagde han til dem: „Hvert Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges øde, og Hus falder over Hus. 18 Men hvis ogsaa Satan er kommen i Splid med sig selv, hvorledes

skal hans Rige da bestaa? Thi I sige, at jeg uddriver Del deraf er mørk, vil det være helt lyst, som naar de onde Aander ved Beelzebul. **19** Men dersom jeg Lyset bestraaler dig med sin Glans." **37** Men idet han uddriver de onde Aander ved Beelzebul, ved hvem talte, beder en Farisæer ham om, at han vilde spise uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være Middagsmaaltid hos ham, og han gik ind og satte eders Dommere. **20** Men dersom jeg uddriver de sig til Bords. **38** Men Farisæeren forundrede sig, da onde Aander ved Guds Finger, da er jo Guds Rige han saa, at han ikke toede sig først før Maaltidet. **39** kommet til eder. **21** Naar den stærke bevæbnet vogter Men Herren sagde til ham: „I Farisæere rense nu det sin Gaard, bliver det, han ejer, i Fred. **22** Men naar udvendige af Bægeret og Fadet; men eders Indre en stærkere end han er kommen over ham og har er fuldt af Rov og Ondskab. **40** I Daarer! han, som overvundet ham, da tager han hans fulde Rustning, gjorde det ydre, gjorde han ikke ogsaa det indre? **41** som han forlod sig paa, og uddeler hans Bytte. **23** Men giver det, som er indeni, til Almisse; se, saa ere Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som alle Ting eder rene. **42** Men ve eder, I Farisæere! ikke samler med mig, adspreder. **24** Naar den urene thi I give Tiende af Mynte og Rude og alle Haande Aand er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem Urter og forbigaa Retten og Kærligheden til Gud; vandløse Steder og søger Hvile; og naar den ikke disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine. finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage til mit Hus, **43** Ve eder, I Farisæere! thi I elske den fornemste som jeg gik ud af. **25** Og naar den kommer, finder Plads i Synagogerne og Hilsenerne paa Torvene. den det fejet og prydet. **26** Da gaar den bort og tager **44** Ve eder, thi I ere som de ukendelige Grave, og syv andre Aander med sig, som ere værre end den Menneskene, som gaa over dem, vide det ikke." **45** selv, og naar de ere komne derind, bo de der; og Men en af de lovkyndige svarede og siger til ham: det sidste bliver værre med dette Menneske end det „Mester! idet du siger dette, forhaaner du ogsaa os." første." **27** Men det skete, medens han sagde disse **46** Men han sagde: „Ve ogsaa eder, I lovkyndige! Ting, da opløftede en Kvinde af Skaren sin Røst og thi I lægge Menneskene Byrder paa, vanskelige at sagde til ham: „Saligt er det Liv, som bar dig, og de bære, og selv røre I ikke Byrderne med een af eders Bryster, som du diede." **28** Men han sagde: „Ja, salige Fingre. **47** Ve eder! thi I bygge Profeternes Grave, ere de, som høre Guds Ord og bevare det." **29** Men og eders Fædre sloge dem ihjel. **48** Altsaa ere I da Skarerne strømmede til, begyndte han at sige: Vidner og samtykke i eders Fædres Gerninger; thi „Denne Slægt er en ond Slægt; et Tegn forlanger den, de sloge dem ihjel, og I bygge. **49** Derfor har ogsaa og der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn. Guds Visdom sagt: Jeg vil sende Profeter og Apostle **30** Thi ligesom Jonas blev et Tegn for Niniviterne, til dem, og nogle af dem skulle de slaa ihjel og saaledes skal ogsaa Menneskesønnen være det for forfølge, **50** for at alle Profeternes Blod, som er udøst denne Slægt. **31** Sydens Dronning skal oprejses ved fra Verdens Grundlæggelse, skal kræves af denne Dommen sammen med Mændene af denne Slægt og Slægt, **51** fra Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Grænser blev dræbt imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere eder: Det skal kræves af denne Slægt. **52** Ve eder, I end Salomon. **32** Mænd fra Ninive skulle opstaa ved lovkyndige! thi I have taget Kundskabens Nøgle; selv Dommen sammen med denne Slægt og fordømme ere I ikke gaaede ind, og dem, som vilde gaa ind, den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og have I forhindret." **53** Og da han var gaaet ud derfra, se, her er mere end Jonas. **33** Ingen tænder et Lys og begyndte de skriftkloge og Farisæerne at trænge sætter det i Skkul, ikke heller under Skæppen, men stærkt ind paa ham og at lokke Ord af hans Mund om paa Lysestagen, for at de, som komme ind, kunne flere Ting; **54** thi de lurede paa ham for at opfange se dets Skin. **34** Dit Øje er Legemets Lys; naar dit noget af hans Mund, for at de kunde anklage ham. Øje er sundt, er ogsaa hele dit Legeme lyst, men dersom det er daarligt, er ogsaa dit Legeme mørkt. **35** Se derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke. **36** Dersom da hele dit Legeme er lyst, saa at ingen

12 Da imidlertid mange Tusinde Mennesker havde samlet sig, saa at de traadte paa hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: „Tager eder først og fremmest i Vare for Farisæernes Surdejg, som er

Hykleri. 2 Men intet er skjult, som jo skal aabenbares, Bekymrer eder ikke for Livet, hvad I skulle spise; ikke og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. 3 Derfor, alt heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder. 23 Livet er hvad I have sagt i Mørket, skal høres i Lyset; og hvad mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne. I have talt i Øret i Kamrene, skal blive prædiket paa 24 Giver Agt paa Ravnene, at de hverken saa eller Tagene. 4 Men jeg siger til eder, mine Venner! frygter høste, og de have ikke Forraadskammer eller Lade, ikke for dem, som slaa Legemet ihjel og derefter og Gud føder dem; hvor langt mere værd end Fuglene ikke formaa at gøre mere. 5 Men jeg vil vise eder, ere dog I? 25 Og hvem af eder kan ved at bekymre for hvem I skulle frygte: Frygter for ham, som har sig lægge en Alen til sin Vækst? 26 Formaa I altsaa Magt til, efter at have slaaet ihjel, at kaste i Helvede; ikke engang det mindste, hvorfor bekymre I eder da ja, jeg siger eder: Frygter for ham! (Geenna g1067) 6 for det øvrige? 27 Giver Agt paa Lillerne, hvorledes Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? og ikke de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg een af dem er glemt hos Gud. 7 Ja, endog Haarene siger eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var paa eders Hoved ere alle talte; frygter ikke, I ere klædt som en af dem. 28 Klæder da Gud saaledes mere værd end mange Spurve. 8 Men jeg siger eder: det Græs paa Marken, som i Dag staar og i Morgen Enhver, som vedkender sig mig for Menneskene, kastes i Ovnens, hvor meget mere eder, I lidetroende! ham vil ogsaa Menneskesønnen vedkende sig for 29 Og I, spørger ikke efter, hvad I skulle spise, og Guds Engle. 9 Og den, som har fornægtet mig for hvad I skulle drikke; og værer ikke ængstelige! 30 Thi Menneskene, skal fornægtedes for Guds Engle. 10 Og efter alt dette søger Hedningerne i Verden; men eders enhver, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham Fader ved, at I have disse Ting nødig. 31 Men søger skal det forlades; men den, som har talt bespotteligt hans Rige, saa skulle disse Ting gives eder i Tilgift. imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades. 32 Frygt ikke, du lille Hjord! thi det var eders Fader 11 Men naar de føre eder frem for Synagogerne og velbehageligt at give eder Riget. 33 Sælger, hvad I Øvrighederne og Myndighederne, da bekymrer eder eje, og giver Almisse! Gører eder Punge, som ikke ikke for, hvorledes eller hvormed I skulle forsvare ældes, en Skat i Himlene, som ikke slipper op, der eder, eller hvad I skulle sige. 12 Thi den Helligaand hvor ingen Tyv kommer nær, og intet Møl ødelægger. skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige." 34 Thi hvor eders Skat er, der vil ogsaa eders Hjerte 13 Men en af Skaren sagde til ham: „Mester! sig til være. 35 Eders Lænder være omgjordede, og eders min Broder, at han skal dele Arven med mig." 14 Men Lys brændende! 36 Og værer I ligesom Mennesker, han sagde til ham: „Menneske! hvem har sat mig til der vente paa deres Herre, naar han vil bryde op Dommer eller Deler over eder?" 15 Og han sagde fra Brylluppet, for at de straks, naar han kommer til dem: „Ser til og vogter eder for al Havesyge; thi og banker paa, kunne lukke op for ham. 37 Salige ingens Liv beror paa, hvad han ejer, selv om han har ere de Tjenere, som Herren finder vaagne, naar han Overflod." 16 Og han sagde en Lignelse til dem: „Der kommer Sandelig, siger jeg eder, at han skal binde var en rig Mand, hvis Mark havde baaret godt. 17 op om sig og sætte dem til Bords og gaa om og varte Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal jeg dem op. 38 Og dersom han kommer i den anden gøre? thi jeg har ikke Rum, hvori jeg kan samle min Nattevagt og kommer i den tredje Nattevagt og finder Afgrøde. 18 Og han sagde: Dette vil jeg gøre, jeg vil det saaledes, da ere disse Tjenere salige. 39 Men nedbryde mine Lader og bygge dem større, og jeg vil dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i samle deri al min Afgrøde og mit Gods; 19 og jeg hvilken Time Tyven vilde komme, da vaagede han og vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har mange gode Ting tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. 40 Vorder liggende for mange Aar; slaa dig til Ro, spis, drik, vær ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den lystig! 20 Men Gud sagde til ham: Du Daare! i denne Time, som I ikke mene." 41 Men Peter sagde til ham: Nat kræves din Sjæl af dig; men hvem skal det høre „Herre! siger du denne Lignelse til os eller ogsaa til til, som du har beredt? 21 Saaledes er det med den, alle?" 42 Og Herren sagde: „Hvem er vel den tro og som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud." 22 Men forstandige Husholder, som Herren vil sætte over sit han sagde til sine Disciple: „Derfor siger jeg eder: Tyende til at give dem den bestemte Kost i rette Tid?

43 Salig er den Tjener, hvem hans Herre, naar han disse Galilæere vare Syndere fremfor alle Galilæere, kommer, finder handlende saaledes. **44** Sandelig, fordi de have lidt dette? **3** Nej, siger jeg eder; men siger jeg eder, han skal sætte ham over alt, hvad han dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme ejer. **45** Men dersom hin Tjener siger i sit Hjerte: „Min ligesaa. **4** Eller hine atten, som Taarnet i Siloam faldt Herre tøver med at komme“ og saa begynder at slaa ned over og ihjelslog, mene I, at de vare skyldige Karlene og Pigerne og at spise og drikke og beruse fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem? **5** Nej, sig, **46** da skal den Tjeners Herre komme paa den siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved, og skulle I alle omkomme ligesaa.“ **6** Men han sagde hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen denne Lignelse: „En havde et Figentræ, som var med de utro. **47** Men den Tjener, som har kendt sin plantet i hans Vingaard; og han kom og ledte efter Herres Villie og ikke har truffet Forberedelser eller Frugt derpaa og fandt ingen. **7** Men han sagde til handlet efter hans Villie, skal have mange Hug; **48** Vingaardsmanden: Se, i tre Aar er jeg nu kommen men den, som ikke har kendt den og har gjort, hvad og har ledt efter Frugt paa dette Figentræ og ingen der er Hug værd, skal have faa Hug. Enhver, hvem fundet; hug det om; hvorfor skal det tilmed gøre meget er givet, af ham skal man kræve meget; og Jorden unyttig? **8** Men han svarede og sagde til ham: hvem meget er betroet, af ham skal man forlange Herre! lad det staa endnu dette Aar, indtil jeg faar mere. **49** Ild er jeg kommen at kaste paa Jorden, og gravet om det og gødet det; **9** maaske vil det bære hvor vilde jeg, at den var optændt allerede! **50** Men Frugt i Fremtiden; men hvis ikke, da hug det om!“ **10** en Daab har jeg at døbes med, og hvor ængstes Men han lærte i en af Synagogerne paa Sabbaten. jeg, indtil den er fuldbyrdet! **51** Mene I, at jeg er **11** Og se, der var en Kvinde, som havde haft en kommen for at give Fred paa Jorden? Nej, siger jeg Svagheds Aand i atten Aar, og hun var sammenbøjed eder, men Splid. **52** Thi fra nu af skulle fem i eet Hus og kunde aldeles ikke rette sig op. **12** Men da Jesus være i Splid indbyrdes, tre imod to, og to imod tre. saa hende, kaldte han paa hende og sagde til hende: **53** De skulle være i Splid, Fader med Søn og Søn „Kvinde! du er løst fra din Svaghed.“ **13** Og han lagde med Fader, Moder med Datter og Datter med Moder, Hænderne paa hende; og straks rettede hun sig op Svigermoder med sin Svigerdatter og Svigerdatter og priste Gud. **14** Men Synagogeforstanderen, som med sin Svigermoder.“ **54** Men han sagde ogsaa til var vred, fordi Jesus helbredte paa Sabbaten, tog til Skarerne: „Naar I se en Sky komme op i Vester, sige Orde og sagde til Folkeskaren: „Der er seks Dage, I straks: Der kommer Regn, og det sker saaledes. paa hvilke man bør arbejde; kommer derfor paa dem **55** Og naar I se en Søndenvind blæse, sige I: Der og lader eder helbrede, og ikke paa Sabbatsdagen!“ kommer Hede; og det sker. **56** I Hyklere! Jordens **15** Men Herren svarede ham og sagde: „I Hyklere! og Himmelens Udseende vide I at skønne om; men løser ikke enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen hvorfor have I da intet Skøn om den nærværende fra Krybben paa Sabbaten og fører dem til Vands? Tid? **57** Og hvorfor dømme I ikke ogsaa fra eder **16** Men denne, som er en Abrahams Datter, hvem selv, hvad der er det rette? **58** Thi medens du gaar Satan har bundet, se, i atten Aar, burde hun ikke hen med din Modpart til Øvrigheden, da gør dig Flid løses fra dette Baand paa Sabbatsdagen?“ **17** Og paa Vejen for at blive forligt med ham, for at han da han sagde dette, bleve alle hans Modstandere ikke skal trække dig for Dommeren, og Dommeren beskæmmede; og hele Skaren glædede sig over alle skal overgive dig til Slutteren, og Slutteren skal kaste de herlige Gerninger, som gjordes af ham. **18** Han dig i Fængsel. **59** Jeg siger dig: Du skal ingenlunde sagde da: „Hvad ligner Guds Rige, og hvormed skal komme ud derfra, førend du faar betalt endog den jeg ligner det? **19** Det ligner et Sennepskorn, som et sidste Skærv.“

13 Men paa den samme Tid var der nogle til Stede, som fortalte ham om de Galilæere, hvis Blod Pilatus havde blandet med deres Ofre. **2** Og han svarede og sagde til dem: „Mene I, at

blev syret alt sammen.” 22 Og han gik igennem Byer hans Søn eller Okse falder i en Brønd, drager dem og Landsbyer og lærte og tog Vejen til Jerusalem. 23 op paa Sabbatsdagen?” 6 Og de kunde ikke give Men en sagde til ham: „Herre! mon de ere faa, som Svar derpaa. 7 Men han sagde en Lignelse til de blive frelste?” Da sagde han til dem: 24 „Kæmper for budne, da han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte at komme ind igennem den snævre Port; thi mange, sig de øverste Pladser ved Bordet, og sagde til dem: siger jeg eder, skulle søge at komme ind og ikke 8 „Naar du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt formaa det. 25 Fra den Stund Husbonden er staaet dig ikke øverst til Bords, for at ikke en fornemmere op og har lukket Døren, og I begynde at staa udenfor end du maatte være buden af ham, 9 og han, som og banke paa Døren og sige: Herre, luk op for os! indbød dig og ham, maatte komme og sige til dig: Giv da vil han svare og sige til eder: Jeg kender eder denne Plads, og du da med Skam komme til at sidde ikke, hvorfra I ere; 26 da skulle I begynde at sige: Vi nederst. 10 Men naar du bliver buden, da gaa hen og spiste og drak for dine Øjne, og du lærte paa vore sæt dig nederst, for at, naar han kommer, som har Gader, 27 og han skal sige: Jeg siger eder, jeg kender indbudt dig, han da maa sige til dig: Ven! sæt dig eder ikke, hvorfra I ere; viger bort fra mig, alle I, som højere op; da skal du have Ære for alle dem, som øve Uret! 28 Der skal der være Graad og Tænders sidde til Bords med dig. 11 Thi enhver, som ophøjer Gnidsel, naar I maa se Abraham og Isak og Jakob sig selv, skal fornedres; og den, som fornedrer sig og alle Profeterne i Guds Rige, men eder selv blive selv, skal ophøjes.” 12 Men han sagde ogsaa til ham, kastede udenfor. 29 Og de skulle komme fra Øster og som havde indbudt ham: „Naar du gør Middags- eller Vester og fra Norden og Sønden og sidde til Bords Aftensmaaltid, da byd ikke dine Venner, ej heller dine i Guds Rige. 30 Og se, der er sidste, som skulle Brødre, ej heller dine Frænder, ej heller rige Naboer, være iblandt de første, og der er første, som skulle for at ikke ogsaa de skulle indbyde dig igen, og du være iblandt de sidste.” 31 I den samme Stund kom faa Vederlag. 13 Men naar du gør et Gæstebud, nogle Farisæere og sagde til ham: „Gaa bort, og drag da indbyd fattige, vanføre, lamme, blinde! 14 Saa herfra; thi Herodes vil slaa dig ihjel.” 32 Og han sagde skal du være salig; thi de have intet at gengælde dig til dem: „Gaar hen og siger til denne Ræv: Se, jeg med; men det skal gengældes dig i de retfærdiges uddriver onde Aander og fuldfører Helbredelser i Dag Opstandelse.” 15 Men da en af dem, som sade med og i Morgen, og paa den tredje Dag fuldendes jeg. 33 til Bords, hørte dette, sagde han til ham: „Salig er Dog bør jeg vandre i Dag og i Morgen og den Dag den, som holder Maaltid i Guds Rige.” 16 Men han derefter; thi det sømmer sig ikke, at en Profet dræbes sagde til ham: „Der var en Mand, som gjorde en stor uden for Jerusalem. 34 Jerusalem! Jerusalem! som Nadvere og indbød mange. 17 Og han udsendte sin ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte Tjener paa Nadverens Time for at sige til de budne: til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom Kommer! thi nu er det beredt. 18 Og de begyndte en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I alle som een at undskyde sig. Den første sagde vilde ikke. 35 Se, eders Hus overlades til eder selv. til ham: Jeg har købt en Mark og har nødig at gaa Men jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig, førend ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt! 19 den Tid kommer, da I sige: Velsignet være den, som Og en anden sagde: Jeg har købt fem Par Okser kommer, i Herrens Navn!”

14 Og det skete, da han kom ind i en af de øverste Farisæeres Hus paa en Sabbat for at holde Maaltid, at de toge Vare paa ham. 2 Og se, der stod en vattersottig Mand foran ham. 3 Og Jesus tog til Orde og sagde til de lovkyndige og Farisæerne: „Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten eller ej?” 4 Men de tav. Og han tog paa ham og helbredte ham og lod ham fare. 5 Og han tog til Orde og sagde til dem: „Hvem er der iblandt eder, som ikke straks, naar

Og gaar hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt! 20 Og en anden sagde: Jeg har taget mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme. 21 Og Tjeneren kom og meldte sin Herre dette; da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gaa hurtig ud paa Byens Straeder og Gader, og før de fattige og vanføre og lamme og blinde herind! 22 Og Tjeneren sagde: Herre! det er sket, som du befalede, og der er endnu Rum. 23 Og Herren sagde til Tjeneren: Gaa ud paa Vejene og ved Gærderne og nød dem til at

gaa ind, for at mit Hus kan blive fuldt. **24** Thi jeg og fejer Huset og søger med Flid, indtil hun finder siger eder, at ingen af hine Mænd, som vare budne, den? **9** Og naar hun har fundet den, sammenkalder skal smage min Nadvere.” **25** Men store Skarer gik hun sine Veninder og Naboersker og siger: Glæder med ham, og han vendte sig og sagde til dem: **26** eder med mig; thi jeg har fundet den Drakme, som „Dersom nogen kommer til mig og ikke hader sin jeg havde tabt. **10** Saaledes, siger jeg eder, bliver Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og der Glæde hos Guds Engle over een Synder, som Søstre, ja endog sit eget Liv, kan han ikke være min omvender sig.” **11** Men han sagde: „En Mand havde to Discipel. **27** Den, som ikke bærer sit Kors og følger Sønner. **12** Og den yngste af dem sagde til Faderen: efter mig, kan ikke være min Discipel. **28** Thi hvem Fader! giv mig den Del af Formuen, som tilfalder mig. iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sætter sig ikke Og han skiftede Godset imellem dem. **13** Og ikke først hen og beregner Omkostningen, om han har mange Dage derefter samlede den yngste Søn alt nok til at fuldføre det, **29** for at ikke, naar han faar sit og drog udenlands til et fjernet Land og øgte der lagt Grunden og ej kan fuldende det, alle, som se sin Formue i et ryggesløst Levned. **14** Men da han det, skulle begynde at spotte ham og sige: **30** Dette havde sat alt til, blev der en svær Hungersnød i det Menneske begyndte at bygge og kunde ikke fuldende samme Land; og han begyndte at lide Mangel. **15** det. **31** Eller hvilken Konge, som drager ud for at Og han gik hen og holdt sig til en af Borgerne der i gaa i Kamp imod en anden Konge, sætter sig ikke Landet, og denne sendte ham ud paa sine Marker for først hen og raadslaar, om han er mægtig til med ti at vogte Svin. **16** Og han attraaede at fyldes sin Bug Tusinde at møde den, som kommer imod ham med med de Børnner, som Svinene aade; og ingen gav tyve Tusinde? **32** Men hvis ikke, sender han, medens ham noget. **17** Men han gik i sig selv og sagde: Hvor den anden endnu er langt borte, Sendebud hen og mange Daglejere hos min Fader have ikke Brød i underhandler om Fred. **33** Saaledes kan da ingen af Overflødighed? men jeg omkommer her af Hunger. eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min **18** Jeg vil staa op og gaa til min Fader og sige til ham: Discipel. **34** Saltet er altsaa godt; men dersom ogsaa Fader! jeg har syndet imod Himmelnen og over for dig, Saltet mister sin Kraft, hvorved skal det da faa den **19** jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn, gør mig igen? **35** Det er ikke tjenligt hverken til Jord eller til som en af dine Daglejere! **20** Og han stod op og kom Gødning; man kaster det ud. Den, som har Øren at til sin Fader. Men da han endnu var langt borte, saa høre med, han høre!” hans Fader ham og ynkedes inderligt, og han løb til og faldt ham om Halsen og kyssede ham. **21** Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelnen og over for dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn. **22** Men Faderen sagde til sine Tjenere: Henter det bedste Klædebon frem, og ifører ham det, og giver ham en Ring paa hans Haand og Sko paa Fødderne; **23** og henter Fedekalven og slagter den, og lader os spise og være lystige! **24** Thi denne min Søn var død og er bleven levende igen, han var fortapt og er funden. Og de begyndte at være lystige! **25** Men hans ældste Søn var paa Marken, og da han kom og nærmede sig Huset, hørte han Musik og Dans. **26** Og han kaldte en af Karlene til sig og spurgte, hvad dette var? **27** Men han sagde til ham: Din Broder er kommen, og din Fader har slagtet Fedekalven, fordi han har faaet ham sund igen. **28** Men han blev vred og vilde ikke gaa ind. Men hans Fader gik ud og bad ham. **29** Men han svarede og

15 Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham. **2** Og baade Farisærerne og de skriftkløge knurrede og sagde: „Denne tager imod Syndere og spiser med dem.” **3** Men han talte denne Lignelse til dem og sagde: **4** „Hvilket Menneske af eder, som har hundrede Faar og har mistet eet af dem, forlader ikke de ni og halvfemsindstyve i Ørkenen og gaar ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? **5** Og naar han har fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde. **6** Og naar han kommer hjem, sammenkalder han sine Venner og Naboer og siger til dem: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet mit Faar, som jeg havde mistet. **7** Jeg siger eder: Saaledes skal der være Glæde i Himmelnen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve retfærdige, som ikke trænge til Omvendelse. **8** Eller hvilken Kvinde, som har ti Drakmer og taber een Drakme, tænder ikke Lys

sagde til Faderen: Se, saa mange Aar har jeg tjent dig, og aldrig har jeg overtraadt noget af dine Bud, og du har aldrig givet mig et Kid, for at jeg kunde være lystig med mine Venner. 30 Men da denne din Søn kom, som har fortærret dit Gods med Skøger, slagtede du Fedekalven til ham. 31 Men han sagde til ham: Barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit. 32 Men man burde være lystig og glæde sig, fordi denne din Broder var død og er blevet levende og var fortapt og er funden."

16 Men han sagde ogsaa til Disciplene: „Der var en rig Mand, som havde en Husholder, og denne blev angiven for ham som en, der øgte hans Ejendom. 2 Og han lod ham kalde og sagde til ham: Hvad er dette, jeg hører om dig? Aflæg Regnskabet for din Husholdning; thi du kan ikke længere være Husholder. 3 Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg gøre, efterdi min Herre tager Husholdningen fra mig? Jeg formaar ikke at grave, jeg skammer mig ved at tigge. 4 Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for at de skulle modtage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat fra Husholdningen. 5 Og han kaldte hver enkelt af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre skyldig? 6 Men han sagde: Hundrede Fade Olie. Og han sagde til ham: Tag dit Skyldbrev, og sæt dig hurtig ned og skriv halvtredsindstyve! 7 Derefter sagde han til en anden: Men du, hvor meget er du skyldig? Men han sagde: Hundrede Maal Hvede. Han siger til ham: Tag dit Skyldbrev og skriv firsindstyve! 8 Og Herren roste den uretfærdige Husholder, fordi han havde handlet klogelig; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn imod deres egen Slægt. (aiōn g165) 9 Og jeg siger eder: Gører eder Venner ved Uretfærdighedens Mammon, for at de, naar det er forbi med den, maa modtage eder i de evige Boliger. (aiōnios g166) 10 Den, som er tro i det mindste, er ogsaa tro i meget, og den, som er uretfærdig i det mindste, er ogsaa uretfærdig i meget. 11 Dersom I ikke have været tro i den uretfærdige Mammon, hvem vil da betro eder den sande? 12 Og dersom I ikke have været tro i det, som andre ejer, hvem vil da give eder noget selv at ejer? 13 Ingen Tjener kan tjene to Herrer; thi han vil enten have den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon.” 14 Men

alt dette hørte Farisæerne, som vare pengegerrige, de, som gøre eder selv retfærdige for Mennesken; men Gud kender eders Hjerter; thi det, som er højt 15 Og han sagde til dem: „I ere Tid forkynedes Evangeliet om Guds Rige, og enhver trænger derind med Vold. 17 Men det er lettere, at Himmelten og Jorden forgaa, end at en Tøddel af Loven bortfalder. 18 Hver, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, bedriver Hor; og hver, som tager til Ægte en Kvinde, der er skilt fra sin Mand, bedriver Hor. 19 Men der var en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kostbart Linned og levede hver Dag i Fryd og Herlighed. 20 Men en fattig, ved Navn Lazarus, var lagt ved hans Port, fuld af Saar. 21 Og han attræede at mættes af det, som faldt fra den riges Bord; men ogsaa Hundene kom og slikkede hans Saar. 22 Men det skete, at den fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skød; men den rige døde ogsaa og blev begraven. 23 Og da han slog sine Øjne op i Dødsriget, hvor han var i Pine, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans Skød. (Hadēs g86) 24 Og han raabte og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, for at han kan dyppe det yderste af sin Finger i Vand og læske min Tunge; thi jeg pines svarlig i denne Lue. 25 Men Abraham sagde: Barn! kom i Hu, at du har faaet dit gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det onde; men nu trøstes han her, og du pines. 26 Og foruden alt dette er der fæstet et stort Svælg imellem os og eder, for at de, som ville fare herfra over til eder, ikke skulle kunne det, og de ikke heller skulle fare derfra over til os. 27 Men han sagde: Saa beder jeg dig, Fader! at du vil sende ham til min Faders Hus — 28 thi jeg har fem Brødre — for at han kan vidne for dem, for at ikke ogsaa de skulle komme i dette Pisted. 29 Men Abraham siger til ham: De have Moses og Profeterne, lad dem høre dem! 30 Men han sagde: Nej, Fader Abraham! men dersom nogen fra de døde kommer til dem, ville de omvende sig. 31 Men han sagde til ham: Høre de ikke Moses og Profeterne, da lade de sig heller ikke overbevise, om nogen opstaar fra de døde.”

17 Men han sagde til sine Disciple: „Det er umuligt, at Forargelser ikke skulde komme; men ve den,

ved hvem de komme! 2 Det er bedre for ham, om en se den. 23 Og siger man til eder: Se der, eller: Se her Møllesten er lagt om hans Hals, og han er kastet i er han, saa gaar ikke derhen, og løber ikke derefter! Havet, end at han skulde forage een af disse smaa. 24 Thi ligesom Lynet, naar det lyner fra den ene Side 3 Vogter paa eder selv! Dersom din Broder synder, da af Himmelens, skinner til den anden Side af Himmelens, irettesæt ham; og dersom han angrer, da tilgiv ham! saaledes skal Menneskesønnen være paa sin Dag. 4 Og dersom han syv Gange om Dagen synder imod 25 Men først bør han lide meget og forkastes af denne dig og syv Gange vender tilbage til dig og siger: Jeg Slægt. 26 Og som det skete i Noas Dage, saaledes angrer det, da skal du tilgive ham." 5 Og Apostlene skal det ogsaa være i Menneskesønnens Dage: 27 sagde til Herren: „Giv os mere Tro!" 6 Men Herren De spiste, drak, toge til Ægte, blevе bortgiftede indtil sagde: „Dersom I havde Tro som et Sennepskorn, da den Dag, da Noa gik ind i Arken, og Syndfloden kunde I sige til dette Morbærfigentræ: Ryk dig op med kom og ødelagde alle. 28 Ligeledes, som det skete i Rode, og plant dig i Havet, og det skulde adlyde eder. Loths Dage: De spiste, drak, købte, solgte, plantede, 7 Men hvem af eder, som har en Tjener, der pløjer byggede; 29 men paa den Dag, da Loth gik ud af eller vogter, siger til ham, naar han kommer hjem fra Sodoma, regnede Ild og Svovl ned fra Himmelens og Marken: Gaa straks hen og sæt dig til Bords? 8 Vil ødelagde dem alle: 30 paa samme Maade skal det han ikke tværtimod sige til ham: Tilbered, hvad jeg være paa den Dag, da Menneskesønnen aabenbares. skal have til Nadvere, og bind op om dig, og vart mig 31 Paa den Dag skal den, som er paa Taget og har op, medens jeg spiser og drikker; og derefter maa du sine Ejendele i Huset, ikke stige ned for at hente dem; spise og drikke? 9 Mon han takker Tjeneren, fordi han og ligesaa skal den, som er paa Marken, ikke vende gjorde det, som var befalet? Jeg mener det ikke. 10 tilbage igen! 32 Kommer Loths Hustru i Hu! 33 Den, Saaledes skulle ogsaa I, naar I have gjort alle de Ting, som søger at bjærgse sit Liv, skal miste det; og den, som ere eder befaledede, sige: Vi ere unyttige Tjenere; som mister det, skal beholde Livet. 34 Jeg siger eder: kun hvad vi vare skyldige at gøre, have vi gjort." 11 Og I den Nat skulle to Mænd være paa eet Leje; den det skete, medens han var paa Vej til Jerusalem, at ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage. han drog midt imellem Samaria og Galilæa. 12 Og da 35 To Kvinder skulle male paa samme Kværn; den han gik ind i en Landsby, mødte der ham ti spedalske ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage. Mænd, som stode langt borte, 13 og de opløftede 36 [To Mænd skulle være paa Marken; den ene skal Røsten og sagde: „Jesus, Mester, forbarm dig over tages med, og den anden skal lades tilbage."] 37 os!" 14 Og da han saa dem, sagde han til dem: „Gaar Og de svare og sige til ham: „Hvor, Herre?" Men hen og fremstiller eder for Præsterne!" Og det skete, han sagde til dem: „Hvor Aadselet er, der ville ogsaa medens de gik bort, bleve de rensede. 15 Men en af Ørnene samle sig."

dem vendte tilbage, da han saa, at han var helbredet, og priste Gud med høj Røst. **16** Og han faldt paa sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og denne var en Samaritan. **17** Men Jesus svarede og sagde: „Bleve ikke de ti rensede? hvor ere de ni? **18** Fandtes der ingen, som vendte tilbage for at give Gud ÅERE, uden denne fremmede?” **19** Og han sagde til ham: „Staa op, gaa bort; din Tro har frelst dig!” **20** Men da han blev spurgt af Farisæerne om, naar Guds Rige kommer, svarede han dem og sagde: „Guds Rige kommer ikke saaledes, at man kan vise derpaa. **21** Ikke heller vil man sige: Se her, eller: Se der er det; thi se, Guds Rige er inden i eder.” **22** Men han sagde til Disciplene: „Der skal komme Dage, da I skulle attraa at se en af Menneskesønnens Dage, og I skulle ikke

18 Men han talte til dem en Lignelse om, at de burde altid bede og ikke blive trætte, 2 og sagde: „Der var i en By en Dommer, som ikke frygtede Gud og ikke undsaa sig for noget Menneske. 3 Og der var en Enke i den By, og hun kom til ham og sagde: Skaf mig Ret over min Modpart! 4 Og længe vilde han ikke. Men derefter sagde han ved sig selv: Om jeg end ikke frygter Gud, ej heller undser mig for noget Menneske, 5 saa vil jeg dog, efterdi denne Enke volder mig Besvær, skaffe hende Ret, for at hun ikke uophørligt skal komme og plage mig.” 6 Men Herren sagde: „Hører, hvad den uretfærdige Dommer siger! 7 Skulde da Gud ikke skaffe sine udvalgte Ret, de, som raabe til ham Dag og Nat? og er han ikke langmodig, naar det qælder dem? 8 Jeg siger eder, han skal

skaffe dem Ret i Hast. Men mon Menneskesønnen, sagde: „Se, vi have forladt vort eget og fulgt dig.“ 29
naar han kommer, vil finde Troen paa Jorden?“ 9 Men han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder,
han sagde ogsaa til nogle, som stolede paa sig selv, der er ingen, som har forladt Hus eller Forældre eller
at de vare retfærdige, og foragtede de andre, denne Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld,
Lignelse: 10 „Der gik to Mænd op til Helligdommen 30 uden at han skal faa det mange Fold igen i denne
for at bede; den ene var en Farisæer, og den anden Tid og i den kommende Verden et evigt Liv.“ (aiōn g165,
en Tolder. 11 Farisæeren stod og bad ved sig selv saaledes: Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som aiōnios g166) 31 Men han tog de tolv til sig og sagde til
de andre Mennesker, Røvere, uretfærdige, Horkarle, som ere skrevne ved Profeterne, skulle fuldbyrdes
eller ogsaa som denne Tolder. 12 Jeg faster to Gange paa Menneskesønnen. 32 Thi han skal overgives til
om Ugen, jeg giver Tiende af al min Indtægt. 13 Men Hedningerne og spottes, forhaanes og bespyttes, 33
Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløfte og de skulle hudstryge og ihjelslaa ham; og paa den
Øjnene til Himmelten, men slog sig for sit Bryst og tredje Dag skal han opstaa.“ 34 Og de fattede intet
sagde: Gud, vær mig Synder naadig! 14 Jeg siger deraf, og dette Ord var skjult for dem, og de forstode
eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor ikke det, som blev sagt. 35 Men det skete, da han
den anden; thi enhver, som ophøjer sig selv, skal nærmede sig til Jeriko, sad der en blind ved Vejen
fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal og tiggede. 36 Og da han hørte en Skare gaa forbi,
ophøjes.“ 15 Men de bare ogsaa de smaa Børn spurgte han, hvad dette var. 37 Men de fortalte ham,
til ham, for at han skulde røre ved dem; men da at Jesus af Nazareth kom forbi. 38 Og han raabte og
Disciplene saa det, truede de dem. 16 Men Jesus sagde: „Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!“
kaldte dem til sig og sagde: „Lader de smaa Børn 39 Og de, som gik foran, truede ham, for at han skulde
komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds tie; men han raabte meget stærkere: „Du Davids Søn,
Rige hører saadanne til. 17 Sandelig, siger jeg eder, forbarm dig over mig!“ 40 Og Jesus stod stille og bød,
den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille at han skulde føres til ham; men da han kom nær til
Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.“ 18 Og en ham, spurgte han ham og sagde: 41 „Hvad vil du, at
af de Øverste spurgte ham og sagde: „Gode Mester! jeg skal gøre for dig?“ Men han sagde: „Herre! at jeg
hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?“ 42 Og Jesus sagde til ham: „Bliv
(aiōnios g166) 19 Men Jesus sagde til ham: „Hvorfor seende! din Tro har frelst dig.“ 43 Og straks blev han
kalder du mig god? Ingen er god uden een, nemlig seende, og han fulgte ham og priste Gud; og hele
Gud. 20 Du kender Budene: Du maa ikke bedrive Folket lovpriste Gud, da de saa det.
Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du
maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; ær din Fader og din
Moder.“ 21 Men han sagde: „Det har jeg holdt alt
sammen fra min Ungdom af.“ 22 Men da Jesus hørte
det, sagde han til ham: „Endnu een Ting fattes dig:
Sælg alt, hvad du har, og uddel det til fattige, saa
skal du have en Skat i Himmelten; og kom saa og
følg mig!“ 23 Men da han hørte dette, blev han dybt
bedrøvet; thi han var saare rig. 24 Men da Jesus
saa, at han blev dybt bedrøvet, sagde han: „Hvor
vanskliget komme de, som have Rigdom, ind i Guds
Rige! 25 thi det er lettere for en Kamel at gaa igennem
et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds Rige.“ 26
Men de, som hørte det, sagde: „Hvem kan da blive
frelst?“ 27 Men han sagde: „Hvad der er umuligt for
Mennesker, det er muligt for Gud.“ 28 Men Peter

19 Og han kom ind i Jeriko og drog derigennem. 2
Og se, der var en Mand, som hed Zakæus; han
var Overtolder, og han var rig. 3 Og han søgte at faa
at se, hvem der var Jesus, og kunde ikke for Skaren,
fordi han var lille af Vækst. 4 Og han løb forud og steg
op i et Morbærfigentræ, for at han kunde se ham; thi
han skulde komme frem ad den Vej. 5 Og da Jesus
kom til Stedet, saa han op og blev ham var og sagde
til ham: „Zakæus! skynd dig og stig ned; thi jeg skal i
Dag blive i dit Hus.“ 6 Og han skyndte sig og steg ned
og tog imod ham med Glæde. 7 Og da de saa det,
knurrede de alle og sagde: „Han er gaaet ind for at
tage Herberge hos en syndig Mand.“ 8 Men Zakæus
stod frem og sagde til Herren: „Se, Herre! Halvdelen
af min Ejendom giver jeg de fattige; og dersom jeg
har besveget nogen for noget, da giver jeg det fire

Fold igen." 9 Men Jesus sagde til ham: „I Dag er sine Disciple og sagde: 30 „Gaar hen til den Landsby, der blevet dette Hus Frelse til Del, efterdi ogsaa han som ligger lige for eder. Naar I komme derind, skulle I er en Abrahams Søn; 10 thi Menneskesønnen er finde et Føl bundet, paa hvilket der endnu aldrig har kommen for at søge og frelse det fortabte." 11 Men siddet noget Menneske; og løser det, og fører det hid! medens de hørte paa dette, fortsatte han og sagde 31 Og dersom nogen spørger eder: Hvorfor løse I det? en Lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og de da skulle I sige saaledes: Herren har Brug for det." mente, at Guds Rige skulde straks komme til Syne. 32 Men de udsendte gik hen og fandt det, ligesom 12 Han sagde da: „En højbaaren Mand drog til et fjernet han havde sagt dem. 33 Men da de løste Føllet, Land for at faa Kongemagt og vende tilbage igen. sagde dets Herrer til dem: „Hvorfor løse I Føllet?" 34 13 Men han kaldte ti af sine Tjenere og gav dem ti Og de sagde: „Herren har Brug for det." 35 Og de Pund og sagde til dem: Købslaar dermed, indtil jeg førte det til Jesus, og de lagde deres Klæder paa kommer. 14 Men hans Medborgere hadede ham og Føllet og lod Jesus sætte sig derpaa. 36 Og da han skikkede Sendebud efter ham og lod sige: Vi ville drog frem, bredte de deres Klæder under ham paa ikke, at denne skal være Konge over os. 15 Og det Vejen. 37 Men da han nu nærmede sig til Nedgangen skete, da han kom igen, efter at han havde faaet fra Oliebjerget, begyndte hele Disciplenes Mængde Kongemagten, sagde han, at disse Tjenere, hvem med Glæde at prise Gud med høj Røst for alle de han havde givet Pengene, skulde kaldes for ham, for kraftige Gerninger, som de havde set, og de sagde: at han kunde faa at vide, hvad hver havde vundet. 16 38 „Velsignet være Kongen, som kommer, i Herrens Og den første traadte frem og sagde: Herre! dit Pund Navn! Fred i Himmelten, og Ære i det højeste!" 39 har erhvervet ti Pund til. 17 Og han sagde til ham: Og nogle af Farisærerne i Skaren sagde til ham: Vel, du gode Tjener! efterdi du har været tro i det „Mester! irtettesæt dine Disciple!" 40 Og han svarede mindste, skal du have Magt over ti Byer. 18 Og den og sagde til dem: „Jeg siger eder, at hvis disse tie, anden kom og sagde: Herre! dit Pund har indbragt skulle Stenene raabe." 41 Og da han kom nær til og fem Pund. 19 Men han sagde ogsaa til denne: Og saa Staden, græd han over den og sagde: 42 „Vidste du skal være over fem Byer. 20 Og en anden kom dog ogsaa du, ja, selv paa denne din Dag, hvad der og sagde: Herre! se, her er dit Pund, som jeg har tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øjne. haft liggende i et Tørklæde. 21 Thi jeg frygtede for 43 Thi der skal komme Dage over dig, da dine Fjender dig, efterdi du er en streng Mand; du tager, hvad du skulle kaste en Vold op omkring dig og omringe dig ikke lagde, og høster, hvad du ikke saaede. 22 Han og trænge dig alle Vegne fra; 44 og de skulle lægge siger til ham: Efter din egen Mund dømmer jeg dig, dig helt øde og dine Børn i dig og ikke lade Sten paa du onde Tjener! Du vidste, at jeg er en streng Mand, Sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din Besøgelses som tager, hvad jeg ikke lagde, og høster, hvad jeg Tid." 45 Og han gik ind i Helligdommen og begyndte ikke saaede; 23 hvorfor gav du da ikke mine Penge at uddrive dem, som solgte, 46 og sagde til dem: til Vekselbordet, saa jeg ved min Hjemkomst kunde „Der er skrevet: Og mit Hus er et Bedehus; men I have krævet dem med Rente? 24 Og han sagde til have gjort det til en Røverkule." 47 Og han lærte dem, som stode hos: Tager Pundet fra ham, og giver daglig i Helligdommen; men Ypperstepræsterne og det til ham, som har de ti Pund. 25 Og de sagde til de skriftkloge og de første i Folket søgte at slaa ham ham: Herre! han har ti Pund. 26 Jeg siger eder, at ihjel. 48 Og de fandt ikke, hvad de skulde gøre; thi enhver, som har, ham skal der gives; men den, som hele Folket hang ved ham og hørte ham.

20 Og det skete paa en af de Dage, medens han lærte Folket i Helligdommen og forkyndte Evangeliet, da traadte Ypperstepræsterne og de skriftkloge tillige med de Ældste hen til ham. 2 Og de talte til ham og sagde: „Sig os, af hvad Magt gør du disse Ting, eller hvem er det, som har givet dig denne Magt?" 3 Men han svarede og sagde til

dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder om en Ting, siger eller ej?” 23 Men da han mærkede deres Træskhed, mig det: 4 Johannes's Daab, var den fra Himmelten sagde han til dem: „Hvorfor friste I mig? 24 Viser mig eller fra Mennesker?” 5 Men de overvejede med en Denar; hvis Billede og Overskrift bærer den?” Men hverandre og sagde: „Sige vi: Fra Himmelten, da vil de svarede og sagde: „Kejserens.” 25 Men han sagde han sige: Hvorfor troede I ham ikke? 6 Men sige vi: til dem: „Saa giver da Kejseren, hvad Kejserens er, og Fra Mennesker, da vil hele Folket stene os; thi det er Gud, hvad Guds er.” 26 Og de kunde ikke fange ham i overbevist om, at Johannes var en Profet.” 7 Og de Ord i Folkets Paahør, og de forundrede sig over hans svarede, at de vidste ikke, hvorfra. 8 Og Jesus sagde Svar og tav. 27 Men nogle af Saddukærne, som til dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt nægte, at der er Opstandelse, kom til ham og spurgte jeg gør disse Ting.” 9 Men han begyndte at sige denne ham og sagde: 28 „Mester! Moses har foreskrevet Lignelse til Folket: „En Mand plantede en Vingaard og os: Dersom en har en Broder, som er gift, og denne lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og for lange Tider. 10 Og da Tiden kom, sendte han en oprejse sin Broder Afkom. 29 Nu var der syv Brødre; Tjener til Vingaardsmændene, for at de skulde give og den første tog en Hustru og døde barnløs. 30 ham af Vingaardens Frugt; men Vingaardsmændene Ligesaan den anden. 31 Og den tredje tog hende, og sloge ham og sendte ham tomhændet bort. 11 Og saaledes ogsaa alle syv; de døde uden at efterlade han sendte fremdeles en anden Tjener; men de Børn. 32 Men til sidst døde ogsaa Hustruen. 33 Hvem sloge ogsaa ham og forhaanede ham og sendte ham af dem faar hende saa til Hustru i Opstandelsen? thi tomhændet bort. 12 Og han sendte fremdeles en de have alle syv haft hende til Hustru.” 34 Og Jesus tredje; men ogsaa ham saarede de og kastede ham sagde til dem: „Denne Verdens Børn tage til Ægte og ud. 13 Men Vingaardens Herre sagde: Hvad skal jeg bortgiftes; (aiōn g165) 35 men de, som agtes værdige til gøre? Jeg vil sende min Søn, den elskede; de ville dog at faa Del i hin Verden og i Opstandelsen fra de døde, vel undse sig for ham. 14 Men da Vingaardsmændene tage hverken til Ægte eller bortgiftes. (aiōn g165) 36 Thi saa ham, raadsloge de indbyrdes og sagde: Det er de kunne ikke mere dø; thi de ere Engle lige og ere Arvingen; lader os slaa ham ihjel, for at Arven kan Guds Børn, idet de ere Opstandelsens Børn. 37 Men blive vor. 15 Og de kastede ham ud af Vingaarden at de døde oprejses, har ogsaa Moses givet til Kende og sloge ham ihjel. Hvad vil nu Vingaardens Herre i Stedet om Tornebusken, naar han kalder Herren: gøre ved dem? 16 Han vil komme og ødelægge Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. 38 Men disse Vingaardsmænd og give Vingaarden til andre.” han er ikke dødes, men levendes Gud; thi for ham Men da de hørte det, sagde de: „Det ske aldrig!” 17 leve de alle.” 39 Men nogle af de skriftkloge svarede Men han saa paa dem og sagde: „Hvad er da dette, og sagde: „Mester! du talte vel.” 40 Og de turde ikke som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene mere spørge ham om noget. 41 Men han sagde forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten? til dem: „Hvorledes siger man, at Kristus er Davids 18 Hver, som falder paa denne Sten, skal slaa sig Søn? 42 David selv siger jo i Psalmerne Bog: Herren sønder; men hvem den falder paa, ham skal den sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, 43 knuse.” 19 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for søgte at lægge Haand paa ham i den samme Time, dine Fødder. 44 Altsaa kalder David ham en Herre, men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han hvorledes er han da hans Søn?” 45 Men i hele Folkets sagde denne Lignelse imod dem. 20 Og de toge Paahør sagde han til Disciplene: 46 „Vogter eder for Vare paa ham og udsendte Lurere, der anstillede de skriftkloge, som gerne ville gaa i lange Klæder og sig, som om de vare retfærdige, for at fange ham i holde af at lade sig hilse paa Torvene og at have de Ord, saa de kunde overgive ham til Øvrigheden og fornemste Pladser i Synagogerne og at sidde øverst Landshøvdingens Magt. 21 Og de spurgte ham og til Bords ved Maaltiderne, 47 de, som opæde Enkers sagde: „Mester! vi vide, at du taler og lærer rettelig Huse og paa Skrømt bede længe; disse skulle faa og ikke ser paa Personer, men lærer Guds Vej i des haardere Dom.”

Sandhed. 22 Er det os tilladt at give Kejseren Skat

21 Men idet han saa op, fik han Øje paa de rige, Sværdets Od og føres fangne til alle Hedningerne; som lagde deres Gaver i Tempelblokken. **2** Men og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil han saa en fattig Enke, som lagde to Skærve deri. **3** Hedningernes Tider fuldkommes. **25** Og der skal ske Og han sagde: „Sandelig, siger jeg eder, at denne Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden fattige Enke lagde mere i end de alle. **4** Thi alle skulle Folkene ængstes i Fortvivelse over Havets og disse lagde af deres Overflod hen til Gaverne; men Bølgernes Brusen, **26** medens Mennesker forsmægte hun lagde af sin Fattigdom al sin Ejendom, som hun af Frygt og Forventning om de Ting, som komme over havde.“ **5** Og da nogle sagde om Helligdommen, at Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle rystes. **27** Og den var prydet med smukke Stene og Tempelgaver, da skulle de se Menneskesønnen komme i Sky med sagde han: **6** „Disse Ting, som I se — der skal Kraft og megen Herlighed. **28** Men naar disse Ting komme Dage, da der ikke lades Sten paa Sten, som begynde at ske, da ser op og opløfteders Hoveder, jo skal nedbrydes.“ **7** Men de spurgte ham og sagde: efterdi eders Forløsning stunder til.“ **29** Og han sagde „Mester! naar skal dette da ske? og hvad er Tegnet dem en Lignelse: „Ser Figentræet og alle Træerne; paa, naar dette skal ske?“ **8** Men han sagde: „Ser til, **30** naar de alt springe ud, da se I og skønne af eder at I ikke blive forførte; thi mange skulle paa mit Navn selv, at Sommeren nu er nær. **31** Saaledes skulle komme og sige: Det er mig, og: Tiden er kommen ogsaa I, naar I se disse Ting ske, skønne, at Guds nær. Gaar ikke efter dem! **9** Men naar I høre om Rige er nær. **32** Sandelig, siger jeg eder, at denne Krige og Oprør, da forskräkkes ikke; thi dette maa Slægt skal ingenlunde forgaa, førend det er sket alt først ske, men Enden er der ikke straks.“ **10** Da sammen. **33** Himmelens og Jorden skulle forgaa; men sagde han til dem: „Folk skal rejse sig imod Folk, mine Ord skulle ingenlunde forgaa. **34** Men vogter og Rige imod Rige. **11** Og store Jordskælv skal der eder, at eders Hjerter ikke nogen Tide besværes af være her og der og Hungersnød og Pest, og der skal Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, saa ske frygtelige Ting og store Tegn fra Himmelens. **12** hin Dag kommer pludseligt over eder som en Snare. Men forud for alt dette skulle de lægge Haand paa **35** Thi komme skal den over alle dem, der bo paa hele eder og forfölge eder og overgive eder til Synagoger Jordens Flade. **36** Og vaager og beder til enhver Tide, og Fængsler, og I skulle føres frem for Konger og for at I maa blive i Stand til at undfly alle disse Ting, Landshøvdinger for mit Navns Skyld. **13** Det skal som skulle ske, og bestaa for Menneskesønnen.“ **37** falde ud for eder til Vidnesbyrd. **14** Lægger det da paa Men han lærte om Dagene i Helligdommen, men om Hjerte, at I ikke forud skulle overtænke, hvorledes I Nætterne gik han ud og overnattede paa det Bjerg, skulle forsvare eder. **15** Thi jeg vil give eder Mund som kaldes Oliebjerget. **38** Og hele Folket kom aarle og Visdom, som alle eders Modstandere ikke skulle til ham i Helligdommen for at høre ham. kunne modstaa eller modsige. **16** Men I skulle endog forraades af Forældre og Brødre og Frænder og Venner, og de skulle slaa nogle af eder ihjel. **17** Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld. **18** Og ikke et Haar paa eders Hoved skal gaa tabt. **19** Ved eders Udholdenhed skulle I vinde eders Sjæle. **20** Men naar I se Jerusalem omringet af Krigshære, da forstaar, at dens Ødelæggelse er kommen nær. **21** Da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; og de, som ere midt i Staden, skulle vige bort derfra; og de, som ere paa Landet, skulle ikke gaa ind i den. **22** Thi disse ere Hævnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal opfyldes. **23** Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage; thi der skal være stor Nød paa Jorden og Vrede over dette Folk. **24** Og de skulle falde for

22 Men de usyrede Brøds Højtid, som kaldes Paaske, nærmede sig. **2** Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slaa ham ihjel; thi de frygtede for Folket. **3** Men Satan gik ind i Judas, som kaldes Iskariot og var en af de tolv. **4** Og han gik hen og talte med Ypperstepræsterne og Høvedsmaændene om, hvorledes han vilde forraade ham til dem. **5** Og de blev glade og lovede at give ham Penge. **6** Og han til sagde det; og han søgte Lejlighed til at forraade ham til dem uden Opløb. **7** Men de usyrede Brøds Dag kom, paa hvilken man skulde slagte Paaskelammet. **8** Og han udsendte Peter og Johannes og sagde: „Gaar hen og bereder os Paaskelammet, at vi kunne spise det.“ **9** Men de sagde til ham: „Hvor vil du, at vi skulle berede

det?" 10 Men han sagde til dem: „Se, naar I ere 32 Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal svigte; og komne ind i Staden, skal der møde eder en Mand, naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!" som bærer en Vandkrukke; følger ham til Huset, hvor 33 Men han sagde til ham: „Herre! jeg er rede til at han gaar ind, 11 og I skulle sige til Husbanden i gaa med dig baade i Fængsel og i Døden." 34 Men Huset: Mesteren siger: Hvor er det Herberge, hvor han sagde: „Peter! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale jeg kan spise Paaskelammet med mine Disciple? 12 i Dag, førend du tre Gange har nægtet, at du kender Og han skal vise eder en stor Sal opdækket; der mig." 35 Og han sagde til dem: „Da jeg udsendte skulle I berede det." 13 Og de gik hen og fandt det eder uden Pung og Taske og Sko, manglede I da saaledes, som han havde sagt dem; og de beredte noget?" Og de sagde: „Intet." 36 Men han sagde Paaskelammet. 14 Og da Timen kom, satte han sig til dem: „Men nu, den, som har en Pung, tage den Bords, og Apostlene med ham. 15 Og han sagde til med, ligesaa ogsaa en Taske; og den, som ikke har dem: „Jeg har hjerteligt længtes efter at spise dette noget Sværd, sælge sin Kappe og købe et! 37 Thi jeg Paaskelam med eder, førend jeg lider. 16 Thi jeg siger eder: Det, som er skrevet, bør opfyldes paa siger eder, at jeg skal ingen Sinde mere spise det, mig, dette: „Og han blev regnet iblandt Overtrædere;" førend det bliver fuldkommet i Guds Rige." 17 Og thi ogsaa med mig har det en Ende." 38 Men de han tog en Kalk, takkede og sagde: „Tager dette, og sagde: „Herre! se, her ere to Sværd." Men han sagde deler det imellem eder! 18 Thi jeg siger eder, at fra til dem: „Det er nok." 39 Og han gik ud og gik efter nu af skal jeg ikke drikke af Vintræets Frugt, førend sin Sædvane til Oliebjerget; men ogsaa Disciplene Guds Rige kommer." 19 Og han tog Brød, takkede fulgte ham. 40 Men da han kom til Stedet, sagde han og brød det og gav dem det og sagde: „Dette er mit til dem: „Beder om ikke at falde i Fristelse." 41 Og Legeme, det, som gives for eder; gører dette til min han rev sig løs fra dem, saa meget som et Stenkast, Ihukommelse!" 20 Ligesaa tog han ogsaa Kalken og faldt paa Knæ, bad og sagde: 42 „Fader, vilde efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den du dog tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke min nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder. 21 Villie, men din!" 43 Men en Engel fra Himmelten viste Men se, hans Haand, som forraader mig, er her paa sig for ham og styrkede ham. 44 Og da han var i Bordet hos mig. 22 Thi Menneskesønnen gaar bort, Dødsangest, bad han heftigere; men hans Sved blev som det er beskikket; dog ve det Menneske, ved som Blodsdraaber, der faldt ned paa Jorden. 45 Og da hvem han bliver forraadt!" 23 Og de begyndte at han stod op fra Bønnen og kom til Disciplene, fandt spørge hverandre indbyrdes om, hvem af dem det han dem sovende af Bedrøvelse. 46 Og han sagde til dog kunde være, som skulde gøre dette. 24 Men der dem: „Hvorfor sove I? Staar op og beder, for at I ikke opstod ogsaa en Trætte iblandt dem om, hvem af skulle falde i Fristelse." 47 Medens han endnu talte, dem der maatte synes at være den største. 25 Men se, da kom der en Skare; og han, som hed Judas, en han sagde til dem: „Folkenes Konger herske over af de tolv, gik foran dem og nærmede sig til Jesus for dem, og de, som bruge Myndighed over dem, kaldes at kysse ham. 48 Men Jesus sagde til ham: „Judas! deres Velgørere. 26 I derimod ikke saaledes; men forraader du Menneskesønnen med et Kys?" 49 Men den ældste iblandt eder blive som den yngste, og da de, som vare omkring ham, saa, hvad der vilde Føreren som den, der tjener. 27 Thi hvem er størst: ske, sagde de: „Herre! skulle vi slaa til med Sværd?" den, som sidder til Bords? eller den, som tjener? Mon 50 Og en af dem slog Ypperstepræstens Tjener og ikke den, som sidder til Bords? Men jeg er iblandt afhuggede hans højre Øre. 51 Men Jesus tog til eder som den, der tjener. 28 Men I ere de, som have Orde og sagde: „Lad dem gøre ogsaa dette!" Og han holdt ud med mig i mine Fristelser. 29 Og ligesom rørte ved hans Øre og lægte ham. 52 Men Jesus min Fader har tildelt mig Kongedømme, tildeler jeg sagde til Ypperstepræsterne og Hovedsmændene eder 30 at skulle spise og drikke ved mit Bord i mit for Helligdommen og de Ældste, som vare komne Rige og sidde paa Troner og dømme Israels tolv til ham: „I ere gaaede ud som imod en Røver med Stammer." 31 Men Herren sagde: „Simon, Simon! se, Sværd og Knipler. 53 Da jeg var daglig hos eder i Satan begærede eder for at sigte eder som Hvede. Helligdommen, udtrakte I ikke Hænderne imod mig;

men dette er eders Time og Mørkets Magt." 54 Og begyndte, og lige hertil." 6 Men da Pilatus hørte om de grebe ham og førte ham bort og bragte ham ind Galilæa, spurgte han, om Manden var en Galilæer. i Ypperstepræstens Hus; men Peter fulgte efter i 7 Og da han fik at vide, at han var fra Herodes's Frastand. 55 Og de tændte en Ild midt i Gaarden og Omraade, sendte han ham til Herodes, som ogsaa satte sig sammen, og Peter sad midt iblandt dem. 56 selv var i Jerusalem i disse Dage. 8 Men da Herodes Men en Pige saa ham sidde i Lysskæret og stirrede saa Jesus, blev han meget glad; thi han havde i lang paa ham og sagde: „Ogsaa denne var med ham." Tid gerne villet se ham, fordi han hørte om ham, 57 Men han fornægtede ham og sagde: „Jeg kender og han haabede at se et Tegn blive gjort af ham. 9 ham ikke, Kvinde!" 58 Og lidt derefter saa en anden Og han gjorde ham mange Spørgsmaal; men han ham og sagde: „Ogsaa du er en af dem." Men Peter svarede ham intet. 10 Men Ypperstepræsterne og sagde: „Menneske! det er jeg ikke." 59 Og omrent de skriftkloge stode og anklagede ham heftigt. 11 en Time derefter forsikrede en anden det og sagde: Men da Herodes med sine Krigsfolk havde haanet og „I Sandhed, ogsaa denne var med ham; han er jo spottet ham, kastede han et prægtigt Klædebon om ogsaa en Galilæer." 60 Men Peter sagde: „Menneske! ham og sendte ham til Pilatus igen. 12 Paa den Dag jeg forstaar ikke, hvad du siger." Og straks, medens blevé Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi han endnu talte, galede Hanen. 61 Og Herren vendte de vare før i Fjendskab med hinanden. 13 Men Pilatus sig og saa paa Peter; og Peter kom Herrens Ord i Hu, sammenkaldte Ypperstepræsterne og Raadsherrerne hvorledes han havde sagt til ham: „Førend Hanen og Folket 14 og sagde til dem: „I have ført dette galé i Dag, skal du fornægte mig tre Gange." 62 Og Menneske til mig som en, der forfører Folket til han gik udenfor og græd bitterligt. 63 Og de Mænd, Frafald; og se, jeg har forhørt ham i eders Paahør og som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham; 64 og har ingen Skyld fundet hos dette Menneske i det, de kastede et Klæde over ham og spurgte ham og som I anklage ham for, 15 og Herodes ikke heller, sagde: „Profetér! hvem var det, som slog dig?" 65 thi han sendte ham tilbage til os; og se, han har Og mange andre Ting sagde de spottende til ham. intet gjort, som han er skyldig at dø for. 16 Derfor 66 Og da det blev Dag, samlede Folkets Ældste sig vil jeg revse ham og lade ham løs." 17 [Men han og Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de første var nødt til at løsslade dem een paa Højtiden.] 18 ham hen for deres Raad 67 og sagde: „Er du Kristus, Men de raabte alle sammen og sagde: „Bort med da sig os det!" Men han sagde til dem: „Siger jeg ham, men løslad os Barabbas!" 19 Denne var kastet i eder det, tro I det ikke. 68 Og om jeg spørger, svare I Fængsel for et Oprør, som var sket i Staden, og for mig ikke, ej heller løslade I mig. 69 Men fra nu af Mord. 20 Og etter talte Pilatus til dem, da han gerne skal Menneskesønnen sidde ved Guds Krafts højre vilde løsslade Jesus. 21 Men de raabte til ham og Haand." 70 Men de sagde alle: „Er du da Guds Søn?" sagde: „Korsfæst, korsfæst ham!" 22 Men han sagde Og han sagde til dem: „I sige det; jeg er det." 71 Men tredje Gang til dem: „Hvad ondt har da denne gjort? de sagde: „Hvad have vi længere Vidnesbyrd nødig? Jeg har ingen Dødsskyld fundet hos ham; derfor vil vi have jo selv hørt det af hans Mund!"

23 Og hele Mængden stod op og førte ham for Pilatus. 2 Og de begyndte at anklage ham og sagde: „Vi have fundet, at denne vildleder vort Folk og forbyder at give Kejseren Skat og siger om sig selv, at han er Kristus, en Konge." 3 Men Pilatus spurgte ham og sagde: „Er du Jødernes Konge?" Og han svarede og sagde til ham: „Du siger det." 4 Men Pilatus sagde til Ypperstepræsterne og til Skarerne: „Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske." 5 Men de blevé ivrigere og sagde: „Han oprører Folket, idet han lærer over hele Judæa fra Galilæa af, hvor han

sagde: „I Jerusalems Døtre! græder ikke over mig, dette. 50 Og se, en Mand ved Navn Josef, som var men græder over eder selv og over eders Børn! 29 Raadsherre, en god og retfærdig Mand, 51 han havde Thi se, der kommer Dage, da man skal sige: Salige ikke samtykket i deres Raad og Gerning, han var fra ere de ufrugtbare og de Liv, som ikke fødte, og de Arimathæa, en jødisk By, og han forventede Guds Bryster, som ikke gave Die. 30 Da skulle de begynde Rige; 52 han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme. at sige til Bjergene: Falder over os! og til Højene: 53 Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde, Skjuler os! 31 Thi gør man dette ved det grønne Træ, og han lagde ham i en Grav, som var hugget i en hvad vil da ske med det tørre?” 32 Men der blev Klippe, hvor endnu ingen nogen Sinde var lagt. 54 ogsaa to andre Misdædere førte ud for at henrettes. Og det var Beredelsesdag, og Sabbaten stundede med ham. 33 Og da de vare komne til det Sted, som til. 55 Men Kvinderne, som vare komne med ham fra kaldes „Hovedskal”, korsfæstede de ham der, og Galilæa, fulgte efter og saa Graven, og hvorledes Misdæderne, den ene ved hans højre, og den anden hans Legeme blev lagt. 56 Og de vendte tilbage og ved hans venstre Side. 34 Men Jesus sagde: „Fader! beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre.” Men de over holdt de sig stille efter Budet.

delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning. 35

Og Folket stod og saa til; men ogsaa Raadsherrerne spottede ham og sagde: „Andre har han frelst, lad ham frelse sig selv, dersom han er Guds Kristus, den udvalgte.” 36 Men ogsaa Stridsmændene spottede ham, idet de traadte til, rakte ham Eddike og sagde: 37 „Dersom du er Jødernes Konge, da frels dig selv!” 38 Men der var ogsaa sat en Overskrift over ham [skrevne paa Græsk og Latin og Hebraisk]: „Denne er Jødernes Konge.” 39 Men en af de ophængte Misdædere spottede ham og sagde: „Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!” 40 Men den anden svarede og irtettesatte ham og sagde: „Frygter heller ikke du Gud, da du er under den samme Dom? 41 Og vi ere det med Rette; thi vi faa igen, hvad vore Gerninger have forskyldt; men denne gjorde intet uskikkeltig.” 42 Og han sagde: „Jesus! kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige!” 43 Og han sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset.” 44 Og det var nu ved den sjette Time, og der blev Mørke over hele Landet indtil den niende Time, 45 idet Solen formørkedes; og Forhænget i Templet splittedes midt over. 46 Og Jesus raabte med høj Røst og sagde: „Fader! i dine Hænder befaler jeg min Aand;” og da han havde sagt det, udaandede han. 47 Men da Hovedsmanden saa det, som skete, gav han Gud Æren og sagde: „I Sandhed, dette Menneske var retfærdigt.” 48 Og alle Skarerne, som vare komne sammen til dette Skue, sloge sig for Brystet, da de saa, hvad der skete, og vendte tilbage. 49 Men alle hans Kyndinge stode langt borte, ligesaa de Kvinder, som fulgte med ham fra Galilæa, og saa

24 Men paa den første Dag i Ugen meget aarle kom de til Graven og bragte de vellugtende Urter, som de havde beredt. 2 Og de fandt Stenen bortvæltet fra Graven. 3 Men da de gik derind, fandt de ikke den Herres Jesu Legeme. 4 Og det skete, da de vare tvivlaadige om dette, se, da stode to Mænd for dem i straalende Klædebon. 5 Men da de blev forfærdede og bøjede deres Ansiger imod Jorden, sagde de til dem: „Hvorfor lede I efter den levende iblandt de døde? 6 Han er ikke her, men han er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til eder, medens han endnu var i Galilæa, og sagde, 7 at Menneskesønnen burde overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes og opstaa paa den tredje Dag.” 8 Og de kom hans Ord i Hu. 9 Og de vendte tilbage fra Graven og kundgjorde alle disse Ting for de elleve og for alle de andre. 10 Men det var Maria Magdalene og Johanna og Maria, Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem; de sagde Apostlene disse Ting. 11 Og disse Ord kom dem for som løs Tale; og de troede dem ikke. 12 Men Peter stod op og løb til Graven; og da han kiggede derind, ser han Linklæderne alene liggende der, og han gik hjem i Undren over det, som var sket. 13 Og se, to af dem vandrede paa den samme Dag til en Landsby, som laa tresindstyve Stadier fra Jerusalem, dens Navn var Emmaus. 14 Og de talte med hinanden om alle disse Ting, som vare skete. 15 Og det skete, medens de samtalede og spurgte hinanden indbyrdes, da kom Jesus selv nær og vandrede med dem. 16 Men deres Øjne holdtes til, saa de ikke kendte ham. 17 Men han sagde til dem: „Hvad er

dette for Ord, som I skifte med hinanden paa Vejen?" mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I Og de standede bedrøvede. 18 Men en af dem, som se, at jeg har." 19 Og da han havde sagt dette, viste hed Kleofas, svarede og sagde til ham: „Er du alene han dem sine Hænder og sine Fødder. 20 Men da de fremmed i Jerusalem og ved ikke, hvad der er sket af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede der i disse Dage?" 21 Og han sagde til dem: „Hvilket?" sig, sagde han til dem: „Have I her noget at spise?" Men de sagde til ham: „Det med Jesus af Nazareth, 22 Og de gave ham et Stykke af en stegt Fisk. 23 Og som var en Profet, mægtig i Gerning og Ord for Gud han tog det og spiste det for deres Øjne. 24 Men han og alt Folket; 25 og hvorledes Ypperstepræsterne og sagde til dem: „Dette er mine Ord, som jeg talte til vore Raadsherrer have overgivet ham til Dødsdom og eder, medens jeg endnu var hos eder, at de Ting bør korsfæstet ham. 26 Men vi haabede, at han var den, alle sammen opfyldes, som ere skrevne om mig i som skulde forløse Israel. Men med alt dette er det i Mose Lov og Profeterne og Psalmerne." 27 Da oplod Dag den tredje Dag, siden dette skete. 28 Men ogsaa han deres Forstand til at forstaa Skrifterne. 29 Og han nogle af vore Kvinder have forfærdet os, idet de kom sagde til dem: „Saaledes er der skrevet, at Kristus aarle til Graven, 30 og da de ikke fandt hans Legeme, skulde lide og opstaa fra de døde paa den tredje Dag, kom de og sagde, at de havde ogsaa set et Syn af 31 og at der i hans Navn skal prædikes Omvendelse Engle, der sagde, at han lever. 32 Og nogle af vore og Syndernes Forladelse for alle Folkeslagene og gik hen til Graven, og de fandt det saaledes, som begyndes fra Jerusalem. 33 I ere Vidner om disse Kvinderne havde sagt; men ham saa de ikke." 34 Og Ting. 35 Og se, jeg sender min Faders Forjættelse han sagde til dem: „O I uforstandige og senhertede til over eder; men I skulle blive i Staden, indtil I blive at tro paa alt det, som Profeterne have talt! 36 Burde iførte Kraft fra det høje." 37 Men han førte dem ud til ikke Kristus lide dette og indgaa til sin Herlighed?" 38 hen imod Bethania, og han opløftede sine Hænder og Og han begyndte fra Moses og fra alle Profeterne og velsignede dem. 39 Og det skete, idet han velsignede udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelten. ham. 40 Og de nærmede sig til Landsbyen, som de 41 Og efter at have tilbedet ham vendte de tilbage til gik til; og han lod, som han vilde gaa videre. 42 Og Jerusalem med stor Glæde. 43 Og de vare stedse i de nødte ham meget og sagde: „Bliv hos os; thi det Helligdommen og priste Gud.
er mod Aften, og Dagen hælder." Og han gik ind for
at blive hos dem. 44 Og det skete, da han havde sat
sig med dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og
brød det og gav dem det. 45 Da blev deres Øjne
aabnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for
dem. 46 Og de sagde til hinanden: „Brændte ikke
vort Hjerte i os, medens han talte til os paa Vejen
og oplod os Skrifterne?" 47 Og de stode op i den
samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt
forsamlede de elleve og dem, som vare med dem,
hvilke sagde: 48 „Herren er virkelig opstanden og
set af Simon." 49 Og de fortalte, hvad der var sket
paa Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet
han brød Brødet. 50 Men medens de talte dette,
stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem:
„Fred være med eder!" 51 Da forskrækkedes de og
betoges af Frygt og mente, at de saa en Aand. 52 Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I forfærdede? og
hvorfor opstiger der Twivl i eders Hjerter? 53 Ser mine
Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa

Johannes

1 I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, kende, 27 han, som kommer efter mig, hvis Skotvinge
og Ordet var Gud. 2 Dette var i Begyndelsen hos jeg ikke er værdig at løse." 28 Dette skete i Bethania
Gud. 3 Alle Ting ere blevne til ved det, og uden hinsides Jordan, hvor Johannes døbte. 29 Den næste
det blev end ikke een Ting til af det, som er. 4 I Dag ser han Jesus komme til sig, og han siger: „Se
det var Liv, og Livet var Menneskenes Lys. 5 Og det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! 30 Han
Lyset skinner i Mørket, og Mørket begreb det ikke. 6 er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en
Der kom et Menneske, udsendt fra Gud, hans Navn Mand, som er kommen foran mig; thi han var før
var Johannes. 7 Denne kom til et Vidnesbyrd, for mig. 31 Og jeg kendte ham ikke; men for at han
at han skulde vidne om Lyset, for at alle skulde tro skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen
ved ham. 8 Han var ikke Lyset, men han skulde og døber med Vand." 32 Og Johannes vidnede og
vidne om Lyset. 9 Det sande Lys, der oplyser hvert sagde: „Jeg har set Aanden dale ned som en Due fra
Menneske, var ved at komme til Verden. 10 Han var i Himmelten, og den blev over ham. 33 Og jeg kendte
Verden, og Verden er bleven til ved ham, og Verden ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med
kendte ham ikke. 11 Han kom til sit eget, og hans Vand, han sagde til mig: Den, som du ser Aanden
egne toge ikke imod ham. 12 Men saa mange, som dale ned over og blive over, han er den, som døber
toge imod ham, dem gav han Magt til at vorde Guds med den Helligaand. 34 Og jeg har set det og har
Børn, dem, som tro paa hans Navn; 13 hvilke ikke vidnet, at denne er Guds Søn." 35 Den næste Dag
bleve fødte af Blod, ej heller af Køds Villie, ej heller stod Johannes der atter og to af hans Disciple. 36 Og
af Mands Villie, men af Gud. 14 Og Ordet blev Kø idet han saa paa Jesus, som gik der, siger han: „Se
og tog Bolig iblandt os, og vi saa hans Herlighed, det Guds Lam!" 37 Og de to Disciple hørte ham tale,
en Herlighed, som en enbaaren Søn har den fra og de fulgte Jesus. 38 Men Jesus vendte sig om, og
sin Fader, fuld af Naade og Sandhed. 15 Johannes da han saa dem følge sig, siger han til dem: 39 „Hvad
vidner om ham og raaber og siger: „Ham var det, søger I efter?" Men de sagde til ham: „Rabbi! (hvilket
om hvem jeg sagde: Den, som kommer efter mig, er udlagt betyder Mester) hvor opholder du dig?" 40 Han
kommen foran mig; thi han var før mig." 16 Thi af siger til dem: „Kommer og ser!" De kom da og saa,
hans Fylde have vi alle modtaget, og det Naade over hvor han opholdt sig, og de bleve hos ham den Dag;
Naade. 17 Thi Loven blev given ved Moses; Naaden det var ved den tiende Time. 41 Den ene af de to,
og Sandheden er kommen ved Jesus Kristus. 18 som havde hørt Johannes's Ord og havde fulgt ham,
Ingen har nogen Sinde set Gud; den enbaarne Søn, var Andreas, Simon Peters Broder. 42 Denne finder
som er i Faderens Skød, han har kundgjort ham, først sin egen Broder Simon og siger til ham: „Vi have
19 Og dette er Johannes's Vidnesbyrd, da Jøderne fundet Messias" (hvilket er udlagt: Kristus). 43 Og han
sendte Præster og Leviter ud fra Jerusalem, for at førete ham til Jesus. Jesus saa paa ham og sagde: „Du
de skulde spørge ham: „Hvem er du?" 20 Og han er Simon, Johannes's Søn; du skal hedde Kefas" (det
bekendte og nægtede ikke, og han bekendte: „Jeg er er udlagt: Petrus). 44 Den næste Dag vilde han drage
ikke Kristus." 21 Og de spurgte ham: „Hvad da? Er du derfra til Galilæa; og han finder Filip. Og Jesus siger
Elias?" Han siger: „Det er jeg ikke." „Er du Profeten?" til ham: „Følg mig!" 45 Men Filip var fra Bethsajda, fra
Og han svarede: „Nej." 22 Da sagde de til ham: Andreas's og Peters By. 46 Filip finder Nathanael og
„Hvem er du? For at vi kunne give dem Svar, som siger til ham: „Vi have fundet ham, hvem Moses i
have udsendt os; hvad siger du om dig selv?" 23 Han Loven og ligesaa Profeterne have skrevet om, Jesus,
sagde: „Jeg er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Josefs Søn, fra Nazareth." 47 Og Nathanael sagde til
Jævner Herrens Vej, som Profeten Esajas har sagt." ham: „Kan noget godt være fra Nazareth?" Filip siger
24 Og de vare udsendte fra Farisærerne, 25 og de til ham: „Kom og se!" 48 Jesus saa Nathanael komme
spurgte ham og sagde til ham: „Hvorfor døber du da, til sig, og han siger om ham: „Se, det er sandelig
dersom du ikke er Kristus, ej heller Elias, ej heller en Israelit, i hvem der ikke er Svig." 49 Nathanael

siger til ham: „Hvorfra kender du mig?” Jesus svarede viser du os for et Tegn, efterdi du gør dette?” 19 og sagde til ham: „Førend Filip kaldte dig, saa jeg Jesus svarede og sagde til dem: „Nedbryder dette dig, medens du var under Figentræet.” 20 Nathanael Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det.” 20 Da svarede ham: „Rabbi! du er Guds Søn, du er Israels sagde Jøerde: „I seks og fyrtre Aar er der bygget Konge.” 21 Jesus svarede og sagde til ham: „Tror du, paa dette Tempel, og du vil oprejse det i tre Dage?” fordi jeg sagde dig, at jeg saa dig under Figentræet? 21 Men han talte om sit Legemes Tempel. 22 Da han Du skal se større Ting end disse.” Og han siger til saa var oprejst fra de døde, kom hans Disciple i Hu, ham: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle fra at han havde sagt dette; og de troede Skriften og nu af se Himmelens aabenet og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.”

2 Og paa den tredje Dag var der et Bryllup i Kana Galilæa; og Jesu Moder var der. 2 Men ogsaa Jesus og hans Disciple blevne budne til Brylluppet. 3 Og da Vinen slap op, siger Jesu Moder til ham: „De have ikke Vin.” 4 Jesus siger til hende: „Kvinde! hvad vil du mig? min Time er endnu ikke kommen.” 5 Hans Moder siger til Tjenerne: „Hvad som han siger eder, det skulle I gøre.” 6 Men der var der efter Jødernes Rensessesskik fremsat seks Vandkar af Sten, som rummede hvert to eller tre Spande. 7 Jesus siger til thi ingen kan gøre disse Tegn, som du gør, uden Gud dem: „Fylder Vandkarrene med Vand;” og de fylde er med ham.”

3 Men der var en Mand af Farisærerne, han hed Nikodemus, en Raadsherre iblandt Jøerde. 2 Denne kom til ham om Natten og sagde til ham: „Rabbi! vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud; thi ingen kan ført paany, kan han ikke se Guds Rige.” 4 Nikodemus ham. 9 Men da Køgemesteren smagte Vandet, som siger til ham: „Hvorledes kan et Menneske fødes, naar var blevet Vin, og ikke vidste, hvorfra det kom (men han er gammel? Mon han kan anden Gang komme Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kalder ind i sin Moders Liv og fødes?” 5 Jesus svarede: Køgemesteren paa Brudgommen og siger til ham: 10 „Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver „Hvert Menneske sætter først den gode Vin frem, og født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds naar de ere blevne drukne, da den ringere; du har Rige. 6 Hvad der er født af Kødet, er Kød; og hvad gemt den gode Vin indtil nu.” 11 Denne Begyndelse der er født af Aanden, er Aand. 7 Forundre dig ikke paa sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han over, at jeg sagde til dig: I maa fødes paany. 8 Vinden aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen, paa ham. 12 Derefter drog han ned til Kapernaum, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple, farer hen; saaledes er det med hver den, som er og de blevne der ikke mange Dage. 13 Og Jødernes født af Aanden.” 9 Nikodemus svarede og sagde til Paaske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. 14 ham: „Hvorledes kan dette ske?” 10 Jesus svarede og Og han fandt siddende i Helligdommen dem, som sagde til ham: „Er du Israels Lærer og forstaar ikke solgte Okser og Faar og Duer, og Vekselererne. 15 dette? 11 Sandelig, sandelig, siger jeg dig, vi tale det, Og han gjorde en Svøbe af Reb og drev dem alle ud vi vide, og vidne det, vi have set; og I modtage ikke af Helligdommen, baade Faarene og Okserne, og vort Vidnesbyrd. 12 Naar jeg siger eder de jordiske han spredte Vekselerernes Smaapenge og væltede Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I da tro, naar jeg Bordene. 16 Og han sagde til dem, som solgte Duer: siger eder de himmelske? 13 Og ingen er faren op „Tager dette bort herfra; gører ikke min Faders Hus til Himmelens, uden han, som for ned fra Himmelens, en Købmandsbod!” 17 Hans Disciple kom i Hu, at Menneskesønnen, som er i Himmelens. 14 Og ligesom der er skrevet: „Nidkærheden for dit Hus vil fortære Moses ophøjede Slangen i Ørkenen, saaledes bør mig.” 18 Da svarede Jøerde og sagde til ham: „Hvad Menneskesønnen ophøjes, 15 for at hver den, som

tror, skal have et evigt Liv i ham. (aiōnios g166) **16** Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. (aiōnios g166)

17 Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham. **18** Den, som tror paa ham, dømmes ikke; men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn. **19** Og dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gerninger vare onde. **20** Thi hver den, som øver ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for at hans Gerninger ikke skulle revses. **21** Men den, som gør Sandheden, kommer til Lyset, for at hans Gerninger maa blive aabenbare; thi de ere gjorte i Gud.” **22** Derefter kom Jesus og hans Disciple ud i Judæas Land, og han opholdt sig der med dem og døbte. **23** Men ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand der; og man kom derhen og lod sig døbe. **24** Thi Johannes var endnu ikke kastet i Fængsel. **25** Da opkom der en Strid imellem Johannes's Disciple og en Jøde om Renselse. **26** Og de kom til Johannes og sagde til ham: „Rabbit! han, som var hos dig hinsides Jordan, han, hvem du gav Vidnesbyrd, se, han døber, og alle komme til ham.” **27** Johannes svarede og sagde: „Et Menneske kan slet intet tage, uden det er ham givet fra Himmelten. **28** I ere selv mine Vidner paa, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt foran ham. **29** Den, som har Bruden, er Brudgom; men Brudgommens Ven, som staar og hører paa ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Saa er da denne min Glæde bleven fuldkommen. **30** Han bør vokse, men jeg forringes. **31** Den, som kommer ovenfra, er over alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden; den, som kommer fra Himmelten, er over alle. **32** Og det, som han har set og hørt, vidner han; og ingen modtager hans Vidnesbyrd. **33** Den, som har modtaget hans Vidnesbyrd, har beseglet, at Gud er sanddru. **34** Thi han, hvem Gud udsendte, taler Guds Ord; Gud giver nemlig ikke Aanden efter Maal. **35** Faderen elsker Sønnen og har givet alle Ting i hans Haand. **36** Den, som tror paa Sønnen, har et evigt Liv; men den, som ikke vil tro

Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham.” (aiōnios g166)

4 Da Herren nu erfarede, at Farisærerne havde hørt, at Jesus vandt flere Disciple og døbte flere end Johannes 2 (skønt Jesus ikke døbte selv, men hans Disciple): **3** da forlod han Judæa og drog efter bort til Galilæa. **4** Men han maatte rejse igennem Samaria. **5** Han kommer da til en By i Samaria, som kaldes Sykar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav sin Søn Josef. **6** Og der var Jakobs Brønd. Jesus satte sig da, træt af Rejsen, ned ved Brønden; det var ved den sjette Time. **7** En samaritansk Kvinde kommer for at drage Vand op. Jesus siger til hende: „Giv mig noget at drikke!” **8** Hans Disciple vare nemlig gaaede bort til Byen for at købe Mad. **9** Da siger den samaritanske Kvinde til ham: „Hvorledes kan dog du, som er en Jøde, bede mig, som er en samaritansk Kvinde, om noget at drikke?” Thi Jøder holde ikke Samkvem med Samaritaner. **10** Jesus svarede og sagde til hende: „Dersom du kendte Guds Gave, og hvem det er, som siger til dig: Giv mig noget at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende Vand.” **11** Kvinden siger til ham: „Herre! du har jo intet at drage op med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det levende Vand? **12** Mon du er større end vor Fader Jakob, som har givet os Brønden, og han har selv drukket deraf og hans Børn og hans Kvæg?” **13** Jesus svarede og sagde til hende: „Hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igen. **14** Men den, som drikker af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som fremvælder til et evigt Liv.” (aiōn g165, aiōnios g166) **15** Kvinden siger til ham: „Herre! giv mig dette Vand, for at jeg ikke skal tørste og ikke komme hid for at drage op.” **16** Jesus siger til hende: „Gaa bort, kald paa din Mand, og kom hid!” **17** Kvinden svarede og sagde: „Jeg har ingen Mand.” Jesus siger til hende: „Med Rette sagde du: Jeg har ingen Mand. **18** Thi du har haft fem Mænd; og han, som du nu har, er ikke din Mand. Det har du sagt sandt.” **19** Kvinden siger til ham: „Herre! jeg ser, at du er en Profet. **20** Vore Fædre have tilbedet paa dette Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er Stedet, hvor man bør tilbede.” **21** Jesus siger til hende: „Tro mig, Kvinde, at den Time kommer, da det hverken skal være paa dette Bjerg eller i Jerusalem, at I tilbede

Faderen. 22 I tilbede det, I ikke kende; vi tilbede som han gjorde i Jerusalem paa Højtiden; thi ogsaa det, vi kende; thi Frelsen kommer fra Jøderne. 23 de vare komne til Højtiden. 46 Han kom da efter til Men den Time kommer, ja, den er nu, da de sande Kana i Galilæa, hvor han havde gjort Vandet til Vin. Tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og Sandhed; Og der var en kongelig Embedsmand, hvis Søn laa thi det er saadanne Tilbedere, Faderen vil have. 24 syg i Kapernaum. 47 Da denne hørte, at Jesus var Gud er Aand, og de, som tilbede ham, bør tilbede i kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad Aand og Sandhed.” 25 Kvinden siger til ham: „Jeg om, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn; ved, at Messias kommer (hvilket betyder Kristus); thi han var Døden nær. 48 Da sagde Jesus til ham: naar han kommer, skal han kundgøre os alle Ting.” „Dersom I ikke se Tegn og Undergerninger, ville I ikke 26 Jesus siger til hende: „Det er mig, jeg, som taler tro.” 49 Embedsmanden siger til ham: „Herre! kom, før med dig.” 27 Og i det samme kom hans Disciple, og mit Barn dør.” 50 Jesus siger til ham: „Gaa bort, din de undrede sig over, at han talte med en Kvinde; dog Søn lever.” Og Manden troede det Ord, som Jesus sagde ingen: „Hvad søger du?” eller: „Hvorfor taler du sagde til ham, og gik bort. 51 Men allerede medens med hende?” 28 Da lod Kvinden sin Vandkrukke staa han var paa Hjemvejen, mødte hans Tjenere ham og og gik bort til Byen og siger til Menneskene der: 29 meldte, at hans Barn levede. 52 Da udsprgte han „Kommer og ser en Mand, som har sagt mig alt det, dem om den Time, i hvilken det var blevet bedre med jeg har gjort; mon han skulde være Kristus?” 30 De ham; og de sagde til ham: „I Gaar ved den syvende gik ud af Byen og kom gaaende til ham. 31 Imidlertid Time forlod Feberen ham.” 53 Da skønnede Faderen, bade Disciplene ham og sagde: „Rabbi, spis!” 32 at det var sket i den Time, da Jesus sagde til ham: Men han sagde til dem: „Jeg har Mad at spise, som I „Din Søn lever;” og han troede selv og hele hans ikke kende.” 33 Da sagde Disciplene til hverandre: Hus. 54 Dette var det andet Tegn, som Jesus gjorde, „Mon nogen har bragt ham noget at spise?” 34 Jesus da han var kommen fra Judæa til Galilæa.

siger til dem: „Min Mad er, at jeg gør hans Villie, som udsendte mig, og fuldbyrder hans Gerning. 35 Sige I ikke: Der er endnu fire Maaneder, saa kommer Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Øjne og ser Markerne; de ere allerede hvide til Høsten. 36 Den, som høster, faar Løn og samler Frugt til et evigt Liv, saa at de kunne glæde sig tilsammen, baade den, som saar, og den, som høster. (aiōnios g166)

37 Thi her er det Ord sandt: En saar, og en anden høster. 38 Jeg har udsendt eder at høste det, som I ikke have arbejdet paa; andre have arbejdet, og I ere gaaede ind i deres Arbejde.” 39 Men mange af Samaritanerne fra den By troede paa ham paa Grund af Kvindens Ord, da hun vidnede: „Han har sagt mig alt det, jeg har gjort.” 40 Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham om at blive hos dem; og han blev der to Dage. 41 Og mange flere troede for hans Ords Skyld. 42 Og til Kvinden sagde de: „Vi tro nu ikke længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt, og vi vide, at denne er sandelig Verdens Frelser.” 43 Men efter de to Dage gik han derfra til Galilæa. 44 Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i sit eget Fædreland. 45 Da han nu kom til Galilæa, toge Galilærne imod ham, fordi de havde set alt det,

5 Derefter var det Jødernes Højtid, og Jesus gik op til Jerusalem. 2 Men der er i Jerusalem ved Faareporten en Dam, som paa Hebraisk kaldes Bethesda, og den har fem Søjlegange. 3 I dem laa der en Mængde syge, blinde, lamme, visne, [som ventede paa, at Vandet skulde røres. 4 Thi paa visse Tider for en Engel ned i Dammen og oprørte Vandet. Den, som da, efter at Vandet var blevet oprørt, steg først ned, blev rask, hvilken Sygdom han end led af.]

5 Men der var en Mand, som havde været syg i otte og tredive Aar. 6 Da Jesus saa ham ligge der og vidste, at han allerede havde ligget i lang Tid, sagde han til ham: „Vil du blive rask?” 7 Den syge svarede ham: „Herre! jeg har ingen, som kan bringe mig ned i Dammen, naar Vandet bliver oprørt; men naar jeg kommer, stiger en anden ned før mig.” 8 Jesus siger til ham: „Staa op, tag din Seng og gaa!” 9 Og straks blev Manden rask, og han tog sin Seng og gik. Men det var Sabbat paa den Dag; 10 derfor sagde Jøderne til ham, som var bleven helbredet: „Det er Sabbat; og det er dig ikke tilladt at bære Sengen.” 11 Han svarede dem: „Den, som gjorde mig rask, han sagde til mig: Tag din Seng og gaa!” 12 Da spurgte de ham: „Hvem er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng og

gaa?" 13 Men han, som var bleven helbredet, vidste at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig. ikke, hvem det var; thi Jesus havde unddraget sig, da der var mange Mennesker paa Stedet. 14 Derefter finder Jesus ham i Helligdommen, og han sagde til fra et Menneske; men dette siger jeg, for at I skulle ham: „Se, du er blevet rask; synd ikke mere, for at frelses. 35 Han var det brændende og skinnende ikke noget værre skal times dig!" 15 Manden gik bort Lys, og I have til en Tid villet fryde eder ved hans og sagde til Jøderne, at det var Jesus, som havde Lys. 36 Men det Vidnesbyrd, som jeg har, er større gjort ham rask. 16 Og derfor forfulgte Jøderne Jesus, end Johannes's; thi de Gerninger, som Faderen har fordi han havde gjort dette paa en Sabbat. 17 Men givet mig at fuldbyrde, selve de Gerninger, som jeg Jesus svarede dem: „Min Fader arbejder indtil nu; gør, vidne om mig, at Faderen har udsendt mig. 37 ogsaa jeg arbejder." 18 Derfor tragtede da Jøderne Og Faderen, som sendte mig, han har vidnet om end mere efter at slaa ham ihjel, fordi han ikke alene mig. I have aldrig hverken hørt hans Røst eller set brød Sabbaten, men ogsaa kaldte Gud sin egen Fader og gjorde sig selv Gud lig. 19 Saa svarede i eder; thi den, som han udsendte, ham tro I ikke. Jesus og sagde til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg 39 I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have eder, Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, uden evigt Liv; og det er dem, som vidne om mig. (aiōnios hvad han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det gør g166) 40 Og I ville ikke komme til mig, for at I kunne ogsaa Sønnen ligesaa. 20 Thi Faderen elsker Sønnen have Liv. 41 Jeg tager ikke Ære af Mennesker; 42 og viser ham alt det, han selv gør, og han skal vise men jeg kender eder, at I have ikke Guds Kærlighed ham større Gerninger end disse, for at I skulle undre i eder. 43 Jeg er kommen i min Faders Navn, og I eder. 21 Thi ligesom Faderen oprejser de døde og modtage mig ikke; dersom en anden kommer i sit gør levende, saaledes gør ogsaa Sønnen levende, eget Navn, ham ville I modtage. 44 Hvorledes kunne hvem han vil. 22 Thi heller ikke dømmer Faderen I tro, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, nogen, men har givet Sønnen hele Dommen, 23 for som er fra den eneste Gud, søger I ikke? 45 Tænker at alle skulle være Sønnen, ligesom de være Faderen. ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen; der er en, Den, som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som udsendte ham. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som hører mit Ord og tror den, som sendte mig, Haab. 46 Thi dersom I troede Moses, troede I mig; thi han har skrevet om mig. 47 Men tro I ikke hans har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?"

over fra Døden til Livet. (aiōnios g166) 25 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den Time kommer, ja den er nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve. 26 Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han ogsaa givet Sønnen at have Liv i sig selv. 27 Og han har givet ham Magt til at holde Dom, efterdi han er Menneskesøn. 28 Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, 29 og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse. 30 Jeg kan slet intet gøre af mig selv; saaledes som jeg hører, dømmer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men hans Villie, som sendte mig. 31 Dersom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt. 32 Det er en anden, som vidner om mig, og jeg ved,

6 Derefter drog Jesus over til hin Side af Galilæas Sø, Tiberias-Søen. 2 Og en stor Skare fulgte ham, fordi de saa de Tegn, som han gjorde paa de syge. 3 Men Jesus gik op paa Bjerget og satte sig der med sine Disciple. 4 Men Paasken, Jødernes Højtid, var nær. 5 Da Jesus nu opløftede sine Øjne og saa, at en stor Skare kom til ham, sagde han til Filip: „Hvor skulle vi købe Brød, for at disse kunne faa noget at spise?" 6 Men dette sagde han for at prøve ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gøre. 7 Filip svarede ham: „Brød for to Hundrede Denarer er ikke nok for dem, til at hver kan faa noget lidet." 8 En af hans Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til ham: 9 „Her er en lille Dreng, som har fem Bygbrød og to Smaafisk; men hvad er dette til saa mange?" 10 Jesus sagde: „Lader Folkene sætte sig ned;" og der var meget Græs paa Stedet. Da satte

Mændene sig ned, omtrent fem Tusinde i Tallet. 11 „Hvad gør du da for et Tegn, for at vi kunne se det og Saa tog Jesus Brødene og takkede og uddelte dem tro dig? Hvad Arbejde gør du? 31 Vore Fædre aade til dem, som havde sat sig ned; ligeledes ogsaa af Manna i Ørkenen, som der er skrevet: Han gav dem Smaafiskene saa meget, de vilde. 12 Men da de vare Brød fra Himmelten at æde.“ 32 Da sagde Jesus til blevne mætte, siger han til sine Disciple: „Samler de dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, ikke Moses tiloversblevne Stykker sammen, for at intet skal gaa har givet eder Brødet fra Himmelten, men min Fader til Spile.“ 13 Da samlede de og fylgte tolv Kurve med giver eder det sande Brød fra Himmelten. 33 Thi Guds Stykker, som blev tilovers af de fem Bygbrød fra Brød er det, som kommer ned fra Himmelten og giver dem, som havde faaet Mad. 14 Da nu Folkene saa Verden Liv.“ 34 Da sagde de til ham: „Herre! giv det Tegn, som han havde gjort, sagde de: „Denne er i os altid dette Brød!“ 35 Jesus sagde til dem: „Jeg Sandhed Profeten, som kommer til Verden.“ 15 Da er Livets Brød. Den, som kommer til mig, skal ikke Jesus nu skønnede, at de vilde komme og tage ham hunge; og den, som tror paa mig, skal aldrig første. med Magt for at gøre ham til Konge, gik han atter op 36 Men jeg har sagt eder, at I have set mig og dog paa Bjerget, ganske alene. 16 Men da det var blevet ikke tro. 37 Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme Aften, gik hans Disciple ned til Søen. 17 Og de gik til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde om Bord i et Skib og vilde sætte over til hin Side kaste ud. 38 Thi jeg er kommen ned fra Himmelten, af Søen til Kapernaum. Og det var allerede blevet ikke for at gøre min Villie, men hans Villie, som sendte mørkt, og Jesus var endnu ikke kommen til dem. 18 mig. 39 Men dette er hans Villie, som sendte mig, at Og Søen rejste sig, da der blæste en stærk Vind. 19 jeg skal intet miste af alt det, som han har givet mig, Da de nu havde roet omtrent fem og tyve eller tredive men jeg skal oprejse det paa den yderste Dag. 40 Stadier, se de Jesus vandre paa Søen og komme Thi dette er min Faders Villie, at hver den, som ser nær til Skibet, og de forfærdedes. 20 Men han siger Sønnen og tror paa ham, skal have et evigt Liv, og jeg til dem: „Det er mig; frygter ikke!“ 21 Da vilde de tage skal oprejse ham paa den yderste Dag.“ (aiōnios g166) ham op i Skibet; og straks kom Skibet til Landet, som 41 Da knurrede Jøderne over ham, fordi han sagde: de sejlede til. 22 Den næste Dag saa Skaren, som „Jeg er det Brød, som kom ned fra Himmelten,“ 42 stod paa hin Side af Søen, at der ikke havde været og de sagde: „Er dette ikke Jesus, Josefs Søn, hvis mere end eet Skib der, og at Jesus ikke var gaaet om Fader og Moder vi kende? Hvorledes kan han da Bord med sine Disciple, men at hans Disciple vare sige: Jeg er kommen ned fra Himmelten?“ 43 Jesus dragne bort alene, 23 (men der var kommet Skibe fra svarede og sagde til dem: „Knurrer ikke indbyrdes! 44 Tiberias nær til det Sted, hvor de spiste Brødet, efter Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som sendte at Herren havde gjort Taksigelse): 24 da Skaren nu mig, drager ham; og jeg skal oprejse ham paa den saa, at Jesus ikke var der, ej heller hans Disciple, yderste Dag. 45 Der er skrevet hos Profeterne: „Og gik de om Bord i Skibene og kom til Kapernaum for de skulle alle være oplært af Gud.“ Hver den, som at søge efter Jesus. 25 Og da de fandt ham paa har hørt af Faderen og lært, kommer til mig. 46 Ikke hin Side af Søen, sagde de til ham: „Rabbi! naar er at nogen har set Faderen, kun den, som er fra Gud, du kommen hid?“ 26 Jesus svarede dem og sagde: han har set Faderen. 47 Sandelig, sandelig, siger jeg „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I søger mig, ikke eder, den, som tror paa mig, har et evigt Liv. (aiōnios fordi I saa Tegn, men fordi I spiste af Brødene og g166) 48 Jeg er Livets Brød. 49 Eders Fædre aade blevne mætte. 27 Arbejder ikke for den Mad, som er forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskesønnen vil give eder; thi ham Manna i Ørkenen og døde. 50 Dette er det Brød, som har Faderen, Gud selv, beseglet.“ (aiōnios g166) 28 Da sagde de til ham: „Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne kommer ned fra Himmelten, at man skal æde af det arbejde paa Guds Gerninger?“ 29 Jesus svarede og Kød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv.“ (aiōnios g165) 52 sagde til dem: „Dette er Guds Gerning, at I tro paa Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde: „Hvorledes den, som han udsendte.“ 30 Da sagde de til ham: kan han give os sit Kød at æde?“ 53 Jesus sagde da

til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom 5 Thi heller ikke hans Brødre troede paa ham. 6 Da I ikke æde Menneskesønnens Kød og drikke hans siger Jesus til dem: „Min Tid er endnu ikke kommen; Blod, have I ikke Liv i eder. 54 Den, som æder mit men eders Tid er stedse for Haanden. 7 Verden kan Kød og drikker mit Blod, har et evigt Liv, og jeg skal ikke have eder; men mig hader den, fordi jeg vidner oprejse ham paa den yderste Dag. (āōnios g166) 55 om den, at dens Gerninger ere onde. 8 Drager I op til Thi mit Kød er sand Mad, og mit Blod er sand Drikke. Højtiden; jeg drager endnu ikke op til denne Højtid, 56 Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, han thi min Tid er endnu ikke fuldkommet.“ 9 Da han bliver i mig, og jeg i ham. 57 Ligesom den levende havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa. 10 Men Fader udsendte mig, og jeg lever i Kraft af Faderen, da hans Brødre vare dragne op til Højtiden, da drog ligesaa skal ogsaa den, som æder mig, leve i Kraft han ogsaa selv op, ikke aabenlyst, men lønligt. 11 af mig. 58 Dette er det Brød, som er kommet ned Da ledte Jøderne efter ham paa Højtiden og sagde: fra Himmelten; ikke som eders Fædre aade og døde. „Hvor er han?“ 12 Og der blev mumlet meget om ham Den, som æder dette Brød, skal leve evindelig.“ (āōn g165) 59 Dette sagde han, da han lærte i en Synagoge men andre sagde: „Nej, han forfører Mængden.“ 13 i Kapernaum. 60 Da sagde mange af hans Disciple, Dog talte ingen frit om ham af Frygt for Jøderne. 14 som havde hørt ham: „Dette er en haard Tale; hvem Men da det allerede var midt i Højtiden, gik Jesus op kan høre den?“ 61 Men da Jesus vidste hos sig selv, i Helligdommen og lærte. 15 Jøderne undrede sig nu at hans Disciple knurrede derover, sagde han til dem: og sagde: „Hvorledes kan denne have Lærdom, da „Forarger dette eder? 62 Hvad om I da faa at se, at han ikke er oplært?“ 16 Da svarede Jesus dem og Menneskesønnen farer op, hvor han var før? 63 Det sagde: „Min Lære er ikke min, men hans, som sendte er Aanden, som levendegør, Kødet gavnner intet; de mig. 17 Dersom nogen vil gøre hans Villie, skal han Ord, som jeg har talt til eder, ere Aand og ere Liv. 64 erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig Men der er nogle af eder, som ikke tro.“ Thi Jesus selv. 18 Den, som taler af sig selv, søger sin egen vidste fra Begyndelsen, hvem det var, der ikke troede, Ære; men den, som søger hans Ære, der sendte ham, og hvem den var, der skulde forraade ham. 65 Og han er sanddu, og der er ikke Uret i ham. 19 Har ikke han sagde: „Derfor har jeg sagt eder, at ingen kan Moses givet eder Loven? Og ingen af eder holder komme til mig, uden det er givet ham af Faderen.“ 66 Loven. Hvorfor søger I at slaa mig ihjel?“ 20 Mængden Fra den Tid traadte mange af hans Disciple tilbage svarede: „Du er besat; hvem søger at slaa dig ihjel?“ og vandrede ikke mere med ham. 67 Jesus sagde da 21 Jesus svarede og sagde til dem: „Een Gerning til de tolv: „Mon ogsaa I ville gaa bort?“ 68 Simon gjorde jeg, og I undre eder alle derover. 22 Moses har Peter svarede ham: „Herrel! til hvem skulle vi gaa givet eder Omskærelsen, (ikke at den er fra Moses, hen? Du har det evige Livs Ord; (āōnios g166) 69 og men fra Fædrene) og I omskære et Menneske paa en vi have troet og erkendt, at du er Guds Hellige.“ 70 Sabbat. 23 Dersom et Menneske faar Omskærelse Jesus svarede dem: „Har jeg ikke udvalgt mig eder paa en Sabbat, for at Mose Lov ikke skal brydes, tolv, og en af eder er en Djævel?“ 71 Men han talte ere I da vrede paa mig, fordi jeg har gjort et helt om Judas, Simon Iskariots Søn; thi det var ham, som Menneske rask paa en Sabbat? 24 Dømmer ikke siden skulde forraade ham, skønt han var en af de 25 Da tolv.

7 Derefter vandrede Jesus omkring i Galilæa; thi han vilde ikke vandre i Judæa, fordi Jøderne søgte at slaa ham ihjel. 2 Men Jødernes Højtid, Løvsalsfesten, var næر. 3 Da sagde hans Brødre til ham: „Drag bort herfra og gaa til Judæa, for at ogsaa dine Disciple kunne se dine Gerninger, som du gør. 4 Thi ingen gør noget i Løndom, naar han selv ønsker at være aabenbar; dersom du gør dette, da vis dig for Verden!“

sand, han, hvem I ikke kende. 29 Jeg kender ham; du fra Galilæa? Ransag og se, at der ikke fremstaar thi jeg er fra ham, og han har udsendt mig." 30 De nogen Profet fra Galilæa." 53 [Og de gik hver til sit søgte da at grieve ham; og ingen lagde Haand paa Hus.]

ham, thi hans Time var endnu ikke kommen. 31 Men mange af Folket troede paa ham, og de sagde: „Naar Kristus kommer, mon han da skal gøre flere Tegn, end denne har gjort?" 32 Farisærerne hørte, at Mængden mumlede dette om ham; og Ypperstepræsterne og Farisærerne sendte Tjenere ud for at grieve ham. 33 Da sagde Jesus: „Endnu en liden Tid er jeg hos eder, saa gaar jeg bort til den, som sendte mig. 34 I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme." 35 Da sagde Jøderne til hverandre: „Hvor vil han gaa hen, siden vi ikke skulle finde ham? Mon han vil gaa til dem, som ere adsprede iblandt Grækerne, og lære Grækerne? 36 Hvad er det for et Ord, han siger: I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?" 37 Men paa den sidste, den store Højtidssdag stod Jesus og raabte og sagde: „Om nogen tørster, han komme til mig og drikke! 38 Den, som tror paa mig, af hans Liv skal der, som Skriften har sagt, flyde levende Vandstrømme." 39 Men dette sagde han om den Aand, som de, der troede paa ham, skulde faa; thi den Helligaand var der ikke endnu, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort. 40 Nogle af Mængden, som hørte disse Ord, sagde nu: „Dette er sandelig Profeten." 41 Andre sagde: „Dette er Kristus;" men andre sagde: „Mon da Kristus kommer fra Galilæa? 42 Har ikke Skriften sagt, at Kristus kommer af Davids Sæd og fra Bethlehem, den Landsby, hvor David var?" 43 Saaledes blev der Splid iblandt Mængden om ham. 44 Men nogle af dem vilde grieve ham; dog lagde ingen Haand paa ham. 45 Tjenerne kom nu til Ypperstepræsterne og Farisærerne, og disse sagde til dem: „Hvorfor have I ikke ført ham herhen?" 46 Tjenerne svarede: „Aldrig har noget Menneske talt saaledes som dette Menneske." 47 Da svarede Farisærerne dem: „Ere ogsaa I forførte? 48 Mon nogen af Raadsherrerne har troet paa ham, eller nogen af Farisærerne? 49 Men denne Hob, som ikke kender Loven, er forbandet." 50 Nikodemus, han, som var kommen til ham om Natten og var en af dem, sagde til dem: 51 „Mon vor Lov dømmer et Menneske, uden at man først forhører ham og faar at vide, hvad han gør?" 52 De svarede og sagde til ham: „Er ogsaa

8 [Men Jesus gik til Oliebjerget. 2 Og aarle om Morgen kom han igen i Helligdommen, og hele Folket kom til ham; og han satte sig og lærte dem. 3 Men de skriftkloge og Farisærerne føre en Kvinde til ham, greben i Hor, og stille hende frem i Midten. 4 Og de sige til ham: „Mester! denne Kvinde er greben i Hor paa fersk Gerning. 5 Men Moses bød os i Loven, at saadanne skulle stenes; hvad siger nu du?" 6 Men dette sagde de for at friste ham, for at de kunde have noget at anklage ham for. Men Jesus bøjede sig ned og skrev med Fingeren paa Jorden. 7 Men da de blev ved at spørge ham, rettede han sig op og sagde til dem: „Den iblandt eder, som er uden Synd, kaste først Stenen paa hende!" 8 Og han bøjede sig atter ned og skrev paa Jorden. 9 Men da de hørte det, gik de bort, den ene efter den anden, fra de ældste til de yngste, og Jesus blev alene tilbage med Kvinden, som stod der i Midten. 10 Men da Jesus rettede sig op og ingen saa uden Kvinden, sagde han til hende: „Kvinde! hvor ere de henne? Var der ingen, som fordømte dig?" 11 Men hun sagde: „Herre! ingen." Da sagde Jesus: „Heller ikke jeg fordømmer dig; gaa bort, og synd ikke mere!"] 12 Jesus talte da atter til dem og sagde: „Jeg er Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys." 13 Da sagde Farisærerne til ham: „Du vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er ikke sandt." 14 Jesus svarede og sagde til dem: „Om jeg end vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvor jeg gaar hen; men I vide ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg gaar hen. 15 I dømme efter Kødet; jeg dømmer ingen. 16 Men om jeg ogsaa dømmer, er min Dom sand; thi det er ikke mig alene, men mig og Faderen, han, som sendte mig. 17 Men ogsaa i eders Lov er der skrevet, at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt. 18 Jeg er den, der vidner om mig selv, og Faderen, som sendte mig, vidner om mig." 19 Derfor sagde de til ham: „Hvor er din Fader?" Jesus svarede: „I kende hverken mig eller min Fader; dersom I kendte mig, kendte I ogsaa min Fader." 20 Disse Ord talte Jesus ved Tempelblokken, da han lærte i Helligdommen; og ingen greb ham, fordi hans Time endnu ikke var kommen. 21 Da sagde han atter

til dem: „Jeg gaar bort, og I skulle lede efter mig, og I heller ikke kommen af mig selv, men han har udsendt skulle dø i eders Synd; hvor jeg gaar hen, kunne I mig. 43 Hvorfor forstaa I ikke min Tale? fordi I ikke ikke komme.“ 22 Da sagde Jøderne: „Mon han vil kunne høre mit Ord. 44 I ere af den Fader Djævelen, slaa sig selv ihjel, siden han siger: Hvor jeg gaar hen, og eders Faders Begæringer ville I gøre. Han var en kunne I ikke komme?“ 23 Og han sagde til dem: „I Manddraber fra Begyndelsen af, og han staar ikke ere nedenfra, jeg er ovenfra; I ere af denne Verden, i Sandheden; thi Sandhed er ikke i ham. Naar han jeg er ikke af denne Verden. 24 Derfor har jeg sagt taler Løgn, taler han af sit eget; thi han er en Løgner eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dersom I ikke og Løgnens Fader. 45 Men mig tro I ikke, fordi jeg tro, at det er mig, skulle I dø i eders Synder.“ 25 De siger Sandheden. 46 Hvem af eder kan overbevise sagde da til ham: „Hvem er du?“ Og Jesus sagde mig om nogen Synd? Siger jeg Sandhed, hvorfor tro I til dem: „Just det, som jeg siger eder. 26 Jeg har mig da ikke? 47 Den, som er af Gud, hører Guds meget at tale og drømme om eder; men den, som Ord; derfor høre I ikke, fordi I ere ikke af Gud.“ 48 sendte mig, er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, Jøderne svarede og sagde til ham: „Sige vi ikke med det taler jeg til Verden.“ 27 De forstode ikke, at han Rette, at du er en Samaritan og er besat?“ 49 Jesus talte til dem om Faderen. 28 Da sagde Jesus til dem: svarede: „Jeg er ikke besat, men jeg ærer min Fader, „Naar I faa ophøjet Menneskesønnen, da skulle I og I vanære mig. 50 Men jeg søger ikke min Ære; kende, at det er mig, og at jeg gør intet af mig selv; der er den, som søger den og drømmer. 51 Sandelig, men som min Fader har lært mig, saaledes taler jeg. sandelig, siger jeg eder, dersom nogen holder mit 29 Og han, som sendte mig, er med mig; han har ikke ladet mig alene, fordi jeg gør altid det, som er Ord, skal han i al Ewiged ikke se Døden.“ (aiøn g165) 52 Jøderne sagde til ham: „Nu vide vi, at du er besat; ham til Behag.“ 30 Da han talte dette, troede mange Abraham døde og Profeterne, og du siger: Dersom paa ham. 31 Jesus sagde da til de Jøder, som vare nogen holder mit Ord, han skal i al Ewiged ikke komne til Tro paa ham: „Dersom I blive i mit Ord, smage Døden. (aiøn g165) 53 Mon du er større end ere I sandelig mine Disciple, 32 og I skulle erkende vor Fader Abraham, som jo døde? ogsaa Profeterne Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.“ 33 døde; hvem gør du dig selv til?“ 54 Jesus svarede: De svarede ham: „Vi ere Abrahams Sæd og have „Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære intet; det er aldrig været nogens Trælle; hvorledes siger du da: I min Fader, som ærer mig, han, om hvem I sige, at skulle vorde frie?“ 34 Jesus svarede dem: „Sandelig, han er eders Gud. 55 Og I have ikke kendt ham, men sandelig, siger jeg eder, hver den, som gør Synden, jeg kender ham. Og dersom jeg siger: „Jeg kender er Syndens Træl. 35 Men Trællen bliver ikke i Huset ham ikke,“ da bliver jeg en Løgner ligesom I; men til evig Tid, Sønnen bliver der til evig Tid. (aiøn g165) 36 jeg kender ham og holder hans Ord. 56 Abraham, Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skulle I være eders Fader, frydede sig til at se min Dag, og han saa virkelig frie. 37 Jeg ved, at I ere Abrahams Sæd; men den og glædede sig.“ 57 Da sagde Jøderne til ham: I søge at slaa mig ihjel, fordi min Tale ikke finder Rum „Du er endnu ikke halvtredsindstyve Aar gammel, hos eder. 38 Jeg taler det, som jeg har set hos min og du har set Abraham?“ 58 Jesus sagde til dem: Fader; saa gøre ogsaa I det, som I have hørt af eders „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, førend Abraham Fader.“ 39 De svarede og sagde til ham: „Vor Fader blev til, har jeg været.“ 59 Saa toge de Stene for at er Abraham.“ Jesus sagde til dem: „Dersom I vare kaste paa ham; men Jesus skjulte sig og gik ud af Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gerninger. 40 Helligdommen.

Men nu søger I at slaa mig ihjel, et Menneske, der har sagt eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud; dette gjorde Abraham ikke. 41 I gøre eders Faders Gerninger.“ De sagde da til ham: „Vi ere ikke avlede i Hor; vi have een Fader, Gud.“ 42 Jesus sagde til dem: „Dersom Gud var eders Fader, da elskede I mig; thi jeg er udgaaet og kommen fra Gud; thi jeg er

9 Og da han gik forbi, saa han et Menneske, som var blindt fra Fødselen. 2 Og hans Disciple spurgte ham og sagde: „Rabbi, hvem har syndet, denne eller hans Forældre, saa han skulde fødes blind?“ 3 Jesus svarede: „Hverken han eller hans Forældre have syndet; men det er sket, for at Guds Gerninger skulleaabnbareres paa ham. 4 Jeg maa gøre hans

Gerninger, som sendte mig, saa længe det er Dag; spørger ham selv!" 24 Da hidkaldte de anden Gang der kommer en Nat, da ingen kan arbejde. 5 Medens Manden, som havde været blind, og sagde til ham: jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys." 6 Da han „Giv Gud Æren; vi vide, at dette Menneske er en havde sagt dette, spyttede han paa Jorden og gjorde Synder." 25 Da svarede han: „Om han er en Synder, Dynd af Spyttet og smurte Dyndet paa hans Øjne. 7 ved jeg ikke; een Ting ved jeg, at jeg, som var blind, Og han sagde til ham: „Gaa hen, to dig i Dammen nu ser." 26 De sagde da til ham igen: „Hvad gjorde Siloam" (hvilket er udlagt: udsendt). Da gik han bort han ved dig? Hvorledes aabnede han dine Øjne?" 27 og toede sig, og han kom seende tilbage. 8 Da sagde Han svarede dem: „Jeg har allerede sagt eder det, og Naboerne og de, som før vare vante til at se ham I hørte ikke efter. Hvorfor ville I høre det igen? Ville som Tigger: „Er det ikke ham, som sad og tiggede?" ogsaa I blive hans Disciple?" 28 Da udskældte de 9 Nogle sagde: „Det er ham;" men andre sagde: „Nej, ham og sagde: „Du er hans Discipel; men vi ere Moses han ligner ham." Han selv sagde: „Det er mig." 10 Disciple. 29 Vi vide, at Gud har talt til Moses; men Da sagde de til ham: „Hvorledes blevе dine Øjne om denne vide vi ikke, hvorfra han er." 30 Manden aabnede?" 11 Han svarede: „En Mand, som kaldes svarede og sagde til dem: „Det er dog underligt, at I Jesus, gjorde Dynd og smurte det paa mine Øjne ikke vide, hvorfra han er, og han har aabnet mine og sagde til mig: Gaa hen til Siloam og to dig! Da Øjne. 31 Vi vide, at Syndere børnører Gud ikke; men jeg saa gik hen og toede mig, blev jeg seende." 12 dersom nogen er gudfrygtig og gør hans Villie, ham Da sagde de til ham: „Hvor er han?" Han siger: „Det hører han. 32 Aldrig er det hørt, at nogen har aabnet ved jeg ikke." 13 De føre ham, som før var blind, til Øjnene paa en blindfødt. (aiōn g165) 33 Var denne ikke Farisærerne. 14 Men det var Sabbat den Dag, da fra Gud, da kunde han intet gøre." 34 De svarede og Jesus gjorde Dyndet og aabnede hans Øjne. 15 Atter sagde til ham: „Du er hel og holden født i Synder, og spurgte nu ogsaa Farisærerne ham, hvorledes han var du vil lære os?" Og de stødte ham ud. 35 Jesus hørte, bleven seende. Men han sagde til dem: „Han lagde at de havde udstødt ham; og da han traf ham, sagde Dynd paa mine Øjne, og jeg toede mig, og nu ser jeg." han til ham: „Tror du paa Guds Søn?" 36 Han svarede 16 Nogle af Farisærerne sagde da: „Dette Menneske og sagde: „Hvem er han, Herre? for at jeg kan tro er ikke fra Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten." paa ham." 37 Jesus sagde til ham: „Baade har du set Andre sagde: „Hvorledes kan et syndigt Menneske ham, og den, som taler med dig, ham er det." 38 Men gøre saadanne Tegn?" Og der var Splid imellem dem. han sagde: „Jeg tror, Herre!" og han kastede sig ned 17 De sige da atter til den blinde: „Hvad siger du for ham. 39 Og Jesus sagde: „Til Dom er jeg kommen om ham, efterdi han aabnede dine Øjne?" Men han til denne Verden, for at de, som ikke se, skulle blive sagde: „Han er en Profet." 18 Saa troede Jøderne seende, og de, som se, skulle blive blinde." 40 Nogle ikke om ham, at han havde været blind og var bleven af Farisærerne, som vare hos ham, hørte dette, og de seende, førend de fik kaldt paa Forældrene til ham, sagde til ham: „Mon ogsaa vi ere blinde?" 41 Jesus som havde faaet sit Syn. 19 Og de spurgte dem og sagde til dem: „Vare I blinde, da havde I ikke Synd; sagde: „Er denne eders Søn, om hvem I sige, at han men nu sige I: Vi se; eders Synd forbliver." var født blind? Hvorledes er han da nu seende?" 20 Hans Forældre svarede dem og sagde: „Vi vide, at denne er vor Søn, og at han var født blind. 21 Men hvorledes han nu er bleven seende, vide vi ikke, og hvem der har aabnet hans Øjne, vide vi ikke heller; spørger ham; han er gammel nok; han maa selv tale for sig." 22 Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede komne overens om, at dersom nogen bekendte ham som Kristus, skulde han udelukkes af Synagogen. 23 Derfor sagde hans Forældre: „Han er gammel nok,

10 „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som ikke gaar ind i Faarefolden gennem Døren, men stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver. 2 Men den, som gaar ind igennem Døren, er Faarenes Hyrde. 3 For ham lukker Dørvogteren op, og Faarene høre hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved Navn og fører dem ud. 4 Og naar han har ført alle sine egne Faar ud, gaar han foran dem; og Faarene følge ham, fordi de kende hans Røst. 5 Men en fremmed ville de ikke følge, men de ville fly fra ham, fordi de ikke kende de fremmedes Røst." 6 Denne

Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han talte til dem. **7** Jesus sagde da etter til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, jeg er Faarenes Dør. **8** Alle de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke. **9** Jeg er Døren; dersom nogen gaar ind igennem mig, han skal frelses; og han skal gaa ind og gaa ud og finde Føde. **10** Tyven kommer ikke uden for at stjæle og slagte og ødelægge; jeg er kommen, for at de skulle have Liv og have Overflod. **11** Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene. **12** Men Lejesvenden, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke høre til, ser Ulven komme og forlader Faarene og flyr, og Ulven røver dem og adspreder dem, **13** fordi han er en Lejesvend og ikke bryder sig om Faarene. **14** Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og mine kender mig, **15** ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene. **16** Og jeg har andre Faar, som ikke høre til denne Fold; ogsaa dem bør jeg føre, og de skulle høre min Besat; mon en ond Aand kanaabne blindes Øjne?” **22** Men Tempelvielsens Fest indtraf i Jerusalem. Det var Vinter; **23** og Jesus gik omkring i Helligdommen, i Salomons Søjlegang. **24** Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: „Hvor længe holder du vor Sjæl i Uvished? Dersom du er Kristus, da sig os det rent ud!” **25** Jesus svarede dem: „Jeg har sagt eder det, og I tro ikke. De Gerninger, som jeg gør i min Faders Navn, de vidne om mig; **26** men I tro ikke, fordi I ikke ere af mine Faar. **27** Mine Faar høre min Røst, og jeg kender dem, og de følge mig, **28** og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle i al Evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af min Haand. (alön g165, aiönios g166) **29** Min Fader, som har givet mig dem, er større end alle; og ingen kan rive noget af min Faders Haand. **30** Jeg og Faderen, vi ere eet.” **31** Da toge Jøderne stene op for at stene ham. **32** Jesus svarede dem: „Mange gode Gerninger har jeg vist eder fra min Fader; for hvilken af disse Gerninger stene I mig?” **33** Jøderne svarede ham: „For en god Gerning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gør dig selv til Gud.” **34** Jesus svarede dem: „Er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? **35** Naar den nu har kaldt dem Guder, til hvem Guds Ord kom (og Skriften kan ikke rokkes), **36** sige I da til den, hvem Faderen end ikke ville tro mig, for at I kunne indse og erkende, at Faderen er i mig, og jeg i Faderen.” **39** De søgte da at grieve ham; og han undslap af deres Haand. **40** Og han drog efter bort hinsides Jordan til det Sted, hvor Johannes først døbte, og han blev der. **41** Og mange kom til ham, og de sagde: „Johannes gjorde mange kom til ham, og de sagde: „Johannes gjorde Fold; men alt, hvad Johannes sagde om Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde. **17** denne, var sandt.” **42** Og mange troede paa ham der. Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen. **18** Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud modtog jeg af min Fader.” **19** Der blev efter Splid iblandt Jøderne for disse Ords Skyld. **20** Og mange af dem sagde: „Han er besat og raser, hvorfor høre I ham?” **21** Andre sagde: „Dette er ikke Ord af en besat; mon en ond Aand kanaabne blindes Øjne?” **22** Men Tempelvielsens Fest indtraf i Jerusalem. Det var Vinter; **23** og Jesus gik omkring i Helligdommen, i Salomons Søjlegang. **24** Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: „Hvor længe holder du vor Sjæl i Uvished? Dersom du er Kristus, da sig os det rent ud!” **25** Jesus svarede dem: „Jeg har sagt eder det, og I tro ikke. De Gerninger, som jeg gør i min Faders Navn, de vidne om mig; **26** men I tro ikke, fordi I ikke ere af mine Faar. **27** Mine Faar høre min Røst, og jeg kender dem, og de følge mig, **28** og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle i al Evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af min Haand. (alön g165, aiönios g166) **29** Min Fader, som har givet mig dem, er større end alle; og ingen kan rive noget af min Faders Haand. **30** Jeg og Faderen, vi ere eet.” **31** Da togte Jøderne stene op for at stene ham. **32** Jesus

11 Men der laa en Mand syg, Lazarus fra Bethania, den Landsby, hvor Maria og hendes Søster Martha boede. **2** Men Maria var den, som salvede Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes Broder Lazarus var syg. **3** Da sendte Søstrene Bud til ham og lod sige: „Herre! se, den, du elsker, er syg.” **4** Men da Jesus hørte dette, sagde han: „Denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds Herligheds Skyld, for at Guds Søn skal herliggøres ved den.” **5** Men Jesus elskede Martha og hendes Søster og Lazarus. **6** Da han nu hørte, at han var syg, blev han dog to Dage paa det Sted, hvor han var. **7** Derefter siger han saa til Disciplene: „Lader os gaa til Judæa igen!” **8** Disciplene sige til ham: „Rabbi! nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager efter derhen?” **9** Jesus svarede: „Har Dagen ikke tolv Timer? Vandrer nogen om Dagen, da støder han ikke an; thi han ser denne Verdens Lys. **10** Men vandrer nogen om Natten, da støder han an; thi Lyset er ikke i ham.” **11** Dette sagde han, og derefter siger han til dem: „Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg gaar hen for at vække ham af Søvne.” **12** Da sagde Disciplene til ham: „Herre! sover han, da bliver han helbredet.” **13** Men Jesus havde talt om hans Død; de derimod mente, at han talte om Søvnens Hvile. **14**

Derfor sagde da Jesus dem rent ud: „Lazarus er død! „Tager Stenen bort!” Martha, den dødes Søster, siger
15 Og for eders Skyld er jeg glad over, at jeg ikke var til ham: „Herre! han stinker allerede; thi han har ligget
der, for at I skulle tro; men lader os gaa til ham!” 16 der fire Dage.” 40 Jesus siger til hende: „Sagde jeg
Da sagde Thomas (hvilket betyder Tvilling), til sine ikke, at dersom du tror, skal du se Guds Herlighed?”
Meddisciple: „Lader os ogsaa gaa, for at vi kunne 41 Da toge de Stenen bort. Men Jesus opløftede sine
dø med ham!” 17 Da Jesus nu kom, fandt han, at Øjne og sagde: „Fader! jeg takker dig, fordi du har
han havde ligget i Graven allerede fire Dage. 18 Men hørte mig. 42 Jeg vidste vel, at du altid hører mig;
Bethania var nær ved Jerusalem, omrent femten men for Skarens Skyld, som staar omkring, sagde
Stadier derfra. 19 Og mange af Jøderne vare komne jeg det, for at de skulle tro, at du har udsendt mig.”
til Martha og Maria for at trøste dem over deres 43 Og da han havde sagt dette, raabte han med høj
Broder. 20 Da Martha nu hørte, at Jesus kom, gik hun Røst: „Lazarus, kom herud!” 44 Og den døde kom ud,
ham i Møde; men Maria blev siddende i Huset. 21 Da bunden med Jordeklæder om Fødder og Hænder, og
sagde Martha til Jesus: „Herre! havde du været her, et Tørklæde var bundet om hans Ansigt. Jesus siger
da var min Broder ikke død. 22 Men ogsaa nu ved jeg, til dem: „Løser ham, og lader ham gaa!” 45 Mange af
at hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig.” de Jøder, som vare komne til Maria og havde set,
23 Jesus siger til hende: „Din Broder skal opstaa.” 24 hvad han havde gjort, troede nu paa ham; 46 men
Martha siger til ham: „Jeg ved, at han skal opstaa i nogle af dem gik hen til Farisærerne og sagde dem,
Opstandelsen paa den yderste Dag.” 25 Jesus sagde hvad Jesus havde gjort. 47 Ypperstepræsterne og
til hende: „Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som Farisærerne sammenkaldte da et Møde af Raadet
tror paa mig, skal leve, om han end dør. 26 Og hver og sagde: „Hvad gøre vi? thi dette Menneske gør
den, som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke mange Tegn. 48 Dersom vi lade ham saaledes blive
dø. Tror du dette?” (aiōn g165) 27 Hun siger til ham: „Ja, ved, ville alle tro paa ham, og Romerne ville komme
Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som og tage baade vort Land og Folk.” 49 Men en af
kommer til Verden.” 28 Og da hun havde sagt dette, dem, Kajfas, som var Ypperstepræst i det Aar, sagde
gik hun bort og kaldte hemmeligt sin Søster Maria og til dem: 50 „I vide intet; ej heller betænke I, at det
sagde: „Mesteren er her og kalder ad dig.” 29 Da hun er os gavnligt, at eet Menneske dør for Folket, og
hørte det, rejste hun sig hastigt og gik til ham. 30 at ikke det hele Folk skal gaa til Grunde.” 51 Men
Men Jesus var endnu ikke kommen til Landsbyen, dette sagde han ikke af sig selv; men da han var
men var paa det Sted, hvor Martha havde mødt ham. Ypperstepræst i det Aar, profeterede han, at Jesus
31 Da nu Jøderne, som vare hos hende i Huset og skulde dø for Folket; 52 og ikke for Folket alene,
trøstede hende, saa, at Maria stod hastigt op og gik men for at han ogsaa kunde samle Guds adsprede
ud, fulgte de hende, idet de mente, at hun gik ud til Børn sammen til eet. 53 Fra den Dag af raadsloge de
Graven for at græde der. 32 Da Maria nu kom derhen, derfor om at ihjelslaa ham. 54 Derfor vandrede Jesus
hvor Jesus var, og saa ham, faldt hun ned for hans ikke mere frit om iblandt Jøderne, men gik bort derfra
Fødder og sagde til ham: „Herre! havde du været ud paa Landet, nær ved Ørkenen, til en By, som
her, da var min Broder ikke død.” 33 Da nu Jesus kaldes Efraim; og han blev der med sine Disciple. 55
saa hende græde og saa Jøderne, som vare komne Men Jødernes Paaske var nær; og mange fra Landet
med hende, græde, harmedes han i Aanden og blev gik op til Jerusalem før Paasken for at rense sig. 56
heftigt bevæget i sit Indre; og han sagde: 34 „Hvor Da ledte de efter Jesus og sagde mellem hverandre,
have I lagt ham?” De sige til ham: „Herre! kom og se!” da de stode i Helligdommen: „Hvad mene I? Mon han
35 Jesus græd. 36 Da sagde Jøderne: „Se, hvor han ikke kommer til Højtiden?” 57 Men Ypperstepræsterne
elskede ham!” 37 Men nogle af dem sagde: „Kunde og Farisærerne havde givet Befaling om, at dersom
ikke han, som aabnede den blindes Øjne, have gjort, nogen vidste, hvor han var, skulde han give det til
at ogsaa denne ikke var død?” 38 Da harmes Jesus Kende, for at de kunde gibe ham.

atter i sit Indre og gaar hen til Graven. Men det var 12 Seks Dage før Paaske kom Jesus nu til
en Hule, og en Sten laa for den. 39 Jesus siger:

Seks Dage før Paaske kom Jesus nu til
Bethania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus

havde oprejst fra de døde. 2 Der gjorde de da et eder, hvis ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør, Aftensmaaltid for ham, og Martha vartede op; men bliver det ene; men dersom det dør, bærer det megen Lazarus var en af dem, som sade til Bords med Frugt. 25 Den, som elsker sit Liv, skal miste det; og ham. 3 Da tog Maria et Pund af ægte, saare kostbar den, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare Nardussalve og salvede Jesu Fødder og tørrede hans det til et evigt Liv. (aiōnios g166) 26 Om nogen tjener Fødder med sit Haar; og Huset blev fuldt af Salvens mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal ogsaa min Duft. 4 Da siger en af hans Disciple, Judas, Simons Tjener være; om nogen tjener mig, ham skal Faderen Søn, Iskariot, han, som siden forraadte ham: 5 ære. 27 Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg „Hvorfor blev denne Salve ikke solgt for tre Hundrede sige? Fader, frels mig fra denne Time? Dog, derfor er Denarer og given til fattige?” 6 Men dette sagde han, jeg kommen til denne Time. 28 Fader, herliggør dit ikke fordi han brød sig om de fattige, men fordi han Navn!” Da kom der en Røst fra Himmelten: „Baade var en Tyv og havde Pungen og bar, hvad der blev har jeg herliggjort det, og vil jeg efter herliggøre det.” lagt deri. 7 Da sagde Jesus: „Lad hende med Fred, 29 Da sagde Skaren, som stod og hørte det, at det hun har jo bevaret den til min Begravelsesdag! 8 havde tordnet; andre sagde: „En Engel har talt til De fattige have I jo altid hos eder; men mig have ham.” 30 Jesus svarede og sagde: „Ikke for min Skyld I ikke altid.” 9 En stor Skare af Jøderne fik nu at er denne Røst kommen, men for eders Skyld. 31 Nu vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld gaar der Dom over denne Verden, nu skal denne alene, men ogsaa for at se Lazarus, hvem han havde Verdens Fyrste kastes ud, 32 og jeg skal, naar jeg oprejst fra de døde. 10 Men Ypperstepræsterne bliver ophøjret fra Jorden, drage alle til mig.” 33 Men raadsloge om ogsaa at slaa Lazarus ihjel; 11 thi for dette sagde han for at betegne, hvilken Død han hans Skyld gik mange af Jøderne hen og troede paa skulde dø. 34 Skaren svarede ham: „Vi have hørt Jesus. 12 Den følgende Dag, da den store Skare, af Loven, at Kristus bliver evindelig, og hvorledes som var kommen til Højtiden, hørte, at Jesus kom til siger da du, at Menneskesønnen bør ophøjes? Hvem Jerusalem, 13 toge de Palmegrene og gik ud imod er denne Menneskesønn?” (aiōn g165) 35 Da sagde ham og raabte: „Hosanna! velsignet være den, som Jesus til dem: „Endnu en liden Tid er Lyset hos eder. kommer, i Herrens Navn, Israels Konge!” 14 Men Vandrer, medens I have Lyset, for at Mørke ikke skal Jesus fandt et ungt Æsel og satte sig derpaa, som der overfalde eder! Og den, som vandrer i Mørket, ved er skrevet: 15 „Frygt ikke, Zions Datter! se, din Konge ikke, hvor han gaar hen. 36 Medens I have Lyset, tror kommer, siddende paa en Asenindes Føl.” 16 Dette paa Lyset, for at I kunne blive Lysets Børn!” Dette forstode hans Disciple ikke først; men da Jesus var talte Jesus, og han gik bort og blev skjult for dem. herliggjort, da kom de i Hu, at dette var skrevet om 37 Men endskønt han havde gjort saa mange Tegn ham, og at de havde gjort dette for ham. 17 Skaren, for deres Øjne, troede de dog ikke paa ham, 38 som var med ham, vidnede nu, at han havde kaldt for at Profeten Esajas's Ord skulde opfyldes, som Lazarus frem fra Graven og oprejst ham fra de døde. han har sagt: „Herre! hvem troede det, han hørte 18 Det var ogsaa derfor, at Skaren gik ham i Møde, af os, og for hvem blev Herrrens Armaabnenbaret?” fordi de havde hørt, at han havde gjort dette Tegn. 19 39 Derfor kunde de ikke tro, fordi Esajas har atter Da sagde Farisærerne til hverandre: „I se, at I udrette sagt: 40 „Han har blindet deres Øjne og forhærdet ikke noget; se, Alverden gaar efter ham.” 20 Men der deres Hjerte, for at de ikke skulle se med Øjnene og var nogle Grækere af dem, som plejede at gaa op forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde for at tilbede paa Højtiden. 21 Disse gik nu til Filip, helbrede dem.” 41 Dette sagde Esajas, fordi han saa som var fra Bethsajda i Galilæa, og bade ham og hans Herlighed og talte om ham. 42 Alligevel var der sagde: „Herre! vi ønske at se Jesus.” 22 Filip kommer dog mange, endogsaa af Raadsherrerne, som troede og siger det til Andreas, Andreas og Filip komme og paa ham; men for Farisærernes Skyld bekendte de sige det til Jesus. 23 Men Jesus svarede dem og det ikke, for at de ikke skulle blive udelukkede af sagde: „Timen er kommen, til at Menneskesønnen Synagogen; 43 thi de elskede Menneskenes Ære skal herliggøres. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg mere end Guds Ære. 44 Men Jesus raabte og sagde:

„Den, som tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa „Vide I, hvad jeg har gjort ved eder? 13 I kalde mig ham, som sendte mig, 45 og den, som ser mig, ser Mester og Herre, og I tale ret, thi jeg er det. 14 Naar den, som sendte mig. 46 Jeg er kommen som et Lys da jeg, Herren og Mesteren, har toet eders Fødder, til Verden, for at hver den, som tror paa mig, ikke saa ere ogsaa I skyldige at to hverandres Fødder. 15 skal blive i Mørket. 47 Og om nogen hører mine Ord Thi jeg har givet eder et Eksempel, for at, ligesom jeg og ikke vogter paa dem, ham dømmer ikke jeg; thi gjorde ved eder, skulle ogsaa I gøre. 16 Sandelig, jeg er ikke kommen for at dømmme Verden, men for sandelig, siger jeg eder, en Tjener er ikke større end at frelse Verden. 48 Den, som foragter mig og ikke sin Herre, ikke heller et Sendebed større end den, modtager mine Ord, har den, som dømmer ham; det som har sendt ham. 17 Naar I vide dette, ere I salige, Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham paa den om I gøre det. 18 Jeg taler ikke om eder alle; jeg ved, yderste Dag. 49 Thi jeg har ikke talt af mig selv; men hvilke jeg har udvalgt; men Skriften maatte opfyldes: Faderen, som sendte mig, han har givet mig Befaling Den, som æder Brødet med mig, har opløftet sin Hæl om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. 50 Og imod mig. 19 Fra nu af siger jeg eder det, førend det jeg ved, at hans Befaling er evigt Liv. Altsaa, hvad jeg sker, for at I, naar det er sket, skulle tro, at det er taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig.”

(aiōnios g166)

13 Men før Paaskehøjtiden, da Jesus vidste, at hans Time var kommen, til at han skulde gaa bort fra denne Verden til Faderen, da, ligesom han havde elsket sine egne, som vare i Verden, saa elskede han dem indtil Enden. 2 Og medens der holdtes Aftensmaaltid, da Djævelen allerede havde indskudt i Judas's, Simons Søns, Iskariots Hjerte, at han skulde forraade ham; 3 da Jesus vidste, at Faderen havde givet ham alle Ting i Hænde, og at han var udgaet fra Gud og gik hen til Gud: 4 saa rejser han sig fra Maaltidet og lægger sine Klæder fra sig, og han tog et Linklæde og bandt det om sig. 5 Derefter hælder han Vand i Vadskefadet og begyndte at to Disciplenes Fødder og at tørre dem med Linklædet, som han var ombunden med. 6 Han kommer da til Simon Peter; og denne siger til ham: „Herre! tor du mine Fødder?” 7 Jesus svarede og sagde til ham: „Hvad jeg gør, ved du ikke nu, men du skal forstaa det siden efter.” 8 Peter siger til ham: „Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder.” Jesus svarede ham: „Dersom jeg ikke tor dig, har du ikke Lod sammen med mig.” (aiōn g165) 9 Simon Peter siger til ham: „Herre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet.” 10 Jesus siger til ham: „Den, som er tvættet, har ikke nødig at to andet end Fødderne, men er ren over det hele; og I ere rene, men ikke alle.” 11 Thi han kendte den, som forraadte ham; derfor sagde han: „I ere ikke alle rene.” 12 Da han nu havde toet deres Fødder og havde taget sine Klæder og atter sat sig til Bords, sagde han til dem:

skulle elske hverandre, at ligesom jeg elskede eder, men I kende den, thi den bliver hos eder og skal være skulle ogsaa I elske hverandre. 35 Derpaa skulle alle i eder. 18 Jeg vil ikke efterlade eder faderløse; jeg kende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes kommer til eder. 19 Endnu en lidet Stund, og Verden Kærlighed." 36 Simon Peter siger til ham: „Herre! ser mig ikke mere, men I se mig; thi jeg lever, og I hvor gaar du hen?" Jesus svarede ham: „Hvor jeg skulle leve. 20 Paa den Dag skulle I erkende, at jeg gaar hen, kan du ikke nu følge mig, men siden skal er i min Fader, og I i mig, og jeg i eder. 21 Den, som du følge mig." 37 Peter siger til ham: „Herre! hvorfor har mine Befalinger og holder dem, han er den, som kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit Liv til for elsker mig; men den, som elsker mig, skal elskes dig." 38 Jesus svarer: „Vil du sætte dit Liv til for mig? af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare Sandelig, sandelig, siger jeg dig, Hanen skal ikke mig for ham." 22 Judas (ikke Iskariot) siger til ham: gale, førend du har fornægtet mig tre Gange."

14 „Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud, og tror paa mig! 2 I min Faders Hus er der mange Boliger. Dersom det ikke var saa, havde jeg sagt eder det; thi jeg gaar bort for at berede eder Sted. 3 Og naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, der skulle ogsaa I være. 4 Og hvor jeg gaar hen, derhen vide I Vejen." 5 Thomas siger til ham: „Herre! vi vide ikke, hvor du gaar hen; og hvorledes kunne vi vide Vejen?" 6 Jesus siger til ham: „Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig. 7 Havde I kendt mig, da havde I ogsaa kendt min Fader; og fra nu af kende I ham og have set ham." 8 Filip siger til ham: „Herre! vis os Faderen, og det er os nok." 9 Jesus siger til ham: „Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du kender mig ikke, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvorledes kan du da sige: Vis os Faderen? 10 Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De Ord, som jeg siger til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør sine Gerninger. 11 Tror mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men ville I ikke, saa tror mig dog for selve Gerningernes Skyld! 12 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal ogsaa han gøre, og han skal gøre større Gerninger end disse; thi jeg gaar til Faderen, 13 og hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg gøre, for at Faderen maa herliggøres ved Sønnen. 14 Dersom I bede om noget i mit Navn, vil jeg gøre det. 15 Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger! 16 Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindelig, (aión g165) 17 den Sandhedens Aand, som Verden ikke kan modtagte, thi den ser den ikke og kender den ikke;

„Herre! hvor kommer det, at du vil aabenbare dig for os og ikke for Verden?" 23 Jesus svarede og sagde til ham: „Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham. 24 Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som sendte mig. 25 Dette har jeg talt til eder, medens jeg blev hos eder. 26 Men Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder. 27 Fred efterlader jeg eder, min Fred giver jeg eder; jeg giver eder ikke, som Verden giver. Eders Hjerte forfærdes ikke og forsage ikke! 28 I have hørt, at jeg sagde til eder: Jeg gaar bort og kommer til eder igen. Dersom I elskede mig, da glædede I eder over, at jeg gaar til Faderen; thi Faderen er større end jeg. 29 Og nu har jeg sagt eder det, før det sker, for at I skulle tro, naar det er sket. 30 Jeg skal herefter ikke tale meget med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og han har slet intet i mig; 31 men for at Verden skal kende, at jeg elsker Faderen og gør saaledes, som Faderen har befalet mig: saa staar nu op, lader os gaa herfra!"

15 „Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er Vingaardsmanden. 2 Hver Gren paa mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, som bærer Frugt, renser han, for at den skal bære mere Frugt. 3 I ere allerede rene paa Grund af det Ord, som jeg har talt til eder. 4 Bliver i mig, da bliver ogsaa jeg i eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bliver paa Vintræet, saaledes kunne I ikke heller, uden I blive i mig. 5 Jeg er Vintræt, I ere Grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet intet gøre. 6 Om nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Gren og visner; man sanker dem og

kaster dem i Ilden, og de brændes. 7 Dersom I blive i **16** „Dette har jeg talt til eder, for at I ikke mig, og mine Ord blive i eder, da beder, om hvad som skulle forarges. 2 De skulle udelukke eder af helst I ville, og det skal blive eder til Del. 8 Derved er Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den, min Fader herliggjort, at I bære megen Frugt, og I som slaar eder ihjel, skal mene, at han viser Gud en skulle blive mine Disciple. 9 Ligesom Faderen har Dyrkelse. 3 Og dette skulle de gøre, fordi de hverken elsket mig, saa har ogsaa jeg elsket eder; bliver i kende Faderen eller mig. 4 Men dette har jeg talt til min Kærlighed! 10 Dersom I holde mine Befalinger, eder, for at I, naar Timen kommer, skulle komme i skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt Hu, at jeg har sagt eder det; men dette sagde jeg min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. 11 eder ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos eder. 5 Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være Men nu gaar jeg hen til ham, som sendte mig, og i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen. 12 ingen af eder spørger mig: Hvor gaar du hen? 6 Men Dette er min Befaling, at I skulle elske hverandre, fordi jeg har talt dette til eder, har Bedrøvelsen opfyldt ligesom jeg har elsket eder. 13 Større Kærlighed har eders Hjerte. 7 Men jeg siger eder Sandheden: Det ingen end denne, at han sætter sit Liv til for sine er eder gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke Venner. 14 I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad bort, kommer Talsmanden ikke til eder; men gaar jeg jeg befaler eder. 15 Jeg kalder eder ikke længere bort, saa vil jeg sende ham til eder. 8 Og naar han Tjenere; thi Tjeneren ved ikke, hvad hans Herre gør; kommer, skal han overbevise Verden om Synd og men eder har jeg kaldt Venner; thi alt det, som jeg har om Retfærdighed og om Dom. 9 Om Synd, fordi de hørt af min Fader, har jeg kundgjort eder. 16 I have ikke tro paa mig; 10 men om Retfærdighed, fordi jeg ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat gaar til min Fader, og I se mig ikke længere; 11 men eder til, at I skulle gaa hen og bære Frugt, og eders om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. 12 Frugt skal blive ved, for at Faderen skal give eder, Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke hvad som helst I bede ham om i mit Navn. 17 Dette bære det nu. 13 Men naar han, Sandhedens Aand, befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre. 18 Naar kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst før end eder. 19 Vare I af Verden, da vilde Verden han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal elske sit eget; men fordi I ikke ere af Verden, men han forkynde eder. 14 Han skal herliggøre mig; thi jeg har valgt eder ud af Verden, derfor hader Verden han skal tage af mit og forkynde eder. 15 Alt, hvad eder. 20 Kommer det Ord i Hu, som jeg har sagt Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal eder: En Tjener er ikke større end sin Herre. Have de tage af mit og forkynde eder. 16 Om en liden Stund forfulgt mig, ville de ogsaa forfølge eder; have de skulle I ikke se mig længer, og efter om en liden hold mit Ord, ville de ogsaa holde eders. 21 Men alt Stund skulle I se mig.“ 17 Da sagde nogle af hans dette ville de gøre imod eder for mit Navns Skyld, Disciple til hverandre: „Hvad er dette, som han siger fordi de ikke kende den, som sendte mig. 22 Dersom os: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og efter jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de om en liden Stund skulle I se mig, og: Jeg gaar hen ikke Synd; men nu have de ingen Undskyldning for til Faderen?“ 18 De sagde altsaa: „Hvad er dette, han deres Synd. 23 Den, som hader mig, hader ogsaa min siger: Om en liden Stund? Vi forstaa ikke, hvad han Fader. 24 Havde jeg ikke gjort de Gerninger iblandt taler.“ 19 Jesus vidste, at de vilde spørge ham, og dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke Synd; han sagde til dem: „I spørge hverandre om dette, at men nu have de set dem og dog havet baade mig og jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og min Fader. 25 Dog, det Ord, som er skrevet i deres etter om en liden Stund skulle I se mig. 20 Sandelig, Lov, maa opfyldes: De hadede mig uforskyldt. 26 sandelig, siger jeg eder, I skulle græde og jamre, Men naar Talsmanden kommer, som jeg skal sende men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, eder fra Faderen, Sandhedens Aand, som udgaar fra men eders Bedrøvelse skal blive til Glæde. 21 Naar Faderen, da skal han vidne om mig. 27 Men ogsaa I Kvinden føder, har hun Bedrøvelse, fordi hendes Time skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen.“ er kommen; men naar hun har født Barnet, kommer

hun ikke mere sin Trængsel i Hu af Glæde over, at et du har udsendt mig. **9** Jeg beder for dem; jeg beder Menneske er født til Verden. **22** Ogsaa I have da vel ikke for Verden, men for dem, som du har givet mig; nu Bedrøvelse, men jeg skal se eder igen, og eders thi de ere dine. **10** Og alt mit er dit, og dit er mit; Hjerte skal glædes, og ingen tager eders Glæde fra og jeg er herliggjort i dem. **11** Og jeg er ikke mere eder. **23** Og paa den Dag skulle I ikke spørge mig i Verden, men disse ere i Verden, og jeg kommer om noget. Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvad til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilket som helst I bede Faderen om, skal han give eder i du har givet mig, for at de maa være eet ligesom mit Navn. **24** Hidindtil have I ikke bedet om noget i vi. **12** Da jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit mit Navn; beder, og I skulle faa, for at eders Glæde Navn, hvilket du har givet mig, og jeg vogtede dem, maa blive fuldkommen. **25** Dette har jeg talt til eder i og ingen af dem blev fortapt, uden Fortabelsens Søn, Lignelser; der kommer en Time, da jeg ikke mere skal for at Skriften skulde opfyldes. **13** Men nu kommer tale til eder i Lignelser, men frit ud forkynede eder om jeg til dig, og dette taler jeg i Verden, for at de maa Faderen. **26** Paa den Dag skulle I bede i mit Navn, og have min Glæde fuldkommet i sig. **14** Jeg har givet jeg siger ikke til eder, at jeg vil bede Faderen for eder; dem dit Ord; og Verden har hadet dem, fordi de ikke **27** thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket ere af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. **15** Jeg mig og troet, at jeg er udgaaet fra Gud. **28** Jeg udgik beder ikke om, at du vil tage dem ud af Verden, men fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader at du vil bevare dem fra det onde. **16** De ere ikke af Verden igen og gaar til Faderen.” **29** Hans Disciple Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. **17** Hellige dem sige til ham: „Se, nu taler du frit ud og siger ingen i Sandheden; dit Ord er Sandhed. **18** Ligesom du har Lignelse. **30** Nu vide vi, at du ved alle Ting og ikke udsendt mig til Verden, saa har ogsaa jeg udsendt har nødig, at nogen spørger dig; desaarsag tro vi, at dem til Verden. **19** Og jeg helliger mig selv for dem, du er udgaaet fra Gud.” **31** Jesus svarede dem: „Nu for at ogsaa de skulle være helligede i Sandheden. tro !! **32** Se, den Time kommer, og den er kommen, **20** Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa da I skulle adspredes hver til sit og lade mig alene; for dem, som ved deres Ord tro paa mig, **21** at de dog, jeg er ikke alene, thi Faderen er med mig. **33** maa alle være eet; ligesom du, Fader! i mig, og jeg i Dette har jeg talt til eder, for at I skulle have Fred i dig, at ogsaa de skulle være eet i os, for at Verden mig. I Verden have I Trængsel; men værer frimodige, maa tro, at du har udsendt mig. **22** Og den Herlighed, jeg har overvundet Verden.”

17 Dette talte Jesus; og han opløftede sine Øjne til Himmel og sagde: „Fader! Timen er kommen; herliggør din Søn, for at Sønnen maa herliggøre dig, **2** ligesom du har givet ham Magt over alt Kød, for at han skal give alle dem, som du har givet ham, evigt Liv. (aiōnios g166) **3** Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus. (aiōnios g166) **4** Jeg har herliggjort dig paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har givet mig at gøre. **5** Og Fader! herliggør du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var. **6** Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, som du har givet mig ud af Verden; de vare dine, og du gav mig dem, og de have holdt dit Ord. **7** Nu vide de, at alt det, som du har givet mig, er fra dig. **8** Thi de Ord, som du har givet mig, har jeg givet dem; og de have modtaget dem og erkendt i Sandhed, at jeg udgik fra dig, og de have troet, at

som du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skulle være eet, ligesom vi ere eet, **23** jeg i dem og du i mig, for at de maa være fuldkommede til eet, for at Verden maa erkende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. **24** Fader! jeg vil, at, hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du har givet mig, være hos mig, for at de maa skue min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før Verdens Grundlæggelse. **25** Retfærdige Fader! — og Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og disse have kendt, at du har udsendt mig. **26** Og jeg har kundgjort dem dit Navn og vil kundgøre dem det, for at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem.”

18 Da Jesus havde sagt dette, gik han ud med sine Disciple over Kedrons Bæk, hvor der var en Have, i hvilken han gik ind med sine Disciple. **2** Men ogsaa Judas, som forraadte ham, kendte Stedet; thi Jesus samlesedes ofte der med sine Disciple.

3 Saa tager Judas Vagtafdelingen og Svende fra sagde: „Svarer du Ypperstepræsten saaledes?” 23 Ypperstepræsterne og Farisærerne og kommer derhen Jesus svarede ham: „Har jeg talt ilde, da bevis, at det med Fakler og Lamper og Vaaben. 4 Da nu Jesus er ondt; men har jeg talt ret, hvorfor slaar du mig da?” vidste alt, hvad der skulde komme over ham, gik han 24 Annas sendte ham nu bunden til Ypperstepræsten frem og sagde til dem: „Hvem lede I efter?” 5 De Kajfas. 25 Men Simon Peter stod og varmede sig. Da svarede ham: „Jesus af Nazareth.” Jesus siger til sagde de til ham: „Er ogsaa du af hans Disciple?” dem: „Det er mig.” Men ogsaa Judas, som forraadte Han nægtede det og sagde: „Nej, jeg er ikke.” 26 En ham, stod hos dem. 6 Som han da sagde til dem: af Ypperstepræstens Tjenere, som var en Frænde af „Det er mig,” vege de tilbage og faldt til Jorden. 7 ham, hvis Øre Peter havde afhugget, siger: „Saa jeg Han spurgte dem nu atter: „Hvem lede I efter?” Men dig ikke i Haven med ham?” 27 Da nægtede Peter det de sagde: „Jesus af Nazareth.” 8 Jesus svarede: atter, og straks galede Hanen. 28 De føre nu Jesus fra „Jeg har sagt eder, at det er mig; dersom I da lede Kajfas til Landshøvdingens Borg; men det var aarle. efter mig, saa lader disse gaa!” 9 for at det Ord Og de gik ikke ind i Borgen, for at de ikke skulde opfyldes, som han havde sagt: „Jeg mistede besmittes, men kunde spise Paaskes. 29 Pilatus gik ingen af dem, som du har givet mig.” 10 Simon da ud til dem, og han siger: „Hvad Klagemaal føre Peter, som havde et Sværd, drog det nu og slog I mod dette Menneske?” 30 De svarede og sagde Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans højre til ham: „Var han ikke en Ugerningsmand, da havde Øre. Men Tjeneren hed Malkus. 11 Da sagde Jesus vi ikke overgivet ham til dig.” 31 Da sagde Pilatus til Peter: „Stik dit Sværd i Skeden! Skal jeg ikke til dem: „Tager I ham og dømmer ham efter eders drikke den Kalk, som min Fader har givet mig?” 12 Lov!” Da sagde Jøderne til ham: „Det er os ikke Vagtafdelingen og Krigsøversten og Jødernes Svende tilladt at aflatte nogen;” 32 for at Jesu Ord skulde grebe da Jesus og bandt ham. 13 Og de førte ham opfyldes, det, som han sagde, da han gav til Kende, først til Annas; thi han var Svigerfader til Kajfas, hvilken Død han skulde dø. 33 Da gik Pilatus igen som var Ypperstepræst i det Aar. 14 Men det var ind i Borgen og kaldte paa Jesus og sagde til ham: Kajfas, som havde givet Jøderne det Raad, at det „Er du Jødernes Konge?” 34 Jesus svarede: „Siger var gavnligt, at eet Menneske døde for Folket. 15 du dette af dig selv, eller have andre sagt dig det Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesus, om mig?” 35 Pilatus svarede: „Mon jeg er en Jøde? og den Discipel var kendt med Ypperstepræsten, og dit Folk og Ypperstepræsterne have overgivet dig han gik ind med Jesus i Ypperstepræstens Gaard. til mig; hvad har du gjort?” 36 Jesus svarede: „Mit 16 Men Peter stod udenfor ved Døren. Da gik den Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne anden Discipel, som var kendt med Ypperstepræsten, Verden, havde mine Tjenere stridt for, at jeg ikke var ud og sagde det til Dørvogtersken og førte Peter blevne overgiven til Jøderne; men nu er mit Rige ikke ind. 17 Pigen, som var Dørvogterske, siger da til deraf.” 37 Da sagde Pilatus til ham: „Du er altsaa dog Peter: „Er ogsaa du af dette Menneskes Disciple?” en Konge?” Jesus svarede: „Du siger det, jeg er en Han siger: „Nej, jeg er ikke.” 18 Men Tjenerne og Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, Svendene stode og havde gjort en Kulild (thi det var at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af koldt) og varmede sig; men ogsaa Peter stod hos Sandheden, hører min Røst.” 38 Pilatus siger til ham: dem og varmede sig. 19 Ypperstepræsten spurgte nu „Hvad er Sandhed?” Og da han havde sagt dette, gik Jesus om hans Disciple og om hans Lære. 20 Jesus han igen ud til Jøderne, og han siger til dem: „Jeg svarede ham: „Jeg har talt frit ud til Verden; jeg har finder ingen Skyld hos ham. 39 Men I have den Skik, altid lært i Synagoger og i Helligdommen, der, hvor at jeg løslader eder en om Paasken; ville I da, at jeg alle Jøderne komme sammen, og i Løndom har jeg skal løslade eder Jødernes Konge?” 40 Da raabte de intet talt. 21 Hvorfor spørger du mig? Spørg dem, som alle igen og sagde: „Ikke ham, men Barabbas;” og have hørt, hvad jeg talte til dem; se, de vide, hvad jeg Barabbas var en Røver.
har sagt.” 22 Men som han sagde dette, gav en af Svendene, som stod hos, Jesus et Slag i Ansigtet og 19 Nu tog da Pilatus Jesus og lod ham hudstryge. 2 Og Stridsmændene flettede en Krone af

Torne og satte den paa hans Hoved og kastede Ypperstepræster til Pilatus: „Skriv ikke: Jødernes en Purpurkappe om ham, og de gik hen til ham og Konge, men: Han sagde: Jeg er Jødernes Konge.” 22 sagde: 3 „Hil være dig, du Jødernes Konge!” og de Pilatus svarede: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg.” 23 sloge ham i Ansigtet. 4 Og Pilatus gik efter ud, og Da nu Stridsmændene havde korsfæstet Jesus, toge han siger til dem: „Se, jeg fører ham ud til eder, for at de hans Klæder og gjorde fire Dele, een Del for hver I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham.” 5 Da Stridsmand, og ligeledes Kjortelen; men Kjortelen var gik Jesus ud med Tornekronen og Purpurkappen paa. usyet, vævet fra øverst helt igennem. 24 Da sagde de Og han siger til dem: „Se, hvilket Menneske!” 6 Da nu til hverandre: „Lader os ikke sønderskære den, men Ypperstepræsterne og Svendene saa ham, raabte de kaste Lod om den, hvis den skal være;” for at Skriften og sagde: „Korsfæst! korsfæst!” Pilatus siger til dem: skulde opfyldes, som siger: „De delte mine Klæder „Tager I ham og korsfæster ham; thi jeg finder ikke imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon.” Dette Skyld hos ham.” 7 Jøderne svarede ham: „Vi have en gjorde da Stridsmændene. 25 Men ved Jesu Kors stod Lov, og efter denne Lov er han skyldig at dø, fordi hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Klopas's han har gjort sig selv til Guds Søn.” 8 Da Pilatus nu Hustru, og Maria Magdalene. 26 Da Jesus nu saa hørte dette Ord, blev han endnu mere bange. 9 Og sin Moder og den Discipel, han elskede, staa hos, han gik ind igen i Borgen og siger til Jesus: „Hvorfra siger han til sin Moder: „Kvinde! se, det er din Søn.” er du?” Men Jesus gav ham intet Svar. 10 Pilatus Derefter siger han til Discipelen: „Se, det er din siger da til ham: „Taler du ikke til mig? Ved du ikke, at Moder.” Og fra den Time tog Discipelen hende hjem jeg har Magt til at løslade dig, og at jeg har Magt til at sit. 28 Derefter, da Jesus vidste, at alting nu var korsfæste dig?” 11 Jesus svarede: „Du havde aldeles fuldbragt, for at Skriften skulde opfyldes, siger han: ingen Magt over mig, dersom den ikke var given dig „Jeg tørster.” 29 Der stod et Kar fuldt af Eddike; de ovenfra; derfor har den, som overgav mig til dig, større satte da en Swamp fuld af Eddike paa en Isopstængel Synd.” 12 Derefter forsøgte Pilatus at løslade ham. og holdt den til hans Mund. 30 Da nu Jesus havde Men Jøderne raabte og sagde: „Dersom du løslader taget Eddiken, sagde han: „Det er fuldbragt;” og han denne, er du ikke Kejserens Ven. Hver den, som bøjede Hovedet og opgav Aanden. 31 Da det nu var gør sig selv til Konge, sætter sig op imod Kejseren.” Beredelsesdag, bade Jøderne Pilatus om, at Benene 13 Da Pilatus hørte disse Ord, førte han Jesus ud maatte blive knuste og Legemerne nedtagne, for at de og satte sig paa Dommersædet, paa det Sted, som ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over; thi denne kaldes Stenlagt, men paa Hebraisk Gabbatha; 14 men Sabbatsdag var stor. 32 Da kom Stridsmændene og det var Beredelsens Dag i Paasken, ved den sjette knuste Benene paa den første og paa den anden, Time. Og han siger til Jøderne: „Se, eders Konge!” som vare korsfæstede med ham. 33 Men da de kom 15 De raabte nu: „Bort, bort med ham! korsfæst til Jesus og saa, at han allerede var død, knuste ham!” Pilatus siger til dem: „Skal jeg korsfæste eders de ikke hans Ben. 34 Men en af Stridsmændene Konge?” Ypperstepræsterne svarede: „Vi have ingen stak ham i Siden med et Spyd, og straks flød der Konge uden Kejseren.” 16 Saa overgav han ham Blod og Vand ud. 35 Og den, der har set det, har da til dem til at korsfæstes. De toge nu Jesus; 17 vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt, og han ved, og han bar selv sit Kors og gik ud til det saakaldte at han siger sandt, for at ogsaa I skulle tro. 36 Thi „Hovedskalsted”, som hedder paa Hebraisk Golgatha, disse Ting skete, for at Skriften skulde opfyldes: „Intet 18 hvor de korsfæstede ham og to andre med ham, Ben skal sønderbrydes derpaa.” 37 Og atter et andet en paa hver Side, men Jesus midt imellem. 19 Men Skriftord siger: „De skulle se hen til ham, hvem de Pilatus havde ogsaa skrevet en Overskrift og sat den have gennemstunget.” 38 Men Josef fra Arimathæa, paa Korset. Men der var skrevet: „Jesus af Nazareth, som var en Jesu Discipel, dog lønligt, af Frygt for Jødernes Konge.” 20 Denne Overskrift læste da Jøderne, bad derefter Pilatus om, at han maatte tage mange af Jøderne; thi det Sted, hvor Jesus blev Jesu Legeme, og Pilatus tillod det. Da kom han og korsfæstet, var nær ved Staden; og den var skrevet tog Jesu Legeme. 39 Men ogsaa Nikodemus, som paa Hebraisk, Latin og Græsk. 21 Da sagde Jødernes første Gang var kommen til Jesus om Natten, kom

og bragte en Blanding af Myrra og Aloe, omrent Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og hundrede Pund. 40 De toge da Jesu Legeme og eders Fader og til min Gud og eders Gud." 18 Maria bandt det i Linklæder med de vellugtende Urter, som Magdalene kommer og forkynner Disciplene: „Jeg har Jødernes Skik er at fly Lig til Jorde. 41 Men der var set Herren," og at han havde sagt hende dette. 19 Da paa det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Have, det nu var Aften paa den samme Dag, den første Dag og i Haven en ny Grav, hvori endnu aldrig nogen i Ugen, og Dørene der, hvor Disciplene opholdt sig, var lagt. 42 Der lagde de da Jesus, for Jødernes Beredelsesdags Skyld, efterdi Graven var nær.

20 Men paa den første Dag i Ugen kommer Maria

Magdalene aarle, medens det endnu er mørkt, til Graven og ser Stenen borttagen fra Graven. 2 Da løber hun og kommer til Simon Peter og til den anden Discipel, ham, hvem Jesus elskede, og siger til dem: „De have borttaget Herren af Graven, og vi vide ikke, hvor de have lagt ham." 3 Da gik Peter og den anden Discipel ud, og de kom til Graven. 4 Men de to løb sammen, og den anden Discipel løb foran, hurtigere end Peter, og kom først til Graven. 5 Og da han kiggede ind, ser han Linklæderne ligge der, men gik dog ikke ind. 6 Da kommer Simon Peter, som fulgte ham, og han gik ind i Graven og saa Linklæderne ligge der 7 og Tørklædet, som han havde haft paa sit Hoved, ikke liggende ved Linklæderne, men sammenrullet paa et Sted for sig selv. 8 Nu gik da ogsaa den anden Discipel, som var kommen først til Graven, ind, og han saa og troede. 9 Thi de forstode endnu ikke Skriften, at han skulde opstaa fra de døde. 10 Da gik Disciplene atter bort til deres Hjem. 11 Men Maria stod udenfor ved Graven og græd. Som hun nu græd, kiggede hun ind i Graven, 12 og hun ser to Engle sidde i hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne, hvor Jesu Legeme havde ligget. 13 Og de sige til hende: „Kvinde! hvorfor græder du?" Hun siger til dem: „Fordi de have taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de have lagt ham." 14 Da hun havde sagt dette, vendte hun sig om, og hun ser Jesus staa der, og hun vidste ikke, at det var Jesus. 15 Jesus siger til hende: „Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?" Hun mente, det var Havemanden, og siger til ham: „Herre! dersom du har baaret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham." 16 Jesus siger til hende: „Maria!" Hun vender sig om og siger til ham paa Hebraisk: „Rabbuni!" hvilket betyder Mester. 17 Jesus siger til hende: „Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine

vare lukkede af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem: „Fred være med eder!" 20 Og som han sagde dette, viste han dem sine Hænder og sin Side. Saa blev Disciplene glade, da de saa Herren. 21 Jesus sagde da atter til dem: „Fred være med eder! Ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender ogsaa jeg eder." 22 Og da han havde sagt dette, aandede han paa dem, og han siger til dem: „Modtager den Helligaand! 23 Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem I nægte Forladelse, dem er den nægtet." 24 Men Thomas, hvilket betyder Tvilling, en af de tolv, var ikke hos dem, da Jesus kom. 25 De andre Disciple sagde da til ham: „Vi have set Herren." Men han sagde til dem: „Uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Finger i Naglegabet og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro." 26 Og otte Dage efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas med dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Fred være med eder!" 27 Derefter siger han til Thomas: „Ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende!" 28 Thomas svarede og sagde til ham: „Min Herre og min Gud!" 29 Jesus siger til ham: „Fordi du har set mig, har du troet; salige ere de, som ikke have set og dog troet." — 30 Desuden gjorde Jesus mange andre Tegn for sine Disciples Aasyn, som ikke ere skrevne i denne Bog. 31 Men dette er skrevet, for at I skulle tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, naar I tro, skulle have Livet i hans Navn.

21 Sidenaabenhærende Jesus sig atter for Disciplene ved Tiberias-Søen; men hanaabenhærende sig saaledes. 2 Simon Peter og Thomas, hvilket betyder Tvilling, og Nathanael fra Kana i Galilæa og Zebedæus's Sønner og to andre af hans Disciple vare sammen. 3 Simon Peter siger til dem: „Jeggaard ud at fiske." De sige til ham: „Ogsaa vi gaa med dig." De gik ud og gik om Bord i Skibet, og den Nat fangede de intet. 4 Men da det nu blev Morgen, stod Jesus

ved Søbredden; dog vidste Disciplene ikke, at det 20 Peter vendte sig og saa den Discipel følge, som var Jesus. 5 Jesus siger da til dem: „Børnlille! have I Jesus elskede, og som ogsaa laa op til hans Bryst noget at spise?” De svarede ham: „Nej.” 6 Men han ved Nadveren og sagde: „Herre! hvem er den, som sagde til dem: „Kaster Garnet ud paa højre Side af forraader dig?” 21 Da nu Peter saa ham, siger han til Skibet, saa skulle I finde.” Da kastede de det ud, og Jesus: „Herre! men hvorledes skal det gaa denne?” de formaaede ikke mere at drage det for Fiskenes 22 Jesus siger til ham: „Dersom jeg vil, at han skal Mængde. 7 Den Discipel, som Jesus elskede, siger blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det dig? da til Peter: „Det er Herren.” Da Simon Peter nu Følg du mig!” 23 Saa kom da dette Ord ud iblandt hørte, at det var Herren, bandt han sin Fiskerkjortel Brødrene: „Denne Discipel dør ikke;” og Jesus havde om sig (thi han var nøgen), og kastede sig i Søen. 8 dog ikke sagt til ham, at han ikke skulde dø, men: Men de andre Disciple kom med Skibet, thi de vare „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, ikke langt fra Land, kun omrent to Hundrede Alen, hvad vedkommer det dig?” 24 Dette er den Discipel, og de slæbte efter sig Garnet med Fiskene. 9 Da som vidner om disse Ting og har skrevet dette; og de nu kom i Land, se de der en Kulild og Fisk ligge vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt. 25 Men der er derpaa og Brød. 10 Jesus siger til dem: „Bringer hid ogsaa mange andre Ting, som Jesus har gjort, og af de Fisk, som I nu fangede.” 11 Simon Peter steg dersom de skulde skrives enkeltvis, mener jeg, at op og trak Garnet paa Land, fuldt af store Fisk, et ikke hele Verden kunde rumme de Bøger, som da Hundrede og tre og halvtredsindstyve, og skønt de blev skrevne.

vare saa mange, sørderreves Garnet ikke. 12 Jesus siger til dem: „Kommer og holder Maaltid!” Men ingen af Disciplene vovede at spørge ham: „Hvem er du?” thi de vidste, at det var Herren. 13 Jesus kommer og tager Brødet og giver dem det, ligeledes ogsaa Fiskene. 14 Dette var allerede den tredje Gang, at Jesus aabenbarede sig for sine Disciple, efter at han var oprejst fra de døde. 15 Da de nu havde holdt Maaltid, siger Jesus til Simon Peter: „Simon, Johannes's Søn, elsker du mig mere end disse?” Han siger til ham: „Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.” Han siger til ham: „Vogt mine Lam!” 16 Han siger atter anden Gang til ham: „Simon, Johannes's Søn, elsker du mig?” Han siger til ham: „Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.” Han siger til ham: „Vær Hyrde for mine Faar!” 17 Han siger tredje Gang til ham: „Simon, Johannes's Søn, har du mig kær?” Peter blev bedrøvet, fordi han tredje Gang sagde til ham: „Har du mig kær?” Og han sagde til ham: „Herre! du kender alle Ting, du ved, at jeg har dig kær.” Jesus siger til ham: „Vogt mine Faar! 18 Sandelig, sandelig, siger jeg dig, da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du vilde; men naar du bliver gammel, skal du udrække dine Hænder, og en anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.” 19 Men dette sagde han for at betegne, med hvilken Død han skulde herliggøre Gud. Og da han havde sagt dette, siger han til ham: „Følg mig!”

Apostelenes gerninger

1 Den første Bog skrev jeg, o Theofilus! om alt det, som Jesus begyndte baade at gøre og lære, 2 indtil den Dag, da han blev optagen, efter at han havde givet Apostlene, som han havde udvalgt, Befaling ved den Helligaand; 3 for hvem han ogsaa, efter at han havde lidt, fremstillede sig levende ved mange Beviser, idet han viste sig for dem i fyrretyve Dage og talte om de Ting, der høre til Guds Rige. 4 Og medens han var sammen med dem, bød han dem, faa hans Tilsynsgerning.

5 Thi Johannes døbte med Vand; men I skulle døbes med den Helligaand om ikke mange Dage.” 6 Som de nu vare forsamlede, Opstandelse.” 7 Men han sagde: „Herre! opretter du paa sin egen Maade, som I have set ham fare til Himmelten? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelten, skal komme igen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelten.” 8 Da vendte de tilbage til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes Oliebjerget og er nær ved Jerusalem, en Sabbatsvej derfra. 9 Og da de kom derind, gik de op paa den Sal, hvor de plejede at opholde sig, Peter og Johannes og Jakob og Andreas, Filip og Thomas, Bartholomæus og Matthæus, Jakob Alfæus's Søn og Simon Zelotes, og Judas, Jakobs Søn. 10 Alle disse var endrægtigt vedholdende i Børnnen tillige med nogle Kvinder og Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre. 11 Og i disse Dage stod Peter op midt iblandt Brødrerne og sagde, (og der var en Skare samlet paa omrent hundrede og tyve Personer): 12 „I

Mænd, Brødre! det Skriftens Ord burde opfyldes, som den Helligaand forud havde talt ved Davids Mund om Judas, der blev Vejleder for dem, som grebe Jesus; 13 thi han var regnet iblandt os og havde faaet Ager for sin Uretfærdigheds Løn, og han styrtede ned og brast itu, og alle hans Indvolde væltede ud, 14 hvilket ogsaa er blevet vitterligt for alle dem, som bo i Jerusalem, saa at den Ager kaldes paa deres eget Maal Hakeldama, det er Blodager. 15 Thi der er skrevet i Psalmernes Bog: „Hans Bolig blive øde, og der være ingen, som bor i den,” og: „Lad en anden Mænd, som vare sammen med os i hele den Tid, oppebie Faderens Forjættelse, „hvorom,” sagde han, da den Herre Jesus gik ind og gik ud hos os, 16 „I have hørt af mig. 17 Thi Johannes døbte med lige fra Johannes's Daab indtil den Dag, da han blev Vand; men I skulle døbes med den Helligaand om optagen fra os, blive Vidne sammen med os om hans ikke mange Dage.” 18 Som de nu vare forsamlede, Opstandelse.” 19 Og de fremstillede to, Josef, som spurgte de ham og sagde: „Herre! opretter du paa kaldtes Barsabbas med Tilhavn Justus, og Matthias. denne Tid Riget igen for Israel?” 20 Men han sagde 21 Og de bade og sagde: „Du Herre! som kender alles til dem: „Det tilkommer ikke eder at kende Tider Hjerter, vis os den ene, som du har udvalgt af disse eller Timer, hvilke Faderen har fastsat i sin egen Plads, som Judas forlod for at gaa hen til sit eget Magt. 22 Men I skulle faa Kraft, naar den Helligaand kommer over eder; og I skulle være mine Vidner Sted.” 23 Og de kastede Lod imellem dem, og Loddet baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og faldt paa Matthias, og han blev regnet sammen med indtil Jordens Ende.” 24 Og da han havde sagt dette, de elleve Apostle.

blev han optagen, medens de saa derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øjne. 25 Og som de stirrede op imod Himmelten, medens han for bort, se, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, 26 og de sagde: „I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se op imod Himmelten? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelten, skal komme igen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelten.” 27 Da vendte de tilbage til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes Oliebjerget og er nær ved Jerusalem, en Sabbatsvej derfra. 28 Og da de kom derind, gik de op paa den Sal, hvor de plejede at opholde sig, Peter og Johannes og Jakob og Andreas, Filip og Thomas, Bartholomæus og Matthæus, Jakob Alfæus's Søn og Simon Zelotes, og Judas, Jakobs Søn. 29 Alle disse var endrægtigt vedholdende i Børnnen tillige med nogle Kvinder og Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre. 30 Og i disse Dage stod Peter op midt iblandt Brødrerne og sagde, (og der var en Skare samlet paa omrent hundrede og tyve Personer): 31 „I

Mænd, Brødre! det Skriftens Ord burde opfyldes, som den Helligaand forud havde talt ved Davids Mund om Judas, der blev Vejleder for dem, som grebe Jesus; 32 thi han var regnet iblandt os og havde faaet Ager for sin Uretfærdigheds Løn, og han styrtede ned og brast itu, og alle hans Indvolde væltede ud, 33 hvilket ogsaa er blevet vitterligt for alle dem, som bo i Jerusalem, saa at den Ager kaldes paa deres eget Maal Hakeldama, det er Blodager. 34 Thi der er skrevet i Psalmernes Bog: „Hans Bolig blive øde, og der være ingen, som bor i den,” og: „Lad en anden Mænd, som vare sammen med os i hele den Tid, oppebie Faderens Forjættelse, „hvorom,” sagde han, da den Herre Jesus gik ind og gik ud hos os, 35 „I have hørt af mig. 36 Thi Johannes døbte med lige fra Johannes's Daab indtil den Dag, da han blev Vand; men I skulle døbes med den Helligaand om optagen fra os, blive Vidne sammen med os om hans ikke mange Dage.” 37 Som de nu vare forsamlede, Opstandelse.” 38 Og de fremstillede to, Josef, som spurgte de ham og sagde: „Herre! opretter du paa kaldtes Barsabbas med Tilhavn Justus, og Matthias. denne Tid Riget igen for Israel?” 39 Men han sagde 40 Og de bade og sagde: „Du Herre! som kender alles til dem: „Det tilkommer ikke eder at kende Tider Hjerter, vis os den ene, som du har udvalgt af disse eller Timer, hvilke Faderen har fastsat i sin egen Plads, som Judas forlod for at gaa hen til sit eget Magt. 41 Men I skulle faa Kraft, naar den Helligaand kommer over eder; og I skulle være mine Vidner Sted.” 42 Og de kastede Lod imellem dem, og Loddet baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og faldt paa Matthias, og han blev regnet sammen med indtil Jordens Ende.” 43 Og da han havde sagt dette, de elleve Apostle.

2 Og da Pinsefestens Dag kom, vare de alle endrægtigt forsamlede. 2 Og der kom pludseligt fra Himmelten en Lyd som af et fremfarende vældigt Vejr og fyldte hele Huset, hvor de sade. 3 Og der viste sig for dem Tunger som af lld, der fordele sig og satte sig paa hver enkelt af dem. 4 Og de blev alle fyldte med den Helligaand, og de begyndte at tale i andre Tungemaal, efter hvad Aanden gav dem at udsige. 5 Men der var Jøder, bosiddende i Jerusalem, gudfrugtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelten. 6 Da denne Lyd kom, strømmede Mængden sammen og blev forvirret; thi hver enkelt hørte dem tale paa hans eget Maal. 7 Og de forbavsesedes alle og undrede sig og sagde: „Se, ere ikke alle disse, som tale, Galilæere? 8 Hvor kunne vi da høre dem tale, hver paa vort eget Maal, hvori vi ere født, 9 Parthere og Medere og Elamiter, og vi, som høre hjemme i Mesopotamien, Judæa og Kappadokien, Pontus og Asien, 10 i Frygien og Pamfylie, Ægypten og Libyens Egne ved Kyrene, og vi her boende Romere, 11 Jøder

og Proselyter, Kretere og Arabere, vi høre dem tale om Guds store Gerninger i vore Tungemaal?" 12 Og de forbavsesed alle og vare tvivlaadige og sagde den ene til den anden: „Hvad kan dette være?" 13 Men andre sagde spottende: „De ere fulde af sød Vin." 14 Da stod Peter frem med de elleve og opløftede sin Røst og talte til dem: „I jødiske Mænd og alle I, som bo i Jerusalem! dette være eder vitterligt, og 17 „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde 18 Ja, endog over mine Trælle Apostle: „I Mænd, Brødrel! hvad skulle vi gøre?" 38 og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde Men Peter sagde til dem: „Omvender eder, og hver af min Aand, og de skulle profetere. 19 Og jeg vil af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders lade ske Undere paa Himmelens oven til og Tegn paa Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Jorden nedentil, Blod og lld og rygende Damp. 20 Gave. 39 Thi for eder er Forjættelsen og for eders Solen skal forvandles til Mørke og Maanen til Blod, Børn og for alle dem, som ere langt borte, saa mange førend Herrrens store og herlige Dag kommer. 21 Og som Herren vor Gud vil tilkalde." 40 Ogsaa med det skal ske, enhver, som paakalder Herrrens Navn, mange andre Ord vidnede han for dem og formanede skal frelses." — 22 I israelitiske Mænd! hører disse dem, idet han sagde: „Lader eder frelse fra denne Ord: Jesus af Nazareth, en Mand, som fra Gud var vanartede Slægt!" 41 De, som nu toge imod hans Ord, godtgjort for eder ved kraftige Gerninger og Undere blevе døbte; og der føjedes samme Dag omrent tre og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt Tusinde Sjæle til. 42 Og de holdt fast ved Apostlenes eder, som I jo selv vide, 23 ham, som efter Guds Lære og Samfundet, Brødets Brydelse og Bønnerne. bestemte Raadslutning og Forudviden var bleven 43 Men der kom Frygt over enhver Sjæl, og der skete forraadt, ham have I ved lovløses Haand korsfæstet mange Undere og Tegn ved Apostlene. 44 Og alle de og ihjelslaaet. 24 Men Gud oprejste ham, idet han troende holdt sig sammen og havde alle Ting fælles. gjorde Ende paa Dødens Veer, eftersom det ikke 45 Og de solgte deres Ejendom og Gods og delte det var muligt, at han kunde fastholdes af den. 25 Thi ud iblandt alle, efter hvad enhver havde Trang til. 46 David siger med Henblik paa ham: „Jeg havde altid Herren for mine Øjne; thi han er ved min højre Haand, i Helligdommen og brød Brødet hjemme, fik de deres for at jeg ikke skal rokkes. 26 Derfor glædede mit Hjerte sig, og min Tunge jublede, ja, ogsaa mit Kød skal bo i Haab; 27 thi du skal ikke lade min Sjæl tilbage i Dødsriget, ikke heller tilstede din hellige at se Forraadnelse. (Hadēs g86) 28 Du har kundgjort mig Livets Veje; du skal fylde mig med Glæde for dit Aasyn." 29 I Mænd, Brødrel! Jeg kan sige med Frimodighed til eder om Patriarken David, at han er baade død og begraven, og hans Grav er hos os indtil denne Dag. 30 Da han nu var en Profet og vidste, at Gud med Ed havde tilsvoret ham, at af hans Lænds

Frugt skulde en sidde paa hans Trone, 31 talte han, forudseende, om Kristi Opstandelse, at hverken blev han ladt tilbage i Dødsriget, ej heller saa hans Kød Forraadnelse. (Hadēs g86) 32 Denne Jesus oprejste Gud, hvorom vi alle ere Vidner. 33 Efter at nu han ved Guds højre Haand er ophøjet og af Faderen har faaet sin Helligaands Forjættelse, har han udgydt denne, hvilket I baade se og høre. 34 Thi David for ikke op til laaner Øre til mine Ord! 15 Thi disse ere ikke drukne, Himmelens; men han siger selv: „Herren sagde til min som I mene; det er jo den tredje Time paa Dagen; 16 Herre: Sæt dig ved min højre Haand, 35 intil jeg faar men dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel: lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder." 36 Derfor skal hele Israels Hus vide for vist, at denne vil jeg udgyde af min Aand over alt Kød; og eders Jesus, hvem I korsfæstede, har Gud gjort baade til Sønner og eders Døtre skulle profetere, og de unge Herre og til Kristus." 37 Men da de hørte dette, stak iblandt eder skulle se Syner, og de gamle iblandt eder det dem i Hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige skulle have Drømme. 38 Ja, endog over mine Trælle Apostle: „I Mænd, Brødrel! hvad skulle vi gøre?" 39 og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde Men Peter sagde til dem: „Omvender eder, og hver af min Aand, og de skulle profetere. 40 Ogsaa med det skal ske Undere paa Himmelens oven til og Tegn paa Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Jorden nedentil, Blod og lld og rygende Damp. 41 De, som nu toge imod hans Ord, godtgjort for eder ved kraftige Gerninger og Undere blevе døbte; og der føjedes samme Dag omrent tre og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt Tusinde Sjæle til. 42 Og de holdt fast ved Apostlenes eder, som I jo selv vide, 43 Men der kom Frygt over enhver Sjæl, og der skete forraadt, ham have I ved lovløses Haand korsfæstet mange Undere og Tegn ved Apostlene. 44 Og alle de og ihjelslaaet. 45 Og de solgte deres Ejendom og Gods og delte det Føde med Fryd og i Hjertets Enfold, 46 David siger med Henblik paa ham: „Jeg havde altid Og idet de hørte Dag vedholdende og endrægtigt kom Herren for mine Øjne; thi han er ved min højre Haand, i Helligdommen og brød Brødet hjemme, fik de deres for at jeg ikke skal rokkes. 47 idet de lovede Gud og havde Yndest hos hele Folket. Men Herren føjede daglig til dem nogle, som lode sig frelse.

3 Men Peter og Johannes gik op i Helligdommen ved Bedetimen, den niende Time. 2 Og en Mand, som var lam fra Moders Liv af, blev baaren frem; ham satte de daglig ved den Dør til Helligdommen, som kaldtes den skønne, for at han kunde bede dem, som gik ind i Helligdommen, om Almisse. 3 Da han saa Peter og Johannes, idet de vilde gaa ind i Helligdommen, bad han om at faa en Almisse.

4 Da saa Peter tillige med Johannes fast paa ham Profet, skal udryddes af Folket." 24 Men ogsaa alle og sagde: „Se paa os!" 5 Og han gav Agt paa dem, Profeterne, fra Samuel af og derefter, saa mange efterdi han ventede at faa noget af dem. 6 Men Peter som talte, have ogsaa forkyndt disse Dage. 25 I ere sagde: „Sølv og Guld ejer jeg ikke, men hvad jeg har, Profeternes Sønner og Sønner af den Pagt, som Gud det giver jeg dig: I Jesu Kristi Nazaræerens Navn sluttede med vore Fædre, da han sagde til Abraham: staa op og gaa!" 7 Og han greb ham ved den højre Haand og rejste ham op. 8 Men straks bleve hans 26 For eder først har Gud oprejst sin Tjener og sendt Ben og Ankler stærke, og han sprang op og stod og ham for at velsigne eder, naar enhver af eder vender gik omkring og gik med dem ind i Helligdommen, om fra sin Ondskab."

hvor han gik omkring og sprang og lovede Gud. 9 Og hele Folket saa ham gaa omkring og love Gud. 10 Og de kendte ham som den, der havde siddet ved den skønne Port til Helligdommen for at faa Almisse; og de blev fulde af Rædsel og Forfærdelse over det, som var timedes ham. 11 Medens han nu holdt fast ved Peter og Johannes, løb alt Folket rædselsslaget sammen om dem i den Søjlegang, som kaldes Salomons. 12 Men da Peter saa det, talte han til Folket: „I israelitiske Mænd! Hvorfor undre I eder over dette? eller hvorfor stirre I paa os, som om vi af egen Magt eller Gudfrygtighed havde gjort, at han kan gaa? 13 Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vores Fædres Gud, har herliggjort sin Tjener Jesus, hvem I præsgrave og fornægtede for Pilatus, da han dømte, at han skulde løslades. 14 Men I fornægtede den hellige og rettfærdige og bade om, at en Morder maatte skænkes eder. 15 Men Livets Fyrste slogs i ihjel, hvem Gud oprejste fra de døde, hvorom vi ere Vidner. 16 Og i Troen paa hans Navn har hans Navn styrket denne, hvem I se og kende, og Troen, som virkedes ved ham, har givet denne hans Førighed i Paasyn af eder alle. 17 Og nu, Brødre! jeg ved, at I handlede i Uvidenhed, ligesom ogsaa eders Raadsherrer. 18 Men Gud har saaledes fuldbyrdet, hvad han forud forkyndte ved alle Profeternes Mund, at hans Salvede skulde lide. 19 Derfor fatter et andet Sind og vender om, for at eders Synder maa blive udslettede, for at Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrrens Aasyn, 20 og han maa sende den for eder bestemte Kristus, Jesus, 21 hvem Himmelten skal modtage indtil alle Tings Genoprettelses Tider, hvorom Gud har talt ved sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage. (aión g165) 22 Moses sagde: „En Profet skal Herren eders Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig; ham skulle I høre i alt, hvad han end vil tale til eder. 23 Men det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører den

4 Men medens de talte til Folket, kom Præsterne og Hovedsmanden for Helligdommen og Saddukæerne over dem, 2 da de harmedes over, at de lærte Folket og i Jesus forkyndte Opstandelsen fra de døde. 3 Og de lagde Haand paa dem og satte dem i Forvaring til den følgende Dag; thi det var allerede Aften. 4 Men mange af dem, som havde hørt Ordet, troede, og Tallet paa Mændene blev omrent fem Tusinde. 5 Men det skete Dagen derefter, at deres Raadsherrer og Ældste og skriftkloge forsamlede sig i Jerusalem, 6 ligesaa Ypperstepræsten Annas og Kajfas og Johannes og Alexander og alle, som vare af ypperstepræstelig Slægt. 7 Og de stillede dem midt iblandt sig og spurgte: „Af hvad Magt eller i hvilket Navn have I gjort dette?" 8 Da sagde Peter, fyldt med den Helligaand, til dem: „I Folkets Raadsherrer og Ældste! 9 Naar vi i Dag forhøres angaaende en Velgerning imod en vanfør Mand, om hvorved han er blevet helbredet, 10 da skal det være eder alle og hele Israels Folk vitterligt, at ved Jesu Kristi Nazaræerens Navn, hvem I have korsfæstet, hvem Gud har oprejst fra de døde, ved dette Navn er det, at denne staar rask her for eders Øjne. 11 Han er den Sten, som blev agtet for intet af eder, I Bygningsmænd, men som er blevet til en Hovedhjørnesten. 12 Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke noget andet Navn under Himmelten, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle blive frelste." 13 Men da de saa Peters og Johannes's Frimodighed og kunde mærke, at de vare ulærde Mænd og Lægfolk, forundrede de sig, og de kendte dem, at de havde været med Jesus. 14 Og da de saa Manden, som var helbredet, staa hos dem, havde de intet at sige derimod. 15 Men de bøde dem at træde ud fra Raadet og raadførte sig med hverandre og sagde: 16 „Hvad skulle vi gøre med disse Mennesker? thi at et vitterligt Tegn er sket ved dem, det er aabenbart for alle dem, som bo i

Jerusalem, og vi kunne ikke nægte det. **17** Men for at han havde Trang til. **36** Og Josef, som af Apostlene det ikke skal komme videre ud iblandt Folket, da lader fik Tilnavnet Barnabas, (det er udlagt: Trøstens Søn), os true dem til ikke mere at tale til noget Menneske i en Levit, født paa Kypern, **37** som ejede en Jordlod, dette Navn.” **18** Og de kaldte dem ind og forbøde dem solgte den og bragte Pengene og lagde dem for aldeles at tale eller lære i Jesu Navn. **19** Men Peter Apostlenes Fødder.

og Johannes svarede og sagde til dem: „Dømmer selv, om det er ret for Gud at lyde eder mere end Gud. **20** Thi vi kunne ikke lade være at tale om det, som vi have set og hørt.” **21** Men de truede dem end mere og løslode dem, da de ikke kunde udfinde, hvorledes de skulde straffe dem, for Folkets Skyld; thi alle priste Gud for det, som var sket. **22** Thi den Mand, paa hvem dette Helbredelsestegn var sket, var mere end fyrettyve Aar gammel. **23** Da de nu vare løsladte, kom de til deres egne og fortalte dem alt, hvad Ypperstepræsterne og de Ældste havde sagt til dem. **24** Men da de hørte dette, opløftede de endrægtigt Røsten til Gud og sagde: „Herre, du, som har gjort Himmelten og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem, **25** du, som har sagt ved din Tjener Davids Mund: „Hvorfor fryste Hedninger, og Folkeslag oplagde forfængelige Raad? **26** Jordens Konger rejste sig, og Fyrsterne samlede sig til Hoben imod Herren og imod hans Salvede.” **27** Ja, de have i Sandhed forsamlet sig i denne Stad imod din hellige Tjener Jesus, hvem du har salvet, baade Herodes og Pontius Pilatus tillige med Hedningerne og Israels Folkestammer **28** for at gøre det, som din Haand og dit Raad forud havde bestemt skulde ske. **29** Og nu, Herre! se til deres Trusler, og giv dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed, **30** idet du udrekker din Haand til Helbredelse, og der sker Tegn og Undere ved din hellige Tjeners Jesu Navn.” **31** Og da de havde bedet, rystedes Stedet, hvor de vare forsamlede; og de blev alle fyldte med den Helligaand, og de talte Guds Ord med Frimodighed. **32** Men de troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl; og end ikke een kaldte noget af det, han ejede, sit eget; men de havde alle Ting fælles. **33** Og med stor Kraft aflagde Apostlene Vidnesbyrdet om den Herres Jesu Opstandelse, og der var stor Naade over dem alle. **34** Thi der var end ikke nogen trængende iblandt dem; thi alle de, som vare Ejere af Jordstykker eller Huse, solgte dem og bragte Salgssummerne **35** og lagde dem for Apostlenes Fødder; men der blev uddelt til enhver, efter hvad

5 Men en Mand, ved Navn Ananias, tillige med Safira, hans Hustru, solgte en Ejendom **2** og stak med sin Hustrus Vidende noget af Værdien til Side og bragte en Del deraf og lagde den for Apostlenes Fødder. **3** Men Peter sagde: „Ananias! hvorfor har Satan fyldt dit Hjerte, saa du har løjet imod den Helligaand og stukket noget til Side af Summen for Jordstykket? **4** Var det ikke dit, saa længe du ejede det, og stod ikke det, som det blev solgt for, til din Raadighed? Hvorfor har du dog sat dig denne Gerning for i dit Hjerte? Du har ikke løjet for Mennesker, men for Gud.” **5** Men da Ananias hørte disse Ord, faldt han om og udaandede. Og der kom stor Frygt over alle, som hørte det. **6** Men de unge Mænd stode op og lagde ham til Rette og bare ham ud og begravede ham. **7** Men det skete omrent tre Timer derefter, da kom hans Hustru ind uden at vide, hvad der var sket. **8** Da sagde Peter til hende: „Sig mig, om I solgte Jordstykket til den Pris?” Og hun sagde: „Ja, til den Pris.” **9** Men Peter sagde til hende: „Hvorfor ere I dog blevne enige om at friste Herrrens Aand? Se, deres Fødder, som have begravet din Mand, ere for Døren, og de skulle bære dig ud.” **10** Men hun faldt straks om for hans Fødder og udaandede. Men da de unge Mænd kom ind, fandt de hende død, og de bare hende ud og begravede hende hos hendes Mand. **11** Og stor Frygt kom over hele Menigheden og over alle, som hørte dette. **12** Men ved Apostlenes Hænder skete der mange Tegn og Undere iblandt Folket; og de vare alle endrægtigt sammen i Salomons Søjlegang. **13** Men af de andre turde ingen holde sig til dem; dog priste Folket dem højt, **14** og der føjedes stedse flere troende til Herren, Skarer baade af Mænd og Kvinder, **15** saa at de endogsaa bare de syge ud paa Gaderne og lagde dem paa Senge og Løjbænke, for at naar Peter kom, endog blot hans Skygge kunde overskygge nogen af dem. **16** Ja, selv fra Byerne i Jerusalems Omegn strømmede Mængden sammen og bragte syge og saadanne, som vare plagede af urene Aander, og de blev alle helbredede. **17**

Men Ypperstepræsten stod op samt alle de, som Mænd sluttede sig til ham; han blev slaaet ihjel, holdt med ham, nemlig Saddukærernes Parti, og de og alle de, som adløde ham, adsplittedes og blevle bleve fulde af Nidkærhed. **18** Og de lagde Haand til intet. **37** Efter ham fremstod Judas Galilæeren i paa Apostlene og satte dem i offentlig Forvaring. **19** Skatteindskrivningens Dage og fik en Flok Mennesker Men en Herrens Engel aabnede Fængselets Døre om til at følge sig. Ogsaa han omkom, og alle de, som Natten og førte dem ud og sagde: **20** „Gaar hen og adløde ham, bleve adspredt. **38** Og nu siger jeg træder frem og taler i Helligdommen alle disse Livets eder: Holder eder fra disse Mennesker, og lader dem Ord for Folket!“ **21** Men da de havde hørt dette, gik fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af de ved Daggry ind i Helligdommen og lærte. Men Mennesker, bliver det til intet; **39** men er det af Gud, Ypperstepræsten og de, som holdt med ham, kom og kunne I ikke gøre dem til intet. Lader eder dog ikke sammenkaldte Raadet og alle Israels Børns Åldste findes som de, der endog ville stride imod Gud!“ **40** og sendte Bud til Fængselet, at de skulde føres frem. Og de adløde ham; og de kaldte Apostlene frem og **22** Men da Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke lode dem piske og forbøde dem at tale i Jesu Navn i Fængselet; og de kom tilbage og meldte det og og løslode dem. **41** Saa gik de da glade bort fra sagde: **23** „Fængselet fandt vi tillukket helt forsvarligt, Raadets Aasyn, fordi de vare blevne agtede værdige og Vogterne staaende ved Dørene; men da vi lukkede til at vanæres for hans Navns Skyld. **42** Og de holdt op, fandt vi ingen derinde.“ **24** Men da Hovedsmanden ikke op med hver Dag at lære i Helligdommen og i for Helligdommen og Ypperstepræsterne hørte disse Husene og at forkynge Evangeliet om Kristus Jesus. Ord, blev de tvivlaadige om dem, hvad dette skulde blive til. **25** Men der kom en og meldte dem: „Se, de Mænd, som I satte i Fængselet, staa i Helligdommen og lære Folket.“ **26** Da gik Hovedsmanden hen med Tjenerne og hentede dem, dog ikke med Magt; thi de frygtede for Folket, at de skulde blive stenede. **27** Men da de havde hentet dem, stillede de dem for Raadet; og Ypperstepræsten spurgte dem og sagde: **28** „Vi bøde eder alvorligt, at I ikke maatte lære i dette Navn, og se, I have fyldt Jerusalem med eders Lære, og I ville bringe dette Menneskes Blod over os!“ **29** Men Peter og Apostlene svarede og sagde: „Man bør adlyde Gud mere end Mennesker. **30** Vore Fædres Gud oprejste Jesus, hvem I hængte paa et Træ og sloge ihjel. **31** Ham har Gud ved sin højre Haand ophøjet til en Fyrste og Frelser for at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse. **32** Og vi ere hans Vidner om disse Ting, ligesom ogsaa den Helligaand, som Gud har givet dem, der adlyde ham.“ **33** Men da de hørte dette, skar det dem i Hjertet, og de raadsloge om at slaa dem ihjel. **34** Men der rejste sig i Raadet en Farisæer ved Navn Gamaliel, en Lovlærer, højt agtet af hele Folket, og han bød, at de skulde lade Mændene træde lidt udenfor. **35** Og han sagde til dem: „I israelitiske Mænd! ser eder vel for, hvad I gøre med disse Mennesker. **36** Thi for nogen Tid siden fremstod Theudas, som udgav sig selv for at være noget, og et Antal af omrent fire Hundrede

6 Men da i de Dage Disciplenes Antal forøgedes, begyndte Hellenisterne at knurre imod Hebræerne, fordi deres Enker blevle tilsidesatte ved den daglige Uddeling. **2** Da sammenkaldte de tolv Disciplenes Skare og sagde: „Det huer os ikke at forlade Guds Ord for at tjene ved Bordene. **3** Udser derfor, Brødre! iblandt eder syv Mænd, som have godt Vidnesbyrd og ere fulde af Aand og Visdom; dem ville vi saa indsætte til denne Gerning. **4** Men vi ville holde trolig ved i Børnen og Ordets Tjeneste.“ **5** Og denne Tale behagede hele Mængden; og de udvalgte Stefanus, en Mand fuld af Tro og den Helligaand, og Filip og Prokorus og Nikanor og Timon og Parmenas og Nikolaus, en Proselyt fra Antiochia; **6** dem stillede de frem for Apostlene; og disse bade og lagde Hænderne paa dem. **7** Og Guds Ord havde Fremgang, og Disciplenes Tal forøgedes meget i Jerusalem; og en stor Mængde af Præsterne adløde Troen. **8** Men Stefanus, fuld af Naade og Kraft, gjorde Undere og store Tegn iblandt Folket. **9** Da stod der nogle frem af den Synagoge, som kaldes de frigivnes og Kyrenæernes og Aleksandrinerne, og nogle af dem fra Kilikien og Asien, og de twistedes med Stefanus. **10** Og de kunde ikke modstaa den Visdom og den Aand, som han talte af. **11** Da fik de hemmeligt nogle Mænd til at sige: „Vi have hørt ham tale bespottelige Ord imod Moses og imod Gud.“ **12** Og de ophidsede

Folket og de Ældste og de skriftkloge, og de overfaldt ham og slæbte ham med sig og førte ham for Raadet; 13 og de fremstillede falske Vidner, som sagde: „Dette Menneske holder ikke op med at tale Ord imod dette hellige Sted og imod Loven. 14 Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth skal nedbryde dette Sted og forandre de Skikke, som Moses har overgivet os.“ 15 Og alle de, som sade i Raadet, stirrede paa ham, og de saa hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7 Men Ypperstepræsten sagde: „Forholder dette sig saaledes?“ 2 Men han sagde: „I Mænd, Brødre og Fædre, hører til! Herlighedens Gud viste sig for vor Fader Abraham, da han var i Mesopotamien, førend han tog Bolig i Karan. 3 Og han sagde til ham: „Gaa ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til det Land, som jeg vil vise dig.“ 4 Da gik han ud fra Kaldæernes Land og tog Bolig i Karan; og efter hans Faders Død lod Gud ham flytte derfra hen i dette Land, hvor I nu bo. 5 Og han gav ham ikke Ejendom deri, end ikke en Fodsbred; dog forjættede han ham at give ham det til Eje og hans Sæd efter ham, endskønt han intet Barn havde. 6 Men Gud talte saaledes: „Hans Sæd skal være Udlændinge i et fremmed Land, og man skal gøre dem til Trælle og handle ilde med dem i fire Hundrede Aar. 7 Og det Folk, for hvilket de skulle trælle, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulle de drage ud og tjene mig paa dette Sted.“ 8 Og han gav ham Omskærelsens Pagt. Og saa avlede han Isak og omskar ham den ottende Dag, og Isak avlede Jakob, og Jakob de tolv Patriarker. 9 Og Patriarkerne bare Avind imod Josef og solgte ham til Ægypten; og Gud var med ham, 10 og han udfriede ham af alle hans Trængsler og gav ham Naade og Visdom for Farao, Kongen i Ægypten, som satte ham til Øverste over Ægypten og over hele sit Hus. 11 Men der kom Hungersnød over hele Ægypten og Kanaan og en stor Trængsel, og vore Fædre fandt ikke Føde. 12 Men da Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han vore Fædre ud første Gang. 13 Og anden Gang blev Josef genkendt af sine Brødre, og Josefs Herkomst blev aabenbar for Farao. 14 Men Josef sendte Bud og lod sin Fader Jakob og al sin Slægt kalde til sig, fem og halvfjerdsindstyve Sjæle. 15 Og Jakob drog ned til Ægypten. Og han og vore Fædre døde, 16 og de blev flyttede til Sikem og lagte i den Grav, som Abraham havde købt for en Sum Penge af

Hemors Sønner i Sikem. 17 Som nu Tiden nærmede sig for den Forjættelse, Gud havde tilsgt Abraham, 18 fremstod en anden Konge, som ikke kendte Josef. 19 Han viste Træskhed imod vor Slægt og handlede ilde med vore Fædre, saa de maatte sætte deres smaa Børn ud, for at de ikke skulde holdes i Live. 20 Paa den Tid blev Moses født, og han var dejlig for Gud; han blev opfostret i tre Maaneder i sin Faders Hus. 21 Men da han var sat ud, tog Faraos Datter ham op og opfostrede ham til sin Søn. 22 Og Moses blev oplært i al Ægypternes Visdom; og han var mægtig i sine Ord og Gerninger. 23 Men da han blev fyretretyve Aars gammel, fik han i Sinde at besøge sine Brødre, Israels Børn. 24 Og da han saa en lide Uret, forsvarede han ham og hævnede den mishandlede, idet han slog Ægypteren ihjel. 25 Men han mente, at hans Brødre forstode, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstode det ikke. 26 Og den næste Dag viste han sig iblandt dem under en Strid og vilde forlige dem til at holde Fred, sigende: „I Mænd! I ere Brødre, hvorfor gøre I hinanden Uret?“ 27 Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig og sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og Dommer over os? 28 Vil du slaa mig ihjel, ligesom du i Gaar slog Ægypteren ihjel?“ 29 Da flygtede Moses for denne Tales Skyld og boede som fremmed i Midians Land, hvor han avlede to Sønner. 30 Og efter fyretretyve Aars Forløb viste en Engel sig for ham i Sinai Bjergs Ørken i en Tornebusk, der stod i lys Lue. 31 Men da Moses saa det, undrede han sig over Synet, og da han gik hen for at betragte det, lød Herrens Røst til ham: 32 „Jeg er dine Fædres Gud, Abrahams og Isaks og Jakobs Gud.“ Da bævede Moses og turde ikke se derhen. 33 Men Herren sagde til ham: „Løs Skoene af dine Fødder; thi det Sted, som du staar paa, er hellig Jord. 34 Jeg har grant set mit Folks Mishandling i Ægypten og hørt deres Suk, og jeg er stegen ned for at udfri dem; og nu kom, lad mig sende dig til Ægypten!“ 35 Denne Moses, hvem de fornægtede, idet de sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og Dommer,“ ham har Gud sendt til at være baade Hersker og Befrier ved den Engels Haand, som viste sig for ham i Tornebusken. 36 Ham var det, som førte dem ud, idet han gjorde Undere og Tegn i Ægyptens Land og i det røde Hav og i Ørkenen i fyretretyve Aar.

37 Han er den Moses, som sagde til Israels Børn: højre Haand. 56 Og han sagde: „Se, jeg ser Himlene „En Profet skal Gud oprejse eder af eders Brødreaabnedee og Menneskesønnen staaende ved Guds ligesom mig.“ 38 Han er den, som i Menigheden i højre Haand.“ 57 Men de raabte med høj Røst og Ørkenen færdedes med Engelen, der talte til ham paa holdt for deres Øren og stormede endrægtigt ind paa Sinai Bjerg, og med vore Fædre; den, som modtog ham. 58 Og de stødte ham ud uden for Staden og levende Ord at give os; 39 hvem vore Fædre ikke stenede ham. Og Vidnerne lagde deres Klæder af ved vilde adlyde, men de stødte ham fra sig og vendte en ung Mands Fødder, som hed Saulus. 59 Og de sig med deres Hjerter til Ægypten, idet de sagde til stenede Stefanus, som bad og sagde: „Herre Jesus, Aron: 40 „Gør os Guder, som kunne gaa foran os; thi tag imod min Aand!“ 60 Men han faldt paa Knæ og vi vide ikke, hvad der er sket med denne Moses, som raabte med høj Røst: „Herre, tilregn dem ikke denne førte os ud af Ægyptens Land.“ 41 Og de gjorde en Synd!“ Og som han sagde dette, sov han hen.

Kalv i de Dage og bragte Offer til Gudebilledet og frydede sig ved deres Hænders Gerninger. 42 Men Gud vendte sig fra dem og gav dem hen til at tjene Himmelens Hær, som der er skrevet i Profeternes Bog: „Have I vel, Israels Hus! bragt mig Slagtofre og andre Ofre i fyrettyve Aar i Ørkenen? 43 Og I bare Moloks Telt og Guden Remfans Stjerne, de Billeder, som I havde gjort for at tilbede dem; og jeg vil flytte eder bort hinsides Babylon.“ 44 Vore Fædre i Ørkenen havde Vidnesbyrdets Tabernakel, saaledes som han, der talte til Moses, havde befælet at gøre det efter det Forbillede, som han havde set. 45 Dette toge ogsaa vore Fædre i Arv og bragte det under Josva ind i Landet, som Hedningerne besade, hvilke Gud fordrev fra vore Fædres Aasyn — indtil Davids Dage, 46 som fandt Naade for Gud og bad om at maatte finde en Bolig for Jakobs Gud. 47 Men Salomon byggede ham et Hus. 48 Dog, den Højeste bor ikke i Huse gjorte med Hænder, som Profeten siger: 49 „Himmelten er min Trone, og Jorden mine Fødders Skammel, hvad Hus ville I bygge mig?“ siger Herren, eller hvilket er min Hviles Sted? 50 Har ikke min Haand gjort alt dette?“ 51 I haarde Halse og uomskarne paa Hjerter og Øren! I staa altid den Helligaand imod; som eders Fædre, saaledes ogsaa I. 52 Hvem af Profeterne er der, som eders Fædre ikke have forfulgt? og de ihjelsløge dem, som forud forkyndte om den retfærdiges Komme, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne, 53 I, som modtoge Loven under Engles Besørgelse og have ikke holdt den!“ 54 Men da de hørte dette, skar det dem i deres Hjerter, og de bede Tænderne sammen imod ham. 55 Men som han var fuld af den Helligaand, stirrede han op imod Himmelten og saa Guds Herlighed og Jesus staaende ved Guds

8 Men Saulus fandt Behag i hans Mord. Og paa den Dag udbrød der en stor Forfølgelse imod Menigheden i Jerusalem, og de adsprædtes alle over Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlene. 2 Men gudfrygtige Mænd begravede Stefanus og holdt en stor Veklage over ham. 3 Men Saulus plagede Menigheden og gik ind i Husene og trak baade Mænd og Kvinder frem og lod dem sætte i Fængsel. 4 Imidlertid gik de, som blevet adsprædte, omkring og forkyndte Evangeliets Ord. 5 Da kom Filip til Byen Samaria og prædikede Kristus for dem. 6 Og Skarerne gave endrægtigt Agt paa det, som blev sagt af Filip, idet de hørte og saa de Tegn, som han gjorde. 7 Thi der var mange, som havde urene Aander, og af hvem disse fore ud, raabende med høj Røst; og mange værkrudne og lamme blevet helbredede. 8 Og der blev en stor Glæde i denne By. 9 Men en Mand, ved Navn Simon, var i Forvejen i Byen og drev Trolddom og satte Samarias Folk i Forbavelse, idet han udgav sig selv for at være noget stort. 10 Paa ham gave alle Agt, smaa og store, og sagde: „Det er ham, som man kalder Guds store Kraft.“ 11 Men de gave Agt paa ham, fordi han i lang Tid havde sat dem i Forbavelse ved sine Trolddomskunster. 12 Men da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder. 13 Men Simon troede ogsaa selv, og efter at være døbt holdt han sig nær til Filip; og da han saa Tegn og store kraftige Gerninger ske, forbavsesedes han højligt. 14 Men da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem, 15 og da disse vare komne derved, bade de for dem om, at de maatte faa den Helligaand; 16 thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem, men de vare blot døbte til

den Herres Jesu Navn. 17 Da lagde de Hænderne sagde: „Dersom du tror af hele dit Hjerte, kan det paa dem, og de fik den Helligaand. 18 Men da Simon ske.“ Men han svarede og sagde: „Jeg tror, at Jesus saa, at den Helligaand blev given ved Apostlenes Kristus er Guds Søn.“] 19 Og han bød, at Vognen Haandspaalæggelse, bragte han dem Penge og skulde holde, og de stege begge ned i Vandet, baade sagde: 19 „Giver ogsaa mig denne Magt, at, hvem jeg Filip og Hofmanden; og han døbte ham. 20 Men da lægger Hænderne paa, han maa faa den Helligaand.“ de stege op af Vandet, bortrykkede Herrens Aand 20 Men Peter sagde til ham: „Gid dit Sølv maa gaa Filip, og Hofmanden saa ham ikke mere; thi han drog til Grunde tillige med dig, fordi du mente at kunne sin Vej med Glæde. 20 Men Filip blev funden i Asdod, erhverve Guds Gave for Penge. 21 Du har ikke Del og han drog omkring og forkyndte Evangeliet i alle eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud. Byerne, indtil han kom til Kæsarea.

22 Omvend dig derfor fra denne din Ondskab og bed Herren, om dog dit Hjertes Paafund maatte forlades dig. 23 Thi jeg ser, at du er stedt i Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Lænke.“ 24 Men Simon svarede og sagde: „Beder I for mig til Herren, for at intet af det, som I have sagt, skal komme over mig.“ 25 Men da de havde vidnet og talt Herrens Ord, vendte de tilbage til Jerusalem, og de forkyndte Evangeliet i mange af Samaritanernes Landsbyer. 26 Men en Herrens Engel talte til Filip og sagde: „Staa op og gaa mod Syd paa den Vej, som gaar ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde.“ 27 Og han stod op og gik. Og se, der var en Æthioper, en Hofmand, en mægtig Mand hos Kandake, Æthiopernes Dronning, som var sat over alle hendes Skatte; han var kommen til Jerusalem for at tilbede. 28 Og han var paa Hjemvejen og sad paa sin Vogn og læste Profeten Esajas. 29 Men Aanden sagde til Filip: „Gaa hen og hold dig til denne Vogn!“ 30 Og Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten Esajas; og han sagde: „Forstaar du ogsaa det, som du læser?“ 31 Men han sagde: „Hvorledes skulde jeg kunne det, uden nogen vejleder mig?“ Og han bad Filip stige op og sætte sig hos ham. 32 Men det Stykke af Skriften, som han læste, var dette: „Som et Faar blev han ført til Slagtning, og som et Lam er stumt imod den, der klipper det, saaledes oplader han ej sin Mund. 33 I Fornedrelsen blev hans Dom taget bort; hvem kan fortælle om hans Slægt, efterdi hans Liv borttages fra Jorden?“ 34 Men Hofmanden talte til Filip og sagde: „Jeg beder dig, om hvem siger Profeten dette? om sig selv eller om en anden?“ 35 Da oplod Filip sin Mund, og idet han begyndte fra dette Skriftsted, forkyndte han ham Evangeliet om Jesus. 36 Men som de droge frem ad Vejen, kom de til noget Vand; og Hofmanden siger: „Se, her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?“ 37 [Men Filip

9 Men Saulus, som endnu fnøs med Trusel og Mord imod Herrens Disciple, gik til Ypperstepræsten 2 og bad ham om Breve til Damaskus til Synagogerne, for at han, om han fandt nogle, Mænd eller Kvinder, som holdt sig til Vejen, kunde føre dem bundne til Jerusalem. 3 Men da han var undervejs og nærmede sig til Damaskus, omstaaede et Lys fra Himmelten ham pludseligt. 4 Og han faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til ham: „Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?“ 5 Og han sagde: „Hvem er du, Herre?“ Men han svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger. 6 Men staa op og gaa ind i Byen, og det skal siges dig, hvad du bør gøre.“ 7 Men de Mænd, som rejste med ham, stode maalløse, da de vel hørte Røsten, men ikke saa nogen. 8 Og Saulus rejste sig op fra Jorden; men da han oplod sine Øjne, saa han intet. Men de ledte ham ved Haanden og førte ham ind i Damaskus. 9 Og han kunde i tre Dage ikke se, og han hverken spiste eller drak. 10 Men der var en Discipel i Damaskus, ved Navn Ananias, og Herren sagde til ham i et Syn: „Ananias!“ Og han sagde: „Se, her er jeg, Herre!“ 11 Og Herren sagde til ham: „Staa op, gaa hen i den Gade, som kaldes den lige, og spørg i Judas's Hus efter en ved Navn Saulus fra Tarsus; thi se, han beder. 12 Og han har i et Syn set en Mand, ved Navn Ananias, komme ind og lægge Hænderne paa ham, for at han skulde blive seende.“ 13 Men Ananias svarede: „Herre! jeg har hørt af mange om denne Mand, hvor meget ondt han har gjort dine hellige i Jerusalem. 14 Og her har han Fuldmagt fra Ypperstepræsterne til at binde alle dem, som paakalde dit Navn.“ 15 Men Herren sagde til ham: „Gaa; thi denne er mig et udvalgt Redskab til at bære mit Navn frem baade for Hedninger og Konger og Israels Børn; 16 thi jeg vil vise ham, hvor meget han bør lide for mit Navns Skyld.“ 17 Men Ananias

gik hen og kom ind i Huset og lagde Hænderne paa ham og sagde: „Saul, Broder! Herren har sendt mig, den Jesus, der viste sig for dig paa Vejen, ad hvilken du kom, for at du skal blive seende igen og fyldes med den Helligaand.“ 18 Og straks faldt der og han stod op og blev døbt. 19 Og han fik Mad og kom til Kræfter. Men han blev nogle Dage hos Saulus vokse i Kraft og gendrev Jøderne, som paakalde dette Navn, og var kommen hertil for at føre dem bundne til Ypperstepræsterne?“ 22 Men Saulus Raad om at slaa ham ihjel. 24 Men Saulus da han kom til Jerusalem, forsøgte han at holde sig til Disciplene; men de frygtede alle for ham, da de ikke troede, at han var en Discipel. 27 Men Barnabas tog sig af ham og førte ham til Apostlene; og han fortalte dem, hvorledes han havde set Herren paa Vejen, og at han havde talt til ham, og hvorledes han i Damaskus havde vidnet frimodigt i Jesu Navn. 28 Og han gik ind og gik ud med dem i Jerusalem 29 og vidnede frimodigt i Herrrens Navn. Og han talte og tvistedes med Hellenisterne; men de toge sig for at slaa ham ihjel. 30 Men da Brødrerne fik dette at vide, førte de ham ned til Kæsarea og sendte ham videre til Tarsus. 31 Saa havde da Menigheden Fred over hele Judæa og Galilæa og Samaria, og den opbyggedes og vandrede i Herrrens Frygt, og ved den Helligaands Formaning vokse den. 32 Men det skete, medens Peter drog omkring alle Vegne, at han ogsaa kom ned til de hellige, som boede i Lydda. 33 Der fandt han en Mand ved Navn Æneas, som havde ligget otte Aar til Sengs og var værkbruden. 34 Og Peter sagde til ham: „Æneas! Jesus Kristus helbreder dig; staa op, og red selv din Seng!“ Og han stod straks op. 35 Og alle Beboere af Lydda og Saron saa ham,

og de omvendte sig til Herren. 36 Men i Joppe var der en Discipelinde ved Navn Tabitha, hvilket udlagt betyder Hind; hun var rig paa gode Gerninger og gav mange Almisser. 37 Men det skete i de Dage, at hun blev syg og døde. Da toede de hende og lagde ligesom Skæl fra hans Øjne, og han blev seende, hende i Salen ovenpaa. 38 Men efterdi Lydda var Peter var der, to Mænd til ham og bade ham: „Kom Disciplene i Damaskus. 20 Og straks prædikede han uden Tøven over til os!“ 39 Men Peter stod op og gik i Synagogerne om Jesus, at han er Guds Søn. 21 med dem. Og da han kom derhen, førte de ham op Men alle, som hørte det, forbavsesed og sagde: „Er i Salen ovenpaa, og alle Enkerne stode hos ham, det ikke ham, som i Jerusalem forfulgte dem, der græd og viste ham alle de Kjortler og Kapper, som paakalde dette Navn, og var kommen hertil for at „Hinden“ havde forarbejdet, medens hun var hos føre dem bundne til Ypperstepræsterne?“ 22 Men dem. 40 Men Peter bød dem alle at gaa ud, og han Saulus vokse i Kraft og gendrev Jøderne, som faldt paa Knæ og bad; og han vendte sig til det døde boede i Damaskus, idet han beviste, at denne er Legeme og sagde: „Tabitha, staa op!“ Men hun oplod Kristus. 23 Men da nogle Dage vare forløbne, holdt sine Øjne, og da hun saa Peter, satte hun sig op. 41 Jøderne Raad om at slaa ham ihjel. 24 Men Saulus Men han gav hende Haanden og rejste hende op, og fik deres Efterstræbelser at vide. Og de bevogtede han kaldte paa de hellige og Enkerne og fremstillede endog Portene baade Dag og Nat, for at de kunde hende levende for dem. 42 Men det blev vitterligt over slaa ham ihjel. 25 Men hans Disciple toge ham ved hele Joppe, og mange troede paa Herren. 43 Og det Nattetid og bragte ham ud igennem Muren, idet de skete, at han blev mange Dage i Joppe hos en vis firede ham ned i en Kurv. 26 Men da han kom til Simon, en Garver.

10 Men en Mand i Kæsarea ved Navn Kornelius, en Hovedsmand ved den Afdeling, som kaldes den italienske, 2 en from Mand, der frygtede Gud tillige med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og altid bad til Gud, 3 han saa klarlig i et Syn omrent ved den niende Time paa Dagen en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: „Kornelius!“ 4 Men han stirrede paa ham og blev forfærdet og sagde: „Hvad er det, Herre?“ Han sagde til ham: „Dine Bønner og dine Almisser ere opstegne til Ihukommelse for Gud. 5 Og send nu nogle Mænd til Joppe, og lad hente en vis Simon med Tilnavn Peter. 6 Han har Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet.“ 7 Men da Engelen, som talte til ham, var gaaet bort, kaldte han to af sine Husfolk og en godfrygtig Stridsmand af dem, som stadigt vare om ham. 8 Og han fortalte dem det alt sammen og sendte dem til Joppe. 9 Men den næste Dag, da disse vare undervejs og nærmede sig til Byen, steg Peter op paa Taget for at bede ved den sjette Time. 10 Og han blev meget hungrig og vilde have noget at spise; men medens de lavede det til, kom der en Henrykkelse over ham, 11 og han saa Himmelten

aabnet og noget, der daledede ned, ligesom en stor den niende Time bad jeg i mit Hus; og se, en Mand Dug, der ved de fire Hjørner sænkedes ned paa stod for mig i et straalende Klædebon, 31 og han Jorden; 12 og i denne var der alle Jordens firføddede sagde: Kornelius! din Bøn er hørt, og dine Almisser Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. 13 Og ere ihukommede for Gud. 32 Send derfor Bud til en Røst lød til ham: „Staa op, Peter, slagt og spis!” Joppe og lad Simon med Tilnavn Peter kalde til dig; 14 Men Peter sagde: „Ingenlunde, Herre! thi aldrig han har Herberge i Garveren Simons Hus ved Havet; har jeg spist noget vanhelligt og urent.” 15 Og efter han skal tale til dig, naar han kommer. 33 Derfor for anden Gang lød der en Røst til ham: „Hvad Gud sendte jeg straks Bud til dig, og du gjorde vel i at har renset, holde du ikke for vanhelligt!” 16 Og dette komme. Nu ere vi derfor alle til Stede for Guds Aasyn skete tre Gange, og straks blev Dugen igen optagen for at høre alt, hvad der er dig befalet af Herren.” 34 til Himmelten. 17 Men medens Peter var tvivlaadig Men Peter oplod Munden og sagde: „Jeg forstaar i med sig selv om, hvad det Syn, som han havde Sandhed, at Gud ikke anser Personer; 35 men i hvert set, maatte betyde, se, da havde de Mænd, som Folk er den, som frygter ham og gør Retfærdighed, vare udsendte af Kornelius, opspurgt Simons Hus og velkommen for ham; 36 — det Ord, som han sendte stode for Porten. 18 Og de raabte og spurgte, om til Israels Børn, da han forkynede Fred ved Jesus Simon med Tilnavn Peter havde Herberge der. 19 Kristus: han er alles Herre. 37 I kende det, som Men idet Peter grubledе over Synet, sagde Aanden til er udgaaet over hele Judæa, idet det begyndte fra ham: „Se, der er tre Mænd, som søger efter dig; 20 Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede, men staa op, stig ned, og drag med dem uden at 38 det om Jesus fra Nazareth, hvorledes Gud salvede tvile; thi det er mig, som har sendt dem.” 21 Saa ham med den Helligaand og Kraft, han, som drog steg Peter ned til Mændene og sagde: „Se, jeg er omkring og gjorde vel og helbredte alle, som vare den, som I søger efter; hvad er Aarsagen, hvorfor overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham; I ere komne?” 22 Men de sagde: „Høvedsmanden 39 og vi ere Vidner om alt det, som han har gjort Kornelius, en retfærdig og gudfrygtig Mand, som har baade i Jødernes Land og i Jerusalem, han, som de godt Vidnesbyrd af hele Jødernes Folk, har af en ogsaa sloge ihjel, idet de hængte ham paa et Træ. 40 hellig Engel faaet Befaling fra Gud til at lade dig Ham oprejste Gud paa den tredje Dag og gav ham hente til sit Hus og høre, hvad du har at sige.” 23 at aabenbares, 41 ikke for hele Folket, men for de Da kaldte han dem ind og gav dem Herberge. Men Vidner, som vare forud udvalgte af Gud, for os, som den næste Dag stod han op og drog bort med dem, spiste og drak med ham, efter at han var opstanden og nogle af Brødrerne fra Joppe droge med ham. fra de døde. 42 Og han har paabudt os at prædike for 24 Og den følgende Dag kom de til Kæsarea. Men Folket og at vidne, at han er den af Gud bestemte Kornelius ventede paa dem og havde sammenkaldt Dommer over levende og døde. 43 Ham give alle sine Frænder og nærmeste Venner. 25 Men da det Profeterne det Vidnesbyrd, at enhver, som tror paa nu skete, at Peter kom ind, gik Kornelius ham i Møde ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn.” og falldt ned for hans Fødder og tilbad ham. 26 Men 44 Medens Peter endnu talte disse Ord, falldt den Peter rejste ham op og sagde: „Staa op! ogsaa jeg Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet. 45 Og er selv et Menneske.” 27 Og under Samtale med de troende af Omskærelsen, saa mange, som vare ham gik han ind og fandt mange samlede. 28 Og han komme med Peter, bleve meget forbavsede over, at sagde til dem: „I vide, hvor utilbørligt det er for en den Helligaands Gave var bleven udgydt ogsaa over jødisk Mand at omgaas med eller komme til nogen, Hedningerne; 46 thi de hørte dem tale i Tunger og som er af et fremmed Folk; men mig har Gud vist, at ophøje Gud. 47 Da svarede Peter: „Mon nogen kan jeg ikke skulde kalde noget Menneske vanhelligt eller formene disse Vandet, saa de ikke skulde døbes, de, urent. 29 Derfor kom jeg ogsaa uden Indvending, som dog have faaet den Helligaand lige saa vel som da jeg blev hentet; og jeg spørger eder da, af hvad vi?” 48 Og han befalede, at de skulde døbes i Jesu Aarsag I hentede mig?” 30 Og Kornelius sagde: „For Kristi Navn. Da bade de ham om at blive der nogle fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time, og ved Dage.

11 Men Apostlene og de Brødre, som vare rundt Herrens Haand var med dem, og et stort Antal blev om i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde troende og omvendte sig til Herren. 22 Men Ryget modtaget Guds Ord. 2 Og da Peter kom op til om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øre, og Jerusalem, twistedes de af Omskærelsen med ham de sendte Barnabas ud til Antiochia. 23 Da han nu og sagde: 3 „Du er gaaet ind til uomskaarne Mænd kom derhen og saa Guds Naade, glædede han sig og har spist med dem.“ 4 Men Peter begyndte og formanede alle til med Hjertets Forsæt at blive forklarede dem det i Sammenhæng og sagde: 5 „Jeg ved Herren. 24 Thi han var en god Mand og fuld var i Byen Joppe og bad; og jeg saa i en Henrykkelse af den Helligaand og Tro. Og en stor Skare blev et Syn, noget, der daledede ned, ligesom en stor Dug, ført til Herren. 25 Men han drog ud til Tarsus for at der ved de fire Hjørner sænkedes ned fra Himmelten, opsøge Saulus; og da han fandt ham, førte han ham og den kom lige hen til mig. 6 Jeg stirrede paa den og til Antiochia. 26 Og det skete, at de endog et helt Aar betragtede den og saa da Jordens firfæddede Dyr og igennem færdedes sammen i Menigheden og lærte vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. 7 Og en stor Skare, og at Disciplene først i Antiochia blev jeg hørte ogsaa en Røst, som sagde til mig: Staa op, kaldte Kristne. 27 Men i disse Dage kom der Profeter Peter, slagt og spis! 8 Men jeg sagde: Ingenlunde, ned fra Jerusalem til Antiochia. 28 Og en af dem, ved Herre! thi aldrig kom noget vanhelligt eller urent i Navn Agabus, stod op og tilkendegav ved Aanden, min Mund. 9 Men en Røst svarede anden Gang fra at der skulde komme en stor Hungersnød over hele Himmelten: Hvad Gud har renset, holde du ikke for Verden, hvilken ogsaa kom under Klaudius. 29 Men vanhelligt! 10 Og dette skete tre Gange; saa blev det Disciplene besluttede at sende, hver efter sin Evne, igen alt sammen draget op til Himmelten. 11 Og se, i noget til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa; det samme stode tre Mænd ved det Hus, i hvilket jeg 30 hvilket de ogsaa gjorde, og de sendte det til de var, som vare udsendte til mig fra Kæsarea. 12 Men Eldste ved Barnabas's og Saulus's Haand.

Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaa med dem uden at gøre Forskel. Men ogsaa disse seks Brødre droge med mig, og vi gik ind i Mandens Hus. 13 Og han fortalte os, hvorledes han havde set Engelen staa i hans Hus og sige: Send Bud til Joppe og lad Simon med Tilnavn Peter hente! 14 Han skal tale Ord til dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal frelses. 15 Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Helligaand paa dem ligesom ogsaa paa os i Begyndelsen. 16 Og jeg kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han sagde: Johannes døbte med Vand, men I skulle døbes med den Helligaand. 17 Naar altsaa Gud gav dem lige Gave med os, da de troede paa den Herre Jesus Kristus, hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?“ 18 Men da de hørte dette, bleve de rolige, og de priste Gud og sagde: „Saa har Gud ogsaa givet Hedningerne Omvendelsen til Liv.“ 19 De, som nu vare blevne adsprettede paa Grund af den Trængsel, som opstod i Anledning af Stefanus, vandrede om lige til Fønikien og Kypern og Antiochia, og de talte ikke Ordet til nogen uden til Jøder alene. 20 Men iblandt dem var der nogle Mænd fra Kypern og Kyrene, som kom til Antiochia og talte ogsaa til Grækerne og forkyndte Evangeliet om den Herre Jesus. 21 Og

12 Paa den Tid lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden for at mishandle dem, 2 og Jakob, Johannes's Broder, lod han henrette med Sværd. 3 Og da han saa, at det behagede Jøerde, gik han videre og lod ogsaa Peter grieve. Det var de usyrede Brøds Dage. 4 Og da han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel og overgav ham til at bevogtes af fire Vagtskifter, hvert paa fire Stridsmænd, da han efter Paasken vilde føre ham frem for Folket. 5 Saa blev da Peter bevogtet i Fængselet; men der blev af Menigheden holdt inderlig Bøn til Gud for ham. 6 Men da Herodes vilde til at føre ham frem, sov Peter den Nat imellem to Stridsmænd, bunden med to Lænker, og Vagter foran Døren bevogtede Fængselet. 7 Og se, en Herrens Engel stod der, og et Lys straalede i Fangerummet, og han slog Peter i Siden og vækkede ham og sagde: „Staa op i Hast!“ og Lænkerne faldt ham af Hænderne. 8 Og Engelen sagde til ham: „Bind op om dig, og bind dine Sandaler paa!“ Og han gjorde saa. Og han siger til ham: „Kast din Kappe om dig, og følg mig!“ 9 Og han gik ud og fulgte ham, og han vidste ikke, at det, som skete ved Engelen, var virkelig, men mente, at han saa et Syn. 10 Men de gik igennem den første og den anden

Vagt og kom til den Jernport, som førte ud til Staden; og Saulus. 2 Medens de nu holdt Gudstjeneste denne aabnede sig for dem af sig selv, og de kom ud og fastede, sagde den Helligaand: „Udtager mig og gik en Gade frem, og straks skiltes Engelen fra Barnabas og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har ham. 11 Og da Peter kom til sig selv, sagde han: „Nu kaldet dem.” 3 Da fastede de og bade og lagde ved jeg i Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og Hænderne paa dem og lode dem fare. 4 Da de nu udfriede mig af Herodes's Haand og al det jødiske saaledes vare udsendte af den Helligaand, droge de Folks Forventning.” 12 Og da han havde besindet ned til Seleukia og sejlede derfra til Kypern. 5 Og da sig, gik han til Marias Hus, hun, som var Moder til de vare komne til Salamis, forknytte de Guds Ord i Johannes, med Tilhavn Markus, hvor mange vare Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes forsamlede og bade. 13 Men da han bankede paa til Medhjælper. 6 Og da de vare dragne igennem hele Døren til Portrummet, kom der en Pige ved Navn Øen indtil Pafus, fandt de en Troldkarl, en falsk Profet, Rode for at høre efter. 14 Og da hun kendte Peters en Jøde, hvis Navn var Barjesus. 7 Han var hos Røst, lod hun af Glæde være ataabne Porten, men Statholderen Sergius Paulus, en forstandig Mand. løb ind og forknytte dem, at Peter stod uden for Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og attræede Porten. 15 Da sagde de til hende: „Du raser.” Men at høre Guds Ord. 8 Men Elimas, Troldkarlen, (thi hun stod fast paa, at det var saaledes. Men de sagde: dette betyder hans Navn), stod dem imod og søgte at „Det er hans Engel.” 16 Men Peter blev ved at banke vende Statholderen bort fra Troen. 9 Men Saulus, som paa, og da de lukkede op, saa de ham og blev ogsaa kaldes Paulus, blev fyldt med den Helligaand, forbavsede. 17 Da vinkede han til dem med Haanden, saa fast paa ham og sagde: 10 „O, du Djævelens at de skulde tie, og fortalte dem, hvorledes Herren Barn, fuld af al Svig og al Underfundighed, du Fjende havde ført ham ud af Fængselet, og han sagde: af al Retfærdighed! vil du ikke holde op med at „Forkynner Jakob og Brødrene dette!” Og han gik ud forvende Herrens de lige Veje? 11 Og nu se, Herrens og drog til et andet Sted. 18 Men da det blev Dag, Haand er over dig, og du skal blive blind og til en var der ikke liden Uro iblandt Stridsmændene over, Tid ikke se Solen.” Men straks faldt der Mulm og hvad der var blevet af Peter. 19 Men da Herodes Mørke over ham, og han gik omkring og søgte efter søgte ham og ikke fandt ham, forhørte han Vagten nogen, som kunde lede ham. 12 Da Statholderen saa og befalede, at de skulde henrettes. Og han drog det, som var sket, troede han, slagen af Forundring ned fra Judæa til Kæsarea og opholdt sig der. 20 over Herrens Lære. 13 Paulus og de, som vare med Men han laa i Strid med Tyrerne og Sidonierne. Men ham, sejlede da ud fra Pafus og kom til Perge i de kom endrægtigt til ham og fik Blastus, Kongens Pamfylien. Men Johannes skiltes fra dem og vendte Kammerherre, paa deres Side og bade om Fred, fordi tilbage til Jerusalem. 14 Men de droge videre fra deres Land fik Næringsmidler tilførte fra Kongens Perge og kom til Antiochia i Pisidiens og gik ind i Land. 21 Men paa en fastsat Dag iførte Herodes sig Synagogen paa Sabbatsdagen og satte sig. 15 Men en Kongedragt og satte sig paa Tronen og holdt en efter Forelæsningen af Loven og Profeterne sendte Tale til dem. 22 Og Folket raabte til ham: „Det er Synagogeforstanderne Bud hen til dem og lode sige: Guds Røst og ikke et Menneskes.” 23 Men straks „I Mænd, Brødre! have I noget Formaningsord til slog en Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Folket, da siger frem!” 16 Men Paulus stod op og Æren; og han blev fortærret af Orme og udaandede. slog til Lyd med Haanden og sagde: „I israelitiske 24 Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes. 25 Mænd og I, som frygte Gud, hører till! 17 Dette Folks, Og Barnabas og Saulus vendte tilbage fra Jerusalem Israels Gud udvalgte vore Fædre og ophøjede Folket i efter at have fuldført deres Ærinde, og de havde Udlændigheden i Ægyptens Land og førte dem derfra Johannes, med Tilhavn Markus, med sig. med løftet Arm. 18 Og omrent fyrettyve Aar talte han deres Færd i Ørkenen. 19 Og han udryddede syv Folk i Kanaans Land og fordelte disses Land iblandt dem, 20 og derefter i omrent fire Hundrede og halvtredsindstyve Aar gav han dem Dommere

13 Men i Antiochia, i den derværende Menighed, var der Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og Simeon, med Tilhavn Niger, og Kyrenæeren Lukius og Manaen, en Fosterbroder af Fjerdingsfyrsten Herodes,

indtil Profeten Samuel. 21 Og derefter bade de om en „Ser, I Foragtere, og forunder eder og bliver til intet; Konge; og Gud gav dem Saul, Kis's Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i fyrettyve Aar. 22 Og da han havde taget ham bort, oprejste han dem David til Konge, om hvem han ogsaa vidnede, og sagde: „Jeg har fundet David, Isajs Søn, en Mand efter mit Hjerte, som skal gøre al min Villie.“ 23 Af dennes Sæd bragte Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus, 24 Barnabas, som talte til dem og formanede dem til at efter at Johannes forud for hans Fremtræden havde prædiket Omvendelses-Daab for hele Israels Folk. 25 Men da Johannes var ved at fuldende sit Løb, sagde han: „Hvad anse I mig for at være? Mig er det ikke; men se, der kommer en efter mig, hvis Sko jeg ikke er værdig at løse.“ 26 I Mænd, Brødre, Sønner af Abrahams Slægt, og de iblandt eder, som frygte Gud! Til os er Ordet om denne Frelse sendt. 27 Thi de, som bo i Jerusalem, og deres Raadsherrer kendte ham ikke; de dømte ham og opfyldte derved Profeternes Ord, som forelæses hver Sabbat. 28 Og om end de ingen Dødsskyld fandt hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte blive slaaet ihjel. 29 Men da de havde fuldbragt alle Ting, som ere skrevne om ham, toge de ham ned af Træet og lagde ham i en Grav. 30 Men Gud oprejste ham fra de døde, 31 og han blev set i flere Dage af dem, som vare gaaede med ham op fra Galilæa til Jerusalem, dem, som nu ere hans Vidner for Folket. 32 Og vi forkynde eder den Forjættelse, som blev given til Fædrene, at Gud har opfyldt denne for os, deres Børn, idet han oprejste Jesus; 33 som der ogsaa er skrevet i den anden Psalme: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag.“ 34 Men at han har oprejst ham fra de døde, saa at han ikke mere skal vende tilbage til Forraadnelse, derom har han sagt saaledes: „Jeg vil give eder Davids hellige Forjættelser, de trofaste.“ 35 Thi han siger ogsaa i en anden Psalme: „Du skal ikke tilstede din hellige at se Forraadnelse.“ 36 Davidsov jo hen, da han i sin Livstid havde tjent Guds Raadslutning, og han blev henlagt hos sine Fædre og saa Forraadnelse; 37 men den, som Gud oprejste, saa ikke Forraadnelse. 38 Saa være det eder vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved ham forkyndes der eder Syndernes Forladelse; 39 og fra alt, hvorfra I ikke kunde retfærdiggøres ved Mose Lov, retfærdiggøres ved ham enhver, som tror. 40 Ser nu til, at ikke det, som er sagt ved Profeterne, kommer over eder: 41 thi en Gerning gør jeg i eders Dage, en Gerning, som Men da de gik ud, bad man dem om, at disse Ord Maatte blive talte til dem paa den følgende Sabbat. 42 Men da Forsamlingen var opløst, fulgte mange af Jøderne og af de gudfrygtige Proselyter Paulus og Barnabas, som talte til dem og formanede dem til at blive fast ved Guds Naade. 43 Men da Jøderne saa Skarerne, bleve sagde han: „Hvad anse I mig for at være? Mig er det de fulde af Nidkærhed og modsagde det, som blev talt af Paulus, ja, baade sagde imod og spottede. 44 Men paa den følgende Sabbat forsamledes næsten hele Byen for at høre 45 Men da Jøderne saa Skarerne, bleve sagde han: „Hvad anse I mig for at være? Mig er det de fulde af Nidkærhed og modsagde det, som blev talt af Paulus, ja, baade sagde imod og spottede. 46 Men Paulus og Barnabas talte frit ud og sagde: „Det var nødvendigt, at Guds Ord først skulde tales til Hedningerne. (aiōnios g166) 47 Thi saaledes har eder; men efterdi I støde det fra eder og ikke agte eder selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne. (aiōnios g166) 48 Men da Hedningerne hørte dette, blev de glade Herren befalet os: „Jeg har sat dig til Hedningers Lys, for at du skal være til Frelse lige ud til Jordens Ende.“ 49 Men da Hedningerne hørte dette, blev de glade og priste Herrens Ord, og de troede, saa mange, som vare bestemte til evigt Liv, (aiōnios g166) 50 Men Herrens Ord udbredtes over hele Landet. 51 Men de rystede Støvet af deres Fødder Jøderne ophidsede de fornemme gudfrygtige Kvinder og de første Mænd i Byen; og de vakte en Forfølgelse som nu ere hans Vidner for Folket. 52 Men Disciplene imod Paulus og Barnabas og joge dem ud fra deres eder den Forjættelse, som blev given til Fædrene, Grænsen. 53 Men de rystede Støvet af deres Fødder at Gud har opfyldt denne for os, deres Børn, idet imod dem og droge til Ikonium. 54 Men Disciplene han oprejste Jesus; 33 som der ogsaa er skrevet blev fylde med Glæde og den Helligaand.

14 Men det skete i Ikonium, at de sammen gik ind i Jødernes Synagoge og talte saaledes, at en stor Mængde, baade af Jøder og Grækere, troede. 2 Men de Jøder, som vare genstridige, ophidsede Hedningernes Sind og satte ondt i dem imod Brødrene. 3 De opholdt sig nu en Tid lang der og talte med Frimodighed i Herren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd, idet han lod Tegn og Undere ske ved deres Hænder. 4 Men Mængden i Byen blev uenig, og nogle holdt med Jøderne, andre med Apostlene. 5 Men da der blev et Opløb, baade af Hedningerne og Jøderne med samt deres Raadsherrer, for at mishandle og stene dem, 6 og de fik dette at vide, flygtede de bort til Byerne i Lykaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende Land, 7 og der forkyndte de Evangeliet. 8 Og i Lystra

sad der en Mand, som var kraftesløs i Fødderne, og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor lam fra Moders Liv, og han havde aldrig gaaet. 9 store Ting Gud havde gjort med dem, og at han Han hørte Paulus tale; og da denne fæstede Øjet havde aabnet en Troens Dør for Hedningerne. 28 paa ham og saa, at han havde Tro til at frelses, Men de opholdt sig en ikke liden Tid sammen med sagde han med høj Røst: 10 „Staa ret op paa dine Disciplene.

Fødder!“ Og han sprang op og gik omkring. 11 Men da Skarerne saa, hvad Paulus havde gjort, opløftede de deres Røst og sagde paa Lykaonisk: „Guderne ere i menneskelig Skikkelse stegne ned til os.“ 12 Og de kaldte Barnabas Zeus, men Paulus Hermes, fordi han var den, som førte Ordet. 13 Men Præsten ved Zeustemplet, som var uden for Byen, bragte Tyre og Kranse hen til Portene og vilde ofre tillige med Skarerne. 14 Men da Apostlene, Barnabas og Paulus, hørte dette, sørderreve de deres Klæder og sprang ind i Skaren, 15 raabte og sagde: „I Mænd! hvorfor gøre I dette? Vi ere ogsaa Mennesker, lige Kaar undergivne med eder, og vi forkynde eder Evangeliet om at vende om fra disse tomme Ting til den levende Gud, som har gjort Himmelten og Jorden og Havet og alt, hvad der er i dem; 16 han, som i de forbigangne Tider lod alle Hedningerne vandre deres egne Veje, 17 hvorvel han ikke lod sig selv være uden Vidnesbyrd, idet han gjorde godt og gav eder Regn og frugtbare Tider fra Himmelten og mættede eders Hjerter med Føde og Glæde.“ 18 Og det var med Nød og næppe, at de ved at sige dette afholdt Skarerne fra at ofre til dem. 19 Men der kom Jøder til fra Antiokia og Ikonium, og de overalte Skarerne og stenede Paulus og slæbte ham uden for Byen i den Tro, at han var død. 20 Men da Disciplene omringede ham, stod han op og gik ind i Byen. Og den næste Dag gik han med Barnabas bort til Derbe. 21 Og da de havde forkyndt Evangeliet i denne By og vundet mange Disciple, vendte de tilbage til Lystra og Ikonium og Antiokia. 22 og styrkede Disciplenes Sjæle og paamindede dem om at blive i Troen og om, at vi maa igennem mange Trængsler indgaa i Guds Rige. 23 Men efter at de i hver Menighed havde udvalgt Ældste for dem, overgave de dem under Bøn og Faste til Herren, hvem de havde givet deres Tro. 24 Og de droge igennem Pisidien og kom til Pamfylien. 25 Og da de havde talt Ordet i Perge, droge de ned til Attalia. 26 Og derfra sejlede de til Antiokia, hvorfra de vare blevne overgivne til Guds Naade til den Gerning, som de havde fuldbragt. 27 Men da de kom derhen

og der kom nogle ned fra Judæa, som lærte Brødrene: „Dersom I ikke lade eder omskære efter Mose Skik, kunne I ikke blive frelste.“ 2 Da nu Paulus og Barnabas kom i en ikke ringe Splid og Strid med dem, saa besluttede man, at Paulus og Barnabas og nogle andre af dem skulde drage op til Jerusalem til Apostlene og de Ældste i Anledning af dette Spørgsmaalet. 3 Disse bleve da sendte af Sted af Menigheden og droge igennem Fønikien og Samaria og fortalte om Hedningernes Omvendelse, og de gjorde alle Brødrene stor Glæde. 4 Men da de kom til Jerusalem, blev de modtagne af Menigheden og Apostlene og de Ældste, og de kundgjorde, hvor store Ting Gud havde gjort med dem. 5 Men nogle af Farisæernes Parti, som vare blevne troende, stode op og sagde: „Man bør omskære dem og befale dem at holde Mose Lov.“ 6 Men Apostlene og de Ældste forsamlede sig for at overlægge denne Sag. 7 Men da man havde tvistet meget herom, stod Peter op og sagde til dem: „I Mænd, Brødre! I vide, at for lang Tid siden gjorde Gud det Valg iblandt eder, at Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliets Ord og tro. 8 Og Gud, som kender Hjerterne, gav dem Vidnesbyrd ved at give dem den Helligaand lige saa vel som os. 9 Og han gjorde ingen Forskel imellem os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerter. 10 Hvorfor friste I da nu Gud, saa I lægge et Aag paa Disciplenes Nakke, som hverken vore Fædre eller vi have formaaet at bære? 11 Men vi tro, at vi blive frelste ved den Herres Jesu Naade paa samme Maade som ogsaa de.“ 12 Men hele Mængden tav, og de hørte Barnabas og Paulus fortælle, hvor store Tegn og Undere Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved dem. 13 Men da de havde hørt op at tale, tog Jakob til Orde og sagde: „I Mænd, Brødre, hører mig! 14 Simon har fortalt, hvorledes Gud først drog Omsorg for at tage ud af Hedninger et Folk for sit Navn. 15 Og dermed stemme Profeternes Tale overens, som der er skrevet: 16 „Derefter vil jeg vende tilbage og etter opbygge Davids faldne Hytte, og det nedrevne af den vil jeg efter opbygge og oprejse den igen, 17 for at de

øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle Johannaes, kaldet Markus, med. 38 Men Paulus holdt Hedningerne, over hvilke mit Navn er nævnet, siger for, at de ikke skulde tage den med, som havde Herren, som gør dette.” 18 Gud kender fra Ewigheit af forladt dem i Pamfylien og ikke havde fulgt med dem alle sine Gerninger. (aiōn g165) 19 Derfor mener jeg, at til Arbejdet. 39 Der blev da en heftig Strid, saa at de man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Markus med omvende sig til Gud, 20 men skrive til dem, at de sig og sejlede til Kypern. 40 Men Paulus udvalgte skulle afholde sig fra Besmittelse med Afguderne og Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Herrens fra Utugt og fra det kvalte og fra Blodet. 21 Thi Moses Naade. 41 Men han rejste omkring i Syrien og Kilikien har fra gammel Tid i hver By Mennesker, som prædike ham, idet han oplæses hver Sabbat i Synagogerne.” 22 Da besluttede Apostlene og de Ældste tillige med hele Menigheden at udvælge nogle Mænd af deres Midte og sende dem til Antiochia tillige med Paulus og Barnabas, nemlig Judas, kaldet Barsabbas, og Silas, hvilke Mænd vare ansete iblandt Brødrene. 23 Og de skreve saaledes med dem: „Apostlene og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiochia og Syrien og Kilikien. 24 Efterdi vi have hørt, at nogle, som ere komme fra os, have forvirret eder med Ord og voldt eders Sjæle Uro uden at have nogen Befaling fra os, 25 saa have vi, endrægtigt forsamlede, besluttet at udvælge nogle Mænd og sende dem til eder med vore elskelige Barnabas og Paulus, 26 Mænd, som have vovet deres Liv for vor Herres Jesu Kristi Navn. 27 Vi have derfor sendt Judas og Silas, der ogsaa mundtligt skulle forkynde det samme. 28 Thi det er den Helligaands Beslutning og vor, ingen videre Byrde at paalægge eder uden disse nødvendige Ting: 29 At I skulle afholde eder fra Afgudsofferkød og fra Blod og fra det kvalte og fra Utugt. Naar I holde eder derfra, vil det gaa eder godt. Lever vel!” 30 Saa lod man dem da fare, og de kom ned til Antiochia og forsamlede Mængden og overgave Brevet. 31 Men da de læste det, bleve de glade over Trøsten. 32 Og Judas og Silas, som ogsaa selv vare Profeter, opmuntrede Brødrene med megen Tale og styrkede dem. 33 Men da de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til dem, som havde udsendt dem. 34 [Men Silas besluttede at blive der.] 35 Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiochia, hvor de tillige med mange andre lærte og forkyndte Herrens Ord. 36 Men efter nogen Tids Forløb sagde Paulus til Barnabas: „Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i hver By, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at se, hvorledes det gaar dem.” 37 Men Barnabas vilde ogsaa tage

Johannes, kaldet Markus, med. 38 Men Paulus holdt forladt dem i Pamfylien og ikke havde fulgt med dem alle sine Gerninger. (aiōn g165) 19 Derfor mener jeg, at til Arbejdet. 39 Der blev da en heftig Strid, saa at de man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Markus med omvende sig til Gud, 20 men skrive til dem, at de sig og sejlede til Kypern. 40 Men Paulus udvalgte skulle afholde sig fra Besmittelse med Afguderne og Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Herrens fra Utugt og fra det kvalte og fra Blodet. 21 Thi Moses Naade. 41 Men han rejste omkring i Syrien og Kilikien har fra gammel Tid i hver By Mennesker, som prædike ham, idet han oplæses hver Sabbat i Synagogerne.” 22 Da besluttede Apostlene og de Ældste tillige med hele Menigheden at udvælge nogle Mænd af deres Midte og sende dem til Antiochia tillige med Paulus og Barnabas, nemlig Judas, kaldet Barsabbas, og Silas, hvilke Mænd vare ansete iblandt Brødrene. 23 Og de skreve saaledes med dem: „Apostlene og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiochia og Syrien og Kilikien. 24 Efterdi vi have hørt, at nogle, som ere komme fra os, have forvirret eder med Ord og voldt eders Sjæle Uro uden at have nogen Befaling fra os, 25 saa have vi, endrægtigt forsamlede, besluttet at udvælge nogle Mænd og sende dem til eder med vore elskelige Barnabas og Paulus, 26 Mænd, som have vovet deres Liv for vor Herres Jesu Kristi Navn. 27 Vi have derfor sendt Judas og Silas, der ogsaa mundtligt skulle forkynde det samme. 28 Thi det er den Helligaands Beslutning og vor, ingen videre Byrde at paalægge eder uden disse nødvendige Ting: 29 At I skulle afholde eder fra Afgudsofferkød og fra Blod og fra det kvalte og fra Utugt. Naar I holde eder derfra, vil det gaa eder godt. Lever vel!” 30 Saa lod man dem da fare, og de kom ned til Antiochia og forsamlede Mængden og overgave Brevet. 31 Men da de læste det, bleve de glade over Trøsten. 32 Og Judas og Silas, som ogsaa selv vare Profeter, opmuntrede Brødrene med megen Tale og styrkede dem. 33 Men da de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til dem, som havde udsendt dem. 34 [Men Silas besluttede at blive der.] 35 Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiochia, hvor de tillige med mange andre lærte og forkyndte Herrens Ord. 36 Men efter nogen Tids Forløb sagde Paulus til Barnabas: „Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i hver By, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at se, hvorledes det gaar dem.” 37 Men Barnabas vilde ogsaa tage

16 Og han kom til Derbe og Lystra, og se, der var der en Discipel ved Navn Timotheus, Søn af en troende Jødinde og en græsk Fader. 2 Han havde godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium. 3 Ham vilde Paulus have til at drage med sig, og han tog og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare paa disse Steder; thi de vidste alle, at hans Fader var en Græker. 4 Men alt som de droge igennem Byerne, overgave de dem de Bestemmelser at holde, som vare vedtagne af Apostlene og de Ældste i Jerusalem. 5 Saa styrkedes Menighederne i Troen og voksede i Antal hver Dag. 6 Men de droge igennem Frygjen og det galatiske Land, da de af den Helligaand vare blevne forhindrede i at tale Ordet i Asien. 7 Da de nu kom hen imod Mysien, forsøgte de at drage til Bithynien; og Jesu Aand tilstede dem det ikke. 8 De droge da Mysien forbi og kom ned til Troas. 9 Og et Syn viste sig om Natten for Paulus: En makedonisk Mand stod der og bad ham og sagde: „Kom over til Makedonien og hjælp os!” 10 Men da han havde set dette Syn, ønskede vi straks at drage over til Makedonien; thi vi sluttede, at Gud havde kaldt os derhen til at forkynde Evangeliet for dem. 11 Vi sejlede da ud fra Troas og styrede lige til Samothrake og den næste Dag til Neapolis 12 og derfra til Filippi, hvilken er den første By i den Del af Makedonien, en Koloni. I denne By opholdt vi os nogle Dage. 13 Og paa Sabbatsdagen gik vi uden for Porten ved en Flod, hvor vi mente, at der var et Bedested, og vi satte os og talte til de Kvinder, som kom sammen. 14 Og en Kvinde ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske fra Byen Thyatira, en Kvinde, som frygtede Gud, hørte til, og hendes Hjerte oplod Herren til at give Agt paa det, som blev talt af Paulus. 15 Men da hun og hendes Hus var blevet døbt, bad hun og sagde: „Dersom I agte mig for at være Herren tro, da kommer ind i mit Hus og bliver der!” Og hun nødte os. 16 Men det skete, da

vi gik til Bedestedet, at en Pige mødte os, som havde de Mænd!" 36 Men Fangevogteren meldte Paulus en Spaadomsaand og skaffede sine Herrer megen disse Ord: „Høvedsmændene have sendt Bud, at I Vinding ved at spaa. 17 Hun fulgte efter Paulus og os, skulle løslades; saa drager nu ud og gaar bort med raabte og sagde: „Disse Mennesker ere den højeste Fred!" 37 Men Paulus sagde til dem: „De have ladet Guds Tjenere, som forkynde eder Frelsens Vej." 18 os piske offentligt og uden Dom, os, som dog ere Og dette gjorde hun i mange Dage. Men Paulus blev romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage fortrydelig derover, og han vendte sig og sagde til de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme og Aanden: „Jeg byder dig i Jesu Kristi Navn at fare ud føre os ud!" 38 Men Bysvendene meldte disse Ord til af hende." Og den for ud i den samme Stund. 19 Men Høvedsmændene; og de blev bange, da de hørte, da hendes Herrer saa, at deres Haab om Vinding var at de vare Romere. 39 Og de kom og gave dem gode forsvundet, grebe de Paulus og Silas og slæbte dem Ord, og de førte dem ud og bade dem at drage bort hen paa Torvet for Øvrigheden. 20 Og de førte dem fra Byen. 40 Og de gik ud af Fængselet og gik ind til til Høvedsmændene og sagde: „Disse Mennesker, Lydia; og da de havde set Brødrerne, formanede de som ere Jøder, forvirre aldeles vor By, 21 og de dem og droge bort.

forkynede Skikke, som det ikke er tilladt os, der ere Romere, at antage eller øve." 22 Og Mængden rejste sig imod dem, og Høvedsmændene lode Klæderne rive af dem og befalede at piske dem. 23 Og da de havde givet dem mange Slag, kastede de dem i Fængsel og befalede Fangevogteren at holde dem sikkert bevogtede. 24 Da han havde faaet saadan Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og sluttede deres Fødder i Blokken. 25 Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Lovsange til Gud; og Fangerne lyttede paa dem. 26 Men pludseligt kom der et stort Jordskælv, saa at Fængselets Grundvolde rystede, og straks aabnedes alle Dørene, og alles Lænker løstes. 27 Men Fangevogteren for op af Søgne, og da han saa Fængselets Døre aabne, drog han et Sværd og vilde dræbe sig selv, da han mente, at Fangerne vare flygtede. 28 Men Paulus raabte med høj Røst og sagde: „Gør ikke dig selv noget ondt; thi vi ere her alle." 29 Men han forlangte Lys og sprang ind og faldt skælvende ned for Paulus og Silas. 30 Og han førte dem udenfor og sagde: „Herrer! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?" 31 Men de sagde: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du blive frelst, du og dit Hus." 32 Og de talte Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Hus. 33 Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftoede deres Saar; og han selv og alle hans blev straks døbte. 34 Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem og frydede sig over, at han med hele sit Hus var kommen til Troen paa Gud. 35 Men da det var blevet Dag, sendte Høvedsmændene Bysvendene hen og sagde: „Løslad

17 Men de rejste igennem Amfipolis og Apollonia og kom til Thessalonika, hvor Jøderne havde en Synagoge. 2 Og efter sin Sædvane gik Paulus ind til dem, og paa tre Sabbater samtalte han med dem ud fra Skrifterne, 3 idet han udlagde og forklarede, at Kristus maatte lide og opstaa fra de døde, og han sagde: „Denne Jesus, som jeg forkynder eder, han er Kristus." 4 Og nogle af dem blev overbeviste og sluttede sig til Paulus og Silas, og tillige en stor Mængde af de gudfrygtige Grækere og ikke faa af de fornemste Kvinder. 5 Men Jøderne blevé nidkære og toge med sig nogle slette Mennesker af Lediggængerne paa Torvet, rejste et Opløb og oprørte Byen; og de stormede Jasons Hus og søgte efter dem for at føre dem ud til Folket. 6 Men da de ikke fandt dem, trak de Jason og nogle Brødre for Byens Øvrighed og raabte: „Disse, som have bragt hele Verden i Oprør, ere ogsaa komne hid; 7 dem har Jason taget ind til sig; og alle disse handle imod Kejserens Befalinger og sige, at en anden er Konge, nemlig Jesus." 8 Og de satte Skræk i Mængden og Byens Øvrighed, som hørte det. 9 Og denne lod Jason og de andre stille Borgen og løslod dem. 10 Men Brødrerne sendte straks om Natten baade Paulus og Silas bort til Berøa; og da de vare komme dertil, gik de ind i Jødernes Synagoge. 11 Men disse varé mere velsindede end de i Thessalonika, de modtogtje Ordet med al Redebonhed og ransagede daglig Skrifterne, om disse Ting forholdt sig saaledes. 12 Saa troede da mange af dem og ikke faa af de fornemme græske Kvinder og Mænd. 13 Men da Jøderne i Thessalonika fik at vide, at Guds Ord blev

forkyndt af Paulus ogsaa i Berøa, kom de og vakte eller Sølv eller Sten, formet ved Menneskers Kunst ogsaa der Røre og Bevægelse iblandt Skarerne. Og Opfindsomhed. 30 Efter at Gud altsaa har baaret 14 Men da sendte Brødrene straks Paulus bort, for over med disse Vankundighedens Tider, byder han nu at han skulde drage til Havet; men baade Silas Menneskene, at de alle og alle Vegne skulle omvende og Timotheus blevet der tilbage. 15 Og de, som sig. 31 Thi han har fastsat en Dag, paa hvilken han vil ledsagede Paulus, førte ham lige til Athen; og efter at dømme Jorderige med Retfærdighed ved en Mand, have faaet det Bud med til Silas og Timotheus, at som han har besikket dertil, og dette har han bevist de snarest muligt skulde komme til ham, droge de for alle ved at oprejse ham fra de døde." 32 Men bort. 16 Medens nu Paulus ventede paa dem i Athen, da de hørte om de dødes Opstandelse, spottede harmedes hans Aand i ham, da han saa, at Byen var nogle; men andre sagde: „Vi ville atter høre dig om fuld af Afguds billeder. 17 Derfor talte han i Synagogen dette." 33 Saaledes gik Paulus ud fra dem. 34 Men med Jøderne og de quidfrystige og paa Torvet hver nogle Mænd holdt sig til ham og troede; iblandt hvilke Dag til dem, som han traf paa. 18 Men ogsaa nogle ogsaa var Areopagiten Dionysius og en Kvinde ved af de epikuræiske og stoiske Filosoffer indlode sig i Navn Damaris og andre med dem.

Ordstrid med ham; og nogle sagde: „Hvad vil denne Ordgyder sige?" men andre: „Han synes at være en Forkynder af fremmede Guddomme," fordi han forkyndte Evangeliet om Jesus og Opstandelsen. 19 Og de toge ham og førte ham op paa Areopagus og sagde: „Kunne vi faa at vide, hvad dette er for en ny Lære, som du taler om? 20 Thi du bringer os nogle fremmede Ting for Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal betyde." 21 Men alle Atheniensere og de fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke Stunder til andet end at fortælle eller høre nyt. 22 Men Paulus stod frem midt paa Areopagus og sagde: „I athenienske Mænd! jeg ser, at I i alle Maader ere omhyggelige for eders Gudsdyrkelse. 23 Thi da jeg gik omkring og betragede eders Helligdomme, fandt jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: „For en ukendt Gud." Det, som I saaledes dyrke uden at kende det, det forkynder jeg eder. 24 Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere i den, han, som er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorde med Hænder, 25 han tjenes ikke heller af Menneskers Hænder som en, der trænger til noget, efterdi han selv giver alle Liv og Aande og alle Ting. 26 Og han har gjort, at hvert Folk iblandt Mennesker bor ud af eet Blod paa hele Jordens Flade, idet han fastsatte bestemte Tider og Grænserne for deres Bolig, 27 for at de skulde søge Gud, om de dog kunde føle sig frem og finde ham, skønt han er ikke langt fra hver enkelt af os; 28 thi i ham leve og røres og ere vi, som ogsaa nogle af eders Digtere have sagt: Vi ere jo ogsaa hans Slægt. 29 Efterdi vi da ere Guds Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld

eller Sølv eller Sten, formet ved Menneskers Kunst og Opfindsomhed. 30 Efter at Gud altsaa har baaret 14 Men da sendte Brødrene straks Paulus bort, for over med disse Vankundighedens Tider, byder han nu at han skulde drage til Havet; men baade Silas Menneskene, at de alle og alle Vegne skulle omvende og Timotheus blevet der tilbage. 15 Og de, som sig. 31 Thi han har fastsat en Dag, paa hvilken han vil ledsagede Paulus, førte ham lige til Athen; og efter at dømme Jorderige med Retfærdighed ved en Mand, have faaet det Bud med til Silas og Timotheus, at som han har besikket dertil, og dette har han bevist de snarest muligt skulde komme til ham, droge de for alle ved at oprejse ham fra de døde." 32 Men bort. 16 Medens nu Paulus ventede paa dem i Athen, da de hørte om de dødes Opstandelse, spottede harmedes hans Aand i ham, da han saa, at Byen var nogle; men andre sagde: „Vi ville atter høre dig om fuld af Afguds billeder. 17 Derfor talte han i Synagogen dette." 33 Saaledes gik Paulus ud fra dem. 34 Men med Jøderne og de quidfrystige og paa Torvet hver nogle Mænd holdt sig til ham og troede; iblandt hvilke Dag til dem, som han traf paa. 18 Men ogsaa nogle ogsaa var Areopagiten Dionysius og en Kvinde ved af de epikuræiske og stoiske Filosoffer indlode sig i Navn Damaris og andre med dem.

18 Derefter forlod Paulus Athen og kom til Korinth. 2 Der traf han en Jøde ved Navn Akila, født i Pontus, som nylig var kommen fra Italien med sin Hustru Priskilla, fordi Klaudius havde befælet, at alle Jøderne skulde forlade Rom. Til disse gik han. 3 Og efterdi han øvede det samme Haandværk, blev han hos dem og arbejdede; thi de vare Teltmagere af Haandværk. 4 Men han holdt Samtaler i Synagogen paa hver Sabbat og overbeviste Jøder og Grækere. 5 Men da Silas og Timotheus kom ned fra Makedonien, var Paulus helt optagen af at tale og vidnede for Jøderne, at Jesus er Kristus. 6 Men da de stode imod og spottede, rystede han Støvet af sine Klæder og sagde til dem: „Eders Blod kommer over eders Hoved! Jeg er ren; herefter vil jeg gaa til Hedningerne." 7 Og han gik bort derfra og gik ind til en Mand ved Navn Justus, som frygtede Gud, og hvis Hus laa ved Siden af Synagogen. 8 Men Synagogeforstanderen Krispus troede paa Herren tillige med hele sit Hus, og mange af Korinthierne, som hørte til, troede og blevе døbte. 9 Men Herren sagde til Paulus i et Syn om Natten: „Frygt ikke, men tal og ti ikke, 10 eftersom jeg er med dig, og ingen skal lægge Haand paa dig for at gøre dig noget ondt; thi jeg har et talrigt Folk i denne By." 11 Og han slog sig ned der et Aar og seks Maaneder og lærte Guds Ord iblandt dem. 12 Men medens Gallio var Statholder i Akaja, stode Jøderne endrægtigt op imod Paulus og førte ham for Domstolen og sagde: 13 „Denne overtaler Folk til en Gudsdyrkelse imod Loven." 14 Og da Paulus vilde oplade Munden, sagde Gallio til Jøderne: „Dersom det var nogen Uret eller Misgerning, I Jøder! vilde

jeg, som billigt var, taalmodigt høre paa eder. **15** Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa Men er det Stridsspørgsmaal om Lære og Navne den, som kom efter ham, det er paa Jesus." **5** Men da og om den Lov, som I have, da ser selv dertil; thi de hørte dette, lode de sig døbe til den Herres Jesu jeg vil ikke være Dommer over disse Ting." **16** Og Navn. **6** Og da Paulus lagde Hænderne paa dem, han drev dem bort fra Domstolen. **17** Men alle grebe kom den Helligaand over dem, og de talte i Tunger Synagogeforstanderen Sosthenes og sloge ham lige og profeterede. **7** Men de vare i det hele omtrent tolv for Domstolen; og Gallio brød sig ikke om noget af Mænd. **8** Og han gik ind i Synagogen og vidnede dette. **18** Men Paulus blev der endnu i mange Dage; frimodigt i tre Maaneder, idet han holdt Samtaler og derefter tog han Afsked med Brødrene og sejlede overbeviste om det, som hører til Guds Rige. **9** Men bort til Syrien og med ham Priskilla og Akvila, efter at da nogle forhærdede sig og strede imod og over for han havde ladet sit Haar klippe af i Kenkreæ; thi han Mængden talte ilde om Vejen, forlod han dem og havde et Løfte paa sig. **19** Men de kom til Efesus; og skilte Disciplene fra dem og holdt daglig Samtaler i der lod han hine blive tilbage; men han selv gik ind i Tyrannus's Skole. **10** Men dette varede i to Aar, saa Synagogen og samtalede med Jøderne. **20** Men da at alle, som boede i Asien, baade Jøder og Grækere, de bade ham om at blive i længere Tid, samtykkede hørte Herrens Ord. **11** Og Gud gjorde usædvanlige han ikke; **21** men han tog Afsked og sagde: „Jeg maa kraftige Gerninger ved Paulus's Hænder, **12** saa at endelig holde denne forestaaende Højtid i Jerusalem; man endog bragte Tørklæder og Bælter fra hans men] jeg vil atter vente tilbage til eder, om Gud Legeme til de syge, og Sygdommene vege fra dem, vil." Og han sejlede ud fra Efesus **22** og landede i og de onde Aander fore ud. **13** Men ogsaa nogle Kæsarea, drog op og hilste paa Menigheden og drog af de omløbende jødiske Besværgere forsøgte at saa ned til Antiokia. **23** Og da han havde opholdt nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde sig der nogen Tid, drog han bort og rejste fra Sted de onde Aander, idet de sagde: „Jeg besværger til Sted igennem det galatiske Land og Frygien og eder ved den Jesus, som Paulus prædiker." **14** Men styrkede alle Disciplene. **24** Men en Jøde ved Navn de, som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeuas, Apollos, født i Aleksandria, en veltalende Mand, som en jødisk Ypperstepræst. **15** Men den onde Aand var stærk i Skrifterne, kom til Efesus. **25** Denne var svarede og sagde til dem: „Jesus kender jeg, og undervist om Herrens Vej, og brændende i Aanden om Paulus ved jeg; men I, hvem ere I?" **16** Og det talte og lærte han grundigt om Jesus, skønt han kun Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind kendte Johannes's Daab. **26** Og han begyndte at tale paa dem og overmandede dem begge og fik saadan frimodigt i Synagogen. Men da Priskilla og Akvila Magt over dem, at de flygtede nøgne og saarede ud hørte ham, toge de ham til sig og udlagde ham Guds af Huset. **17** Men dette blev vitterligt for alle dem, Vej nøjere. **27** Men da han vilde rejse videre til Akaja, som boede i Efesus, baade Jøder og Grækere; og skrev Brødrene til Disciplene og opmuntrede dem til der faldt en Frygt over dem alle, og den Herres at tage imod ham. Da han var kommen derhen, var Jesu Navn blev ophøjet, **18** og mange af dem, som han ved Guds Naade de troende til megen Nytte; **28** vare blevne troende, kom og bekendte og fortalte thi han gendrev Jøderne offentligt med stor Kraft og om deres Gerninger. **19** Men mange af dem, som beviste ved Skrifterne, at Jesus er Kristus.

19 Men det skete, medens Apollos var i Korinth,

at Paulus efter at være dragen igennem de højeriggende Landsdele kom ned til Efesus **2** og fandt nogle Disciple, og han sagde til dem: „Fik I den Helligaand, da I blevе troende?" Men de sagde til ham: „Vi have ikke engang hørt, at der er en Helligaand." **3** Og han sagde: „Hvortil blevе I da døbte?" Men de sagde: „Til Johannes's Daab." **4** Da sagde Paulus: „Johannes døbte med Omvendelses-

havde drevet Trolddom, bare deres Bøger sammen og opbrændte dem for alles Øjne; og man beregnede deres Værdi og fandt dem halvtredsindstyve Tusinde Sølvpenge værd. **20** Saa kraftigt voksede Herrens Ord og fik Magt. **21** Men da dette var fuldbragt, satte Paulus sig for i Aanden, at han vilde rejse igennem Makedonien og Akaja og saa drage til Jerusalem, og han sagde: „Efter at jeg har været der, bør jeg ogsaa se Rom." **22** Og han sendte to af dem, som gik ham til Haande, Timotheus og Erastus, til Makedonien;

men selv blev han nogen Tid i Asien. 23 Men paa for at anklages for Oprør for, hvad der i Dag er sket, den Tid opstod der et ikke lidet Oprør i Anledning da der ingen Aarsag er dertil; herfor, for dette Opløb, af Vejen. 24 Thi en Sølvsmed ved Navn Demetrius gjorde Artemistempler af Sølv og skaffede Kunstnerne ikke ringe Fortjeneste. 25 Disse samlede han tillige med de med saadanne Ting sysselsatte Arbejdere og sagde: „I Mænd! I vide, at vi have vort Udkomme af dette Arbejde. 26 Og I se og høre, at ikke alene i Efesus, men næsten i hele Asien har denne Paulus ved sin Overtalelse vildledt en stor Mængde, idet han siger, at de ikke ere Guder, de, som gøres med Hænder. 27 Men der er ikke alene Fare for, at denne vor Haandtering skal komme i Foragt, men ogsaa for, at den store Gudinde Artemis's Helligdom skal blive agtet for intet, og at den Gudindes Majestæt, hvem hele Asien og Jorderige dyrker, skal blive krænket.“ 28 Men da de hørte dette, bleve de fulde af Vrede og raabte og sagde: „Stor er Efesiernes Artemis!“ 29 Og Byen kom i fuldt Oprør, og de stormede endrægtigt til Teatret og reve Makedonierne Kajus og Aristarkus, Paulus's Rejsefæller, med sig. 30 Men da Paulus vilde gaa ind iblandt Folkemængden, tilstede Disciplene ham det ikke. 31 Men ogsaa nogle af Asiarkerne, som vare hans Venner, sendte Bud til ham og formanede ham til ikke at vove sig hen til Teatret. 32 Da skrege nogle eet, andre et andet; thi Forsamlingen var i Forvirring, og de fleste vidste ikke, af hvad Aarsag de vare komne sammen. 33 Men de trak Aleksander, hvem Jøderne skøde frem, ud af Skaren; men Aleksander slog til Lyd med Haanden og vilde holde en Forsvarstale til Folket. 34 Men da de fik at vide, at han var en Jøde, raabte de alle med een Røst i omrent to Timer: „Stor er Efesiernes Artemis!“ 35 Men Byskriveren fik Skaren beroliget og sagde: „I Mænd i Efesus! hvilket Menneske er der vel, som ikke ved, at Efesiernes By er Tempelværge for den store Artemis og det himmelfaldne Billede? 36 Naar altsaa dette er uimodsigeligt, bør I være rolige og ikke foretage eder noget fremfusende. 37 Thi I have ført disse Mænd hid, som hverken ere Tempelanre eller bespotte eders Gudinde. 38 Dersom nu Demetrius og hans Kunstnere have Klage imod nogen, da holdes der Tingdage, og der er Statholdere; lad dem kalde hinanden for Retten! 39 Men have I noget Forlangende om andre Sager, saa vil det blive afgjort i den lovlige Forsamling. 40 Vi staa jo endog i Fare

for at anklages for Oprør for, hvad der i Dag er sket, da der ingen Aarsag er dertil; herfor, for dette Opløb, ville vi ikke kunne gøre Regnskab.“ 41 Og da han havde sagt dette, lod han Forsamlingen fare.

20 Men efter at dette Røre var stillet, lod Paulus Disciplene hente og formanede dem, tog Afsked og begav sig derfra for at rejse til Makedonien. 2 Og da han var dragen igennem disse Egne og havde formanet dem med megen Tale, kom han til Grækenland. 3 Der tilbragte han tre Maaneder, og da Jøderne havde Anslag for imod ham, just som han skulde til at sejle til Syrien, blev han til Sinds at vende tilbage igennem Makedonien. 4 Men Pyrrus's Søn Sopater fra Berø og af Thessalonikerne Aristarkus og Sekundus og Kajus fra Derbe og Timotheus og af Asiaterne Tykikus og Trofimus fulgte med ham til Asien. 5 Disse droge forud og biede paa os i Troas; 6 men vi sejlede efter de usyrede Brøds Dage ud fra Filippi og kom fem Dage efter til dem i Troas, hvor vi tilbragte syv Dage. 7 Men paa den første Dag i Ugen, da vi vare forsamlede for at bryde Brødet, samtalede Paulus med dem, da han den næste Dag vilde rejse derfra, og han blev ved med at tale indtil Midnat. 8 Men der var mange Lamper i Salen ovenpaa, hvor vi vare samlede. 9 Og der sad i Vinduet en ung Mand ved Navn Eutykus; han falldt i en dyb Søvn, da Paulus fortsatte Samtalens saa længe, og overvældet af Søvnen styrtede han ned fra det tredje Stok værk og blev tagen død op. 10 Men Paulus gik ned og kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde: „Larmer ikke; thi hans Sjæl er i ham.“ 11 Men han gik op igen og brød Brødet og nød deraf og talte endnu længe med dem indtil Dagningen, og dermed drog han bort. 12 Men de bragte det unge Menneske levende op og vare ikke lidet trøstede. 13 Men vi gik forud til Skibet og sejlede til Assus og skulde derfra tage Paulus med; thi saaledes havde han bestemt det, da han selv vilde gaa til Fods. 14 Da han nu stødte til os i Assus, toge vi ham om Bord og kom til Mitylene. 15 Og vi sejlede derfra og kom den næste Dag lige ud for Kios; Dagen derpaa lagde vi til ved Samos og kom næste Dag til Milet. 16 Thi Paulus havde besluttet at sejle Efesus forbi, for at det ikke skulde hændes, at han blev opholdt i Asien; thi han hastede for at komme til Jerusalem paa Pinsedagen,

om det var ham muligt. 17 Men fra Milet sendte han Bud til Efesus og lod Menighedens Ældste kalde til sig. 18 Og da de kom til ham, sagde han til dem: „I vide, hvorledes jeg færdedes iblandt eder den hele Tid igennem fra den første Dag, jeg kom til Asien, 19 idet jeg tjente Herren i al Ydmyghed og under Taarer og Prøvelser, som timedes mig ved Jødernes Efterstræbelser; 20 hvorledes jeg ikke har unddraget mig fra at forkynde eder noget som helst af det, som kunde være til Gavn, og at lære eder offentligt og i Husene, 21 idet jeg vidnede baade for Jøder og Grækere om Omvendelsen til Gud og Troen paa vor Herre Jesus Kristus. 22 Og nu se, bunden af Aanden drager jeg til Jerusalem uden at vide, hvad der skal møde mig, 23 kun, at den Helligaand i hver By vidner for mig og siger, at Lænker og Trængsler vente mig. 24 Men jeg agter ikke mit Liv noget værd for mig selv, for at jeg kan fuldende mit Løb og den Tjeneste, som jeg har faaet af den Herre Jesus, at vidne om Guds Naades Evangelium. 25 Og nu se, jeg ved, at I ikke mere skulle se mit Ansigt, alle I, iblandt hvem jeg gik om og prædikede Riget. 26 Derfor vidner jeg for eder paa denne Dag, at jeg er ren for alles Blod; 27 thi jeg unndrog mig ikke fra at forkynde eder hele Guds Raad. 28 Saa giver Agt paa eder selv og den hele Hjord, i hvilken den Helligaand satte eder som Tilsynsmænd, til at vakte Guds Menighed, som han erhvervede sig med sit eget Blod. 29 Jeg ved, at der efter min Bortgang skal komme svare Ulve ind iblandt eder, som ikke ville spare Hjorden. 30 Og af eders egen Midte skal der opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting for at drage Disciplene efter sig. 31 Derfor vaager og kommer i Hu, at jeg har ikke ophørt i tre Aar, Nat og Dag, at paamindte hver enkelt med Taarer. 32 Og nu overgiver jeg eder til Gud og hans Naades Ord, som formaar at opbygge eder og at give eder Arven iblandt alle de helligede. 33 Jeg har ikke begærret nogens Sølv eller Guld eller Klædebon. 34 I vide selv, at disse Hænder have tjent for mine Fornødenheder og for dem, som vare med mig. 35 Jeg viste eder i alle Ting, at saaledes bør vi arbejde og tage os af de skræbelige og ihukomme den Herres Jesu Ord, at han selv har sagt: „Det er saligere at give end at tage.“ 36 Og da han havde sagt dette, faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle. 37 Og de brast alle i heftig Graad, og de faldt Paulus om Halsen og kyssede ham. 38 Og mest smertede dem det Ord, han havde sagt, at de ikke mere skulde se sig. hans Ansigt. Saa ledsagede de ham til Skibet.

21 Men da vi havde revet os løs fra dem og vare afsejlede, droge vi lige til Kos, og den næste Dag til Rodus og derfra til Patara. 2 Og da vi fandt et Skib, som skulde gaa lige til Fønikien, gik vi om Bord og afsejlede. 3 Men da vi havde faaet Kypern i Sigte og vare komne den forbi til venstre for os, sejlede vi til Syrien og landede i Tyrus; thi der skulde Skibet losse sin Ladning. 4 Og vi opsøgte Disciplene og blevе der syv Dage; disse sagde ved Aanden til Paulus, at han ikke skulde drage op til Jerusalem. 5 Men da vi havde tilendebragt disse Dage, droge vi derfra og rejste videre, idet de alle, med Hustruer og Børn, ledsagede os uden for Byen; og efter at have knælet paa Strandbredden og holdt Bøn 6 toge vi Afsked med hverandre; og vi gik om Bord i Skibet, men de vendte tilbage til deres Hjem. 7 Men vi fuldendte Sejladsen og kom fra Tyrus til Ptolemais, og vi hilste paa Brødrerne og blevе een Dag hos dem. 8 Og den følgende Dag droge vi derfra og kom til Kæsarea, og vi gik ind i Evangelisten Filips Hus, han, som var en af de syv, og blevе hos ham. 9 Men denne havde fire ugifte Døtre, som profeterede. 10 Men da vi blevе der flere Dage, kom der en Profet ned fra Judæa ved Navn Agabus. 11 Og han kom til os og tog Paulus's Bælte og bandt sine egne Fødder og Hænder og sagde: „Dette siger den Helligaand: Den Mand, hvem dette Bælte tilhører, skulle Jøderne binde saaledes i Jerusalem og overgive i Hedningers Hænder.“ 12 Men da vi hørte dette, bade saavel vi som de der paa Stedet ham om ikke at drage op til Jerusalem. 13 Da svarede Paulus: „Hvad gøre I, at I græde og gøre mit Hjerte modløst? thi jeg er rede til ikke alene at bindes, men ogsaa at dø i Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld.“ 14 Da han nu ikke vilde lade sig overtale, blevе vi stille og sagde: „Herrens Villie ske!“ 15 Men efter disse Dage gjorde vi os rede og droge op til Jerusalem. 16 Og ogsaa nogle af Disciplene fra Kæsarea rejste med os og bragte os til Mnason, en Mand fra Kypern, en gammel Discipel, hos hvem vi skulde have Herberge. 17 Da vi nu kom til Jerusalem, modtoge Brødrerne os med Glæde. 18 Og Dagen efter gik Paulus ind med os til Jakob, og alle de Ældste kom derhen. 19 Og

da han havde hilst paa dem, fortalte han Stykke for Stykke, hvad Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved hans Tjeneste. **20** Men da de hørte dette, priste de Gud, og de sagde til ham: „Broder! du ser, hvor mange Tusinder der er af Jøderne, som have antaget at have hørt om dig, at du lærer alle Jøderne ude i landet. **21** Men at have hørt om dig, at du lærer alle Jøderne ude i landet. **22** Hvad er der da at gøre? Der maa sikkert komme mange Mennesker sammen; thi de ville faa at høre, at du er kommen. **23** Gør derfor dette, som vi ikke skulle omskære Børnene, ej heller vandre efter Skikkene. **24** Tag dem med dig, ogrens dig sammen med dem, og gør Omkostningen for dem, for at de skal have hørt om dig, ikke har noget paa sig. **25** Men om de Hedninger, som ere blevne troende, have vi udsendt en Skrivelse med den Afgørelse, at de intet saadan skal holde, men kun vogte sig for Afgudsofferkød og Blod og det kvalte og Utugt.“ **26** Da tog Paulus Mændene med sig næste Dag, og efter at have renset sig sammen med dem gik han ind i Helligdommen og anmeldte Renselsesdagenes Udløb, da Offeret blev bragt for hver enkelt af dem. **27** Men da de syv Dage næsten vare til Ende, satte Jøderne fra Asien, som havde set ham i Helligdommen, hele Mængden i Oprør og lagde Haand paa ham **28** og raabte: „I israelitiske Mænd, kommer til Hjælp! Denne er det Menneske, som alle Vegne lærer alle imod Folket og Loven og dette Sted; og tilmed har han ogsaa ført Grækere ind i Helligdommen og gjort dette hellige Sted urent;“ **29** de havde nemlig i Forvejen set Efesieren Trofimus i Staden sammen med ham, og ham mente de, at Paulus havde ført ind i Helligdommen. **30** Og hele Staden kom i Bevægelse, og Folket stimlede sammen; og de grebe Paulus og slæbte ham uden for Helligdommen, og straks blevе Dørene lukkede. **31** Og da de søgte at slaa ham ihjel, gik der Melding op til Krigsøversten for Vagtafdelingen, at hele Jerusalem var i Oprør. **32** Han tog straks Stridsmænd og Hovedsmænd med sig og ilede ned imod dem. Men da de saa Krigsøversten og Stridsmændene, holdt de op at slaa Paulus. **33** Da traadte Krigsøversten til,

greb ham og befalede, at han skulde bindes med Lænker, og han spurgte, hvem han var, og hvad han havde gjort. **34** Da raabte nogle i Skaren eet, andre et andet til ham; men da han ikke kunde faa noget paalideligt at vide paa Grund af Larмен, befalede han Troen, og de ere alle nidkære for Loven. **35** Men da han kom paa Trappen, gik det saaledes, at han maatte bæres af iblandt Hedningerne at falde fra Moses og siger, at de ikke skulle omskære Børnene, ej heller vandre efter Skikkene. **36** thi Folkemængden fulgte efter og raabte: „Bort med ham!“ **37** Og da Paulus var ved at blive ført ind i Borgen, siger han til Krigsøversten: „Er det mig ikke ubekendt By i Kilikien. Men jeg beder dig, sig, men at du ogsaa selv vandrer saaledes, at du tilstod mig at tale til Folket!“ **38** Er du da ikke den Ægypter, som paa sig. **39** Men Paulus kunne lade deres Hoved rage; saa ville alle erkende, sagde: „Jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, Borger i at det, som de have hørt om dig, ikke har noget paa det, stod Paulus frem paa Trappen og slog til Lyd med Haanden for Folket. Men da der var blevet dyb Tavshed, tiltalte han dem i det hebraiske Sprog og tilstedt mig at tale til Folket!“ **40** Og da han tilstedt holder Loven. **22** „I Mænd, Brødre og Fædre! hører nu mit Forsvar over for eder!“ **23** Men da de hørte, at han talte til dem i det hebraiske Sprog, holdt de sig end mere stille. Og han siger: **3** „Jeg er en jødisk Mand, født i Tarsus i Kilikien, men opfostret i denne Stad, oplært ved Gamaliels Fødder efter vor Fædrenelovs Strenghed og nidkær for Gud, ligesom I alle ere i Dag. **4** Og jeg forfulgte denne Vej indtil Døden, idet jeg lagde baade Mænd og Kvinder i Lænker og overgav dem til Fængsler, **5** som ogsaa Ypperstepræsten vidner med mig og hele Ældsteraadet, fra hvem jeg endog fik Breve med til Brødrerne i Damaskus og rejste derhen for ogsaa at føre dem, som vare der, bundne til Jerusalem, for at de maatte blive straffede. **6** Men det skete, da jeg var undervejs og nærmede mig til Damaskus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelten pludseligt omstraalede mig. **7** Og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig? **8** Men jeg svarede: Hvem er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er Jesus af Nazareth, som du forfølger. **9** Men de, som vare med mig, saa vel Lyset, men hørte ikke hans Røst, som talte til mig. **10** Men jeg sagde: Hvad skal jeg gøre, Herre? Men Herren sagde til mig: Staa op

22 „I Mænd, Brødre og Fædre! hører nu mit Forsvar over for eder!“ **23** Men da de hørte, at han talte til dem i det hebraiske Sprog, holdt de sig end mere stille. Og han siger: **3** „Jeg er en jødisk Mand, født i Tarsus i Kilikien, men opfostret i denne Stad, oplært ved Gamaliels Fødder efter vor Fædrenelovs Strenghed og nidkær for Gud, ligesom I alle ere i Dag. **4** Og jeg forfulgte denne Vej indtil Døden, idet jeg lagde baade Mænd og Kvinder i Lænker og overgav dem til Fængsler, **5** som ogsaa Ypperstepræsten vidner med mig og hele Ældsteraadet, fra hvem jeg endog fik Breve med til Brødrerne i Damaskus og rejste derhen for ogsaa at føre dem, som vare der, bundne til Jerusalem, for at de maatte blive straffede. **6** Men det skete, da jeg var undervejs og nærmede mig til Damaskus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelten pludseligt omstraalede mig. **7** Og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig? **8** Men jeg svarede: Hvem er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er Jesus af Nazareth, som du forfølger. **9** Men de, som vare med mig, saa vel Lyset, men hørte ikke hans Røst, som talte til mig. **10** Men jeg sagde: Hvad skal jeg gøre, Herre? Men Herren sagde til mig: Staa op

og gaa til Damaskus; og der skal der blive talt til dig tilbage fra ham. Og da Krigsøversten fik at vide, om alt, hvad der er bestemt, at du skal gøre. **11** Men at han var en Romer, blev ogsaa han bange, fordi da jeg havde mistet Synet ved Glansen af hint Lys, han havde bundet ham. **30** Men den næste Dag, blev jeg ledet ved Haanden af dem, som vare med da han vilde have noget paalideligt at vide om, mig, og kom saaledes ind i Damaskus. **12** Men en vis hvad han anklagedes for af Jøderne, løste han ham Ananias, en Mand, gudfrygtig efter Loven, som havde og befalede, at Ypperstepræsterne og hele Raadet godt Vidnesbyrd af alle Jøderne, som boede der, **13** skulde komme sammen, og han førte Paulus ned og kom til mig og stod for mig og sagde: Saul, Broder, stillede ham for dem.

se op! Og jeg saa op paa ham i samme Stund. **14** Men han sagde: Vore Fædres Gud har udvalgt dig til at kende hans Villie og se den retfærdige og høre en Røst af hans Mund. **15** Thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du har set og hørt. **16** Og nu, hvorfor tøver du? Staa op, lad dig døbe og dine Synder aftvætte, idet du paakalder hans Navn! **17** Og det skete, da jeg var kommen tilbage til Jerusalem og bad i Helligdommen, at jeg faldt i Henrykkelse **18** og saa ham, idet han sagde til mig: Skynd dig, og gaa hastigt ud af Jerusalem, thi de skulle ikke af dig modtage Vidnesbyrd om mig. **19** Og jeg sagde: Herre! de vide selv, at jeg fængslede og piskede trindt om i Synagogerne dem, som troede paa dig, **20** og da dit Vidne Stefanus's Blod blev udgydt, stod ogsaa jeg hos og havde Behag deri og vogtede paa deres Klæder, som sloge ham ihjel. **21** Og han sagde til mig: Drag ud; thi jeg vil sende dig langt bort til Hedninger." **22** Men de hørte paa ham indtil dette Ord, da opløftede de deres Røst og sagde: „Bort fra Jorden med en saadan! thi han bør ikke leve." **23** Men da de skrege og revе Klæderne af sig og kastede Støv op i Luften, **24** befalede Krigsøversten, at han skulde føres ind i Borgen, og sagde, at man med Hudstrygning skulde forhøre ham, for at han kunde faa at vide, af hvad Aarsag de saaledes raabte imod ham. **25** Men da de havde udstrakt ham for Svøberne, sagde Paulus til den hosstaaende Høvedsmand: „Er det eder tilladt at hudstryge en romersk Mand, og det uden Dom?" **26** Men da Høvedsmanden hørte dette, gik han til Krigsøversten og meldte ham det og sagde: „Hvad er det, du er ved at gøre? denne Mand er jo en Romer." **27** Men Krigsøversten gik hen og sagde til ham: „Sig mig, er du en Romer?" Han sagde: „Ja." **28** Og Krigsøversten svarede: „Jeg har købt mig denne Borgerret for en stor Sum." Men Paulus sagde: „Jeg er endog født dertil." **29** Da trak de, som skulde til at forhøre ham, sig straks

23 Da saa Paulus fast paa Raadet og sagde: „I Mænd, Brødre! jeg har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag." **2** Men Ypperstepræsten Ananias befalede dem, som stode hos ham, at slaa ham paa Munden. **3** Da sagde Paulus til ham: „Gud skal slaa dig, du kalkede Væg! Og du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvært imod Loven befaler du, at jeg skal slaas." **4** Men de, som stode hos, sagde: „Udskælder du Guds Ypperstepræst?" **5** Og Paulus sagde: „Brødre! jeg vidste ikke, at han er Ypperstepræst; thi der er skrevet: En Fyrste i dit Folk maa du ikke tale ondt imod." **6** Men da Paulus vidste, at den ene Del bestod af Saddukæere, men den anden af Farisæere, raabte han i Raadet: „I Mænd, Brødre! jeg er en Farisær, Søn af Farisæere, for Haab og for dødes Opstandelse er det, jeg dømmes." **7** Men da han udtalte dette, opkom der Splid imellem Farisæerne og Saddukæerne, og Mængden blev uenig. **8** Thi Saddukæerne sige, at der ingen Opstandelse er, ej heller nogen Engel eller Aand; men Farisæerne hævde begge Dele. **9** Men der opstod en stærk Raaben; og nogle af de skriftkloge af Farisæernes Parti stode op, strede heftigt og sagde: „Vi finde intet ondt hos dette Menneske; men hvad om en Aand eller en Engel har talt til ham!" **10** Men da der blev stærk Splid, frygtede Krigsøversten, at Paulus skulle blive sønderslidt af dem, og befalede Krigsfolket at gaa ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i Borgen. **11** Men Natten derefter stod Herren for ham og sagde: „Vær frimodig, thi ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, saaledes skal du ogsaa vidne i Rom." **12** Men da det var blevet Dag, sloge Jøderne sig sammen og forpligtede sig under Forbandelser til hverken at spise eller drikke, førend de havde slaaet Paulus ihjel. **13** Og de, som havde indgaaet denne Sammensværgelse, vare flere end fyrretyve i Tal. **14** Disse gik da til Ypperstepræsterne og de Ældste

og sagde: „Vi have under Forbandelser forpligtet ogsaa at have befalet Anklagerne at fremføre for dig, os til ikke at smage noget, først vi have slaet hvad de have imod ham.” 31 Da toge Stridsmændene Paulus ihjel. 15 Saa giver nu I tillige med Raadet Paulus, som det var dem befalet, og førte ham om Krigsøverstenen Meddelelse, for at han maa føre ham Natten til Antipatris. 32 Men næste Dag lode de ned til eder, som om I ville undersøge hans Sag Rytterne drage videre med ham og vendte selv tilbage nøjere; men vi ere rede til at slaa ham ihjel, først til Borgen. 33 Da hine nu kom til Kæsarea og havde han kommer derhen.” 16 Men Paulus's Søstersøn, overgivet Landshøvdingen Brevet, fremstillede de som havde hørt om dette Anslag, kom og gik ind i ogsaa Paulus for ham. 34 Men da han havde læst Borgen og fortalte Paulus det. 17 Men Paulus kaldte Brevet og spurgt, fra hvilken Provins han var, og en af Hovedsmændene til sig og sagde: „Før denne havde erfaret, at han var fra Kilikien, sagde han: unge Mand hen til Krigsøverstenen; thi han har noget 35 „Jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere at melde ham.” 18 Da tog han ham og førte ham til komme til Stede.” Og han bød, at han skulle holdes bevogtet i Herodes's Borg.

mig og bad mig føre denne unge Mand til dig, da han har noget at tale med dig om.” 19 Men Krigsøverstenen tog ham ved Haanden, gik hen til en Side og spurgte: „Hvad er det, som du har at melde mig?” 20 Men han sagde: „Jøderne have aftalt at bede dig om at lade Paulus føre ned for Raadet i Morgen under Foregivende af at ville have nøjere Underretning om ham. 21 Lad du dig nu ikke overtale af dem; thi mere end fyrettyve Mænd af dem lure paa ham, og de have under Forbandelser forpligtet sig til hverken at spise eller at drikke, først de have slaet ham ihjel; og nu ere de rede og vente paa dit Tilsagn.” 22 Da lod Krigsøverstenen det unge Menneske fare og bød ham: „Du skal ingen sige, at du har givet mig dette til Kende.” 23 Og han kaldte et Par af Hovedsmændene til sig og sagde: „Gører to Hundrede Stridsmænd rede til at drage til Kæsarea og halvfjerdsindstyve Ryttere og to Hundrede Spydkastere fra den tredje Time i Nat;” 24 og at de skulde bringe Lastdyr for at kunne lade Paulus ride og føre ham sikkert til Landshøvdingen Feliks. 25 Og han skrev et Brev af følgende Indhold: 26 „Klaudius Lysias hilser den mægtigste Landshøvding Feliks. 27 Denne Mand havde Jøderne grebet og vilde have slaet ham ihjel; men jeg kom til med Krigsfolket og udfriede ham, da jeg erfarede, at han var en Romer. 28 Og da jeg vilde vide Aarsagen, hvorfor de anklagede ham, førte jeg ham ned for deres Raad 29 og fandt ham anklaget i Anledning af nogle Stridsspørgsmaal i deres Lov, men uden nogen Beskyldning, som fortjente Død eller Fængsel. 30 Men da jeg har faaet Underretning om, at der skulde være et hemmeligt Anslag af Jøderne imod Manden, har jeg straks sendt ham til dig efter

24 Men fem Dage derefter drog Ypperstepræsten Ananias ned med nogle Ældste og en Taler, Tertullus, og disse førte Klage for Landshøvdingen imod Paulus. 2 Da han nu var kaldt ind, begyndte Tertullus at anklage ham og sagde: 3 „At vi ved dig nyde megen Fred, og at Forbedringer i alle Retninger og alle Vegne skaffes dette Folk ved din Omsorg, mægtigste Feliks! det erkende vi med al Taknemmelighed. 4 Men for at jeg ikke skal opholde dig for længe, beder jeg, at du efter din Mildhed vil høre os kortlig. 5 Vi have nemlig fundet, at denne Mand er en Pest og en Oprørsstifter iblandt alle Jøderne hele Verden over, samt er Fører for Nazaræernes Parti, 6 ja, han har endog forsøgt at vanhellige Helligdommen. Vi grebe ham da ogsaa [og vilde have dømt ham efter vor Lov. 7 Men Krigsøverstenen Lysias kom til og borttog ham med megen Vold af vore Hænder 8 og bød hans Anklagere komme til dig]. Af ham kan du selv, naar du undersøger det, erfare alt det, hvorfor vi anklage ham.” 9 Men ogsaa Jøderne stemmede i med og paastode, at dette forholdt sig saaledes. 10 Og Paulus svarede, da Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale: „Efterdi jeg ved, at du i mange Aar har været Dommer for dette Folk, vil jeg frimodigt forsvare min Sag, 11 da du kan forvisse dig om, at det er ikke mere end tolv Dage, siden jeg kom op for at tilbede i Jerusalem. 12 Og de have ikke fundet mig i Ordveksel med nogen eller i Færd med at vække Folkeopløb, hverken i Helligdommen eller i Synagogerne eller omkring i Staden. 13 Og de kunne ej heller bevise dig det, som de nu anklage mig for. 14 Men dette bekender jeg for dig, at jeg efter den Vej, som de kalde et Parti, tjener vor fædrene Gud

saaledes, at jeg tror paa alt det, som staa i Loven, iblandt eder, der have Myndighed dertil, drage med og det, som er skrevet hos Profeterne, 15 og har ned og anklage ham, dersom der er noget uskikkeltig det Haab til Gud, som ogsaa disse selv forvente, at ved Manden.” 6 Og da han havde opholdt sig hos der skal komme en Opstandelse baade af retfærdige dem ikke mere end otte eller ti Dage, drog han ned og af uretfærdige. 16 Derfor øver ogsaa jeg mig til Kæsarea, og den næste Dag satte han sig paa i altid at have en uskadt Samvittighed for Gud og Dommersædet og befalede, at Paulus skulde føres Menneskene. 17 Men efter flere Aars Forløb er jeg frem. 7 Men da han kom til Stede, stillede de Jøder, kommen for at bringe Almisser til mit Folk og Ofre, som vare komne ned fra Jerusalem, sig omkring ham 18 hvad de fandt mig i Færd med, da jeg var bleven fremførte mange og svare Klagemaal, som de rensset i Helligdommen, og ikke med Opløb og Larm; ikke kunde bevise, 8 efterdi Paulus forsvarerede sig men det var nogle Jøder fra Asien, 19 og de burde nu og sagde: „Hverken imod Jødernes Lov eller imod være til Stede hos dig og klage, om de have noget Helligdommen eller imod Kejseren har jeg syndet paa mig at sige. 20 Eller lad disse her selv sige, hvad i noget Stykke.” 9 Men Festus, som vilde fortjene Uret de have fundet hos mig, da jeg stod for Raadet, sig Tak af Jøderne, svarede Paulus og sagde: „Er 21 uden det skulde være dette ene Ord, som jeg du villig til at drage op til Jerusalem og der staa for raabte, da jeg stod iblandt dem: Jeg dømmes i Dag min Domstol i denne Sag?” 10 Men Paulus sagde: af eder for dødes Opstandelse.” 22 Nu udsatte Feliks „Jeg staa for Kejserens Domstol, og der bør jeg Sagen, da han vidste ret god Besked om Vejen, og dømmes. Jøderne har jeg ingen Uret gjort, som sagde: „Naar Krigsøversten Lysias kommer hernald, ogsaa du ved helt vel. 11 Dersom jeg saa har Uret vil jeg paakende eders Sag.” 23 Og han befalede og har gjort noget, som fortjener Døden, vægrer Hovedsmanden, at han skulde holdes bevoget, men jeg mig ikke ved at dø; men hvis det, hvorfor disse med Lempelse, og at han ikke maatte forbyde nogen anklage mig, intet har paa sig, da kan ingen prisgive af hans egne at gaa ham til Haande. 24 Men nogle mig til dem. Jeg skyder mig ind under Kejseren.” Dage efter kom Feliks med sin Hustru Drusilla, som 12 Da talte Festus med sit Raad og svarede: „Du var en Jødinde, og lod Paulus hente og hørte ham har skudt dig ind under Kejseren; du skal rejse til om Troen paa Kristus Jesus. 25 Men da han talte Kejseren.” 13 Men da nogle Dage vare forløbne, kom med ham om Retfærdighed og Afholdenhed og den Kong Agrippa og Berenike til Kæsarea og hilste paa kommende Dom, blev Feliks forfærdet og svarede: Festus. 14 Og da de opholdt sig der i flere Dage, „Gaa for denne Gang; men naar jeg faar Tid, vil jeg forelagde Festus Kongen Paulus’s Sag og sagde: lade dig kalde til mig.” 26 Tillige haabede han ogsaa, „Der er en Mand efterladt af Feliks som Fange; 15 at Paulus skulde give ham Penge; derfor lod han ham imod ham første Jødernes Ypperstepræster og Ældste ogsaa oftere hente og samtalede med ham. 27 Men Klage, da jeg var i Jerusalem, og bade om Dom over da to Aar vare forløbne, fik Feliks Porkius Festus ham. 16 Dem svarede jeg, at Romere ikke have til Efterfølger; og da Feliks vilde fortjene sig Tak af Skik at prisgive noget Menneske, førend den Jøderne, lod han Paulus blive tilbage i Lænker.

25 Da Festus nu havde tiltraadt sit Landshøvdingembede, drog han efter tre Dages Forløb fra Kæsarea op til Jerusalem. 2 Da første Ypperstepræsterne og de fornemste af Jøderne Klage hos ham imod Paulus og henvendte sig til ham, 3 idet de med ondt i Sindet imod Paulus bade ham om at bevise dem den Gunst, at han vilde lade ham hente til Jerusalem; thi de lurede paa at slaa ham ihjel paa Vejen. 4 Da svarede Festus, at Paulus blev holdt bevoget i Kæsarea, men at han selv snart vilde drage derved. 5 „Lad altsaa,” sagde han, „dem

16

17 Da de altsaa kom sammen her, tövede jeg ikke, men satte mig den næste Dag paa Dommersædet og bød, at Manden skulde føres frem. 18 Men da Anklagerne stode omkring ham, fremførte de ingen saadan Beskyldning, som jeg havde formodet; 19 men de havde nogle Stridsspørgsmaal med ham om deres egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som er død, men som Paulus paastod er i Live. 20 Men da jeg var tvivlaadig angaaende Undersøgelsen heraf, sagde jeg, om han vilde rejse til Jerusalem og

der lade denne Sag paadømme. **21** Men da Paulus Fuldmagt dertil af Ypperstepræsterne, og naar de gjorde Paastand paa at holdes bevoget til Kejserens blev slaaede ihjel, gav jeg min Stemme dertil. **11** Og Kendelse, befalede jeg, at han skulde holdes i alle Synagogerne lod jeg dem ofte straffe og tvang bevoget, indtil jeg kan sende ham til Kejseren." **22** dem til at tale bespotteligt, og rasende end mere Da sagde Agrippa til Festus: „Jeg kunde ogsaa selv imod dem forfulgte jeg dem endog til de udenlandske ønske at høre den Mand." Men han sagde: „I Morgen Byer. **12** Da jeg i dette Øjemed drog til Damaskus skal du faa ham at høre." **23** Næste Dag altsaa, da med Fuldmagt og Myndighed fra Ypperstepræsterne, Agrippa og Berenike kom med stor Pragt og gik ind i **13** saa jeg undervejs midt paa Dagen, o Konge! et Lys Forhørssalen tillige med Krigsøversterne og Byens fra Himmelten, som overgik Solens Glans, omstraale ypperste Mænd, blev paa Festus's Befaling Paulus mig og dem, som rejste med mig. **14** Men da vi alle fært frem. **24** Og Festus siger: „Kong Agrippa, og alle I faldt til Jorden, hørte jeg en Røst, som sagde til mig i Mænd, som ere med os til Stedet! her se I ham, om det hebraiske Sprog: Saul! Saul! hvorfor forfølger du hvem hele Jødernes Mængde har henvendt sig til mig? det bliver dig haardt at stampe imod Brodden. mig, baade i Jerusalem og her, raabende paa, at han **15** Og jeg sagde: Hvem er du, Herre? Men Herren ikke længer bør leve. **25** Men jeg indsaa, at han intet sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger. **16** Men rejs dig havde gjort, som fortjente Døden, og da han selv og staa paa dine Fødder; thi derfor har jeg vist mig skød sig ind under Kejseren, besluttede jeg at sende for dig, for at udkaare dig til Tjener og Vidne, baade ham derhen. **26** Dog har jeg intet sikkert at skrive om om det, som du har set, og om mine kommende ham til min Herre. Derfor lod jeg ham føre frem for Aabenbaringer for dig, **17** idet jeg udfrier dig fra Folket eder og især for dig, Kong Agrippa! for at jeg kan og fra Hedningerne, til hvilke jeg udsender dig **18** for have noget at skrive, naar Undersøgelsen er sket. **27** at oplade deres Øjne, saa de maa omvende sig fra Thi det synes mig urimeligt at sende en Fange uden Mørke til Lys og fra Satans Magt til Gud, for at de ogsaa at angive Beskyldningerne imod ham."

26 Men Agrippa sagde til Paulus: „Det tilstedes

dig at tale om dig selv." Da udtrakte Paulus Haanden og forsvarede sig saaledes: **2** „Jeg agter mig selv lykkelig, fordi jeg i Dag skal forsvare mig for dig angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af Jøderne, Kong Agrippa! **3** navnlig fordi du er kendt med alle Jødernes Skikke og Stridsspørgsmaal; derfor beder jeg dig om, at du taalmodigt vil høre mig. **4** Mit Levned fra Ungdommen af, som fra Begyndelsen har været ført iblandt mit Folk og i Jerusalem, vide alle Jøderne Besked om; **5** thi de kende mig i Forvejen lige fra først af (om de ellers ville vidne), at jeg har levet som Farisæer efter det strengeste Parti i vor Gudsdyrkelse. **6** Og nu staar jeg her og dømmes for Haabet paa den Forjættelse, som er given af Gud til vore Fædre, **7** og som vort Tolvstammefolk haaber at naa frem til, idet de tjene Gud uafladeligt Nat og Dag; for dette Haabs Skyld anklages jeg af Jøder, o Konge! **8** Hvor kan det holdes for utroligt hos eder, at Gud oprejsrer døde? **9** Jeg selv mente nu ogsaa at burde gøre meget imod Jesu, Nazaræerens Navn, **10** og det gjorde jeg ogsaa i Jerusalem; og jeg indespærrede mange af de hellige i Fængsler, da jeg havde faaet

kunne faa Syndernes Forladelse og Lod iblandt dem, som ere helligede ved Troen paa mig. **19** Derfor, Kong Agrippa! blev jeg ikke ulydig imod det himmelske Syn; **20** men jeg forkyndte baade først for dem i Damaskus og saa i Jerusalem og over hele Judæas Land og for Hedningerne, at de skulde fatte et andet Sind og omvende sig til Gud og gøre Gerninger, Omvendelsen værdige. **21** For denne Sags Skyld grebe nogle Jøder mig i Helligdommen og forsøgte at slaa mig ihjel. **22** Det er altsaa ved den Hjælp, jeg har faaet fra Gud, at jeg har staaet indtil denne Dag og vidnet baade for smaa og store, idet jeg intet siger ud over det, som baade Profeterne og Moses have sagt skulde ske, **23** at Kristus skulde lide, at han som den første af de dødes Opstandelse skulde forkynde Lys baade for Folket og for Hedningerne." **24** Men da han forsvarede sig saaledes, sagde Festus med høj Røst: „Du raser, Paulus! den megen Lærdom gør dig rasende." **25** Men Paulus sagde: „Jeg raser ikke, mægtigste Festus! men jeg taler sande og betænksomme Ord. **26** Thi Kongen ved Besked om dette, og til ham taler jeg frimodigt, efterdi jeg er vis paa, at slet intet af dette er skjult for ham; thi dette er ikke sket i en Vraa. **27** Tror du, Kong Agrippa,

Profeterne? Jeg ved, at du tror dem.” 28 Men Agrippa sagde til Paulus: „Der flettes lidet i, at du overtaler mig til at blive en Kristen.” 29 Men Paulus sagde: „Jeg vilde ønske til Gud, enten der flettes lidet eller meget, at ikke alene du, men ogsaa alle, som høre paa disse Lænker nær.” 30 Da stod Kongen op og sagde: „Denne Mand gør intet, som fortjener Død eller Lænker.” 32 Men Agrippa sagde til Festus: „Denne Mand kunde være løssladt, dersom han ikke havde skudt sig ind under Kejseren.”

og sejlede langs med og nærmere ind under Kreta. 14 Men ikke længe derefter for der en heftig Storm ned over den, den saakaldte „Eurakovilo”. 15 Og da Skibet reves med og ikke kunde holde op imod Vinden, opgave vi det og lode os drive. 16 Men da vi løb ind under en lille Ø, som kaldes Klavde, formaaede vi med Nød og næppe at bjærge Baaden. 17 Men efter Landshøvdingen og Berenike og de, som sade hos dem. 31 Og da de gik bort, talte de med hverandre og sagde: „Denne Mand gør intet, som fortjener Død eller Lænker.” 32 Men Agrippa sagde til Festus: „Denne Mand kunde være løssladt, dersom han ikke havde haardt med Stormen, begyndte de næste Dag at kaste over Bord. 19 Og paa den tredje Dag udkastede de med egne Hænder Skibets Redskaber. 20 Men da hverken Sol eller Stjerner lode sig se i flere Dage, og vi havde et Uvejr over os, som ikke var ringe, blev fra nu af alt Haab om Redning os betaget. 21 Og da man længe ikke havde taget Føde til sig, saa stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: „I Mænd! man burde have adlydt mig og ikke være sejlet bort fra Kreta og have sparet os denne Ulykke og Skade. 22 Og nu formaner jeg eder til at være ved godt Mod; thi ingen Sjæl af eder skal forgaa, men alene Skibet. 23 Thi i denne Nat stod der en Engel hos mig fra den Gud, hvem jeg tilhører, hvem jeg ogsaa tjener, og sagde: 24 „Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet for Kejseren; og se, Gud har skænket dig alle dem, som sejle med dig.” 25 Derfor, I Mænd! værer ved godt Mod; thi jeg har den Tillid til Gud, at det skal ske saaledes, som der er blevet talt til mig. 26 Men vi maa strande paa en Ø.” 27 Men da den fjortende Nat kom, og vi drev i det adriatiske Hav, kom det Skibsfolkene for ved Midnatstid, at der var Land i Nærheden. 28 Og da de loddede, fik de tyve Favne, og da de lidt længere fremme atter loddede, fik de femten Favne.

27 Men da det var besluttet, at vi skulde afsejle

til Italien, overgave de baade Paulus og nogle andre Fanger til en Hovedsmand ved Navn Julius af den kejserlige Afdeling. 2 Vi gik da om Bord paa et adramyttisk Skib, som skulde gaa til Stederne langs med Asiens Kyster, og vi sejlede af Sted; og Aristarkus, en Makedonier fra Thessalonika, var med os. 3 Og den næste Dag anløb vi Sidon. Og Julius, som behandlede Paulus venligt, tilstedte ham at gaa hen til sine Venner og nyde Pleje. 4 Og vi fore bort derfra og sejlede ind under Kypern, fordi Vinden var imod. 5 Og vi sejlede igennem Farvandet ved Kilikien og Pamfylien og kom til Myra i Lykien. 6 Og der fandt Hovedsmanden et aleksandrinsk Skib, som sejlede til Italien, og bragte os over i det. 7 Men da Sejladsen i mange Dage gik langsomt, og vi med Nød og næppe naaede henimod Knidus (thi Vinden føjede os ikke), holdt vi ned under Kreta ved Salmone. 8 Med Nød og næppe sejlede vi der forbi og kom til et Sted, som kaldes „Gode Havne”, nær ved Byen Lasæa. 9 Men da en rum Tid var forløben, og Sejladsen allerede var farlig, saasom endog Fasten allerede var forbi, formanedede Paulus dem og sagde: 10 „I Mænd! jeg ser, at Sejladsen vil medføre Ulykke og megen Skade, ikke alene paa Ladning og Skib, men ogsaa paa vort Liv.” 11 Men Hovedsmanden stolede mere paa Styrmanden og Skipperen end paa det, som Paulus sagde. 12 Og da Havnen ikke egnede sig til Vinterleje, besluttede de fleste, at man skulde sejle derfra, om man muligt kunde naa hen og overvintrie i Føniks, en Havn paa Kreta, som vender imod Sydvest og Nordvest. 13 Da der nu blæste en Søndenvind op, mente de at have naaet deres Hensigt, lettede Anker

ogsaa vi det og lode os drive. 16 Men da vi løb ind under en lille Ø, som kaldes Klavde, formaaede vi med Nød og næppe at bjærge Baaden. 17 Men efter Landshøvdingen og Berenike og de, som sade hos dem. 31 Og da de gik bort, talte de med hverandre og sagde: „Denne Mand gør intet, som fortjener Død eller Lænker.” 32 Men Agrippa sagde til Festus: „Denne Mand kunde være løssladt, dersom han ikke havde haardt med Stormen, begyndte de næste Dag at kaste over Bord. 19 Og paa den tredje Dag udkastede de med egne Hænder Skibets Redskaber. 20 Men da hverken Sol eller Stjerner lode sig se i flere Dage, og vi havde et Uvejr over os, som ikke var ringe, blev fra nu af alt Haab om Redning os betaget. 21 Og da man længe ikke havde taget Føde til sig, saa stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: „I Mænd! man burde have adlydt mig og ikke være sejlet bort fra Kreta og have sparet os denne Ulykke og Skade. 22 Og nu formaner jeg eder til at være ved godt Mod; thi ingen Sjæl af eder skal forgaa, men alene Skibet. 23 Thi i denne Nat stod der en Engel hos mig fra den Gud, hvem jeg tilhører, hvem jeg ogsaa tjener, og sagde: 24 „Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet for Kejseren; og se, Gud har skænket dig alle dem, som sejle med dig.” 25 Derfor, I Mænd! værer ved godt Mod; thi jeg har den Tillid til Gud, at det skal ske saaledes, som der er blevet talt til mig. 26 Men vi maa strande paa en Ø.” 27 Men da den fjortende Nat kom, og vi drev i det adriatiske Hav, kom det Skibsfolkene for ved Midnatstid, at der var Land i Nærheden. 28 Og da de loddede, fik de tyve Favne, og da de lidt længere fremme atter loddede, fik de femten Favne. 29 Og da de frygtede, at vi skulde støde paa Skær, kastede de fire Ankere ud fra Bagstavnene og bade til, at det maatte blive Dag. 30 Men da Skibsfolkene gjorde Forsøg paa at flygte fra Skibet og firede Baaden ned i Søen under Paaskud af, at de vilde lægge Ankere ud fra Forstavnene, 31 da sagde Paulus til Hovedsmanden og til Stridsmændene: „Dersom disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke reddes.” 32 Da kappede Stridsmændene Baadens Tove og lode den falde ned. 33 Men indtil det vilde dages, formanedede Paulus alle til at tage Næring til sig og sagde: „Det er i

Dag den fjortende Dag, I have ventet og tilbragt uden havde Øens fornemste Mand, ved Navn Publius, at spise og intet taget til eder. **34** Derfor formaner nogle Landejendomme. Han tog imod os og laante os jeg eder til at tage Næring til eder, thi dette hører venligt Herberge i tre Dage. **8** Men det traf sig, at med til eders Redning; ikke et Haar paa Hovedet skal Publius's Fader laa syg af Feber og Blodgang. Til gaa tabt for nogen af eder." **35** Men da han havde ham gik Paulus ind og bad og lagde Hænderne paa sagt dette, tog han Brød og takkede Gud for alles ham og helbredte ham. **9** Da dette var sket, kom Øjne og brød det og begyndte at spise. **36** Da blev ogsaa de andre paa Øen, som havde Sygdomme, de alle frimodige og toge ogsaa Næring til sig. **37** til ham og blevе helbredede. **10** De viste os ogsaa Men vi vare i Skibet i alt to Hundrede og seks og megen Ære, og da vi sejlede bort, bragte de om Bord i halvfjærdsindstye Sjæle. **38** Og da de vare blevne Skibet, hvad vi trængte til. **11** Men efter tre Maaneders mættede med Føde, lettede de Skibet ved at kaste Forløb sejlede vi da bort i et aleksandrinsk Skib, som Levnedsmidlerne i Søen. **39** Men da det blev Dag, havde haft Vinterleje ved Øen og førte Twillingernes kendte de ikke Landet; men de bemærkede en Vig Mærke. **12** Og vi løb ind til Syrakus, hvor vi blevе tre med en Forstrand, som de besluttede, om muligt, at Dage. **13** Derfra sejlede vi videre og kom til Regium, sætte Skibet ind paa. **40** Og de kappede Ankrene, og efter en Dags Forløb fik vi Søndenvind og kom som de lode blive i Søen, og løste tillige Rortovene, og den næste Dag til Puteoli. **14** Der fandt vi Brødre og idet de satte Raasejlet til for Vinden, holdt de ind paa blevе opfordrede til at blive hos dem i syv Dage. Og Strandbredden. **41** Men de stødte paa en Grund med saa droge vi til Rom. **15** Og Brødrerne derfra, som dybt Vand paa begge Sider, og der satte de Skibet, havde hørt om os, kom os i Møde til Appius's Forum og Forstavnens borede sig fast og stod urokkelig, men og Tres-Tabernæ. Og da Paulus saa dem, takkede Bagstavnens sloges sørder af Bølgernes Magt. **42** han Gud og fattede Mod. **16** Men da vi kom til Rom, Det var nu Stridmændenes Raad, at man skulde [overgav Høvedsmanden Fangerne til Høvdingen for ihjelslaa Fangerne, for at ingen skulde svømme bort Livvagten. Dog] blev det tilstedt Paulus at bo for sig og undkomme. **43** Men Høvedsmanden, som vilde selv sammen med den Stridmand, der bevogtede frelse Paulus, forhindrede dem i dette Forehavende ham. **17** Men efter tre Dages Forløb skete det, at og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste han sammenkalde de fornemste iblandt Jøderne. sig ud og slippe i Land, **44** og de andre bjærgede sig, Men da de vare forsamlede, sagde han til dem: „I nogle paa Brædder, andre paa Stykker af Skibet. Og Mænd, Brødre! uagtet jeg intet har gjort imod vort saaledes skete det, at alle blevе reddede i Land.

28 Og da vi nu vare reddede, saa fik vi at vide, at Øen hed Malta. **2** Og Barbererne viste os en usædvanlig Menneskekærlighed; thi de tændte et Baal og toge sig af os alle for den frembrydende Regns og Kuldens Skyld. **3** Men da Paulus samlede en Bunke Ris og lagde paa Baaltet, krøb der en Øgle ud paa Grund af Varmen og hængte sig fast ved hans Haand. **4** Da nu Barbererne saa Dyret hænge ved hans Haand, sagde de til hverandre: „Sikkert er denne Mand en Morder, hvem Gengældelsen ikke har tilstedt at leve, skønt han er reddet fra Havet." **5** Men han rystede Dyret af i ilden, og der skete ham intet ondt. **6** Men de ventede, at han skulde hovne op eller pludseligt falde død om. Men da de havde ventet længe og saa, at der ikke skete ham noget usædvanligt, kom de paa andre Tanker og sagde, at han var en Gud. **7** Men i Omegnen af dette Sted

om Jesus, baade ud af Mose Lov og af Profeterne, fra aarle om Morgenens indtil Aften. **24** Og nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men andre troede ikke. **25** Og under indbyrdes Uenighed gik de bort, da Paulus havde sagt dette ene Ord: „Rettelig har den Helligaand talt ved Profeten Esajas til eders Fædre og sagt: **26** „Gaa hen til dette Folk og sig: I skulle høre med eders Øren og ikke forstaa og se med eders Øjne og ikke se; **27** thi dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem.” **28** Derfor være det eder vitterligt, at denne Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre.” **29** [Og da han havde sagt dette, gik Jøderne bort, og der var stor Trætte imellem dem indbyrdes.] **30** Men han blev hele to Aar i sit lejede Herberge og modtog alle, som kom til ham, **31** idet han prædikede Guds Rige og lærte om den Herre Jesus med al Frimodighed, uhindret.

Romerne

1 Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen til at forkynde Guds Evangelium, 2 hvilket han forud forjættede ved sine Profeter i hellige Skrifter, 3 om hans Søn, født af Davids Sæd efter Kødet, 4 kraftelig bevist som Guds Søn efter Helligheds Aand ved Opstandelse fra de døde, Jesus Kristus, vor Herre, 5 ved hvem vi have faaet Naade og Apostelgerning til at virke Tros-Lydighed iblandt alle Hedningerne for hans Navns Skyld, 6 iblandt hvilke ogsaa I ere Jesu Kristi kaldede: 7 Til alle Guds elskede, som ere i Rom, kaldede hellige. Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! 8 Først takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for eder alle, fordi eders Tro omtales i den hele Verden. 9 Thi Gud er mit Vidne, hvem jeg i min Aand tjener i hans Søns Evangelium, hvor uafladeligt jeg kommer eder i Hu, 10 idet jeg bestandig i mine Bønner beder om, at jeg dog endelig engang maatte faa Lykke til ved Guds Villie at komme til eder. 11 Thi jeg længes efter at se eder, for at jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave, for at I maatte styrkes, 12 det vil sige, for sammen at opmuntres hos eder ved hinandens Tro, baade eders og min. 13 Og jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om, at jeg ofte har sat mig for at komme til eder (men hidindtil er jeg blevet forhindret), for at jeg maatte faa nogen Frugt ogsaa iblandt eder, ligesom iblandt de øvrige Hedninger. 14 Baade til Grækere og Barberer, baade til vise og uforstandige staar jeg i Gæld. 15 Saaledes er jeg, hvad mig angaaer, redebon til at forkynde Evangeliet ogsaa for eder, som ere i Rom. 16 Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker. 17 Thi deriaabnenbaren Guds Retfærdighed af Tro for Tro, som der er skrevet: „Men den retfærdige skal leve af Tro.“ 18 Thi Guds Vredeaabnenbaren fra Himmelens over al Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker, som holde Sandheden nede ved Uretfærdighed; 19 thi det, som man kan vide om Gud, eraabnenbart iblandt dem; Gud har joaabnenbaret dem det. 20 Thi hans usynlige Væsen, baade hans evige Kraft og Guddommelighed, skues fra Verdens Skabelse af, idet det forstaas af hans Gerninger, saa at de

have ingen Undskyldning. (aðios g126) 21 Thi skønt de kendte Gud, saa ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men blevet taabelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket. 22 Idet de paastode at være vise, blevet de Daarer 23 og omskiftede den uforkrænkelige Guds Herlighed med et Billede i Lighed med et forkrænkligt Menneske og Fugle og firføddede og krybende Dyr. 24 Derfor gav Gud dem hen i deres Hjerters Begæringer til Urenhed, til at vanære deres Legemer indbyrdes, 25 de, som ombyttede Guds Sandhed med Løgnen og dyrkede og tjente Skabningen fremfor Skaberen, som er højlovet i Evighed! Amen. (aðon g165) 26 Derfor gav Gud dem hen i vanærende Lidenskaber; thi baade deres Kvinder ombyttede den naturlige Omgang med den unaturlige, 27 og ligesaa forlode ogsaa Mændene den naturlige Omgang med Kvinden og optændtes i deres Brynde efter hverandre, saa at Mænd øvede Uterlighed med Mænd og fik deres Vildfarelses Løn, som det burde sig, paa sig selv. 28 Og ligesom de forkastede at have Gud i Erkendelse, saaledes gav Gud dem hen i et forkasteligt Sind til at gøre det usømmelige, 29 opfyldte med al Uretfærdighed, Ondskab, Havesyge, Slethed; fulde af Avind, Mord, Kiv, Svig, Ondsindesteth; 30 Øretudere, Bagvadskere, Gudshadere, Voldsmænd, hovmodige, Pralere, opfindsomme paa ondt, ulydige mod Forældre, 31 uforstandige, troløse, ukærlige, ubarmhjertige; 32 — hvilke jo, skønt de erkende Guds retfærdige Dom, at de, der øve saadanne Ting, fortjene Døden, dog ikke alene gøre det, men ogsaa give dem, som øve det, deres Bifald.

2 Derfor er du uden Undskyldning, o Menneske! hvem du end er, som dømmer; thi idet du dømmer den anden, fordømmer du dig selv; thi du, som dømmer, øver det samme. 2 Vi vide jo, at Guds Dom er, stemmende med Sandhed, over dem, som øve saadanne Ting. 3 Men du, o Menneske! som dømmer dem, der øve saadanne Ting, og selv gør dem, mener du dette, at du skal undfly Guds Dom? 4 Eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og Langmodigheds Rigdom og ved ikke, at Guds Godhed leder dig til Omvendelse? 5 Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms Abenbarelses Dag, 6 han, som vil betale enhver efter hans Gerninger: 7 dem, som med Udholdenhed i god

Gerning søger Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; (aiōnios g166) 8 men over dem, som søger ikke i Bogstav — hans Ros er ikke af Mennesker, deres eget og ikke lyde Sandheden, men adlyde men af Gud.

Uretfærdigheden, skal der komme Vrede og Harme. 9 Trængsel og Angest over hvert Menneskes Sjæl, som øver det onde, baade en Jødes først og en Grækers; 10 men Ære og Hæder og Fred over hvert den, som gør det gode, baade en Jøde først og en Græker! 11 Thi der er ikke Persons Anseelse hos Gud. 12 Thi alle de, som have syndet uden Loven, de skulle ogsaa fortabes uden Loven; og alle de, som have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven; 13 thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gørere skulle retfærdiggøres — 14 thi naar Hedninger, som ikke have Loven, af Naturen gøre, hvad Loven kræver, da ere disse, uden at have Loven, sig selv en Lov; 15 de vise jo Lovens Gerning skrevet i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller ogsaa forsøre hverandre — 16 paa den Dag, da Gud vil dømme Menneskenes skjulte Færd ifølge mit Evangelium ved Jesus Kristus. 17 Men naar du kalder dig Jøde og forlader dig trygt paa Loven og roser dig af Gud 18 og kender hans Villie og værdsætter de forskellige Ting, idet du undervises af Loven, 19 og trøster dig til at være blindes Vejleder, et Lys for dem, som ere i Mørke, 20 uforstandiges Opdrager, umyndiges Lærer, idet du i Loven har Udtrykket for Erkendelsen og Sandheden, — 21 du altsaa, som lærer andre, du lærer ikke dig selv! Du, som prædiker, at man ikke maa stjæle, du stjæler! 22 Du, som siger, at man ikke maa bedrive Hor, du bedriver Hor! Du, som føler Afsky for Afguderne, du øver Tempelran! 23 Du, som roser dig af Loven, du vanærer Gud ved Overtrædelse af Loven! 24 Thi „for eders Skyld bespottet Guds Navn iblandt Hedningerne“, som der er skrevet. 25 Thi vel gavnner Omskærelse, om du holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er din Omskærelse blevet til Forhud. 26 Dersom nu Forhuden holder Lovens Forskrifter, vil da ikke hans Forhud blive regnet som Omskærelse? 27 Og naar den af Natur uomskarne opfylder Loven, skal han dømme dig, som med Bogstav og Omskærelse er Lovens Overtræder. 28 Thi ikke den er Jøde, som er det i det udvortes, ej heller er det Omskærelse, som sker i det udvortes, i Kød; 29 men den, som

indvortes er Jøde, og Hjertets Omskærelse i Aand, indvortes er Jøde, og Hjertets Omskærelse i Aand, 3 Hvad er da Jødens Fortrin? eller hvad gavnner Omskærelsen? 2 Meget i alle Maader, først nemlig dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede. 3 Thi hvad? om nogle vare utro, skal da deres Utroskab gøre Guds Trofasthed til intet? 4 Det være langt fra! Gud maa være sanddru, om end hvert Menneske er en Løgner, som der er skrevet: „For at du maa kendes retfærdig i dine Ord og vinde, naar du gaar i Rette.“ 5 Men dersom vor Uretfærdighed beviser Guds Retfærdighed, hvad skulle vi da sige? er Gud da uretfærdig, han, som lader sin Vrede komme? (Jeg taler efter menneskelig Vis.) 6 Det være langt fra! Thi hvorledes skal Gud ellers kunne dømme Verden? 7 Men dersom Guds Sanddruhed ved min Løgn er blevet ham end mere til Forherligelse, hvorfor dømmes da jeg endnu som en Synder? 8 Og hvorfor skulde vi da ikke, som man bagvadsker os for, og som nogle sige, at vi lære, gøre det onde, for at det gode kan komme deraf? Saadannes Dom er velforskyldt. 9 Hvad da? have vi noget forud? Aldeles ikke; vi have jo ovenfor anklaget baade Jøder og Grækere for alle at være under Synd, 10 som der er skrevet: „Der er ingen retfærdig, end ikke een; 11 der er ingen forstandig, der er ingen, som søger efter Gud; 12 alle ere afvegne, til Hobe ere de blevne uduelige, der er ingen, som øver Godhed, der er end ikke een.“ 13 „Enaabnet Grav er deres Strube; med deres Tunger øvede de Svig;“ „der er Slangegift under deres Læber;“ 14 „deres Mund er fuld af Forbandelse og Beskhed;“ 15 „rappe ere deres Fødder til at udøse Blod; 16 der er Ødelæggelse og Elendighed paa deres Veje, 17 og Freds Vej have de ikke kendt.“ 18 „Der er ikke Guds frygt for deres Øjne.“ 19 Men vi vide, at alt, hvad Loven siger, taler den til dem, som ere under Loven, for at hver Mund skal stoppes og hele Verden blive strafskyldig for Gud, 20 efterdi intet Kød vil blive retfærdiggjort for ham af Lovens Gerninger; thi ved Loven kommer Erkendelse af Synd. 21 Men nu er uden Lov Guds Retfærdighed aabenbaret, om hvilken der vidnes af Loven og Profeterne, 22 nemlig Guds Retfærdighed ved Tro paa Jesus Kristus, for alle og over alle dem, som tro; thi der er ikke Forskel. 23 Alle have jo syndet, og dem fattes Æren fra Gud, 24

og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade men ved Tros-Retfærdighed. **14** Thi dersom de, der ved den Forløsning, som er i Kristus Jesus, **25** hvem ere af Loven, ere Arvinger, da er Troen blevet tom, Gud fremstillede som Sonemiddel ved Troen paa og Forjættelsen gjort til intet. **15** Thi Loven virker hans Blod for at vise sin Retfærdighed, fordi Gud i Vrede; men hvor der ikke er Lov, er der heller ikke sin Langmodighed havde baaret over med de forhen Overtrædelse. **16** Derfor er det af Tro, for at det skal begaaede Synder, **26** for at vise sin Retfærdighed i være som Naade, for at Forjættelsen maa staa fast den nærværende Tid, for at han kunde være retfærdig for den hele Sæd, ikke alene for den af Loven, men og retfærdiggøre den, som er af Tro paa Jesus. **27** ogsaa for den af Abrahams Tro, han, som er Fader til Hvor er saa vor Ros? Den er udelukket. Ved hvilken os alle **17** (som der er skrevet: „Jeg har sat dig til Lov? Gerningers? Nej, men ved Troens Lov. **28** Vi mange Folkeslags Fader”), over for Gud, hvem han holde nemlig for, at Mennesket bliver retfærdiggjort troede, ham, som levendegør de døde og kalder det, ved Tro, uden Lovens Gerninger. **29** Eller er Gud der ikke er, som om det var. **18** Og han troede imod alene Jøders Gud? mon ikke ogsaa Hedningers? Jo, Haab med Haab paa, at han skulde blive mange ogsaa Hedningers; **30** saa sandt som Gud er een og Folkeslags Fader, efter det, som var sagt: „Saaledes vil retfærdiggøre omskaerne af Tro og uomskaerne skal din Sæd være;” **19** og uden at blive svag i Troen ved Troen. **31** Gøre vi da Loven til intet ved Troen? Det være langt fra! Nej, vi hævde Loven.

4 Hvad skulle vi da sige, at vor Stamfader Abraham har vundet efter Kødet? **2** Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort af Gerninger, har han Ros, men ikke for Gud. **3** Thi hvad siger Skriften? „Og Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.” **4** Men den, som gør Gerninger, tilregnes Lønnen ikke som Naade, men som Skyldighed; **5** den derimod, som ikke gør Gerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør den uguadelige, regnes hans Tro til Retfærdighed; **6** ligesom ogsaa David priser det Menneske saligt, hvem Gud tilregner Retfærdighed uden Gerninger: **7** „Salige de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte; **8** salig den Mand, hvem Herren ikke vil tilregne Synd.” **9** Gælder da denne Saligprisning de omskaerne eller tillige de uomskaerne? Vi sige jo: Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. **10** Hvorledes blev den ham da tilregnet? da han var omskaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omskaaren, men da han havde Forhud. **11** Og han fik Omskærelsens Tegn som et Segl paa den Troens Retfærdighed, som han havde som uomskaaren, for at han skulde være Fader til alle dem, som tro uden at være omskaarne, for at Retfærdighed kan blive dem tilregnet, **12** og Fader til omskaarne, til dem, som ikke alene have Omskærelse, men ogsaa vandre i den Tros Spor, hvilken vor Fader Abraham havde som uomskaaren. **13** Thi ikke ved Lov fik Abraham eller hans Sæd den Forjættelse, at han skulde være Arving til Verden,

men ved Tros-Retfærdighed. **14** Thi dersom de, der ved Troen blevet tom, Gud fremstillede som Sonemiddel ved Troen paa og Forjættelsen gjort til intet. **15** Thi Loven virker hans Blod for at vise sin Retfærdighed, fordi Gud i Vrede; men hvor der ikke er Lov, er der heller ikke sin Langmodighed havde baaret over med de forhen Overtrædelse. **16** Derfor er det af Tro, for at det skal begaaede Synder, **26** for at vise sin Retfærdighed i være som Naade, for at Forjættelsen maa staa fast den nærværende Tid, for at han kunde være retfærdig for den hele Sæd, ikke alene for den af Loven, men og retfærdiggøre den, som er af Tro paa Jesus. **27** ogsaa for den af Abrahams Tro, han, som er Fader til Hvor er saa vor Ros? Den er udelukket. Ved hvilken os alle **17** (som der er skrevet: „Jeg har sat dig til Lov? Gerningers? Nej, men ved Troens Lov. **28** Vi mange Folkeslags Fader”), over for Gud, hvem han holde nemlig for, at Mennesket bliver retfærdiggjort troede, ham, som levendegør de døde og kalder det, ved Tro, uden Lovens Gerninger. **29** Eller er Gud der ikke er, som om det var. **18** Og han troede imod alene Jøders Gud? mon ikke ogsaa Hedningers? Jo, Haab med Haab paa, at han skulde blive mange ogsaa Hedningers; **30** saa sandt som Gud er een og Folkeslags Fader, efter det, som var sagt: „Saaledes vil retfærdiggøre omskaerne af Tro og uomskaerne skal din Sæd være;” **19** og uden at blive svag i Troen ved Troen. **31** Gøre vi da Loven til intet ved Troen? Det være langt fra! Nej, vi hævde Loven.

5 Altsaa retfærdiggjorte af Tro have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, **2** ved hvem vi ogsaa have faaet Adgang ved Troen til denne Naade, hvori vi staa, og vi rose os af Haab om Guds Herlighed; **3** ja, ikke det alene, men vi rose os ogsaa af Trængslerne, idet vi vide, at Trængselen virker Udholdenhed, **4** men Udholdenheden Prøvethed, men Prøvetheden Haab, **5** men Haabet beskæmmer ikke; thi Guds Kærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Helligaand, som blev given os. **6** Thi medens vi endnu vare kraftesløse, døde Kristus til den bestemte Tid for uguadelige. **7** Næppe vil nemlig nogen dø for en retfærdig — for den gode var der jo maaske nogen, som tog sig paa at dø —, **8** men Gud beviser sin Kærlighed over for os, ved at Kristus døde for os, medens vi endnu vare Syndere. **9** Saa meget mere skulle vi altsaa, da vi nu ere blevne retfærdiggjorte ved hans Blod, frelses ved ham fra Vreden. **10** Thi

naar vi, da vi vare Fjender, bleve forligte med Gud Levned. 5 Thi ere vi blevne sammenvoksede med ved hans Søns Død, da skulle vi meget mere, efter ham ved hans Døds Afbilledes, skulle vi dog ogsaa at vi ere blevne forligte, frelses ved hans Liv, 11 ja, være det ved hans Opstandelses, 6 idet vi erkende ikke det alene, men ogsaa saaledes, at vi rose os af dette, at vort gamle Menneske blev korsfaestet med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi nu ham, for at Syndens Legeme skulde blive til intet, have faaet Forligelsen. 12 Derfor, ligesom Synden for at vi ikke mere skulde tjene Synden. 7 Thi den, kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved som er død, er retfærdiggjort fra Synden. 8 Men Synden, og Døden saaledes trængte igennem til alle dersom vi ere døde med Kristus, da tro vi, at vi ogsaa Mennesker, efterdi de syndede alle; (13 thi inden skulle leve med ham, 9 efterdi vi vide, at Kristus, efter Loven var der Synd i Verden; men Synd tilregnes at være oprejst fra de døde, ikke mere dør; Døden ikke, hvor der ikke er Lov; 14 dog herskede Døden fra hersker ikke mere over ham. 10 Thi det, han døde, Adam til Moses ogsaa over dem, som ikke syndede døde han een Gang fra Synden; men det, han lever, i Lighed med Adams Overtrædelse, han, som er lever han for Gud. 11 Saaledes skulle ogsaa I anse et Forbillede paa den, der skulde komme. 15 Men eder selv for døde fra Synden, men levende for Gud i det er ikke saaledes med Naadegaven som med Kristus Jesus. 12 Saa lad da ikke Synden herske i Faldet; thi døde de mange ved den enes Fald, da eders dødelige Legeme, saa I lyde dets Begæringer; har meget mere Guds Naade og Gaven i det ene 13 fremstiller ej heller eders Lemmer for Synden som Menneskes Jesu Kristi Naade udbredt sig overflødig, Uretfærdigheds Vaaben; men fremstiller eder selv for til de mange. 16 Og Gaven er ikke som igennem en Gud som saadanne, der fra døde ere blevne levende, enkelt, der syndede; thi Dommen blev ud fra en enkelt og eders Lemmer som Retfærdigheds Vaaben for til Fordømmelse, men Naadegaven blev ud fra mange Gud. 14 Thi Synd skal ikke herske over eder; I ere Fald til Retfærdiggørelse. 17 Thi naar paa Grund af jo ikke under Lov, men under Naade. 15 Hvad da? den enes Fald Døden herskede ved den ene, da skulle vi synde, fordi vi ikke ere under Lov, men skulle meget mere de, som modtage den overvættedes under Naade? Det være langt fra! 16 Vide I ikke, at Naade og Retfærdigheds Gave, herske i Liv ved naar I fremstille eder for en som Tjenere til Lydighed, den ene, Jesus Kristus.) 18 Altsaa, ligesom det ved saa ere I hans Tjenere, hvem I lyde, enten Syndens eens Fald blev for alle Mennesker til Fordømmelse, til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed? 17 Men saaledes ogsaa ved eens Retfærdighed for alle Gud ske Tak, fordi I have været Syndens Tjenere, Mennesker til Retfærdiggørelse til Liv. 19 Thi ligesom men bleve af Hjertet lydige imod den Læreform, ved det ene Menneskes Ulydighed de mange bleve til til hvilken I bleve overgivne. 18 Og frigjorte fra Syndere, saa skulle ogsaa ved den enes Lydighed de Synden bleve I Retfærdighedens Tjenere. 19 Jeg mange blive til retfærdige. 20 Men Loven kom til, for taler paa menneskelig Vis paa Grund af eders Køds at Faldet kunde blive større; men hvor Synden blev Skrøbelighed. Ligesom I nemlig fremstillede eders større, der blev Naaden end mere overvættedes, 21 for Lemmer som Tjenere for Urenheden og Lovløsheden at, ligesom Synden herskede ved Døden, saaledes til Lovløshed, saaledes fremstiller nu eders Lemmer ogsaa Naaden skulde herske ved Retfærdighed til et som Tjenere for Retfærdigheden til Helliggørelse! evigt Liv ved Jesus Kristus, vor Herre. (aiōnios g166)

6 Hvad skulle vi da sige? skulde vi blive ved i Synden, for at Naaden kunde blive desto større? 2 Det være langt fra! Vi, som jo ere døde fra Synden, hvorledes skulle vi endnu leve i den? 3 Eller vide I ikke, at vi, saa mange som bleve døbte til Kristus Jesus, bleve døbte til hans Død? 4 Vi bleve altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, for at, ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens Herlighed, saaledes ogsaa vi skulle vandre i et nyt

20 Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie over for Retfærdigheden. 21 Hvad for Frugt havde I da dengang? Ting, ved hvilke I nu skamme eder; Enden derpaa er jo Død. 22 Men nu, da I ere blevne frigjorte fra Synden og ere blevne Guds Tjenere, have I eders Frugt til Helliggørelse og som Enden derpaa et evigt Liv; (aiōnios g166) 23 thi Syndens Sold er Død, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre. (aiōnios g166)

7 Eller vide I ikke, Brødre! (thi jeg taler til saadanne, er det ikke mere mig, der udfører det, men Synden, som kende Loven) at Loven hersker over som bor i mig. **21** Saa finder jeg da den Lov for mig, Mennesket, saa lang Tid han lever? **2** Den gifte som vil gøre det gode, at det onde ligger mig for Kvinde er jo ved Loven bunden til sin Mand, medens Haanden. **22** Thi jeg glæder mig ved Guds Lov efter han lever; men naar Manden dør, er hun løst fra det indvortes Menneske; **23** men jeg ser en anden Mandens Lov. **3** Derfor skal hun kaldes en Horkvinde, Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov om hun bliver en anden Mands, medens Manden og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i lever; men naar Manden dør, er hun fri fra den Lov, mine Lemmer. **24** Jeg elendige Menneske! hvem skal saa at hun ikke er en Horkvinde, om hun bliver en fri mig fra dette Dødens Legeme? **25** Gud ske Tak anden Mands. **4** Altsaa ere ogsaa I, mine Brødre! ved Jesus Kristus, vor Herre! Altsaa: jeg selv tjener gjorte døde for Loven ved Kristi Legeme, for at I med Sindet Guds Lov, men med Kødet Syndens Lov. skulle blive en andens, hans, som blev oprejst fra de døde, for at vi skulle bære Frugt for Gud. **5** Thi da vi vare i Kødet, vare de syndige Lidenskaber, som vaktes ved Loven, virksomme i vore Lemmer til at bære Frugt for Døden. **6** Men nu ere vi løste fra Loven, idet vi ere bortdøde fra det, hvori vi holdtes nede, saa at vi tjene i Aandens nye Væsen og ikke i Bogstavens gamle Væsen. **7** Hvad skulle vi da sige? er Loven Synd? Det være langt fra! Men jeg kendte ikke Synden uden ved Loven; thi jeg kendte jo ikke Begæringen, hvis ikke Loven sagde: „Du maa ikke begære.“ **8** Men da Synden fik Anledning, virkede den ved Budet al Begæringer i mig; thi uden Lov er Synden død. **9** Og jeg levede engang uden Lov, men da Budet kom, levede Synden op; **10** men jeg døde, og Budet, som var til Liv, det fandtes at blive mig til Død; **11** thi idet Synden fik Anledning, forførte den mig ved Budet og dræbte mig ved det. **12** Altsaa er Loven vel hellig, og Budet helligt og retfærdigt og godt. **13** Blev da det gode mig til Død? Det være langt fra! Men Synden blev det, for at den skulde vise sig som Synd, idet den ved det gode virkede Død for mig, for at Synden ved Budet skulde blive overvættet syndig. **14** Thi vi vide, at Loven er aandelig; men jeg er kødelig, solgt under Synden. **15** Thi jeg forstaar ikke, hvad jeg udfører; thi ikke det, som jeg vil, øver jeg, men hvad jeg hader, det gør jeg. **16** Men naar jeg gør det, jeg ikke vil, saa samstemmer jeg med Loven i, at den er god. **17** Men nu er det ikke mere mig, som udfører det, men Synden, som bor i mig. **18** Thi jeg ved, at i mig, det vil sige i mit Kød, bor der ikke godt; thi Villien har jeg vel, men at udføre det gode formaar jeg ikke; **19** thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det øver jeg. **20** Dersom jeg da gør det, som jeg ikke vil, saa

8 Saa er der da nu ingen Fordommelse for dem, som ere i Kristus Jesus. **2** Thi Livets Aands Lov frigjorde mig i Kristus Jesus fra Syndens og Dødens Lov. **3** Thi det, som var Loven umuligt, det, hvori den var afmæltig ved Kødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin egen Søn i syndigt Køds Lighed og for Syndens Skyld og saaledes domfældte Synden i Kødet, **4** for at Lovens Krav skulde opfyldes i os, som ikke vandre efter Kødet, men efter Aanden. **5** Thi de, som lade sig lede af Kødet, hige efter det kødelige; men de, som lade sig lede af Aanden, hige efter det aandelige. **6** Thi Kødets Higen er Død, men Aandens Higen er Liv og Fred, **7** efterdi Kødets Higen er Fjendskab imod Gud, thi det er ikke Guds Lov lydigt, det kan jo ikke heller være det. **8** Og de, som ere i Kødet, kunne ikke tækkes Gud. **9** I derimod ere ikke i Kødet, men i Aanden, om ellers Guds Aand bor i eder. Men om nogen ikke har Kristi Aand, saa hører han ham ikke til. **10** Men om Kristus er i eder, da er vel Legemet dødt paa Grund af Synd, men Aanden er Liv paa Grund af Retfærdighed. **11** Men om hans Aand, der oprejste Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han, som oprejste Kristus fra de døde, levendegøre ogsaa eders dødelige Legemer ved sin Aand, som bor i eder. **12** Altsaa, Brødre! ere vi ikke Kødets Skyldnere, saa at vi skulde leve efter Kødet; **13** thi dersom I leve efter Kødet, skulle I dø, men dersom I ved Aanden døde Legemets Gerninger, skulle I leve. **14** Thi saa mange som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. **15** I modtoge jo ikke en Trældoms Aand atter til Frygt, men I modtoge en Sønneudkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! **16** Aanden selv vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. **17** Men naar vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide med

ham for ogsaa at herliggøres med ham. **18** Thi jeg som Slagtefaar.” **37** Men i alt dette mere end sejre holder for, at den nærværende Tids Lidelser ikke ere vi ved ham, som elskede os. **38** Thi jeg er vis paa, at regne imod den Herlighed, som skalaabnbares at hverken Død eller Liv eller Engle eller Magter paa os. **19** Thi Skabningens Forlængsel venter paa eller noget nærværende eller noget tilkommende Guds Børns Aabenbarelse. **20** Thi Skabningen blev underlagt Forgængeligheden, ikke med sin Villie, nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds men for hans Skyld, som lagde den derunder, **21** Kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

med Haab om, at ogsaa Skabningen selv skal blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed. **22** Thi vi vide, at hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Veer indtil nu. **23** Dog ikke det alene, men ogsaa vi selv, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke ved os selv, idet vi forvente en Sønneudkaarelse, vort Legemes Forløsning. **24** Thi i Haabet bleve vi frelste. Men et Haab, som ses, er ikke et Haab; thi hvad en ser, hvor kan han tillige haabe det? **25** Men dersom vi haabe det, som vi ikke se, da forvente vi det med Udholdenhed. **26** Og ligeledes kommer ogsaa Aanden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Aanden selv gaar i Forbøn for os med uudsigelige Sukke. **27** Og han, som ransager Hjerterne, ved, hvad Aandens Higen er, at den efter Guds Villie gaar i Forbøn for hellige. **28** Men vi vide, at alle Ting samvirke til gode for dem, som elsker Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldede. **29** Thi dem, han forud kendte, forudbestemte han ogsaa til at blive lignedannede med hans Søns Billedes, for at han kunde være førstefødt iblandt mange Brødre. **30** Men dem, han forudbestemte, dem kaldte han ogsaa; og dem, han kaldte, dem retfærdiggjorde han ogsaa; men dem, han retfærdiggjorde, dem herliggjorde han ogsaa. **31** Hvad skulle vi da sige til dette? Er Gud for os, hvem kan da være imod os? **32** Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulde han ikke ogsaa med ham skænke os alle Ting? **33** Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud er den, som retfærdiggør. **34** Hvem er den, som fordømmer? Kristus er den, som er død, ja, meget mere, som er oprejst, som er ved Guds højre Haand, som ogsaa gaar i Forbøn for os. **35** Hvem skal kunne skille os fra Kristi Kærlighed? Trængsel eller Angest eller Forfølgelse eller Hunger eller Nøgenhed eller Fare eller Sværd? **36** som der er skrevet: „For din Skyld dræbes vi den hele Dag, vi bleve regnede

9 Sandhed siger jeg i Kristus, jeg lyver ikke, min Samvittighed vidner med mig i den Helligaand, **2** at jeg har en stor Sorg og en uafladelig Kummer i mit Hjerte. **3** Thi jeg kunde ønske selv at være bandlyst fra Kristus til Bedste for mine Brødre, mine Frænder efter Kødet, **4** de, som jo ere Israeliter, hvem Sønneudkaarelsen og Herligheden og Pagterne og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne tilhøre, **5** hvem Fædrerne tilhøre, og af hvem Kristus er efter Kødet, han, som er Gud over alle Ting, højlovet i Ewighed! Amen. (aion g165) **6** Ikke dog som om Guds Ord har glippet; thi ikke alle, som stamme fra Israel, ere Israel; **7** ej heller ere alle Børn, fordi de ere Abrahams Sæd, men: „I Isak skal en Sæd faa Navn efter dig.” **8** Det vil sige: Ikke Kødets Børn ere Guds Børn, men Forjættelsens Børn regnes for Sæd. **9** Thi et Forjættelsesord er dette: „Ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn.” **10** Men saaledes skete det ikke alene dengang, men ogsaa med Rebekka, da hun var frugtsommelig ved een, Isak, vor Fader. **11** Thi da de endnu ikke vare fødte og ikke havde gjort noget godt eller ondt, blev der, for at Guds Udvælgelses Beslutning skulde staa fast, ikke i Kraft af Gerninger, men i Kraft af ham, der kalder, **12** sagt til hende: „Den ældste skal tjene den yngste,” **13** som der er skrevet: „Jakob elskede jeg, men Esau hadde jeg.” **14** Hvad skulle vi da sige? mon der er Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra! **15** Thi han siger til Moses: „Jeg vil være barmhjertig imod den, hvem jeg er barmhjertig imod, og forbarne mig over den, hvem jeg forbarner mig over.” **16** Altsaa staar det ikke til den, som vil, ej heller til den, som løber, men til Gud, som er barmhjertig. **17** Thi Skriften siger til Farao: „Netop derfor lod jeg dig fremstaa, for at jeg kunde vise min Magt paa dig, og for at mit Navn skulde forkynes paa hele Jorden.” **18** Saa forbarner han sig da over den, som han vil, men forhærder den, som han vil. **19** Du vil nu sige til mig: Hvad klager han da over endnu? thi

hvem staar hans Villie imod? 20 Ja, men, hvem er fare op til Himmelten? nemlig for at hente Kristus ned; dog du, o Menneske! som gaar i Rette med Gud? 7 eller: Hvem vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at mon noget, som blev dannet, kan sige til den, som hente Kristus op fra de døde. (Abyssos g12) 8 Men dannede det: Hvorfor gjorde du mig saaledes? 21 hvad siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i Eller har Pottemageren ikke Raadighed over Leret dit Hjerte, det er det Troens Ord, som vi prædike. 9 til af den samme Masse at gøre et Kar til Ære, et Thi dersom du med din Mund bekender Jesus som andet til Vanære? 22 Men hvad om nu Gud, skønt Herre og tror i dit Hjerte, at Gud oprejste ham fra de han vilde vise sin Vrede og kundgøre sin Magt, dog døde, da skal du blive frelst. 10 Thi med Hjertet tror med stor Langmodighed taalte Vredes-Kar, som vare man til Retfærdighed, og med Munden bekender man beredte til Fortabelse, 23 ogsaa for at kundgøre sin til Frelse. 11 Skriften siger jo: „Hver den, som tror Herligheds Rigdom over Barmhertigheds-Kar, som paa ham, skal ikke blive til Skamme.“ 12 Thi der er han forud havde beredt til Herlighed? 24 Og hertil ikke Forskel paa Jøde og Græker; thi den samme er kaldte han ogsaa os, ikke alene af Jøder, men ogsaa alles Herre, rig nok for alle dem, som paakalde ham. af Hedninger, 25 som han ogsaa siger hos Hoseas: 13 Thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal „Det, som ikke var mit Folk, vil jeg kalde mit Folk, og blive frelst. 14 Hvorledes skulde de nu paakalde den, hende, som ikke var den elskede, den elskede; 26 og paa hvem de ikke have troet? og hvorledes skulde det skal ske, at paa det Sted, hvor der blev sagt til de tro den, som de ikke have hørt? og hvorledes dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker? levende Guds Børn.“ 27 Men Esajas udraaber over 15 og hvorledes skulde de prædike, dersom de ikke Israel: „Om end Israels Børns Tal var som Havets bleve udsendte? Som der er skrevet: „Hvor dejlige Sand, saa skal kun Levningen frelses. 28 Thi idet ere deres Fødder, som forkynde godt Budskab.“ Herren opgør Regnskab og afslutter det i Hast, vil han 16 Dog ikke alle løde Evangeliet; thi Esajas siger: fuldbyrde det paa Jorden.“ 29 Og som Esajas forud „Herre! hvem troede det, han hørte af os?“ 17 Altsaa har sagt: „Dersom den Herre Zebaoth ikke havde kommer Troen af det, som høres, men det, som levnet os en Sæd, da vare vi blevne som Sodoma og høres, kommer igennem Kristi Ord. 18 Men jeg siger: gjorte lige med Gomorra.“ 30 Hvad skulle vi da sige? Have de ikke hørt? Jo vist, „over hele Jorden er deres At Hedninger, som ikke jagede efter Retfærdighed, Røst udgaaet og til Jorderiges Grænser deres Ord.“ fik Retfærdighed, nemlig Retfærdigheden af Tro; 31 19 Men jeg siger: Har Israel ikke forstaat det? Først men Israel, som jagede efter en Retfærdigheds Lov, siger Moses: „Jeg vil gøre eder nidkære paa et Folk, naaede ikke til en saadan Lov. 32 Hvorfor? fordi som ikke er et Folk, imod et uforstandigt Folk vil jeg de ikke søgte den af Tro, men som af Gerninger. opirre eder.“ 20 Men Esajas drister sig til at sige: „Jeg De stødte an paa Anstødsstenen, 33 som der er blev funden af dem, som ikke søgte mig; jeg blev skrevet: „Se, jeg sætter i Zion en Anstødssten og enaabbar for dem, som ikke spurgte efter mig.“ 21 Forargelses Klippe; og den, som tror paa ham, skal Men om Israel siger han: „Den hele Dag udstrakte jeg ikke blive til Skamme.“ mine Hænder imod et ulydigt og genstridigt Folk.“

10 Brødre! mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for **11** Jeg siger da: Mon Gud har forskudt sit Folk? Det dem er om deres Frelse. 2 Thi jeg giver dem være langt fra! Thi ogsaa jeg er en Israelit, af det Vidnesbyrd, at de have Nidkærhed for Gud, Abrahams Sæd, Benjamins Stamme. 2 Gud har ikke men ikke med Forstand; 3 thi da de ikke kendte forskudt sit Folk, som han forud kendte. Eller vide I Guds Retfærdighed og tragtede efter at opstille deres ikke, hvad Skriften siger i Stykket om Elias? hvorledes egen Retfærdighed, saa bøjede de sig ikke under han træder frem for Gud imod Israel, sigende: 3 Guds Retfærdighed. 4 Thi Kristus er Lovens Ende til „Herre! dine Profeter have de ihjelslaet, dine Altre Retfærdighed for hver den, som tror. 5 Moses skriver have de nedbrudt, og jeg er den eneste, der er levnet, jo, at det Menneske, som gør den Retfærdighed, der og de efterstræbe mit Liv.“ 4 Men hvad siger det er af Loven, skal leve ved den. 6 Men Retfærdigheden guddommelige Gensvar til ham? „Jeg har levnet mig af Tro siger saaledes: Sig ikke i dit Hjerte: Hvem vil selv syv Tusinde Mænd, som ikke have bøjet Knæ for

Baal." 5 Saaledes er der da ogsaa i den nærværende Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende Tid blevet en Levning som et Naades-Udvalg. 6 Men om denne Hemmelighed, for at I ikke skulle være er det af Naade, da er det ikke mere af Gerninger, kloge i eders egne Tanker, at Forhærdelse delvis er ellers bliver Naaden ikke mere Naade. 7 Hvad altsaa? kommen over Israel, indtil Hedningernes Fylde er Det, Israel søger efter, har det ikke opnaaet, men gaaet ind; 26 og saa skal hele Israel frelses, som Udvalget har opnaaet det; de øvrige derimod bleved er skrevet: „Fra Zion skal Befrieren komme, han forhærdede, 8 som der er skrevet: „Gud gav dem skal afvende Ugadeligheder fra Jakob; 27 og dette en Sløvheds Aand, Øjne til ikke at se med, Øren til er min Pagt med dem, naar jeg borttager deres ikke at høre med indtil den Dag i Dag." 9 Og David Synder." 28 Efter Evangeliet ere de vel Fjender for siger: „Deres Bord vorde til Snare og til Fælde og til eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere de elskede Anstød og til Gengældelse for dem; 10 deres Øjne for Fædrenes Skyld; 29 thi Naadegaverne og sit vorde formørkede, saa de ikke se, og boj altid deres Kald fortryder Gud ikke. 30 Thi ligesom I tilforn bleve Ryg!" 11 Jeg siger da: Mon de have stødt an, for ulydige imod Gud, men nu fik Barmhjertighed ved at de skulde falde? Det være langt fra! Men ved disses Ulydighed, 31 saaledes bleve ogsaa disse nu deres Fald er Frelsen kommen til Hedningerne, for ulydige, for at ogsaa de maatte faa Barmhjertighed at dette kunde vække dem til Nidkærhed. 12 Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Tab er Hedningers Rigdom, hvor meget mere skal deres Fylde være det! 13 Og til eder, I Hedninger, O Dyb af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab! siger jeg: For saa vidt jeg nu er Hedningeapostel, hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veje ærer jeg min Tjeneste, 14 om jeg dog kunde vække usporlige! 34 Thi hvem har kendt Herrens Sind? eller min Slaegt til Nidkærhed og frelse nogle af dem. 15 hvem blev hans Raadgiver? 35 eller hvem gav ham Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad bliver da deres Antagelse andet end Liv ud af døde? 16 Men dersom Førstegrøden er hellig, da er Dejgen det ogsaa; og dersom Roden er hellig, da ere Grenene det ogsaa. 17 Men om nogle af Grenene blev afbrudte, og du, en vild Oliekvist, blev indpodet iblandt dem og blev meddelagtig i Olietræets Rod og Fedme, 18 da ros dig ikke imod Grenene; men dersom du roser dig, da bærer jo ikke du Roden, men Roden dig. 19 Du vil vel sige: Grene blev afbrudte, for at jeg skulde blive indpodet. 20 Vel! ved deres Vantro blev de afbrudte, men du staar ved din Tro; vær ikke overmodig, men frygt! 21 Thi naar Gud ikke sparede de naturlige Grene, vil han heller ikke spare dig. 22 Saa se da Guds Godhed og Strenghed: Over dem, som faldt, er der Strenghed, men over dig Guds Godhed, hvis du bliver i hans Godhed; ellers skal ogsaa du afhugges. 23 Men ogsaa hine skulle indpodes, dersom de ikke blive i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem. 24 Thi naar du blev afhugget af det Olietræ, som er vildt af Naturen, og imod Naturen blev indpodet i et ædelt Olietræ, hvor meget mere skulle da disse indpodes i deres eget Olietræ, som de af Natur tilhøre! 25

der er skrevet: „Fra Zion skal Befrieren komme, han forhærdede, 8 som der er skrevet: „Gud gav dem skal afvende Ugadeligheder fra Jakob; 27 og dette en Sløvheds Aand, Øjne til ikke at se med, Øren til er min Pagt med dem, naar jeg borttager deres ikke at høre med indtil den Dag i Dag." 9 Og David Synder." 28 Efter Evangeliet ere de vel Fjender for siger: „Deres Bord vorde til Snare og til Fælde og til eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere de elskede Anstød og til Gengældelse for dem; 10 deres Øjne for Fædrenes Skyld; 29 thi Naadegaverne og sit vorde formørkede, saa de ikke se, og boj altid deres Kald fortryder Gud ikke. 30 Thi ligesom I tilforn bleve Ryg!" 11 Jeg siger da: Mon de have stødt an, for ulydige imod Gud, men nu fik Barmhjertighed ved at de skulde falde? Det være langt fra! Men ved disses Ulydighed, 31 saaledes bleve ogsaa disse nu deres Fald er Frelsen kommen til Hedningerne, for ulydige, for at ogsaa de maatte faa Barmhjertighed at dette kunde vække dem til Nidkærhed. 12 Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Tab er Hedningers Rigdom, hvor meget mere skal deres Fylde være det! 13 Og til eder, I Hedninger, O Dyb af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab! siger jeg: For saa vidt jeg nu er Hedningeapostel, hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veje ærer jeg min Tjeneste, 14 om jeg dog kunde vække usporlige! 34 Thi hvem har kendt Herrens Sind? eller min Slaegt til Nidkærhed og frelse nogle af dem. 15 hvem blev hans Raadgiver? 35 eller hvem gav ham Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad bliver da deres Antagelse andet end Liv ud af døde? 16 Men dersom Førstegrøden er hellig, da er Dejgen det ogsaa; og dersom Roden er hellig, da ere Grenene det ogsaa. 17 Men om nogle af Grenene blev afbrudte, og du, en vild Oliekvist, blev indpodet iblandt dem og blev meddelagtig i Olietræets Rod og Fedme, 18 da ros dig ikke imod Grenene; men dersom du roser dig, da bærer jo ikke du Roden, men Roden dig. 19 Du vil vel sige: Grene blev afbrudte, for at jeg skulde blive indpodet. 20 Vel! ved deres Vantro blev de afbrudte, men du staar ved din Tro; vær ikke overmodig, men frygt! 21 Thi naar Gud ikke sparede de naturlige Grene, vil han heller ikke spare dig. 22 Saa se da Guds Godhed og Strenghed: Over dem, som faldt, er der Strenghed, men over dig Guds Godhed, hvis du bliver i hans Godhed; ellers skal ogsaa du afhugges. 23 Men ogsaa hine skulle indpodes, dersom de ikke blive i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem. 24 Thi naar du blev afhugget af det Olietræ, som er vildt af Naturen, og imod Naturen blev indpodet i et ædelt Olietræ, hvor meget mere skulle da disse indpodes i deres eget Olietræ, som de af Natur tilhøre! 25

ved den Barmhjertighed, som er bleven eder til Del. 32 Thi Gud har indesluttet alle under Ulydighed, for at han kunde forbarne sig over alle. (elese g165) 33

36 Thi af ham og ved ham og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen. (aiōn g165)

12 Jeg formaner eder altsaa, Brødre! ved Guds Barmhjertighed, til at fremstille eders Legemer som et levende, heiligt, Gud velbehageligt Offer; dette er eders fornuftige Gudsdyrkelse. 2 Og skikker eder ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede ved Sindets Fornyelse, saa I maa skønne, hvad der er Guds Villie, det gode og velbehagelige og fuldkomme. (aiōn g165) 3 Thi ved den Naade, som er given mig, siger jeg til enhver iblandt eder, at han ikke skal tænke højere om sig selv, end han bør tænke, men tænke med Betænksomhed, efter som Gud tildelte enhver Troens Maal. 4 Thi ligesom vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men Lemmerne ikke alle have den samme Gerning, 5 saaledes ere vi mange eet Legeme i Kristus, men hver for sig hverandres Lemmer. 6 Men efterdi vi have forskellige Naadegaver efter den Naade, som er given os, det vær sig Profeti, da lader os bruge den i Forhold til vor Tro; 7 eller en Tjeneste, da lader os tage Vare paa Tjenesten; eller om nogen lærer, paa Lærergerningen; 8 eller om nogen formaner, paa Formaningen; den,

som uddeler, gøre det med Redelighed; den, som ingen noget skyldige, uden det, at elske hverandre; er Forstander, være det med Iver; den, som øver thi den, som elsker den anden, har opfyldt Loven. 9 Barmhjertighed, gøre det med Glæde! 9 Kærligheden Thi det: „Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa være uskrømtet; afskyer det onde, holder eder til det ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke begære,” og gode; 10 værer i eders Broderkærlighed hverandre hvilket andet Bud der er, det sammenfattes i dette inderligt hengivne; forekommer hverandre i at vise Ord: „Du skal elske din Næste som dig selv.” 10 Ærbødighed! 11 Værer ikke lunkne i eders Iver; værer Kærligheden gør ikke ondt imod Næsten; derfor er brændende i Aanden; tjener Herren; 12 værer glade Kærligheden Lovens Fylde. 11 Og dette just, fordi I i Haabet, udholdende i Trængselen, vedholdende i kende Tiden, at det alt er paa Tide, at I skulle staa op Bønnen! 13 Tager Del i de helliges Fornødenheder; af Søvne; thi nu er vor Frelse nærmere, end da vi lægger Vind paa Gæstfrihed! 14 Velsigner dem, som blev troende. 12 Natten er fremrykket, og Dagen forfølge eder, velsigner, og forbander ikke! 15 Glæder er kommen nær. Lader os derfor aflægge Mørkets eder med de glade, og græder med de grædende! Gerninger og iføre os Lysets Vaaben; 13 lader os 16 Værer enige indbyrdes; tragter ikke efter de høje vandre sømmeligt som om Dagen, ikke i Svir og Drik, Ting, men holder eder til det lave; vorder ikke kloge ikke i Løsagtighed og Uterlighed, ikke i Kiv og Avind; i eders egne Tanker! 17 Betaler ikke nogen ondt 14 men ifører eder den Herre Jesus Kristus, og drager for ondt; lægger Vind paa, hvad der er godt for alle ikke Omsorg for Kødet, saa Begæringen vækkes!

Menneskers Aasyn! 18 Dersom det er muligt — saa vidt det staar til eder —, da holder Fred med alle Mennesker! 19 Hævner eder ikke selv, I elskede! men giver Vreden Rum; thi der er skrevet: „Mir hører Hævnen til, jeg vil betale,” siger Herren. 20 Nej, dersom din Fjende hungrer, giv ham Mad; dersom han tørster, giv ham Drikke; thi naar du gør dette, vil du samle gloende Kul paa hans Hoved. 21 Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode!

14 Men tager eder af den, som er skrøbelig i Troen, og dømmer ikke hans Meninger! 2 En har Tro til at spise alt; men den skrøbelige spiser kun Urter. 3 Den, som spiser, maa ikke ringeagte den, som ikke spiser; og den, som ikke spiser, maa ikke dømme den, som spiser; thi Gud har taget sig af ham. 4 Hvem er du, som dømmer en andens Tjener? For sin egen Herre staar eller falder han; men han skal blive staaende, thi Herren er mægtig til at lade ham staa. 5 En agter den ene Dag fremfor den anden, en anden agter alle Dage lige; enhver have fuld Vished i sit eget Sind! 6 Den, som lægger Vægt paa Dagen, han Gud, men de, som ere, ere indsatte af Gud, 2 saa gør det for Herren. Og den, som spiser, gør det for at den, som sætter sig imod Ørvigheden, modstaar Herren, thi han takker Gud; og den, som ikke spiser, Guds Ordning; men de, som modstaa, skulle faa gør det for Herren og takker Gud. 7 Thi ingen af deres Dom. 3 Thi de styrende ere ikke en Skräck for os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; 8 thi den gode Gerning, men for den onde. Men vil du naar vi leve, leve vi for Herren, og naar vi dø, dø vi være uden Frygt for Ørvigheden, saa gør det gode, og for Herren; derfor, enten vi leve, eller vi dø, ere vi du skal faa Ros af den. 4 Thi den er en Guds Tjener, Herrens. 9 Dertil er jo Kristus død og bleven levende, dig til gode. Men dersom du gør det onde, da frygt; at han skal herske baade over døde og levende. 10 thi den bærer ikke Sværdet forgæves; den er nemlig Men du, hvorfor dømmer du din Broder? eller du, Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som øver hvorfor ringeagter du din Broder? Vi skulle jo alle det onde. 5 Derfor er det nødvendigt at underordne fremstilles for Guds Domstol. 11 Thi der er skrevet: sig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for „Saa sandt jeg lever, siger Herren, for mig skal hvert Samvittighedens. 6 Derfor betale I jo ogsaa Skatter; Knæ bøje sig, og hver Tunge skal bekende Gud.” 12 thi de ere Guds Tjenere, som just tage Vare paa Altsaa skal hver af os gøre Gud Regnskab for sig dette. 7 Betaler alle, hvad I ere dem skyldige: den, selv. 13 Derfor, lader os ikke mere dømme hverandre, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; men dømmer hellere dette, at man ikke maa give sin den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære. 8 Oliver Broder Anstød eller Forargelse. 14 Jeg ved og er vis

13 Hver Sjæl underordne sig de foresatte Ørvigheder; thi der er ikke Ørvighed uden af Gud, men de, som ere, ere indsatte af Gud, 2 saa

gør det for Herren. Og den, som spiser, gør det for

at den, som sætter sig imod Ørvigheden, modstaar Herren, thi han takker Gud; og den, som ikke spiser, Guds Ordning; men de, som modstaa, skulle faa gør det for Herren og takker Gud. 7 Thi ingen af deres Dom. 3 Thi de styrende ere ikke en Skräck for os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; 8 thi den gode Gerning, men for den onde. Men vil du naar vi leve, leve vi for Herren, og naar vi dø, dø vi være uden Frygt for Ørvigheden, saa gør det gode, og for Herren; derfor, enten vi leve, eller vi dø, ere vi du skal faa Ros af den. 4 Thi den er en Guds Tjener, Herrens. 9 Dertil er jo Kristus død og bleven levende, dig til gode. Men dersom du gør det onde, da frygt; at han skal herske baade over døde og levende. 10 thi den bærer ikke Sværdet forgæves; den er nemlig Men du, hvorfor dømmer du din Broder? eller du, Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som øver hvorfor ringeagter du din Broder? Vi skulle jo alle det onde. 5 Derfor er det nødvendigt at underordne fremstilles for Guds Domstol. 11 Thi der er skrevet: sig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for „Saa sandt jeg lever, siger Herren, for mig skal hvert Samvittighedens. 6 Derfor betale I jo ogsaa Skatter; Knæ bøje sig, og hver Tunge skal bekende Gud.” 12 thi de ere Guds Tjenere, som just tage Vare paa Altsaa skal hver af os gøre Gud Regnskab for sig dette. 7 Betaler alle, hvad I ere dem skyldige: den, selv. 13 Derfor, lader os ikke mere dømme hverandre, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; men dømmer hellere dette, at man ikke maa give sin den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære. 8 Oliver Broder Anstød eller Forargelse. 14 Jeg ved og er vis

paa i den Herre Jesus, at intet er urent i sig selv; dog, Men Haabets Gud fylde eder med al Glæde og Fred, for den, som agter noget for urent, for ham er det idet I tro, for at I maa blive rige i Haabet ved den urent. **15** Thi dersom din Broder bedrøves for Mads Helligaands Kraft! — **14** Men ogsaa jeg, mine Brødre! Skyld, da vandrer du ikke mere i Kærlighed. Led har selv den Forvisning om eder, at I ogsaa selv ere ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld fulde af Godhed, fylde med al Kundskab, i Stand til Kristus er død. **16** Lader derfor ikke eders Gode blive ogsaa at paaminde hverandre. **15** Dog har jeg for en bespottet! **17** Thi Guds Rige bestaar ikke i at spise og Del tilskrevet eder noget dristigere for at paaminde drikke, men i Retfærdighed og Fred og Glæde i den eder paa Grund af den Naade, som er given mig fra Helligaand. **18** Thi den, som deri tjener Kristus, er Gud **16** til iblandt Hedningerne at være en Kristi Jesu velbehagelig for Gud og tækkelig for Menneskene. **19** Offertjener, der som Præst betjener Guds Evangelium, Derfor, lader os tragte efter det, som tjener til Fred for at Hedningerne maa blive et velbehagligt Offer, og indbyrdes Opbyggelse! **20** Nedbryd ikke Guds helliget ved den Helligaand. **17** Saaledes har jeg Værk for Mads Skyld! Vel er alt rent, men det er ondt min Ros i Kristus Jesus af min Tjeneste for Gud. for det Menneske, som spiser med Anstød. **21** Det **18** Thi jeg vil ikke driste mig til at tale om noget af er rigtigt ikke at spise Kød eller at drikke Vin eller det, som Kristus ikke har udført ved mig til at virke at gøre noget, hvoraf din Broder tager Anstød. **22** Hedningers Lydighed, ved Ord og Handling, **19** ved Den Tro, du har, hav den hos dig selv for Gud! Salig Tegns og Undergerningers Kraft, ved Guds Aands er den, som ikke dørmer sig selv i det, som han Kraft, saa at jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil vælger. **23** Men den, som tvivler, naar han spiser, han Illyrien har til fulde forkyndt Kristi Evangelium; **20** er domfældt, fordi det ikke er af Tro; men alt det, som dog saaledes, at jeg sætter min Ære i at forkynde ikke er af Tro, er Synd.

15 Men vi, som ere stærke, bør bære de svages

Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag. **2** Enhver af os være sin Næste til Behag til det gode, til Opbyggelse. **3** Thi ogsaa Kristus var ikke sig selv til Behag; men, som der er skrevet: „Deres Forhaanelser, som haane dig, ere faldne paa mig.“ **4** Thi alt, hvad der er skrevet tilforn, det er skrevet til vor Belæring, for at vi skulle have Haabet ved Udholdenheden og Skrifternes Trøst. **5** Men Udholdenhedens og Trøstens Gud give eder at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det, **6** for at I endrægtigt med een Mund kunne prise Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader. **7** Derfor tager eder af hverandre, ligesom ogsaa Kristus har taget sig af os, til Guds Ære. **8** Jeg siger nemlig, at Kristus er bleven Tjener for omskaarne for Guds Sanddruheds Skyld for at stadtæste Forjættelserne til Fædrene; **9** men at Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhertigheds Skyld, som der er skrevet: „Derfor vil jeg bekende dig iblandt Hedninger og lovsynde dit Navn.“ **10** Og atter sigeres der: „Fryder eder, I Hedninger, med hans Folk!“ **11** Og atter: „Lover Herren, alle Hedninger, og alle Folkene skulleprise ham.“ **12** Og atter siger Esajas: „Komme skal Isajs Rodskud og han, der rejser sig for at herske over Hedninger; paa ham skulle Hedninger haabe.“ **13**

18 Thi jeg vil ikke driste mig til at tale om noget af det, som Kristus ikke har udført ved mig til at virke at gøre noget, hvoraf din Broder tager Anstød. **22** Hedningers Lydighed, ved Ord og Handling, **19** ved Den Tro, du har, hav den hos dig selv for Gud! Salig Tegns og Undergerningers Kraft, ved Guds Aands er den, som ikke dørmer sig selv i det, som han Kraft, saa at jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Illyrien har til fulde forkyndt Kristi Evangelium; **20** dog saaledes, at jeg sætter min Ære i at forkynde Evangeliet ikke der, hvor Kristus er nævnet, for at jeg ikke skal bygge paa en andens Grundvold, **21** men, som der er skrevet: „De, for hvem der ikke blev kundgjort om ham, skulle se, og de, som ikke have hørt, skulle forstaa.“ **22** Derfor er jeg ogsaa de mange Gange bleven forhindret i at komme til eder. **23** Men nu, da jeg ikke mere har Rum i disse Egne og i mange Aar har haft Længsel efter at komme til eder, **24** vil jeg, naar jeg rejser til Spanien, komme til eder; thi jeg haaber at se eder paa Gennemrejsen og af eder at blive befordret derhen, naar jeg først i nogen Maade er bleven tilfredsstillet hos eder. **25** Men nu rejser jeg til Jerusalem i Tjeneste for de hellige. **26** Thi Makedonien og Akaja have fundet Glæde i at gøre et Sammenskud til de fattige iblandt de hellige i Jerusalem. **27** De have nemlig fundet Glæde deri, og de ere deres Skyldnere. Thi ere Hedningerne blevne delagtige i hines aandelige Goder, da ere de ogsaa skyldige at tjene dem med de timelige. **28** Naar jeg da har fuldbragt dette og beseglet denne Frugt for dem, vil jeg derfra drage om ad eder til Spanien. **29** Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med Kristi Velsignelses Fylde. **30** Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herre Jesus Kristus og ved Aandens Kærlighed til med mig at stride i eders Bønner for mig til Gud, **31** for at jeg maa udfries fra de genstridige i

Judæa, og mit Ærinde til Jerusalem maa blive de hellige kærgement, **32** for at jeg kan komme til eder med Glæde, ved Guds Villie, og vederkvæges med eder. **33** Men Fredens Gud være med eder alle! Vært, hilser eder. Erastus, Stadens Rentemester, Amen.

16 Men jeg anbefaler eder Føbe, vor Søster, som er Tjenerinde ved Menigheden i Kenkreæ, **2** for at I maa modtage hende i Herren, som det sømmer sig de hellige, og yde hende Bistand, i hvad som helst hun maatte trænge til eder; thi ogsaa hun har været en Hjælperske for mange og for mig selv med. **3** Hilser Priska og Akvila, mine Medarbejdere i Kristus Jesus, **4** som jo for mit Liv have sat deres egen Hals i Vove, hvem ikke alene jeg takker, men ogsaa alle Hedningernes Menigheder; **5** og hilser Menigheden i deres Hus! Hilser Epænetus, min elskede, som er Asiens Førstegrøde for Kristus. **6** Hilser Maria, som har arbejdet meget for eder. **7** Hilser Andronikus og Junias, mine Frænder og mine medfangne, som jo ere navnkundige iblandt Apostlene og tilmed have været i Kristus før mig. **8** Hilser Ampliatus, min elskede i Herren! **9** Hilser Urbanus, vor Medarbejder i Kristus, og Stakys, min elskede! **10** Hilser Apelles, den prøvede i Kristus. Hilser dem, som ere af Aristobulus's Hus. **11** Hilser Herodion, min Frænde! Hilser dem af Narkissus's Hus, som ere i Herren. **12** Hilser Tryfæna og Tryfosa, som arbejde i Herren. Hilser Persis, den elskede, som jo har arbejdet meget i Herren. **13** Hilser Rufus, den udvalgte i Herren, og hans og min Moder! **14** Hilser Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas og Brødrrene hos dem! **15** Hilser Filologus og Julia, Nereus og hans Søster og Olympas og alle de hellige hos dem! **16** Hilser hverandre med et helligt Kys! Alle Kristi Menigheder hilse eder! **17** Men jeg formaner eder, Brødre! til at give Agt paa dem, som volde Splittelserne og Forargelserne tvært imod den Lære, som I have lært, og viger bort fra dem! **18** Thi saadanne tjene ikke vor Herre Kristus, men deres egen Bug, og ved søde Ord og skøn Tale forføre de de troskyldiges Hjerter. **19** Eders Lydighed er jo kommen alle for Øre; derfor glæder jeg mig over eder. Men jeg vil, at I skulle være vise med Hensyn til det gode og enfoldige med Hensyn til det onde. **20** Men Fredens Gud skal hastelig knuse Satan under eders Fødder. Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder! **21** Timotheus, min Medarbejder, og Lukius

og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse eder. **22** Jeg, Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser eder i Herren. **23** Kajus, min og den hele Menigheds med eder. **24** Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder alle! Amen.] **25** Men ham, som kan styrke eder i mit Evangelium og Forkyndelsen af Jesus Kristus, i Overensstemmelse med Aabenbarelse af en Hemmelighed, som var fortjet fra evige Tider, (aiōnios g166) **26** men nu er bragt for Dagen og ved profetiske Skrifter efter den evige Guds Befaling kundgjort for alle Hedningerne til Tro-Lydighed: (aiōnios g166) **27** den ene vise Gud ved Jesus Kristus, ham være Ære i Evigheders Evighed! Amen. (aiōn g165)

1 Korinterne

1 Paulus, Jesu Kristi kaldede Apostel ved Guds Villie, og Broderen Sosthenes 2 til Guds Menighed, som er i Korinth, helligede i Kristus Jesus, hellige ifølge Kald tillige med alle dem, der paa ethvert Sted paakalde vor Herres Jesu Kristi, deres og vor Herres Navn: 3 Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! 4 Jeg takker min Gud altid for eder, for den Guds Naade, som blev given eder i Kristus Jesus, 5 at I ved ham ere blevne rige i alt, i al Tale og al Kundskab, 6 ligesom Vidnesbyrdet om Kristus er blevet stadfæstet hos eder, 7 saa at I ikke staa tilbage i nogen Naadegave, idet I forvente vor Herres Jesu Kristi Aabenbarelse, 8 han, som ogsaa skal stadfæste eder indtil Enden som ustraffelige paa vor Herres Jesu Kristi Dag. 9 Trofast er Gud, ved hvem I blev kaldede til Samfund med hans Søn, Jesus Kristus, vor Herre. 10 Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herres Jesu Kristi Navn, at I alle skulle føre samme Tale, og at der ikke maa findes Splittelser iblandt eder, men at I skulle være forenede i det samme Sind og i den samme Mening. 11 Thi det er blevet mig fortalt om eder, mine Brødre! af Kloes Husfolk, at der er Splidagtighed iblandt eder. 12 Jeg mener dette, at enhver af eder siger: Jeg hører Paulus til, og jeg Apollo, og jeg Kefas, og jeg Kristus. 13 Er Kristus delt? mon Paulus blev korsfæstet for eder? eller blev I døbte til Paulus's Navn? 14 Jeg takker Gud for, at jeg ikke døbte nogen af eder, uden Krispus og Kajus, 15 for at ikke nogen skal sige, at I blev døbte til mit Navn. 16 Dog, jeg døbte ogsaa Stefanas's Hus; ellers ved jeg ikke, om jeg døbte nogen anden. 17 Thi Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at forkynde Evangeliet, ikke med vise Ord, for at Kristi Kors ikke skulde tabe sin Kraft. 18 Thi Korsets Ord er vel for dem, som fortabes, en Daarskab, men for dem, som frelses, for os er det en Guds Kraft. 19 Thi der er skrevet: „Jeg vil lægge de vises Visdom øde, og de forstandiges Forstand vil jeg gøre til intet.“ 20 Hvor er der en viis? hvor er der en skriftklog? hvor er der en Ordkæmper af denne Verden? har Gud ikke gjort Verdens Visdom til Daarskab? (aiōn g165) 21 Thi efterdi Verden ved sin Visdom ikke erkendte Gud i hans Visdom, behagede det Gud ved Prædikenens

Daarskab at frelse dem, som tro, 22 eftersom baade Jøder kræve Tegn, og Grækere søger Visdom, 23 vi derimod prædike Kristus som korsfæstet, for Jøder en Forargelse og for Hedninger en Daarskab, 24 men for selve de kaldede baade Jøder og Grækere, Kristus som Guds Kraft og Guds Visdom. 25 Thi Guds Daarskab er visere end Menneskene, og Guds Svaghed er stærkere end Menneskene. 26 Thi ser, Brødre! paa eders Kaldelse, at I ere ikke mange vise efter Kødet, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme; 27 men det, som var Daarskab for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme de vise, og det, som var svagt for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme det stærke; 28 og det for Verden uædle og det ringeagtede, det, som intet var, udvalgte Gud for at gøre det, som var noget, til intet, 29 for at intet Kød skal rose sig for Gud. 30 Men ud af ham ere I i Kristus Jesus, som blev os Visdom fra Gud, baade Retfærdighed og Helligørelse og Forløsning; 31 for at, som der er skrevet: „Den, som roser sig, rose sig af Herren!“

2 Og jeg, Brødre! da jeg kom til eder, kom jeg ikke og forkyndte eder Guds Vidnesbyrd med Stormægtighed i Tale eller i Visdom; 2 thi jeg agtede ikke at vide noget iblandt eder uden Jesus Kristus og ham korsfæstet; 3 og jeg færdedes hos eder i Svaghed og i Frygt og megen Bæven, 4 og min Tale og min Prædiken var ikke med Visdoms overtalende Ord, men med Aands og Krafts Bevisning, 5 for at eders Tro ikke skulde bero paa Menneskers Visdom, men paa Guds Kraft. 6 Dog, Visdom tale vi iblandt de fuldkomne, men en Visdom, der ikke stammer fra denne Verden, ikke heller fra denne Verdens Herskere, som blive til intet; (aiōn g165) 7 men vi tale Visdom fra Gud, den hemmelige, den, som var skjult, som Gud før Verdens Begyndelse forudbestemte til vor Herlighed, (aiōn g165) 8 hvilken ingen af denne Verdens Herskere har erkendt; thi havde de erkendt den, havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre; (aiōn g165) 9 men, som der er skrevet: „Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som elske ham.“ 10 Men os aabenbarede Gud det ved Aanden; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybder. 11 Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i

ham? Saaledes har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand. **12** Men vi have ikke faaet eder? **17** Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det vide, hvad der er os skænket af Gud; **18** og dette ere jo I. **18** Ingen bedrage sig selv! Dersom nogen tale vi ogsaa, ikke med Ord, lærte af menneskelig tykkes at være viis iblandt eder i denne Verden, han Visdom, men med Ord, lærte af Aanden, idet vi vorde en Daare, for at han kan vorde viis. (alön g165) tolke aandelige Ting med aandelige Ord. **14** Men det **19** Thi denne Verdens Visdom er Daarskab for Gud; sjælelige Menneske tager ikke imod de Ting, som thi der er skrevet: „Han er den, som griber de vise høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarskab, i deres Træskhed;” **20** og efter: „Herren kender de og han kan ikke erkende dem, thi de bedømmes vises Tanker, at de ere forfængelige.” **21** Derfor rose aandeligt. **15** Men den aandelige bedømmer alle ingen sig af Mennesker! Alle Ting ere jo eders, **22** Ting, selv derimod bedømmes han af ingen. **16** Thi være sig Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden hvem har kendt Herrens Sind, saa han skulde kunne eller Liv eller Død eller det nærværende eller det undervise ham? Men vi have Kristi Sind.

tilkommende: alle Ting ere eders; **23** men I ere Kristi, og Kristus er Guds.

3 Og jeg, Brødre! kunde ikke tale til eder som til

aandelige, men som til kødelige, som til spæde

Børn i Kristus. **2** Mælk gav jeg eder at drikke, ikke

fast Føde; thi I kunde endnu ikke taale det, ja, I kunne

det ikke engang nu; **3** thi endnu ere I kødelige. Naar

der nemlig er Nid og Splid iblandt eder, ere I da ikke

kødelige og vandre paa Menneskers Vis? **4** Thi naar

en siger: „Jeg hører Paulus til,” og en anden: „Jeg

hører Apollos til,” ere I saa ikke „Mennesker”? **5** bedømmer mig, er Herren. **5** Derfor dømmer ikke

Hvad er da Apollos? og hvad er Paulus? Tjenere, noget før Tiden, førend Herren kommer, som baade

ved hvilke I bleve troende og det, efter som Herren skal bringe for Lyset det, som er skjult i Mørket, og

gav enhver. **6** Jeg plantede, Apollos vandede, men

Gud gav Vækst. **7** Saa er da hverken den noget, sin Ros fra Gud. **6** Men dette, Brødre! har jeg anvendt

som planter, ikke heller den, som vander, men Gud,

vander, ere eet; men hver skal faa sin egen Løn efter

os kunne lære dette „ikke ud over, hvad der staar

opblæse sig mod en anden. **7** Thi hvem giver dig

Guds Ager, Guds Bygning ere I. **10** Efter den Guds

Naade, som blev given mig, har jeg som en viis

Bygmester lagt Grundvold, men en anden bygger

derpaa. Men enhver se til, hvorledes han bygger

11 thi anden Grundvold kan ingen lægge

end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. **12** Konger, for at ogsaa vi kunde være Konger med eder!

Men dersom nogen paa Grundvolden bygger med

Guld, Sølv, kostbare Stene, Træ, Hø, Straa,

13 da de ringeste, ligesom dødsdømte; thi et Skuespil ere

skal enhvers Arbejde blive aabenbart; thi Dagen skal

gøre det klart, efterdi den aabenbares med Ild, og

14 Dersom det Arbejde, som en har bygget derpaa,

bestaar, da skal han faa Løn; **15** dersom ens Arbejde

bliver opbrændt, da skal han gaa Glip af den; men

intet blivende Sted **12** og arbejde møjsommeligt med

selv skal han blive frelst, dog som igennem Ild. **16** vore egne Hænder. Udkælder man os, velsigne vi;

4 Saaledes agte man os: som Kristi Tjenere og

Husholdere over Guds Hemmeligheder! **2** I øvrigt

kræves her af Husholdere, at man maa findes tro.

3 Men mig er det saare lidet at bedømmes af eder

eller af en menneskelig Ret; ja, jeg bedømmer end

Fortrin? og hvad har du, som du ikke har faaet givet?

Naade, som blev given mig, har jeg som en viis

men naar du virkelig har faaet det, hvorfor roser du

derpaa. Men enhver se til, hvorledes han bygger

allerede mættede, I ere allerede blevne rige, I ere

derpaa! **11** thi anden Grundvold kan ingen lægge

blevne Konger uden os, ja, gid I dog vare blevne

end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. **12** Konger, for at ogsaa vi kunde være Konger med eder!

Men dersom nogen paa Grundvolden bygger med

Guld, Sølv, kostbare Stene, Træ, Hø, Straa,

13 da de ringeste, ligesom dødsdømte; thi et Skuespil ere

skal enhvers Arbejde blive aabenbart; thi Dagen skal

gøre det klart, efterdi den aabenbares med Ild, og

14 Dersom det Arbejde, som en har bygget derpaa,

bestaar, da skal han faa Løn; **15** dersom ens Arbejde

bliver opbrændt, da skal han gaa Glip af den; men

intet blivende Sted **12** og arbejde møjsommeligt med

selv skal han blive frelst, dog som igennem Ild. **16** vore egne Hænder. Udkælder man os, velsigne vi;

forfølger man os, finde vi os deri; **13** spotter man en utugtig eller en havesyg eller en Afgudsdyrker os, give vi gode Ord; som Verdens Fejeskarn ere eller en Skændegæst eller en Dranker eller en Røver, vi blevne, et Udkud for alle indtil nu. **14** Ikke for at ja, end ikke spise sammen med en saadan. **12** Thi beskæmme eder skriver jeg dette; men jeg paaminder hvad kommer det mig ved at dømme dem, som ere eder som mine elskede Børn. **15** Thi om I end have ti udenfor? Dømme I ikke dem, som ere indenfor? **13** Tusinde Opdragere i Kristus, have I dog ikke mange Men dem udenfor skal Gud dømme. Bortskaffer den Fædre; thi jeg har i Kristus Jesus avlet eder ved onde fra eder selv!

Evangeliet. **16** Jeg formaner eder altsaa, vorder mine Efterfølgere! **17** Derfor har jeg sendt Timotheus til eder, som er mit elskede og trofaste Barn i Herren, og han skal minde eder om mine Veje i Kristus, saaledes som jeg lærer alle Vegne i enhver Menighed. **18** Men nogle ere blevne opblæste, i den Tanke, at jeg ikke kommer til eder; **19** men jeg skal snart komme til eder, om Herren vil, og gøre mig bekendt, ikke med de opblæstes Ord, men med deres Kraft. **20** Thi Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft. **21** Hvad ville I? Skal jeg komme til eder med Ris eller med Kærlighed og Sagmodigheds Aand?

5 I det hele taget høres der om Utugt iblandt eder, og det saadan Utugt, som end ikke findes iblandt Hedningerne, at en lever med sin Faders Hustru. **2** Og I ere opblæste og blevne ikke snarere bedrøvede, for at den, som har gjort denne Gerning, maatte udstødes af eders Midte! **3** Thi jeg for min Del, fraværende med Legemet, men nærværende med Aanden, har allerede, som om jeg var nærværende, fældet den Dom over ham, som paa saadan Vis har bedrevet dette, **4** at, naar i vor Herres Jesu Navn I og min Aand ere forsamlede, saa med vor Herres Jesu Kraft **5** at overgive den paagældende til Satan til Kødets Undergang, for at Aanden kan frelses paa den Herres Jesu Dag. **6** Det er ikke noget smukt, I rose eder af! Vide I ikke, at en liden Surdejg syrer hele Deigen? **7** Udrens den gamle Surdejg, for at I kunne være en ny Dejg, ligesom I jo ere usyrede; thi ogsaa vort Paaskelam er slagtet, nemlig Kristus. **8** Derfor, lader os holde Højtid, ikke med gammel Surdejg, ej heller med Sletheds og Ondskabs Surdejg, men med Renheds og Sandheds usyrede Brød. **9** Jeg skrev eder til i mit Brev, at I ikke skulle have Samkvem med utugtige, — **10** ikke i al Almindelighed denne Verdens utugtige eller havesyge og Røvere eller Afgudsdyrkere; ellers maatte I jo gaa ud af Verden. **11** Men nu skrev jeg til eder, at I ikke skulle have

en utugtig eller en havesyg eller en Afgudsdyrker os, give vi gode Ord; som Verdens Fejeskarn ere eller en Skændegæst eller en Dranker eller en Røver, vi blevne, et Udkud for alle indtil nu. **14** Ikke for at ja, end ikke spise sammen med en saadan. **12** Thi beskæmme eder skriver jeg dette; men jeg paaminder hvad kommer det mig ved at dømme dem, som ere eder som mine elskede Børn. **15** Thi om I end have ti udenfor? Dømme I ikke dem, som ere indenfor? **13** Tusinde Opdragere i Kristus, have I dog ikke mange Men dem udenfor skal Gud dømme. Bortskaffer den Fædre; thi jeg har i Kristus Jesus avlet eder ved onde fra eder selv!

6 Kan nogen af eder, naar han har Sag med en anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos de uretfærdige, og ikke hos de hellige? **2** Eller vide I ikke, at de hellige skulle dømme Verden? og naar Verden dømmes ved eder, ere I da uværdige til at sidde til Doms i de ringeste Sager? **3** Vide I ikke, at vi skulle dømme Engle? end sige da i timelige Ting! **4** Naar I da have Sager om timelige Ting, sætte I da dem til Dommere, som ere agtede for intet i Menigheden?

5 Til Skam for eder siger jeg det: Er der da slet ingen viis iblandt eder, som kan dømme sine Brødre imellem? **6** Men Broder fører Sag imod Broder, og det for vantro! **7** Overhovedet er jo allerede det en Fejl hos eder, at I have Retssager med hverandre. Hvorfor lide I ikke hellere Uret? hvorfor lade I eder ikke hellere plyndre? **8** Men I gøre Uret og plyndre, og det Brødre! **9** Eller vide I ikke, at uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige? Farer ikke vild! Hverken utugtige eller Afgudsdyrkere eller Horkarle eller de, som lade sig bruge til unaturalig Utugt, eller de, som øve den, **10** eller Tyve eller havesyge eller Drankere, ingen Skændegæster, ingen Røvere skulle arve Guds Rige. **11** Og saadanne vase I for en Del; men I lode eder aftvætte, ja, I blevne helligede, ja, I blevne retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Aand. **12** Alt er mig tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig beherske af noget. **13** Maden er for Bugen og Bugen for Maden; men Gud skal tilintetgøre baade denne og hin. Legemet derimod er ikke for Utugt, men for Herren, og Herren for Legemet; **14** og Gud har baade oprejst Herren og skal oprejse os ved sin Kraft. **15** Vide I ikke, at eders Legemer ere Kristi Lemmer? Skal jeg da tage Kristi Lemmer og gøre Skøgelemmer deraf? Det være langtfra! **16** Eller vide I ikke, at den, som holder sig til Skøgen, er eet Legeme med hende? „Thi de to,” hedder det, „skulle blive til eet Kød.” **17** Men den, som holder sig til Herren, er een Samkvem, om nogen, der har Navn af Broder, er Aand med ham. **18** Flyr Utugt! Enhver Synd, som et

Menneske ellers gør, er uden for Legemet; men den, forordner jeg i alle Menighederne. **18** Blev nogen som bedriver Utugt, synder imod sit eget Legeme. **19** kaldet som omskaaren, han lade ikke Forhud drage Eller vide I ikke, at eders Legeme er et Tempel for over; er nogen kaldet som uomksaaren, han lade sig den Helligaand, som er i eder, hvilken I have fra Gud, ikke omskære! **19** Omskærelse har intet at sige, og og at I ikke ere eders egne? **20** Thi I bleve købte dyrte; Forhud har intet at sige, men det at holde Guds Bud. ærer derfor Gud i eders Legeme!

7 Men hvad det angaa, hvorom I skreve til mig, da er det godt for en Mand ikke at røre en Kvinde; **2** men for Utugts Skyld have hver Mand sin egen Hustru, og hver Kvinde have sin egen Mand. **3** Manden yde Hustruen sin Skyldighed; ligeledes ogsaa Hustruen Manden. **4** Hustruen raader ikke over sit eget Legeme, men Manden; ligesaa raader heller ikke Manden over sit eget Legeme, men Hustruen. **5** Unddrager eder ikke hinanden, uden maaske med fælles Samtykke, til en Tid, for at I kunne have Ro til Bønnen, og for saa atter at være sammen, for at Satan ikke skal friste eder, fordi I ikke formaa at være afholdende. **6** Men dette siger jeg som en Indrømmelse, ikke som en Befaling. **7** Jeg ønsker dog, at alle Mennesker maatte være, som jeg selv er; men hver har sin egen Naadegave fra Gud, den ene saa, den anden saa. **8** Til de ugifte og til Enkerne siger jeg, at det er godt for dem, om de forblive som jeg. **9** Men kunne de ikke være afholdende, da lad dem gifte sig; thi det er bedre at gifte sig end at lide Brynde. **10** Men de gifte byder ikke jeg, men Herren, at en Hustru ikke skal skille sig fra sin Mand; (**11** men om hun virkelig skiller sig fra ham, da forblive hun ugift eller forlige sig med Manden;) og at en Mand ikke skal forlade sin Hustru. **12** Men til de andre siger jeg, ikke Herren: Dersom nogen Broder har en vantro Hustru, og denne samtykker i at bo hos ham, saa forlade han hende ikke! **13** Og dersom en Hustru har en vantro Mand, og denne samtykker i at bo hos hende, saa forlade hun ikke Manden! **14** Thi den vantro Mand er hellig ved Hustruen, og den vantro Hustru er hellig ved Manden; ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige. **15** Men skiller den vantro sig, saa lad ham skille sig; ingen Broder eller Søster er trælbunden i saadanne Tilfælde; men Gud har kaldet os til Fred. **16** Thi hvad ved du, Hustru! om du kan frelse din Mand? eller hvad ved du, Mand! om du kan frelse din Hustru? **17** Kun vandre enhver saaledes, som Herren har tildelt ham, som Gud har kaldet ham; og saaledes

20 Hver blive i den Stand, hvori han blev kaldet! **21**

Blev du kaldet som Træl, da lad det ikke bekymre dig, men om du ogsaa kan blive fri, da gør hellere Brug deraf! **22** Thi den, der er kaldet i Herren som Træl, er Herrens frigivne; ligesaa er den, der er kaldet som fri, Kristi Træl. **23** Dyrt bleve I købte, vorder ikke Menneskers Trælle! **24** I den Stand, hvori enhver blev kaldet, Brødre, deri blive han for Gud! **25** Men om Jomfruerne har jeg ikke nogen Befaling fra Herren, men giver min Mening til Kende som den, hvem Herren barmhjertigt har forundt at være troværdig. **26** Jeg mener altsaa dette, at det paa Grund af den forhaandenværende Nød er godt for et Menneske at være saaledes, som han er. **27** Er du bunden til en Kvinde, da søg ikke at blive løst; er du ikke bunden, da søg ikke en Hustru! **28** Men om du ogsaa gifter dig, synder du ikke; og om en Jomfru gifter sig, synder hun ikke; dog ville saadanne faa Trængsel i Kødet. Men jeg skaaner eder. **29** Men dette siger jeg eder, Brødre! at Tiden er kort, for at herefter baade de, der have Hustruer, skulle være, som om de ingen have, **30** og de, der græde, som om de ikke græde, og de, der glæde sig, som om de ikke glæde sig, og de, der købe, som om de ikke besidde, **31** og de, der bruge denne Verden, som om de ikke gøre Brug af den; thi denne Verdens Skikkelse forgaar. **32** Men jeg ønsker, at I maa være uden Bekymring. Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, hvorledes han kan behage Herren; **33** men den gifte er bekymret for de Ting, som høre Verden til, hvorledes han kan behage Hustruen. **34** Og der er ogsaa Forskel imellem Hustruen og Jomfruen. Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, for at hun kan være hellig baade paa Legeme og Aand; men den gifte er bekymret for det, som hører Verden til, hvorledes hun kan behage Manden. **35** Men dette siger jeg til eders eget Gavn, ikke for at kaste en Snare om eder, men for at bevare Sømmelighed og en urokkelig Vedhængen ved Herren. **36** Men dersom nogen mener at volde sin ugifte Datter Skam, om hun sidder over Tiden, og det maa saa være, han

gøre, hvad han vil, han synder ikke; lad dem gifte Herren? 2 Er jeg ikke Apostel for andre, saa er jeg sig! 37 Men den, som staar fast i sit Hjerte og ikke er det dog i det mindste for eder; thi Seglet paa min tvungen, men har Raadighed over sin Villie og har Apostelgerning ere I i Herren. 3 Dette er mit Forsvar besluttet dette i sit Hjerte at holde sin Datter ugift, imod dem, som bedømme mig. 4 Have vi ikke Ret til han gør vel. 38 Altsaa, baade den, som bortgifter sin at spise og drikke? 5 Have vi ikke Ret til at føre en Datter, gør vel, og den, som ikke bortgifter hende, gør Søster med om som Hustru, som ogsaa de andre bedre. 39 En Hustru er bunden, saa længe hendes Apostle og Herrrens Brødre og Kefas? 6 Eller have Mand lever; men dersom Manden sover hen, er hun alene jeg og Barnabas ingen Ret til at lade være at fri til at gifte sig med hvem hun vil, kun at det sker i arbejde? 7 Hvem tjener vel nogen Sinde i Krig paa Herren. 40 Men lykkeligere er hun, om hun forbliver saaledes, som hun er, efter min Mening; men ogsaa dens Frugt? Eller hvem vogter en Hjord og nyder jeg mener at have Guds Aand.

8 Men hvad Kødet fra Afgudsofrene angaar, da vide vi, fordi vi alle have Kundskab — (Kundskaben opblaeser, men Kærligheden opbygger. 2 Dersom nogen tykkes at kende noget, han kender endnu ikke saaledes, som man bør kende. 3 Men dersom nogen elsker Gud, han er kendt af ham.) 4 Hvad altsaa Spisningen af Offerkødet angaar, da vide vi, at der er ingen Afgud i Verden, og at der ingen Gud er uden een. 5 Thi om der end er saakaldte Guder, være sig i Himmelten eller paa Jorden, som der jo er mange Guder og mange Herrer, 6 saa er der for os dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham. 7 Dog ikke alle have den Kundskab. Men der er nogle, som ifølge deres hidtidige Afgudsvane spise det som Afgudsofferkød, og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes. 8 Men Mad skal ikke bestemme vor Stilling over for Gud; hverken have vi Fortrin, om vi spise, eller staa tilbage, om vi ikke spise. 9 Men ser til, at ikke denne eders Frihed skal blive til Anstød for de skrøbelige! 10 Thi dersom nogen ser dig, som har Kundskab, sidde til Bords i et Afgudshus, vil saa ikke Samvittigheden hos den, som er skrøbelig, blive opbygget til at spise Afgudsofferkødet? 11 Den skrøbelige gaar jo til Grunde ved din Kundskab, Broderen, for hvis Skyld Kristus er død. 12 Men naar I saaledes synde imod Brødrene og saare deres skrøbelige Samvittighed, synde I imod Kristus. 13 Derfor, om Mad forårger min Broder, vil jeg aldrig i Evighed spise Kød, for at jeg ikke skal forarge min Broder. (aiōn g165)

9 Er jeg ikke fri? er jeg ikke Apostel? har jeg ikke set Jesus, vor Herre? ere I ikke min Gerning i

Søster med om som Hustru, som ogsaa de andre alene jeg og Barnabas ingen Ret til at lade være at fri til at gifte sig med hvem hun vil, kun at det sker i arbejde? 7 Hvem tjener vel nogen Sinde i Krig paa egen Sold? Hvem planter en Vingaard og spiser ikke i Haab, og den, som tærsker, bør gøre det i Haab om at faa sin Del. 11 Naar vi have saaet eder de aandelige Ting, er det da noget stort, om vi høste eders timelige? 12 Dersom andre nyde saadan Ret over eder, kunde da vi ikke snarere? Dog have vi ikke brugt denne Ret; men vi taale alt, for at vi ikke skulle lægge noget i Vejen for Kristi Evangelium. 13 Vide I ikke, at de, som udfører de hellige Tjenester, faa deres Føde fra Helligdommen, de, som tjene ved Alteret, dele med Alteret? 14 Saaledes har ogsaa Herren forordnet for dem, som forkynede Evangeliet, at de skulle leve af Evangeliet. 15 Jeg derimod har ikke gjort Brug af noget af dette. Jeg skriver dog ikke dette, for at det skal ske saaledes med mig; thi jeg vil hellere dø, end at nogen skulde gøre min Ros til intet. 16 Thi om jeg forkynder Evangeliet, har jeg ikke noget at rose mig af; der paaligger mig nemlig en Nødvendighed, thi ve mig, om jeg ikke forkynder det! 17 Gør jeg nemlig dette af fri Villie, saa faar jeg Løn; men har jeg imod min Villie faaet en Husholdning betroet, 18 hvad er da min Løn? For at jeg, naar jeg forkynder Evangeliet, skal fremsætte det for intet, saa at jeg ikke gør Brug af min Ret i Evangeliet. 19 Thi skønt jeg er fri over for alle, har jeg dog gjort mig selv til Tjener for alle, for at jeg kunde vinde des flere. 20 Og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, for at jeg kunde vinde Jøder; dem under Loven som en under Loven, skønt jeg ikke selv er under Loven, for at jeg

kunde vinde dem, som ere under Loven; 21 dem mine elskede, flyr fra Afgudsdyrkelsen! 15 Jeg taler uden for Loven som en uden for Loven, skønt jeg som til forstandige; dømmer selv, hvad jeg siger. ikke er uden Lov for Gud, men under Kristi Lov, for 16 Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke at jeg kunde vinde dem, som ere uden for Loven. Samfund med Kristi Blod? det Brød, som vi bryde, er 22 Jeg er blevet skrøbelig for de skrøbelige, for at det ikke Samfund med Kristi Legeme? 17 Fordi der er jeg kunde vinde de skrøbelige; jeg er blevet alt for eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi vi faa alle Del alle, for at jeg i ethvert Fald kunde frelse nogle. 23 i det ene Brød. 18 Ser til Israel efter Kødet; have de, Men alt gør jeg for Evangeliets Skyld, for at jeg kan som spise Ofrene, ikke Samfund med Alteret? 19 blive meddelagtig deri. 24 Vide I ikke, at de, som løbe Hvad siger jeg da? At Afgudsofferkød er noget? eller paa Banen, løbe vel alle, men ikkun een faar Prisen? at en Afgud er noget? 20 Nej! men hvad Hedningerne Saaledes skulle I løbe, for at I kunne vinde den. 25 ofre, ofre de til onde Aander og ikke til Gud; men jeg Enhver, som deltager i Kamplegene, er afholdende i vil ikke, at I skulle faa Samfund med de onde Aander. alt; hine nu vel for at faa en forkærnelig Krans, men 21 I kunne ikke drikke Herrens Kalk og onde Aanders vi en uforkærnelig. 26 Jeg løber derfor ikke som paa Kalk; I kunne ikke være delagtige i Herrens Bord og i det uvisse; jeg fægter som en, der ikke slaar i Luften; onde Aanders Bord. 22 Eller skulle vi vække Herrens 27 men jeg bekæmper mit Legeme og holder det i Nidkærhed? Mon vi ere stærkere end han? 23 Alt er Trældom, for at ikke jeg, som har prædiket for andre, tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er tilladt, men ikke selv skal blive forkastet.

10 Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om, at vore Fædre var alle under Skyen og gik alle igennem Havet 2 og blev alle døbte til Moses i Skyen og i Havet 3 og spiste alle den samme aandelige Mad 4 og drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af en aandelig Klippe, som fulgte med; men Klippen var Kristus. 5 Alligevel fandt Gud ikke Behag i de fleste af dem; thi de blev slagne ned i Ørkenen. 6 Men disse Ting skete som Forbilleder for os, for at vi ikke skulle begære, hvad ondt er, saaledes som hine begærede. 7 Bliver ej heller Afgudsdyrkere som nogle af dem, ligesom der er skrevet: „Folket satte sig ned at spise og drikke, og de stode op at lege.“ 8 Lader os ej heller bedrive Utugt, som nogle af dem bedreve Utugt, og der faldt paa een Dag tre og tyve Tusinde. 9 Lader os ej heller friste Herren, som nogle af dem fristede ham og blev ødelagte af Slanger. 10 Knurrer ej heller, som nogle af dem knurrede og blev ødelagte af Ødelæggeren. 11 Men dette skete dem forbilledligt, men det blev skrevet til Advarsel for os, til hvem Tidernes Ende er kommen. (aiøn g165) 12 Derfor den, som tykkes at staa, se til, at han ikke falder! 13 Der er ikke kommet andre end menneskelige Fristelser over eder, og trofast er Gud, som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som sammen med Fristelsen vil skabe ogsaa Udgangen af den, for at I maa kunne udholde den. 14 Derfor,

25 Alt, hvad der sælges i Slagterbod, spiser det, uden at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn; 26 thi Herrens er Jorden og dens Fylde. 27 Dersom nogen af de vantro indbyder eder, og I ville gaa derhen, da spiser alt det, som sættes for eder, uden at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn. 28 Men dersom nogen siger til eder: „Dette er Offerkød,“ da lad være at spise for hans Skyld, som gav det til Kende, og for Samvittighedens Skyld. 29 Samvittigheden siger jeg, ikke ens egen, men den andens; thi hvorfor skal min Frihed dømmes af en anden Samvittighed? 30 Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvorfor hører jeg da ilde for det, som jeg takker for? 31 Hvad enten I derfor spise eller drikke, eller hvad I gøre, da gører alt til Guds Ære! 32 Værer uden Anstød baade for Jøder og Grækere og for Guds Menighed, 33 ligesom ogsaa jeg i alt stræber at tækkes alle, idet jeg ikke søger, hvad der gavnner mig selv, men hvad der gavnner de mange, for at de kunne frelses.

11 Vorder mine Efterfølgere, ligesom ogsaa jeg er Kristi! 2 Men jeg roser eder, fordi I komme mig i Hu i alt og holde fast ved Overleveringerne, saaledes som jeg har overleveret eder dem. 3 Men jeg vil, at I skulle vide, at Kristus er enhver Mands Hoved; men Manden er Kvindens Hoved; men Gud er Kristi Hoved. 4 Hver Mand, som beder eller profeterer med tildækket Hoved, beskæmmer sit Hoved. 5 Men hver Kvinde, som beder eller profeterer med utildækket

Hoved, beskæmmer sit Hoved; thi det er lige det indtil han kommer. 27 Derfor den, som æder Brødet samme, som var hun raged. 6 Thi naar en Kvinde eller drikker Herrens Kalk uværdigt, paadrager sig ikke tildækker sig, saa lad hende ogsaa klippe sit Skyld over for Herrens Legeme og Blod. 28 Men hvert Haar af; men er det usømmeligt for en Kvinde at Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af klippes eller rages, da tildække hun sig! 7 Thi en Brødet og drikke af Kalken! 29 Thi den, som æder Mand bør ikke tildække sit Hoved, efterdi han er og drikker, æder og drikker sig selv en Dom til, naar Guds Billed og Ære; men Kvinden er Mandens han ikke agter paa Legemet. 30 Derfor ere mange Ære. 8 Mand er jo ikke af Kvinde, men Kvinde af skrøbelige og sygelige iblandt eder, og en Del sover Mand. 9 Ej heller er jo Mand skabt for Kvindens hen. 31 Men dersom vi bedømte os selv, bleve vi Skyld, men Kvinde for Mandens Skyld. 10 Derfor ikke dømte. 32 Men naar vi dømmes, tugtes vi af bør Kvinden have et Ærbødighedstegn paa Hovedet Herren, for at vi ikke skulle fordømmes med Verden. for Englenes Skyld. 11 Dog er hverken Kvinde uden 33 Derfor, mine Brødre! naar I komme sammen til Mand eller Mand uden Kvinde i Herren. 12 Thi ligesom Maaltid, da venter paa hverandre! 34 Naar nogen Kvinden er af Manden, saaledes er ogsaa Manden hungerer, han spise hjemme, for at I ikke skulle komme ved Kvinden; men alt sammen er det af Gud. 13 sammen til Dom. Men det øvrige skal jeg forordne, Dømmer selv: Er det sømmeligt, at en Kvinde beder naar jeg kommer.

til Gud med utildækket Hoved? 14 Lærer ikke ogsaa selve Naturen eder, at naar en Mand bærer langt Haar, er det ham en Vanære, 15 men naar en Kvinde bærer langt Haar, er det hende en Ære; thi det lange Haar er givet hende som et Slør. 16 Men har nogen Lyst til at trættes herom, da have vi ikke saadan Skik, og Guds Menigheder ej heller. 17 Men idet jeg giver følgende Formaning, roser jeg ikke, at I komme sammen, ikke til det bedre, men til det værre. 18 For det første nemlig hører jeg, at naar I komme sammen i Menighedsforsamling, er der Splittelser iblandt eder; og for en Del tror jeg det. 19 Thi der maa endog være Partier iblandt eder, for at de prøvede kunne bliveaabenhængige iblandt eder. 20 Naar I da komme sammen, er dette ikke at æde en Herrens Nadvere. 21 Thi under Spisningen tager enhver sit eget Maaltid forud, og den ene hunger, den anden beruser sig. 22 Have I da ikke Huse til at spise og drikke i? eller foragte I Guds Menighed og beskæmme dem, som intet have? Hvad skal jeg sige eder? skal jeg rose eder? I dette roser jeg eder ikke. 23 Thi jeg har modtaget fra Herren, hvad jeg ogsaa har overleveret eder: At den Herre Jesus i den Nat, da han blev forraadt, tog Brød, 24 takkede og brød det og sagde: „Dette er mit Legeme, som er for eder; gører dette til min Ihukommelse!“ 25 Ligesa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod; gører dette, saa ofte som I drikke det, til min Ihukommelse!“ 26 Thi saa ofte, som I æde dette Brød og drikke Kalken, forkynde I Herrens Død,

12 Men hvad de aandelige Gaver angaar, Brødre! vil jeg ikke, at I skulle være uvidende. 2 I vide, at da I vare Hedninger, droges I hen til de stumme Afguder, som man drog eder. 3 Derfor kundgør jeg eder, at ingen, som taler ved Guds Aand, siger: „Jesus er en Forbandelse,“ og ingen kan sige: „Jesus er Herre“ uden ved den Helligaand. 4 Der er Forskel paa Naadegaver, men det er den samme Aand; 5 og der er Forskel paa Tjenester, og det er den samme Herre; 6 og der er Forskel paa kraftige Gerninger, men det er den samme Gud, som virker alt i alle. 7 Men til enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er gavnligt. 8 En gives der nemlig ved Aanden Visdoms Tale; en anden Kundskabs Tale ifølge den samme Aand; 9 en anden Tro i den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede i den ene Aand; 10 en anden at udføre kraftige Gerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden forskellige Slags Tungetale; en anden Udlægning af Tungetale. 11 Men alt dette virker den ene og samme Aand, som uddeler til enhver især, efter som han vil. 12 Thi ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer, men alle Legemets Lemmer, skønt de ere mange, dog ere eet Legeme, saaledes ogsaa Kristus. 13 Thi med een Aand blev vi jo alle døbte til at være eet Legeme, hvad enten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller frie; og alle fik vi een Aand at drikke. 14 Legemet er jo heller ikke eet Lem, men mange. 15 Dersom Foden vilde sige: „Fordi jeg ikke er Haand, hører jeg ikke til Legemet,“ saa ophører den dog

ikke derfor at høre til Legemet. **16** Og dersom Øret gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres vilde sige: „Fordi jeg ikke er Øje, hører jeg ikke til ikke, tilregner ikke det onde; **6** glæder sig ikke over Legemet,” saa ophører det dog ikke derfor at høre Uretfærdigheden, men glæder sig ved Sandheden; til Legemet. **17** Dersom hele Legemet var Øje, hvor **7** den taaler alt, tror alt, haaber alt, udholder alt. blev da Hørelsen? Dersom det helt var Hørelse, hvor **8** Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er blev da Lugten? **18** Men nu har Gud sat Lemmerne, profetiske Gaver, de skulle forgaa, eller Tungetale, ethvert af dem, paa Legemet, efter som han vilde. den skal ophøre, eller Kundskab, den skal forgaa; **9** **19** Men dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da thi vi kende stykkevis og profetere stykkevis; **10** men Legemet? **20** Nu er der derimod mange Lemmer naar det fuldkomne kommer, da skal det stykkevis og dog kun eet Legeme. **21** Øjet kan ikke sige til forgaa. **11** Da jeg var Barn, talte jeg som et Barn, Haanden: „Jeg har dig ikke nødig,” eller efter Hovedet tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; efter til Følderne: „Jeg har eder ikke nødig.” **22** Nej, langt at jeg er bleven Mand, har jeg aflagt det barnagtige. snarere ere de Lemmer paa Legemet nødvendige, **12** Nu se vi jo i et Spejl, i en Gaade, men da skulle vi som synes at være de svageste, **23** og de, som synes se Ansigt til Ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da os mindre ærefulde paa Legemet, dem klæde vi med skal jeg erkende, ligesom jeg jo blev erkendt. **13** Saa des mere Ære; og de Lemmer, vi blues ved, omgives bliver da Tro, Haab, Kærlighed, disse tre; men størst med desto større Blufærdighed; **24** de derimod, som iblandt disse er Kærligheden.

vi ikke blues ved, have det ikke nødig. Men Gud har sammenføjet Legemet saaledes, at han tillagde det ringere mere Ære; **25** for at der ikke skal være Splid i Legemet, men for at Lemmerne skulle have samme Omsorg for hverandre; **26** og hvad enten eet Lem lader, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver hædret, glæde alle Lemmerne sig med. **27** Men I ere Kristi Legeme, og Lemmer enhver især. **28** Og nogle satte Gud i Menigheden for det første til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredje til Lærere, dernæst kraftige Gerninger, dernæst Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, og forskellige Slags Tungetale. **29** Mon alle ere Apostle? mon alle ere Profeter? mon alle ere Lærere? mon alle gøre kraftige Gerninger? **30** mon alle have Gaver til at helbrede? mon alle tale i Tunger? mon alle udlægge? **31** Men tragter efter de største Naadegaver! Og ydermere viser jeg eder en ypperlig Vej.

13 Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger, men ikke har Kærlighed, da er jeg bleven et lydende Malm eller en klingende Bjælte. **2** Og har jeg profetisk Gave og kender alle Hemmelighederne og al Kundskaben, og har jeg al Troen, saa at jeg kan flytte Bjerge, men ikke har Kærlighed, da er jeg intet. **3** Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattige og Kærlighed, da gavner det mig intet. **4** Kærligheden giver mit Legeme hen til at brændes, men ikke har Kærlighed, da gavner det mig intet. **5** Kærligheden praler ikke, opblæses ikke,

14 Higer efter Kærligheden, og tragter efter de aandelige Gaver, men mest efter at profetere. **2** Thi den, som taler i Tunger, taler ikke for Mennesker, men for Gud; thi ingen forstaar det, men han taler Hemmeligheder i Aanden. **3** Men den, som profeterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst. **4** Den, som taler i Tunger, opbygger sig selv; men den, som profeterer, opbygger en Menighed. **5** Men jeg ønsker, at I alle maatte tale i Tunger, men endnu hellere, at I maatte profetere; den, som profeterer, er større end den, som taler i Tunger, med mindre han udlægger det, for at Menigheden kan faa Opbyggelse deraf. **6** Men nu, Brødre! dersom jeg kommer til eder og taler i Tunger, hvad vil jeg da gavne eder, hvis jeg ikke taler til eder enten ved Aabenbaring eller ved Kundskab, enten ved Profeti eller ved Lære? **7** Selv de livløse Ting, som give Lyd, værige sig en Fløjte eller en Harpe, naar de ikke gøre Skel imellem Tonerne, hvorledes skal man saa kunne forstaa, hvad der spilles paa Fløjten eller Harpen? **8** Ja, ogsaa naar en Basun giver en utydelig Lyd, hvem vil da berede sig til Krig? **9** Saaledes ogsaa med eder: dersom I ikke ved Tungen fremføre tydelig Tale, hvorledes skal man da kunne forstaa det, som tales? **10** Der er i Verden, lad os sige, saa og saa mange Slags Sprog, og der er intet af dem, som ikke har sin Betydning. **11** Dersom jeg er langmodig, er velvillig; Kærligheden bærer ikke nu ikke kender Sprogets Betydning, bliver jeg en Nid; Kærligheden praler ikke, **12** Barbar for den, som taler, og den, som taler, bliver

en Barbar for mig. **12** Saaledes ogsaa med eder: for at alle kunne lære, og alle blive formanede, **32** og naar I trakte efter aandelige Gaver, da lad det være Profeters Aander ere Profeter undergivne. **33** Thi Gud til Menighedens Opbyggelse, at I søger at blive rige er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i derpa! **13** Derfor, den, som taler i Tunger, han bede alle de helliges Menigheder **34** skulle eders Kvinder om, at han maa kunne udlægge det. **14** Thi dersom tie i Forsamlingerne; thi det tilstedes dem ikke at tale, jeg taler i Tunger og beder, da beder vel min Aand, men lad dem underordne sig, ligesom ogsaa Loven men min Forstand er uden Frugt. **15** Hvad da? Jeg siger. **35** Men ville de lære noget, da adspørge de vil bede med Aanden, men jeg vil ogsaa bede med deres egne Mænd hjemme; thi det er usømmeligt Forstanden; jeg vil lovsyng med Aanden, men jeg for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling. **36** vil ogsaa lovsyng med Forstanden. **16** Ellers, naar Eller er det fra eder, at Guds Ord er udgaet? eller du priser Gud i Aanden, hvorledes vil da den, som er det til eder alene, at det er kommet? **37** Dersom indtager den uindviedes Plads, kunne sige sit Amen nogen tykkes, at han er en Profet eller aandelig, han til din Taksigelse, efterdi han ikke ved, hvad du siger? erkende, at hvad jeg skriver til eder, er Herrens Bud. **17** Thi vel er din Taksigelse smuk, men den anden **38** Men er nogen uvidende derom, saa faar han være opbygges ikke. **18** Jeg takker Gud for, at jeg mere uvidende! **39** Altsaa, mine Brødre! tragter efter at end I alle taler i Tunger. **19** Men i en Menighed vil profetere og forhindrer ikke Talen i Tunger! **40** Men alt jeg hellere tale fem Ord med min Forstand, for at ske sømmeligt og med Orden!

jeg ogsaa kan undervise andre, end ti Tusinde Ord i Tunger. **20** Brødre! vorder ikke Børn i Forstand, men værer Børn i Ondskab, i Forstand derimod vorder fuldvoksne! **21** Der er skrevet i Loven: „Ved Folk med fremmede Tungemaal og ved fremmedes Læber vil jeg tale til dette Folk, og de skulle end ikke saaledes høre mig, siger Herren.“ **22** Saaledes er Tungetalen til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for de vanstro; men den profetiske Gave er det ikke for de vanstro, men for dem, som tro. **23** Naar altsaa den hele Menighed kommer sammen, og alle tale i Tunger, men der kommer uindviede eller vanstro ind, ville de da ikke sige, at I rase? **24** Men dersom alle profetere, og der kommer nogen vanstro eller uindviet ind, da overbevises han af alle, han bedømmes af alle, **25** hans Hjertes skjulte Tanker aabenbares, og saa vil han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde, at Gud er virkelig i eder. **26** Hvad da, Brødre? Naar I komme sammen, da har enhver en Lovsang, en Lære, en Aabenbaring, en Tungetale, en Udlægning; alt ske til Opbyggelse! **27** Dersom nogen taler i Tunger, da være det to, eller i det højeste tre hver Gang, og den ene efter den anden, og een udlægge det! **28** Men dersom der ingen Udlægger er til Stede, da tie hin i Menigheden, men han tale for sig selv og for Gud! **29** Men af Profeter tale to eller tre, og de andre bedømme det; **30** men dersom en anden, som sidder der, faar en Aabenbarelse, da tie den første! **31** Thi I kunne alle profetere, den ene efter den anden,

15 Men jeg kundgør eder, Brødre, det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I ogsaa modtoge, i hvilket I ogsaa staa, **2** ved hvilket I ogsaa frelses, hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte eder det — ellers troede I forgæves. **3** Jeg overleverede eder nemlig som noget af det første, hvad jeg ogsaa har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter Skrifterne; **4** og at han blev begravet; og at han er blevet oprejst den tredje Dag, efter Skrifterne; **5** og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv; **6** derefter blev han set af over fem Hundrede Brødre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle ere hensovede; **7** derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle Apostlene; **8** men sidst af alle blev han set ogsaa af mig som det ufuldaarne Foster; **9** thi jeg er den ringeste af Apostlene, jeg, som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Menighed. **10** Men af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade imod mig har ikke været forgæves; men jeg har arbejdet mere end de alle, dog ikke jeg, men Guds Naade, som er med mig. **11** Hvad enten det da er mig eller de andre, saaledes prædike vi, og saaledes troede I. **12** Men naar der prædikes, at Kristus er oprejst fra de døde, hvorledes sige da nogle iblandt eder, at der ikke er dødes Opstandelse? **13** Dersom der ikke er dødes Opstandelse, da er ikke heller Kristus oprejst. **14** Men er Kristus ikke oprejst, da er vor Prædiken jo tom, og eders Tro ogsaa tom. **15** Men vi blive da

ogsaa fundne som falske Vidner om Gud, fordi vi Men Gud giver det et Legeme, saaledes som han har have vidnet imod Gud, at han oprejste Kristus, hvem villet, og hver Sædart sit eget Legeme. **39** Ikke alt han ikke har oprejst, saafremt døde virkelig ikke Kød er det samme Kød, men eet er Menneskers, et oprejses. **40** Thi dersom døde ikke oprejses, da er andet Kvægs Kød, et andet Fugles Kød, et andet Kristus ikke heller oprejst. **41** Men dersom Kristus ikke Fiskes. **42** Og der er himmelske Legemer og jordiske er oprejst, da er eders Tro forgæves; saa ere I endnu Legemer; men een er de himmelskes Herlighed, i eders Synder; **43** da gik altsaa ogsaa de, som ere en anden de jordiskes. **44** Een er Solens Glans og hensovede i Kristus, fortabt. **45** Have vi alene i dette en anden Maanens Glans og en anden Stjernernes Liv sat vort Haab til Kristus, da ere vi de ynkærdigste Glans; thi den ene Stjerne er forskellig fra den af alle Mennesker. **46** Men nu er Kristus oprejst fra anden i Glans. **47** Saaledes er det ogsaa med de de døde, som Førstegrøde af de hensovede. **48** dødes Opstandelse: det saaes i Forkrænkelighed, det Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa oprejses i Uforkrænkelighed; **49** det saaes i Vanære, dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. **50** Thi det oprejses i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle det oprejses i Kraft; **51** der saaes et sjæleligt Legeme, levendegøres i Kristus. **52** Dog hver i sit Hold: som der oprejses et aandeligt Legeme. Naar der gives et Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus, sjæleligt Legeme, gives der ogsaa et aandeligt. **53** ved hans Tilkommelse. **54** Derpaa kommer Enden, Saaledes er der ogsaa skrevet: „Det første Menneske, naar han overgiver Gud og Faderen Riget, naar han Adam, blev til en levende Sjæl;“ den sidste Adam blev har tilintetgjort hver Magt og hver Myndighed og Kraft. til en levendegørende Aand. **55** Men det aandelige **56** Thi han bør være Konge, indtil han faar lagt alle er ikke det første, men det sjælelige; derefter det Fjenderne under sine Fødder. **57** Den sidste Fjende, aandelige. **58** Det første Menneske var af Jord, jordisk; som tilintetgøres, er Døden. **59** Han har jo „lagt alle det andet Menneske er fra Himmelten. **60** Saadan som Ting under hans Fødder“. Men naar han siger: „Alt den jordiske var, saadan ere ogsaa de jordiske; og er underlagt“ — aabenbart med Undtagelse af den, saadan som den himmelske er, saadan ere ogsaa som underlagde ham alt — **61** naar da alle Ting ere de himmelske. **62** Og ligesom vi have baaret den blevne ham underlagte, da skal ogsaa Sønnen selv jordiskes Billedet, saaledes skulle vi ogsaa bære den underlægge sig ham, som har underlagt ham alle himmelskes Billedet! **63** Men dette siger jeg, Brødre! Ting, for at Gud kan være alt i alle. **64** Hvad ville ellers at Kød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ej heller de udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom arver Forkrænkeligheden Uforkrænkeligheden. **65** Se, døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig jeg siger eder en Hemmelighed: Alle skulle vi ikke da døbe for dem? **66** Hvorfor udsætte da ogsaa vi os hensove, men vi skulle alle forvandles, **67** i et Nu, i hver Time for Fare? **68** Jeg dør daglig, saa sandt et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal jeg har eder, Brødre, at rose mig af i Kristus Jesus, lyde, og de døde skulle oprejses uforkrænkelige, og vor Herre. **69** Hvis jeg som et almindeligt Menneske vi skulle forvandles. **70** Thi dette forkrænkelige maa har kæmpet med vilde Dyr i Efesus, hvad Gavn har iføre sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført jeg saa deraf? Dersom døde ikke oprejses, da „lader Udødelighed. **71** Men naar dette forkrænkelige har os spise og drikke, thi i Morgen dør vi.“ **72** Farer iført sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført ikke vild; slet Omgang fordærver gode Sæder! **73** sig Udødelighed, da skal det Ord opfyldes, som er Vorder ædrue, som det bør sig, og synder ikke; thi skrevet: „Døden er opslugt til Sejr.“ **74** „Død, hvor er nogle kende ikke Gud; til Skam for eder siger jeg din Sejr? Død, hvor er din Brod?“ (Hadæs 9:8) **75** Men det. **76** Men man vil sige: „Hvorledes oprejses de Dødens Brod er Synden, og Syndens Kraft er Loven. døde? hvad Slags Legeme komme de med?“ **77** Du **78** Men Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor Daare! det, som du saar, bliver ikke levendegjort, Herre Jesus Kristus! **79** Derfor, mine elskede Brødre! dersom det ikke dør. **80** Og hvad du end saar, da bliver faste, urokkelige, altid rige i Herrens Gerning, saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et vidende, at eders Arbejde er ikke forgæves i Herren. nøgent Korn, være sig af Hvede eller af anden Art. **81**

16 Men hvad Indsamlingen til de hellige angaar, være med eder! **24** Min Kærlighed med eder alle i da gører ogsaa I, ligesom jeg forordnede for Kristus Jesus!

Menighederne i Galatien! **2** Hver første Dag i Ugen lægge enhver af eder hjemme hos sig selv noget til Side og samle, hvad han maatte have Lykke til, for at der ikke først skal ske Indsamlinger, naar jeg kommer. **3** Men naar jeg kommer, vil jeg sende, hvem I maatte finde skikkede dertil, med Breve for at bringe eders Gave til Jerusalem. **4** Men dersom det er værd, at ogsaa jeg rejser med, da kunne de rejse med mig. **5** Men jeg vil komme til eder, naar jeg er dragen igennem Makedonien; thi jeg drager igennem Makedonien; **6** men hos eder vil jeg maaske blive eller endog overvinstre, for at I kunne befordre mig videre, hvor jeg saa rejser hen. **7** Thi nu vil jeg ikke se eder paa Gennemrejse; jeg haaber nemlig at forblive nogen Tid hos eder, om Herren vil tilstede det. **8** Men i Efesus vil jeg forblive indtil Pinsen; **9** thi en Dør staar mig aaben, stor og virksom, og der er mange Modstandere. **10** Men om Timotheus kommer, da ser til, at han kan færdes hos eder uden Frygt; thi han gør Herrens Gerning, saavel som jeg. **11** Derfor maa ingen ringeagte ham; befordrer ham videre i Fred, for at han kan komme til mig; thi jeg venter ham med Brødrene. **12** Men hvad Broderen Apollos angaar, da har jeg meget opfordret ham til at komme til eder med Brødrene; men det var i hvert Fald ikke hans Villie at komme nu, men han vil komme, naar han faar belejlig Tid. **13** Vaager, staar faste i Troen, værer mandige, værer stærke! **14** Alt ske hos eder i Kærlighed! **15** Men jeg formaner eder, Brødre — I kende Stefanas's Hus, at det er Akajas Førstegrøde, og de have hengivet sig selv til at tjene de hellige — **16** til at ogsaa I skulle underordne eder under saadanne og enhver, som arbejder med og har Besvær. **17** Men jeg glæder mig ved Stefanas's og Fortunatus's og Akaikus's Nærværelse, fordi disse have udfyldt Savnet af eder; **18** thi de have vederkvæget min Aand og eders. Skønner derfor paa saadanne! **19** Menighederne i Asien hilse eder. Akvila og Priska hilse eder meget i Herren tillige med Menigheden i deres Hus. **20** Alle Brødre hilse eder. Hilsen hverandre med et helligt Kys! **21** Hilsenen med min, Paulus's egen Haand. **22** Dersom nogen ikke elsker Herren, han være en Forbandelse! Maran Atha. **23** Den Herres Jesu Naade

2 Korinterne

1 Paulus, ved Guds Villie Kristi Jesu Apostel, og Broderen Timotheus til Guds Menighed, som er i Korinth, tillige med alle de hellige, som ere i hele Akaja: 2 Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! 3 Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, Barmhjertighedens Fader og al Trøsts Gud, 4 som trøster os under al vor Trængsel, for at vi maa kunne trøste dem, som ere i alle Haande Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv trøstes af Gud! 5 Thi ligesom Kristi Lidelser komme rigeligt over os, saaledes bliver ogsaa vor Trøst rigelig ved Kristus. 6 Men hvad enten vi lide Trængsel, sker det til eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes, sker det til eders Trøst, som viser sin Kraft i, at I udholde de samme Lidelser, som ogsaa vi lide; og vort Haab om eder er fast, 7 efterdi vi vide, at ligesom I ere delagtige i Lidelserne, saaledes ere I det ogsaa i Trøsten. 8 Thi vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om den Trængsel, som kom over os i Asien, at vi blev overvættet besværede, over Evne, saa at vi endog mistvivlede om Livet. 9 Ja, selv have vi hos os selv faaet det Svar: „Døden“, for at vi ikke skulde forlade os paa os selv, men paa Gud, som oprejser de døde, 10 han, som friede os ud af saa stor en Dødsfare og vil fri os, til hvem vi have sat vort Haab, at han ogsaa fremdeles vil fri os, 11 idet ogsaa I komme os til Hjælp med Bøn for os, for at der fra mange Munde maa blive rigeligt takket for os, for den Naade, som er bevist os. 12 Thi dette er vor Ros, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at i Guds Hellighed og Renhed, ikke i kødelig Visdom, men i Guds Naade have vi færdedes i Verden, men mest hos eder. 13 Thi vi skrive eder ikke andet til end det, som I læse eller ogsaa erkende; men jeg haaber, at I indtil Enden skulle erkende, 14 ligesom I ogsaa til Dels have erkendt om os, at vi ere eders Ros, ligesom I ere vor, paa den Herres Jesu Dag. 15 Og i Tillid hertil havde jeg i Sinde at komme først til eder, for at I skulde faa Naade to Gange, 16 og om ad eder at drage til Makedonien og efter fra Makedonien at komme til eder og blive befordret videre af eder til Judæa. 17 Naar jeg nu havde dette i Sinde, mon jeg da saa handlede i Letsindighed? Eller hvad jeg beslutter, beslutter jeg det efter Kødet, for at der hos

mig skal være Ja, Ja og Nej, Nej? 18 Saa sandt Gud er trofast, er vor Tale til eder ikke Ja og Nej. 19 Thi Guds Søn, Kristus Jesus, som blev prædiket iblandt eder ved os, ved mig og Silvanus og Timotheus, han blev ikke Ja og Nej, men Ja er vorden i ham. 20 Thi saa mange som Guds Forjættelser ere, i ham have de deres Ja; derfor faa de ogsaa ved ham deres Amen, Gud til Ære ved os. 21 Men den, som holder os med eder fast til Kristus og salvede os, er Gud, 22 som ogsaa beseglede os og gav os Aandens Pant i vore Hjerter. 23 Men jeg kalder Gud til Vidne over min Sjæl paa, at det var for at skaane eder, at jeg ikke igen kom til Korinth. 24 Ikke at vi ere Herrer over eders Tro, men vi ere Medarbejdere paa eders Glæde; thi i Troen staa I.

2 Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg vilde ikke atter komme til eder med Bedrøvelse. 2 Thi dersom jeg bedrøver eder, hvem er da den, som gør mig glad, uden den, som bedrøves af mig? 3 Og jeg skrev netop derfor, for at jeg ikke, naar jeg kom, skulde have Bedrøvelse af dem, som jeg burde have Glæde af, idet jeg havde den Tillid til eder alle, at min Glæde deles af eder alle. 4 Thi ud af stor Hjertets Trængsel og Beklemthed skrev jeg eder til, under mange Taarer, ikke for at I skulde blive bedrøvede, men for at I skulde kende den Kærlighed, som jeg har særlig til eder. 5 Men dersom nogen har voldt Bedrøvelse, har han ikke bedrøvet mig, men til Dels, for ikke at sige det haardere, eder alle. 6 Det er nok for ham med denne Straf, som han har faaet af de fleste, 7 saa at I tværtimod snarere skulle tilgive og trøste ham, for at han ikke skal drukne i den alt for store Bedrøvelse. 8 Derfor formaner jeg eder til at vedtage at vise ham Kærlighed. 9 Det var nemlig ogsaa derfor, at jeg skrev, for at erfare, hvor vidt I staa Prøve, om I ere lydige i alt. 10 Men hvem I tilgive noget, ham tilgiver ogsaa jeg; thi ogsaa hvad jeg selv har tilgivet, om jeg har tilgivet noget, det har jeg gjort for eders Skyld, for Kristi Aasyn, 11 for at vi ikke skulle bedrages af Satan; thi hans Anslag ere os ikke ubekendte. 12 Da jeg kom til Troas for at prædike Kristi Evangelium, og der varaabnet mig en Dør i Herren, 13 da havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg ikke fandt Titus, min Broder; men jeg tog Afsked med dem og drog til Makedonien. 14 Men Gud ske Tak, som altid fører os i Sejrstog i Kristus og lader sin

Kundskabs Duft blive kendelig ved os paa ethvert Sted. **15** Thi en Kristi Vellugt ere vi for Gud, iblandt dem, som frelses, og iblandt dem, som fortabes, **16** Herliged, saasom det er fra Aandens Herre.

for disse en Duft af Død til Død, for hine en Duft af Liv til Liv. Og hvem er dygtig dertil? **17** Thi vi ere ikke som de mange, at vi gøre en Forretning af Guds Ord, men som af Renhed, som af Gud tale vi for Guds Aasyn i Kristus.

4 Derfor, da vi have denne Tjeneste efter den Barmhjertighed, som er bleven os til Del, saa tabe vi ikke Modet; **2** men vi have frasagt os de skammelige Smugveje, saa vi ikke vandre i Træskhed, ej heller forfalske Guds Ord, men ved

3 Begynde vi atter at anbefale os selv? eller behøve vi, som nogle, Anbefalingsbreve til eder eller fra eder? **2** I ere vort Brev, som er indskrevet i vore Hjerter, og som kendes og læses af alle Mennesker, idet det ligger klart for Dagen, at I ere et Kristi Brev, udfærdiget af os, indskrevet ikke med Blæk, men med den levende Guds Aand, ikke paa Stentavler, men paa Hjerters Kødtavler. **4** Men en saadan Tillid have vi til at udtaenke noget som ud af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, **6** som ogsaa gjorde os dygtige til at være en ny Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaar, men Aanden Lyset. **7** Men denne Skat have vi i Lerkar, for at den levendegør. **7** Men naar Dødens Tjeneste, med overvættet Kraft maa være Guds, og ikke fra os, **8** vi, Bogstaver indristet i Stene, fremtraadte i Herliged, som trænges paa alle Maader, men ikke stænges saa at Israels Børn ikke kunde fæste Øjet paa Mose inde, ere tvivlaadige, men ikke fortvivlede, **9** forfulgte, Ansigt paa Grund af hans Ansigs Herliged, som men ikke forladte, nedslagne, men ikke ihjelslagne, dog forsvandt, **8** hvorledes skal da ikke Aandens **10** altid bærende Jesu Dødelse om i Legemet, for Tjeneste end mere være i Herliged? **9** Thi naar at ogsaa Jesu Liv maaaabenes i vort Legeme. Fordømmelsens Tjeneste havde Herliged, er meget **11** Thi altid overgives vi, som leve, til Død for Jesu mere Retfærdighedens Tjeneste rig paa Herliged. **12** Saaledes er Døden virksom i os, Herliged i Sammenligning med den endnu større Herliged. **11** Thi naar det, der forsvandt, fremtraadte med Herliged, da skal meget mere det, der bliver, talte jeg," saa tro ogsaa vi, og derfor tale vi ogsaa, **14** være i Herliged. **12** Efterdi vi altsaa have et saadant idet vi vide, at han, som oprejste den Herre Jesus, Haab, gaa vi frem med stor Frimodighed **13** og gøre skal ogsaa oprejse os med Jesus og fremstille os ikke som Moses, der lagde et Dække over sit Ansigt, tillige med eder. **15** Thi det sker alt sammen for eders for at Israels Børn ikke skulde fæste Øjet paa, at **16** der ligger indtil den Dag i Dag forbliver ikke Modet; men om ogsaa vort udvortes Menneske det samme Dække over Oplæsningen af den gamle **17** Pagt uden at tages bort; thi i Kristus er det, at det **18** idet vi ikke se paa de synlige Ting, derimod omvende sig til Herren, da borttages Dækket. **17** Men Herren er Aanden, og hvor Herrens Aand er, er der Frihed. **18** Men alle vi, som med ubedækket Ansigt skue Herrens Herliged som i et Spejl, blive forvandlede til det samme Billedet, fra Herliged til Herliged, saasom det er fra Aandens Herre.

5 Thi vi vide, at dersom vor jordiske Teltbolig nedbrydes, have vi en Bygning fra Gud, en Bolig, som ikke er gjort med Hænder, en evig i Himmelne. (aiōnios g166) **2** Ja, ogsaa i denne sukke vi, længselsfulde efter at overklædes med vor Bolig fra Himmelten, **3** saa sandt vi da som iklædte ikke skulde findes nøgne. **4** Ja, vi, som ere i dette Telt, sukke besværede, efterdi vi ikke ville afklædes, men overklædes, for at det dødelige kan blive opslugt af Livet. **5** Men den, som har sat os i Stand just til dette, er Gud, som gav os Aandens Pant. **6** Derfor ere vi altid frimodige og vide, at medens vi ere hjemme i Legemet, ere vi borte fra Herren — **7** thi i Tro vandre vi, ikke i Beskuelse — **8** ja, vi ere frimodige og have snarere Lyst til at vandre bort fra Legemet og være hjemme hos Herren. **9** Derfor sætte vi ogsaa vor Ære i, hvad enten vi ere hjemme eller borte, at være ham velbehagelige. **10** Thi vi skulle alleaabnbarer for Kristi Domstol, for at hver kan faa igen, hvad der ved Legemet er gjort, efter det, som han har øvet, enten godt eller ondt. **11** Efterdi vi da kende Frygten for Herren, søger vi at vinde Mennesker; men for Gud ere viaabnbarer; ja, jeg haaber, at vi ogsaa ereaabnbarer for eders Samvittigheder. **12** Ikke anbefale vi atter os selv til eder; men vi give eder Anledning til at rose eder af os, for at I kunne have noget at svare dem, som rose sig af det udvortes og ikke af Hjertet. **13** Thi naar vi „bleve afsindige“, var det for Guds Skyld, og naar vi ere besindige, er det for eders Skyld. **14** Thi Kristi Kærlighed tvinger os, **15** idet vi have sluttet saaledes: Een er død for alle, altsaa ere de alle døde; og han døde for alle, for at de levende ikke mere skulle leve for sig selv, men for ham, som er død og oprejst for dem. **16** Saaledes vide vi fra nu af ikke af nogen efter Kødet; om vi ogsaa have kendt Kristus efter Kødet, gøre vi det dog ikke mere nu. **17** Derfor, om nogen er i Kristus, da er han en ny Skabning; det gamle er forbiganget, se, det er blevet nyt! **18** Men alt dette er fra Gud, som forligte os med sig selv ved Kristus og gav os Forligelsens Tjeneste, **19** efterdi det jo var Gud, som i Kristus forligte Verden med sig selv, idet han ikke tilregner dem deres Overtrædelser og har nedlagt Forligelsens Ord i os. **20** Vi ere altsaa Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formaner ved os; vi bede i Kristi Sted: Bliver forligte med Gud! **21** Den, som ikke kendte Synd, har

han gjort til Synd for os, for at vi skulle blive Guds Retfærdighed i ham.

6 Men som Medarbejdere formane vi ogsaa til, at I ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade; **2** (han siger jo: „Paa en behagelig Tid børnhørte jeg dig, og paa en Frelsens Dag hjalp jeg dig.“ Se, nu er det en velbehagelig Tid, se, nu er det en Frelsens Dag;) **3** og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, for at Tjenesten ikke skal blive lastet; **4** men i alting anbefale vi som Guds Tjenere os selv ved stor Udholdenhed i Trængsler, i Nød, i Angester, **5** under Slag, i Fængsler, under Oprør, under Besværligheder, i Nattevaagen, i Faste, **6** ved Renhed, ved Kundskab, ved Langmodighed, ved Velvillighed, ved den Helligaand, ved uskrømtet Kærlighed, **7** ved Sandheds Ord, ved Guds Kraft, ved Retfærdighedens Vaaben baade til Angreb og Forsvar; **8** ved Ære og Vanære, ved ondt Rygte og godt Rygte; som Forførere og dog sanddrue; **9** som ukendte og dog velkendte; som døende, og se, vi leve; som de, der tugtes, dog ikke til Døde; **10** som bedrøvede, dog altid glade; som fattige, der dog gøre mange rige; som de, der intet have, og dog eje alt. **11** Vor Mund er opladt over for eder, Korinthiere! vort Hjerte er udvidet. **12** I have ikke snæver Plads i os, men der er snæver Plads i eders Hjerter. **13** Men ligesaa til Gengæld (jeg taler som til mine Børn), maa ogsaa I udvide eders Hjerter! **14** Drager ikke i ulige Aag med vantro; thi hvad Fællesskab har Retfærdighed og Lovløshed? eller hvad Samfund har Lys med Mørke? **15** Hvad Samklang er der mellem Kristus og Belial? eller hvad Delagtighed har en troende med en vantro? **16** Hvad Samstemning har Guds Tempel med Afguder? Thi vi ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: „Jeg vil bo og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk.“ **17** „Derfor gaar ud fra dem og udskiller eder fra dem, siger Herren, og rører ikke noget urent; og jeg vil antage mig eder,“ **18**, „og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine Sønner og Døtre, siger Herren, den Almægtige.“

7 Derfor, efterdi vi have disse Forjættelser, I elskede! saa lader os rense os selv fra al Kødets og Aandens Besmittelse, saa vi gennemføre Helligheden i Guds Frygt! **2** Giver os Rum; ingen have vi gjort Uret,

ingen ødelagt, ingen bedraget. 3 Jeg siger det ikke overstrømmende Glæde og deres dybe Fattigdom for at føelde Dom; jeg har jo sagt tilforn, at I ere i vore strømmede over i deres Gavmildheds Rigdom. 3 Thi Hjerter, saa at vi dø sammen og leve sammen. 4 efter Evne (det vidner jeg) gave de, ja, over Evne, af Jeg har stor Frimodighed over for eder; jeg roser mig egen Drift, 4 idet de med megen Overtalelse bade os meget af eder, jeg er fuld af Trøst, jeg strømmer over om den Naade at maatte tage Del i Hjælpen til de af Glæde under al vor Trængsel. 5 Thi ogsaa da vi hellige, 5 og ikke alene som vi havde haabet, men kom til Makedonien, havde vort Kød ingen Ro, men vi sig selv gav de først og fremmest til Herren og saa til trængtes paa alle Maader: Udadtil Kampe, indadtil os, ved Guds Villie, 6 saa at vi opfordrede Titus til, Angester. 6 Men han, som trøster de nedbøjede, ligesom han forhen havde begyndt, saaledes ogsaa Gud, han trøstede os ved Titus's Komme; 7 dog ikke at tilendebringe hos eder ogsaa denne Gave. 7 Men alene ved hans Komme, men ogsaa ved den Trøst, ligesom I ere rige i alt, i Tro og Tale og Erkendelse hvormed han var bleven trøstet over eder, idet han og al Iver og i eders Kærlighed til os: Maatte I da fortalte os om eders Længsel, eders Graad, eders være rige ogsaa i denne Gave! 8 Jeg siger det Nidkærhed for mig, saa at jeg glædede mig end ikke som en Befaling, men for ved andres Iver at mere. 8 Thi om jeg end har bedrøvet eder ved Brevet, prøve ogsaa eders Kærligheds Ægthed. 9 I kende fortryder jeg det ikke. Om jeg ogsaa har fortruet det, jo vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders — jeg ser jo, at hint Brev, hvorvel kun til en Tid, har Skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans bedrøvet eder, — 9 saa glæder jeg mig nu, ikke over, Fattigdom skulde blive rige. 10 Og jeg giver min at I bleve bedrøvede, men over, at I bleve bedrøvede Mening herom til Kende; thi dette er eder gavnligt, til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Guds I, som jo i Fjor vare de første til at begynde, ikke Sind, for at I ikke i nogen Maade skulde lide Skade af alene med Gerningen, men endogsaa med Villien os. 10 Thi den Bedrøvelse, der er efter Guds Sind, dertil. 11 Men fuldbringer da nu ogsaa Gerningen, virker Omvendelse til Frelse, som ikke fortrydes; men for at, ligesom I vare redebonne til at ville, I ogsaa Verdens Bedrøvelse virker Død. 11 Thi se, just dette, maa fuldbringe det efter eders Evne. 12 Thi naar at I bleve bedrøvede efter Guds Sind, hvor stor en Redebonheden er til Stede, da er den velbehagelig Iver virkede det ikke hos eder, ja Forsvar, ja Harme, efter, hvad den evner, ikke efter, hvad den ikke evner. ja Frygt, ja Længsel, ja Nidkærhed, ja Straf! Paa 13 Det er nemlig ikke Meningen, at andre skulle have enhver Maade beviste I, at I selv vare rene i den Sag. Lettelse og I Trængsel; nej, det skal være ligeligt. Nu 12 Altsaa, naar jeg skrev til eder, var det ikke for hans for Tiden maa eders Overflod komme hines Trang til Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for hans Skyld, Hjælp, 14 for at ogsaa hines Overflod kan komme som led Uret, men for at eders Iver for os skulde eders Trang til Hjælp, for at der kan blive Ligelighed, blive aabenbar hos eder for Guds Aasyn. 13 Derfor 15 som der er skrevet: „Den, som sankede meget, fik ere vi blevne trøstede. Men til vor Trøst kom end ikke for meget, og den, som sankede lidet, fik ikke for yderligere Glæden over Titus's Glæde, fordi hans lidt.“ 16 Men Gud ske Tak, som giver den samme Iver Aand har faaet Vederkvægelse fra eder alle. 14 Thi for eder i Titus's Hjerte! 17 Thi vel har han modtaget i hvad jeg end har rost mig af eder for ham, er jeg min Opfordring; men da han er saa ivrig, saa er det af ikke bleven til Skamme; men ligesom vi i alle Ting egen Drift, at han rejser til eder. 18 Og sammen med have talt Sandhed til eder, saaledes er ogsaa vor Ros ham sende vi den Broder, hvis Ros i Evangeliet gaar for Titus bleven Sandhed. 15 Og hans Hjerte drages igennem alle Menighederne, 19 og ikke det alene, inderligere til eder, naar han mindes Lydigheden hos men han er ogsaa udvalgt af Menederne til at rejse eder alle, hvorledes I modtoge ham med Frygt og med os med denne Gave, som besørges af os, for at Bæven. 16 Jeg glæder mig over, at jeg i alt kan lide fremme selve Herrens Ære og vor Redebonhed, 20 paa eder.

idet vi undgaa dette, at nogen skulde kunne laste os

i Anledning af denne rige Hjælp, som besørges af

os; 21 thi vi lægge Vind paa, hvad der er godt ikke alene i Herrens, men ogsaa i Menneskers Øjne. 22

Men sammen med dem sende vi vor Broder, hvis overvættes Naade imod eder. **15** Gud ske Tak for Iver vi ofte i mange Maader have prøvet, men som hans udsigelige Gave!

nu er langt ivrigere paa Grund af sin store Tillid til eder. **23** Hvad Titus angaar, da er han min Fælle og Medarbejder hos eder, og hvad vore Brødre angaar, da ere de Menighedsudsendinge, Kristi Ære. **24** Saa giver dem da for Menighedernes Aasyn Beviset paa eders Kærlighed og for det, vi have rost eder for.

9 Thi om Hjælpen til de hellige er det overflødig at skrive til eder; **2** jeg kender jo eders Redebonhed, for hvilken jeg roser mig af eder hos Makedonierne, at nemlig Akaja alt fra i Fjor har været beredt; og eders Nidkærhed æggede de fleste. **3** Men jeg sender Brødrene, for at vor Ros over eder i dette Stykke ikke skal vise sig tom, og for at I, som jeg sagde, maa være beredte, **4** for at ikke, naar der kommer Makedoniere med mig, og de finde eder uforberedte, vi (for ej at sige I) da skulle blive til Skamme med denne Tillidsfuldhed. **5** Derfor har jeg anset det for nødvendigt at opfordre Brødrene til at gaa i Forvejen til eder og forud bringe eders tidlige skrevet: „Han spredte ud, han gav de fattige, hans Retfærdighed bliver til evig Tid.” (aiön g165) **10** Men han, som giver „Sædemanden Sæd og Brød til at spise”, han vil ogsaa skænke og mangfoldiggøre eders Udsæd og give eders Retfærdigheds Frugter Vækst, **11** saa I blive rige i alle Maader til al Gavmildhed, **12** thi denne Offertjenestes Ydelse ikke alene afhjælper de helliges Trang, men giver ogsaa et Overskud ved manges Taksigelser til Gud, **13** naar de ved det prøvede Sind, som denne Ydelse viser, bringes til at

10 Men jeg selv, Paulus, formaner eder ved Kristi Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som, „naar I se derpaa, er ydmyg iblandt eder, men fraværende er modig over for eder”, **2** ja, jeg beder eder om ikke nærværende at skulle være modig med den Tillidsfuldhed, hvormed jeg agter at træde dristigt op imod nogle, som anse os for at vandre efter Kødet. **3**

Thi om vi end vandre i Kødet, saa stride vi dog ikke efter Kødet; **4** thi vore Stridsvaaben ere ikke kødelige, men mægtige for Gud til Fæstringers Nedbrydelse, **5** idet vi nedbryde Tankebygninger og al Højhed, som rejser sig imod Erkendelsen af Gud, og tage enhver Tanke til Fange til Lydighed imod Kristus **6** og ere rede til at straffe al Ulydighed, naar eders Lydighed er blevnen fuldkommen. **7** Se I paa det udvortes? Dersom nogen trøster sig til selv at høre Kristus til, da slutte han igen fra sig selv, at ligesom han hører Kristus til, saaledes gøre vi det ogsaa. **8** Ja, dersom jeg endog vilde rose mig noget mere af vor Magt, som lovede Velsignelse i Stand, for at den kan være rede som Velsignelse og ikke som Karrighed. **9** Men dette siger jeg: „Den, som saar sparsomt, skal ogsaa høste sparsomt, og den, som saar med Velsignelser, skal ogsaa høste med Velsignelser. **7** Enhver give, efter som han har sat sig for i sit Hjerte, ikke fortrædeligt eller af Tvang; thi Gud elsker en glad Giver. **8** Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigeligt tilflyde eder, for at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed og have rigeligt til al god Gerning, **9** som der er

Herren gav os til eders Opbyggelse og ikke til eders Nedbrydelse, skal jeg dog ikke blive til Skamme, **9** for at jeg ikke skal synes at ville skræmme eder ved mine Breve; **10** thi Brevene, siger man, ere vægtige og stærke, men hans legemlige Nærværelse er svag, og hans Tale intet værd. **11** En saadan betænke, at saaledes som vi fraværende ere med Ord ved Breve, saaledes ville vi ogsaa nærværende være i Gerning. **12** Thi vi driste os ikke til at regne os iblandt eller sammenligne os med somme af dem, der anbefale sig selv; men selv indse de ikke, at de maale sig med sig selv og sammenligne sig med sig selv. **13** Vi derimod ville ikke rose os ud i det umaalelige, men efter Maalet af den Grænselinie, som Gud har tildelet os som Maal, at naa ogsaa til eder. **14** Thi vi strække os ikke for vidt, som om vi ikke naaede til eder; vi ere hvilken igennem os virker Taksigelse til Gud. **12** Thi jo komne ogsaa indtil eder i Kristi Evangelium, **15** saa denne Offertjenestes Ydelse ikke alene afhjælper vi ikke rose os ud i det umaalelige af andres Arbejder, de helliges Trang, men giver ogsaa et Overskud men have det Haab, at naar eders Tro vokser, ville vi ved manges Taksigelser til Gud, **13** naar de ved det hos eder blive store, efter vor Grænselinie, saa vi prøvede Sind, som denne Ydelse viser, bringes til at kunne komme langt videre **16** og forkynde Evangeliet prise Gud for Lydigheden i eders Bekendelse til Kristi i Landene hinsides eder, men ikke rose os inden for Evangelium og for Oprigtigheden i eders Samfund en andens Grænselinie af det allerede fuldførte. **17** med dem og med alle, **14** ogsaa ved deres Bøn for Men den, som roser sig, rose sig af Herren! **18** Thi eder, idet de længes efter eder paa Grund af Guds

ikke den, der anbefaler sig selv, staar Prøve, men Trælle, om nogen æder eder op, om nogen tager til den, hvem Herren anbefaler.

11 Gid I vilde finde eder i en Smule Daarskab af mig! Dog, I gøre det jo nok. **2** Thi jeg er nidkær for eder med Guds Nidkærhed; jeg har jo trolovet eder med een Mand for at fremstille en ren Jomfru for Kristus. **3** Men jeg frygter for, at ligesom Slangen bedrog Eva ved sin Træskhed, saaledes skulle eders Tanker fordærves og miste det oprigtige Sindelag over for Kristus. **4** Thi dersom nogen kommer og prædiker en anden Jesus, som vi ikke prædikede, eller I faa en anderledes Aand, som I ikke fik, eller et anderledes Evangelium, som I ikke modtoge, da vilde I kønt finde eder deri. **5** Thi jeg mener ikke at staa tilbage i noget for de saare store Apostle. **6** Er jeg end ulærd i Tale, saa er jeg det dog ikke i Kundskab; tværtimod paa enhver Maade have vi lagt den for Dagen for eder i alle Stykker. **7** Eller gjorde jeg Synd i at fornendre mig selv, for at I skulde ophøjtes, idet jeg forkynnte eder Guds Evangelium for intet? **8** Andre Menigheder plyndrede jeg, idet jeg tog Sold af dem for at tjene eder, og medens jeg var nærværende hos eder og kom i Trang, faldt jeg ingen til Byrde; **9** thi min Trang afhjalp Brødrene, da de kom fra Makedonien, og i alt har jeg holdt og vil jeg holde mig uden Tynde for eder. **10** Saa vist som Kristi Sandhed er i mig, skal denne Ros ikke fratas mig i Akajas Egne. **11** Hvorfor? mon fordi jeg ikke elsker eder? Gud ved det. **12** Men hvad jeg gør, det vil jeg fremdeles gøre, for at jeg kan afskære dem Lejligheden, som søger en Lejlighed, til at findes os lige i det, hvoraf de rose sig. **13** Thi saadan ere falske Apostle, svigefulde Arbejdere, som paatage sig Skikkelse af Kristi Apostle. **14** Og det er intet Under; thi Satan selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel. **15** Derfor er det ikke noget stort, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gerninger. **16** Atter siger jeg: Ingen maa agte mig for en Daare; men hvis saa skal være, saa taaler mig endog som en Daare, for at ogsaa jeg kan rose mig en Smule. **17** Hvad jeg nu taler, taler idet jeg tillidsfuldt roser mig. **18** Efterdi mange rose sig med Hensyn til Kødet, vil ogsaa jeg rose mig. **19** Gerne finde I eder jo i Daarerne, efterdi I ere afholder mig derfra, for at ingen skal tænke højere kloge. **20** I finde eder jo i, om nogen gør eder til

sig, om nogen ophøjter sig, om nogen slaar eder i Ansigtet. **21** Med Skamfuldhed siger jeg det, efterdi vi have været svage; men hvad end nogen trodsr paa (jeg taler i Daarskab), derpaa trodsr ogsaa jeg. **22** Ere de Hebræere? Jeg ogsaa. Ere de Israeliter? Jeg ogsaa. Ere de Abrahams Sæd? Jeg ogsaa. **23** Ere de Kristi Tjenere? Jeg taler i Vanvid: Jeg er det mere. Jeg har lidt langt flere Besværigheder, faaet langt flere Slag, været hyppigt i Fængsel, ofte i Dødsfare. **24** Af Jøder har jeg fem Gange faaet fyretve Slag mindre end eet. **25** Tre Gange er jeg bleven pisket, een Gang stenet, tre Gange har jeg lidt Skibbrud, et Døgn har jeg tilbragt paa Dybet; **26** ofte paa Rejsen, i Farer fra Floder, i Farer iblandt Røvere, i Farer fra mit Folk, i Farer fra Hedninger, i Farer i By, i Farer i Ørken, i Farer paa Havet, i Farer iblandt falske Brødre; **27** i Møje og Anstrengelse, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed; **28** foruden hvad der kommer til, mit daglige Overløb, Bekymringen for alle Menighederne. **29** Hvem er skrøbelig, uden at ogsaa jeg er det? hvem bliver forarget, uden at det brænder i mig? **30** Dersom jeg skal rose mig, da vil jeg rose mig af min Magtesløshed. **31** Gud og den Herres Jesu Fader, som er højlovet i Evighed, ved, at jeg ikke lyver. (aión 9165) **32** I Damaskus holdt Kong Aretas's Statholder Damaskenernes Stad bevoget for at gibe mig; **33** men jeg blev igennem en Luge firet ned over Muren i en Kurv og undflyede af hans Hænder.

12 Rose mig maa jeg. Gavnligt er det vel ikke; men jeg vil komme til Syner og Aabenbarelser fra Herren. **2** Jeg kender et Menneske i Kristus, som for fjorten Aar siden (om han var i Legemet, det ved jeg ved det) blev borttrykket indtil den tredje Himmel. **3** Og jeg ved, at dette Menneske (om han var i Legemet, eller uden Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det), udsigelige Ord, som det ikke er et Menneske tilladt at udtaale. **4** Af en saadan vil jeg rose mig; men af mig jeg ikke efter Herrens Sind, men som i Daarskab, selv vil jeg ikke rose mig, uden af min Magtesløshed. **5** Af en saadan vil jeg rose mig; thi det vil være Sandhed, jeg siger; men jeg

hører af mig. 7 Og for at jeg ikke skal hovmode mig af de høje Aabenbarelser, blev der givet mig en Torn i Ansigtet, for at jeg ikke skulde hovmode mig. 8 Om denne bad jeg Herren tre Gange, at han maatte vige saaledes ogsaa nu fraværende til dem, som forhen fra mig; 9 og han har sagt mig: „Min Naade er dig nok; have syndet, og til alle de øvrige, at, om jeg kommer thi Kraften fuldkommes i Magtesløshed.“ Allerhelst igen, vil jeg ikke skaane, 3 efterdi I forde Bevis paa, vil jeg derfor rose mig af min Magtesløshed, for at Kristus taler i mig, han, som ikke er magteslös over Kristi Kraft kan tage Bolig i mig. 10 Derfor er jeg vel tilfreds under Magtesløshed, under Overlast, under Korsfæstet i Magtesløshed, men han lever ved Guds Nød, under Forfølgelser, under Angester for Kristi Kraft; og ogsaa vi ere svage i ham, men vi skulle leve Skyld; thi naar jeg er magteslös, da er jeg stærk. med ham ved Guds Kraft over for eder. 5 Ransager 11 Jeg er bleven en Daare. I tvang mig dertil. Jeg eder selv, om I ere i Troen; prøver eder selv! Eller burde jo anbefales af eder; thi jeg har ikke staaet erkende I ikke om eder selv, at Jesus Kristus er i tilbage i noget for de saare store Apostle, om jeg end eder? ellers ere I udygtige. 6 Men jeg haaber, at I intet er. 12 En Apostels Tegn bleve jo udførte iblandt skulle kende, at vi ere ikke udygtige. 7 Men vi bede til eder under al Udholdenhed, ved Tegn og Undere Gud om, at I intet ondt maa gøre; ikke for at vi maa og kraftige Gerninger. 13 Thi hvad er det vel, hvori vise os dygtige, men for at I maa gøre det gode, vi I blevle stillede ringere end de andre Menigheder, derimod staa som udygtige. 8 Thi vi formaa ikke noget uden at jeg ikke selv faldt eder til Byrde? Tilgiver imod Sandheden, men for Sandheden. 9 Thi vi glæde mig denne Uret! 14 Se, dette er nu tredje Gang, os, naar vi ere magtesløse, og I ere stærke; dette jeg staar rede til at komme til eder, og jeg vil ikke ønske vi ogsaa, at I maa blive fuldkommengjorte. 10 falde til Byrde; thi jeg søger ikke eders Gods, men Derfor skriver jeg dette fraværende, for at jeg ikke eder selv, thi Børnene skulle ikke samle sammen til nærværende skal bruge Strenghed, efter den Magt, Forældrene, men Forældrene til Børnene. 15 Men som Herren har givet mig til Opbyggelse, og ikke til jeg vil med Glæde gøre Opfrelser, ja, opofres for Nedbrydelse. 11 I øvrigt, Brødre! glæder eder, bliver eders Sjæle. Mon jeg, naar jeg elsker eder højere, fuldkommengjorte, lader eder formane, værer enige, elskes mindre? 16 Men lad saa være, at jeg ikke har værer fredsommelige, og Kærlighedens og Fredens været eder til Byrde, men jeg var træsk og fangede Gud skal være med eder. 12 Hilsner hverandre med eder med List! 17 Har jeg da gjort mig Fordel af eder et helligt Kys! 13 Alle de hellige hilse eder. 14 Den ved nogen af dem, jeg har sendt til eder? 18 Jeg Herres Jesu Kristi Naade og Guds Kærlighed og den opfordrede Titus og sendte Broderen med; har Titus Helligaands Samfund være med eder alle! da gjort sig nogen Fordel af eder? Vandrede vi ikke i den samme Aand, i de samme Fodspor? 19 Alt længe have I ment, at vi forsvare os for eder. Nej, for Guds Aasyn tale vi i Kristus. Men det sker alt sammen, I elskede, for eders Opbyggelses Skyld. 20 Thi jeg frygter for, at, naar jeg kommer, jeg da maaske ikke skal finde eder saadanne, som jeg ønsker, og at jeg skal findes af eder saadan, som I ikke ønske; at der skal være Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Bagtalelser, Øretuderier, Opblæstethed, Klammerier, 21 at min Gud, naar jeg kommer igen, skal ydmyge mig i Anledning af eder, og jeg skal sørge over mange af dem, som forhen have syndet og ikke have omvendt sig fra den Urenhed og Utugt og Uterlighed, som de bedreve.

13 Det er nu tredje Gang, jeg kommer til eder. Paa to og tre Vidners Mund skal enhver Sag Kødet, en Satans Engel, for at han skulde staa mig i staa fast. 2 Jeg har sagt det forud og siger det Ansigtet, for at jeg ikke skulde hovmode mig. 3 Om forud, ligesom da jeg anden Gang var nærværende, at Kristus taler i mig, han, som ikke er magteslös over Kristi Kraft; og ogsaa vi ere svage i ham, men vi skulle leve Skyld; thi naar jeg er magteslös, da er jeg stærk. med ham ved Guds Kraft over for eder. 5 Ransager 6 Men jeg haaber, at I intet er. 7 En Apostels Tegn bleve jo udførte iblandt skulle kende, at vi ere ikke udygtige. 8 Thi vi bede til eder under al Udholdenhed, ved Tegn og Undere Gud om, at I intet ondt maa gøre; ikke for at vi maa og kraftige Gerninger. 9 Thi hvad er det vel, hvori vise os dygtige, men for at I maa gøre det gode, vi I blevle stillede ringere end de andre Menigheder, derimod staa som udygtige. 10 Thi vi formaa ikke noget uden at jeg ikke selv faldt eder til Byrde? Tilgiver imod Sandheden, men for Sandheden. 11 Thi vi glæde mig denne Uret! 12 Se, dette er nu tredje Gang, os, naar vi ere magtesløse, og I ere stærke; dette jeg staar rede til at komme til eder, og jeg vil ikke ønske vi ogsaa, at I maa blive fuldkommengjorte. 13 Falde til Byrde; thi jeg søger ikke eders Gods, men Derfor skriver jeg dette fraværende, for at jeg ikke eder selv, thi Børnene skulle ikke samle sammen til nærværende skal bruge Strenghed, efter den Magt, Forældrene, men Forældrene til Børnene. 14 Men som Herren har givet mig til Opbyggelse, og ikke til jeg vil med Glæde gøre Opfrelser, ja, opofres for Nedbrydelse. 15 I øvrigt, Brødre! glæder eder, bliver eders Sjæle. Mon jeg, naar jeg elsker eder højere, fuldkommengjorte, lader eder formane, værer enige, elskes mindre? 16 Men lad saa være, at jeg ikke har værer fredsommelige, og Kærlighedens og Fredens været eder til Byrde, men jeg var træsk og fangede Gud skal være med eder. 17 Hilsner hverandre med eder med List! 18 Har jeg da gjort mig Fordel af eder et helligt Kys! 19 Alle de hellige hilse eder. 20 Den ved nogen af dem, jeg har sendt til eder? 21 Jeg Herres Jesu Kristi Naade og Guds Kærlighed og den opfordrede Titus og sendte Broderen med; har Titus Helligaands Samfund være med eder alle!

Galaterne

1 Paulus, Apostel, ikke af Mennesker, ikke heller ved noget Menneske, men ved Jesus Kristus og Gud Fader, som oprejste ham fra de døde, **2** og alle Brødrene, som ere med mig, til Menighederne i Galatien: **3** Naade være med eder og Fred fra Gud Fader og vor Herre Jesus Kristus, **4** som gav sig

selv for vore Synder, for at han kunde udfri os af den nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders Villie, (aiōn g165) **5** ham være Æren i Evigheders Evighed! Amen. (aiōn g165) **6** Jeg undrer mig over, at I saa i snart lade eder føre bort fra ham, som kaldte eder til Kristi Naade, hen til et anderledes Evangelium; **7** hvilket dog ikke er et andet, men det er kun nogle, som forvirre eder og ville vende op og ned paa Kristi Evangelium. **8** Men selv om vi eller en Engel fra Himmelten forkynder eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt eder det, han være en Forbandelse! **9** Som vi før have sagt, saa siger jeg nu igen: Dersom nogen forkynder eder Evangeliet anderledes, end I have modtaget det, han være en Forbandelse! **10** Taler jeg da nu Mennesker til Villie, eller Gud? eller søger jeg at behage Mennesker? Dersom jeg endnu vilde behage Mennesker, da var jeg ikke en Kristi Tjener. **11** Men jeg kundgør eder, Brødre! at det Evangelium, som er forkyndt af mig, er ikke Menneskeværk; **12** thi heller ikke jeg har modtaget det eller er blevet undervist derom af noget Menneske, men ved Aabenbarelse af Jesus Kristus. **13** I have jo hørt om min Vandel forhen i Jødedommen, at jeg over al Maade forfulgte Guds Menighed og søgte at udrydde den. **14** Og jeg gik videre i Jødedommen end mange jævnaldrende i mit Folk, idet jeg var langt mere nidkær for mine fædrene Overleveringer. **15** Men da det behagede Gud, som fra min Moders Liv havde udtaget mig og havde kaldet mig ved sin Naade, **16** at aabenbare sin Søn i mig, for at jeg skulde forkynde Evangeliet om ham iblandt Hedningerne: Da spurgte jeg straks ikke Kød og Blod til Raads, **17** drog heller ikke op til Jerusalem, til dem, som før mig vare Apostle, men jeg drog bort til Arabien og vendte efter tilbage til Damaskus. **18** Senere, tre Aar efter, drog jeg op til Jerusalem for at blive kendt med Kefas og blev hos ham i femten Dage. **19** Men nogen anden af Apostlene saa jeg

ikke, men kun Jakob, Herrens Broder. **20** Men hvad jeg skriver til eder — se, for Guds Aasyn vidner jeg, at jeg ikke lyver. **21** Derefter kom jeg til Syriens og Kilikiens Egne. **22** Men personlig var jeg ukendt for Judæas Menigheder i Kristus; **23** de hørte kun sige: Han, som forhen forfulgte os, forkynder nu Evangeliet om den Tro, som han forhen vilde udrydde; **24** og de priste Gud for mig.

2 Senere, efter fjorten Aars Forløb, drog jeg atter op til Jerusalem med Barnabas og tog ogsaa Titus med. **2** Men jeg drog op ifølge en Aabenbaring og forelagde dem, men særskilt de anse, det Evangelium, som jeg prædiker iblandt Hedningerne, — om jeg vel løber eller har løbet forgæves. **3** Men end ikke min Ledsager, Titus, som var en Græker, blev tvungen til at omskærtes, **4** nemlig for de indsnegne falske Brødres Skyld, som jo havde listet sig ind for at lure paa vor Frihed, som vi have i Kristus Jesus, for at de kunde gøre os til Trælle. **5** For dem vege vi end ikke et Øjeblik i Eftergivenhed, for at Evangeliets Sandhed maatte blive varig hos eder. **6** Men fra deres Side, som ansaas for at være noget, (hvordanne de forдум vare, er mig uden Forskel; Gud ser ikke paa et Menneskes Person;) — over for mig nemlig havde de anseet intet at tilføje. **7** Men tværtimod, da de saa, at jeg har faaet Evangeliet til de uomskaarne betroet, ligesom Peter til de omskaarne, **8** (thi han, som gav Peter Kraft til Apostelgerning for de omskaarne, gav ogsaa mig Kraft dertil for Hedningerne;) **9** og da de lærte den mig give Naade at kende, gave Jakob og Kefas og Johannes, som ansaas for at være Søjler, mig og Barnabas Samfundshaand for at vi skulde gaa til Hedningerne og de til de omskaarne; **10** kun at vi skulde komme de fattige i Hu, hvad jeg ogsaa just har bestræbt mig for at gøre. **11** Men da Kefas kom til Antiochia, traadte jeg op imod ham for hans aabne Øjne, thi domfældt var han. **12** Thi førend der kom nogle fra Jakob, spiste han sammen med Hedningerne; men da de kom, trak han sig tilbage og skilte sig fra dem af Frygt for dem af Omskærelsen. **13** Og med ham hykledes ogsaa de øvrige Jøder, saa at endog Barnabas blev dragen med af deres Hykleri. **14** Men da jeg saa, at de ikke vandrede rettelig efter Evangeliets Sandhed, sagde jeg til Kefas i alles Paahør: Naar du, som er en Jøde, lever paa hedensk og ikke paa jødisk Vis, hvor kan du da

tvinge Hedningerne til at opføre sig som Jøder? 15 Lovens Forbandelse, idet han blev en Forbandelse Vi ere af Natur Jøder og ikke Syndere af hedensk for os (thi der er skrevet: „Forbandet er hver den, som Byrd; 16 men da vi vide, at et Menneske ikke bliver hænger paa et Træ“), 14 for at Abrahams Velsignelse retfærdiggjort af Lovens Gerninger, men kun ved maatte komme til Hedningerne i Kristus Jesus, for Tro paa Jesus Kristus, saa have ogsaa vi troet paa at vi kunde faa Aandens Forjættelse ved Troen. 15 Kristus Jesus, for at vi maatte blive retfærdiggjorte af Brødre! jeg taler paa Menneskevis: Ingen ophæver Tro paa Kristus og ikke af Lovens Gerninger; thi af dog et Menneskes stadfæstede Arvepagt eller føjer Lovens Gerninger skal intet Kød blive retfærdiggjort. noget dertil. 16 Men Abraham og hans Sæd blev 17 Men naar vi, idet vi søgte at blive retfærdiggjorte i Forjættelserne tilsgagte; der siges ikke: „Og Sædene“, Kristus, ogsaa selv fandtes at være Syndere, saa er som om mange, men som om een: „Og din Sæd“, jo Kristus en Tjener for Synd? Det være langtfra! 18 hvilken er Kristus. 17 Jeg mener dermed dette: En naar jeg nemlig igen bygger det op, som jeg nedbrød, Pagt, som forud er stadfæstet af Gud, kan Loven, som da viser jeg mig selv som Overtræder. 19 Thi jeg er blev til fire Hundrede og tredive Aar senere, ikke gøre ved Loven død fra Loven, for at jeg skal leve for Gud. ugyldig, saa at den skulde gøre Forjættelsen til intet. 20 Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere 18 Thi faas Arven ved Lov, da faas den ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg ved Forjættelse; men til Abraham har Gud skænket nu lever i Kødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, den ved Forjættelse. 19 Hvad skulde da Loven? som elskede mig og gav sig selv hen for mig. 21 Jeg Den blev føjet til for Overtrædelernes Skyld (indtil ved Loven, da er jo Kristus død forgæves.

3 O, I uforstandige Galatere! hvem har fortryllet eder, I, hvem Jesus Kristus blev malet for Øje som korsfæstet? 2 Kun dette vil jeg vide af eder: Var det ved Lovens Gerninger, I modtoge Aanden, eller ved i Tro at høre? 3 Ere I saa uforstandige? ville I, som begyndte i Aand, nu ende i Kød? 4 Have I da prøvet saa meget forgæves? hvis det da virkelig er forgæves! 5 Mon da han, som meddeler eder Aanden og virker kraftige Gerninger iblandt eder, gør dette ved Lovens Gerninger eller ved, at I høre i Tro? 6 ligesom jo „Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed“. 7 Erkender altsaa, at de, som ere af Tro, disse ere Abrahams Børn. 8 Men da Skriften forudsaa, at det er af Tro, at Gud retfærdiggør Hedningerne, forkyndte den forud Abraham det Evangelium: „I dig skulle alle Folkeslagene velsignes“, 9 saa at de, som ere af Tro, velsignes sammen med den troende Abraham. 10 Thi saa mange, som holde sig til Lovens Gerninger, ere under Forbandelse; thi der er skrevet: „Forbandet hver den, som ikke bliver i alle de Ting, som ere skrevne i Lovens Bog, saa han gør dem.“ 11 Men at ingen bliver retfærdiggjort for Gud ved Lov, er aabenbart, thi „den retfærdige skal leve af Tro.“ 12 Men Loven beror ikke paa Tro; men: „Den, som gør disse Ting, vi, dengang vi være umyndige, som Trælle under skal leve ved dem.“ 13 Kristus har løskøbt os fra

Mellemands Haand. 20 Men en Mellemand er ikke kun for een Part; Gud derimod er een. 21 Er da Loven imod Guds Forjættelser? Det være langtfra! Ja, hvis der var givet en Lov, som kunde levendegøre, da var Retfærdigheden virkelig af Lov. 22 Men Skriften har indesluttet alt under Synd, for at Forjættelsen skulde af Tro paa Jesus Kristus gives dem, som tro. 23 Men førend Troen kom, holdtes vi indelukkede under Lovens Bevogtning til den Tro, som skuldeaabnbares, 24 saa at Loven er bleven os en Tugtemester til Kristus, for at vi skulde blive retfærdiggjorte af Tro. 25 Men efter at Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemester. 26 Thi alle ere I Guds Børn ved Troen paa Kristus Jesus. 27 Thi I, saa mange som blev døbte til Kristus, have iført eder Kristus. 28 Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller fri; her er ikke Mand og Kvinde; thi alle ere I een i Kristus Jesus. 29 Men naar I høre Kristus til, da ere I jo Abrahams Sæd, Arvinger ifølge Forjættelse.

4 Men jeg siger: Saa længe Arvingen er umyndig, er der ingen Forskel imellem ham og en Træl, skønt han er Herre over alt Godset; 2 men han staar under Formyndere og Husholdere indtil den af Faderen bestemte Tid. 3 Saaledes stode ogsaa beror ikke på Tro; men: „Den, som gør disse Ting, vi, dengang vi være umyndige, som Trælle under skal leve ved dem.“ 13 Kristus har løskøbt os fra Verdens Børnelærdom. 4 Men da Tidens Fylde kom,

udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven, 5 for at han skulde løskøbe dem, som vare under Loven, for at vi skulde faa Sørneudkaaelsen. 6 Men fordi I ere Sønner, har Gud udsendt i vore Hjerter sin Søns Aand, som raaber: Abba, Fader! 7 Lighed med Isak. 8 Dengang derimod, da I ikke kendte Gud, trællede I for de Skriften: „Uddriv Tjenestekvinden og hendes Søn; Guder, som af Natur ikke ere det. 9 Men nu, da I have lært Gud at kende, ja, meget mere ere blevne kendte af Gud, hvor kunne I da atter vende tilbage til den svage og fattige Børnelærdom, som I atter forfra ville trælle under? 10 I tage Vare paa Dage og Maaneder og Tider og Aar. 11 Jeg frygter for, at jeg maaske har arbejdet forgæves paa eder. 12 Vorder ligesom jeg, thi ogsaa jeg er blevnen som I, Brødre! jeg beder eder. I have ikke gjort mig nogen Uret. 13 Men I vide, at det var paa Grund af en Kødets Svaghed, at jeg første Gang forkynede Evangeliet for eder; 14 og det, som i mit Kød var eder til Fristelse, ringeagtede I ikke og afskyede I ikke, men I modtog mig som en Guds Engel, som Kristus Jesus. 15 Hvor er da nu eders Saligprisning? Thi jeg giver eder det Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde I udrevet eders Øjne og givet mig dem. 16 Saa er jeg vel bleven eders Fjende ved at tale Sandhed til eder? 17 De ere nidkære for eder, dog ikke for det gode; men de ville udelukke eder, for at I skulle være nidkære for dem. 18 Men det er godt at vise sig nidkær i det gode til enhver Tid, og ikke alene, naar jeg er nærværende hos eder. 19 Mine Børn, som jeg atter føder med Smerte, indtil Kristus har vundet Skikkelse i eder! 20 — ja jeg vilde ønske, at jeg nu var til Stede hos eder og kunde omskifte min Røst; thi jeg er raadvild over for eder. 21 Siger mig, I, som ville være under Loven, høre I ikke Loven? 22 Der er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, en med Tjenestekvinden og en med den frie Kvinde. 23 Men Tjenestekvindens Søn er avlet efter Kødets Begæring. 24 Dette har en billedlig Betydning. Thi disse Kvinder ere tvende Pagter, den ene fra Sinai Bjerg, som føder til Trældom: Denne er Hagar. 25 Thi „Hagar“ er Sinai Bjerg i Arabien, men svarer til det nuværende Jerusalem; thi det er i Trældom med sine Børn. 26 Men Jerusalem heroventil er frit, og hun er vor Moder. 27 Thi der er

skrevet: „Fryd dig, du ufrugtbare, du, som ikke føder! bryd ud og raab, du, som ikke har Fødselsveer! thi mange ere den eniges Børn fremfor hendes, som har Manden.“ 28 Men vi, Brødre! ere Forjættelsens Børn i thi Tjenestekvindens Søn skal ingenlunde arve med den frie Kvindes Søn.“ 31 Derfor, Brødre! ere vi ikke Tjenestekvindens Børn, men den frie Kvindes.

5 Til Friheden har Kristus frigjort os. Saa staar nu fast, og lader eder ikke atter holde under Trældoms Aag! 2 Se, jeg, Paulus, siger eder, at dersom I lade eder omskære, vil Kristus intet gavne eder. 3 Men jeg vidner atter for hvert Menneske, som lader sig omskære, at han er skyldig at opfylde hele Loven. 4 I ere tabte for Kristus, I, som retfærdiggøres ved Loven; I ere faldne ud af Naaden. 5 Vi vente jo ved Aanden af Tro Retfærdigheds Haab. 6 Thi i Kristus Jesus gælder hverken Omskærelse eller Forhud noget, men Tro, som er virksom ved Kærlighed. 7 I vere godt paa Vej; hvem har hindret eder i at adlyde Sandhed? 8 Den Overtalelse kom ikke fra ham, som kaldte eder. 9 En lidet Surdej g syrer hele Dejgen. 10 Jeg har den Tillid til eder i Herren, at I ikke ville mene noget andet; men den, som forvirrer eder, skal bære sin Dom, hvem han end er. 11 Men jeg, Brødre! dersom jeg endnu prædiker Omskærelse, hvorfor forfølges jeg da endnu? Saa er jo Korsets Forargelse gjort til intet. 12 Gid de endog maatte lemlæste sig selv, de, som forstyrre eder! 13 I bleve jo kaldede til Frihed, Brødre! kun at I ikke bruge Friheden til en Anledning for Kødets Begæring. 14 Thi hele Loven er opfyldt i eet Ord, i det: „Du skal elske din Næste som dig selv.“ 15 Men naar I bide og æde hverandre, da ser til, at I ikke fortærer af hverandre! 16 Men jeg siger: Vandrer efter Aanden, saa fuldbyrde I ingenlunde Kødets Begæring. 17 Thi Kødets Begæring imod Aanden, og Aanden imod Kødet; disse staa nemlig hinanden imod, for at I ikke skulle gøre, hvad I have Lyst til. 18 Men naar I drives af Aanden, ere I ikke under Loven. 19 Men Kødets Gerninger ereaabenhærente, saasom: Utugt, Urenhed, Uterlighed, 20 Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fjendskaber, Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Tvedragt,

Partier, **21** Avind, Drukkenskab, Svir og deslige; Herefter volde ingen mig Besvær; thi jeg bærer Jesu hvorom jeg forud siger eder, ligesom jeg ogsaa før Mærketegn paa mit Legeme. **18** Vor Herres Jesu har sagt, at de, som øve saadanne Ting, skulle Kristi Naade være med eders Aand, Brødre! Amen. ikke arve Guds Rige. **22** Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, **23** Sagtmodighed, Afholdenhed. Imod saadanne er Loven ikke, **24** men de, som høre Kristus Jesus til, have korsfæstet Kødet med dets Lidenskaber og Begæringer. **25** Naar vi leve ved Aanden, da lader os ogsaa vandre efter Aanden! **26** Lader os ikke have Lyst til tom Ære, saa at vi udæske hverandre og bære Avind imod hverandre.

6 Brødre! om ogsaa et Menneske bliver overrasket af nogen Forsyndelse, da hjælper en saadan til Rette, I aandelige! med Sagmodigheds Aand, og se til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet! **2** Bærer hverandres Byrder og opfylder saaledes Kristi Lov! **3** Thi naar nogen mener, at han er noget, skønt han intet er, da bedrager han sig selv. **4** Men hver prøve sin egen Gerning, og da skal han have sin Ros i Forhold til sig selv alene, og ikke til Næsten; **5** thi hver skal bære sin egen Byrde. **6** Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt godt med den, som underviser ham. **7** Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. **8** Thi den, som saar i sit Kød, skal høste Fordærvelse af Kødet; men den, som saar i Aanden, skal høste evigt Liv af Aanden. (*aiōnios g166*) **9** Men naar vi gøre det gode, da lader os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle vi høste, saafremt vi ikke give tabt. **10** Saa lader os altsaa, efter som vi have Lejlighed, gøre det gode imod alle, men mest imod Troens egne! **11** Ser nu, med hvor store Bogstaver jeg skriver til eder med min egen Haand! **12** Alle de, som ville tage sig godt ud i Kødet, de tvinge eder til at lade eder omskære, alene for at de ikke skulle forfølges for Kristi Kors's Skyld. **13** Thi ikke engang de, som lade sig omskære, holde selv Loven; men de ville, at I skulle lade eder omskære, for at de kunne rose sig af eders Kød. **14** Men det være langt fra mig at rose mig uden af vor Herres Jesu Kristi Kors, ved hvem Verden er korsfæstet for mig, og jeg for Verden. **15** Thi hverken Omskærelse eller Forhud er noget, men en ny Skabning. **16** Og saa mange, som vandre efter denne Rettesnor, over dem være Fred og Barmhjertighed, og over Guds Israel! **17**

Efeserne

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, til de hellige, som ere i Efesus og ere troende i Kristus Jesus: **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som har velsignet os med al aandelig Velsignelse i det himmelske i Kristus, **4** ligesom han har udvalgt os i ham før Verdens Grundlæggelse til at være hellige og ulastelige for hans Aasyn, **5** idet han i Kærlighed forudbestemte os til Sønneudkaarelse hos sig ved Jesus Kristus, efter sin Villies Velbehag, **6** til Pris for sin Naades Herlighed, som han benaadede os med i den elskede, **7** i hvem vi have Forløsningen ved hans Blod, Syndernes Forladelse, efter hans Naades Rigdom, **8** som han rigelig tildelte os i al Visdom og Forstand, **9** idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter sin velbehagelige Beslutning, som han havde fattet hos sig selv, **10** for at oprette en Husholdning i Tidernes Fylde, nemlig at sammenfatte sig alt i Kristus, det, som er i Himmelene, og det, som er paa Jorden, i ham, **11** i hvem vi ogsaa have faaet Arveloddens, forud bestemte efter hans Forsæt, der virker alt efter sin Villies Raad, **12** for at vi skulde være til Pris for hans Herlighed, vi, som forud havde haabet paa Kristus, **13** i hvem ogsaa I, da I hørte Sandhedens Ord, Evangeliet om eders Frelse, i hvem I ogsaa, da I blev troende, blev beseglede med Forjættelsens hellige Aand, **14** som er Pant paa vor Arv, til Ejendommens Forløsning, til Pris for hans Herlighed. **15** Derfor har ogsaa jeg, efter at have hørt om eders Tro paa den Herre Jesus og om eders Kærlighed til alle de hellige, **16** ikke ophørt at takke for eder, idet jeg ihukommer eder i mine Bønner om, **17** at vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, maa give eder Visdoms og Aabenbarelses Aand i Erkendelse af ham, **18** gøre eders Hjertes Øjne oplyste til at kende, hvilket det Haab er, som han kaldte eder til, hvilken hans Arvs Herligheds Rigdom er iblandt de hellige, **19** og hvilken hans Krafts overvættedes Storhed er over for os, som tro, alt efter hans Styrkes vældige Virkekraft, **20** som han udviste paa Kristus, da han oprejste ham fra de døde og satte ham ved sin højre Haand i det himmelske, **21** langt over al Magt og Myndighed og

Kraft og Herredom og hvert Navn, som nævnes, ikke alene i denne Verden, men ogsaa i den kommende, (aiōn g165) **22** og lagde alt under hans Fødder, og ham gav han som Hoved over alting til Menigheden, **23** der er hans Legeme, fyldt af ham, som fylder alt i alle.

2 Ogsaa eder, da I var døde ved eders Overtrædelser og Synder, **2** hvori I forдум vandrede efter denne Verdens Tidsaand, efter hans Vis, som hersker over Luftens Magt, over den Aand, der nu er virksom i Genstridighedens Børn, (aiōn g165) **3** iblandt hvilke ogsaa vi forдум alle vandrede i vort Køds Begæringer og gjorde Kødets og Tankernes Villie og vare af Natur Vredes Børn ligesom ogsaa de andre — **4** men Gud, som er rig paa Barmhjertighed, har for sin store Kærligheds Skyld, hvormed han elskede os, **5** ogsaa da vi var døde ved vore Overtrædelser, levendegjort os med Kristus — af Naade ere I frelst! — **6** og medoprejst os og sat os med ham i det himmelske i Kristus Jesus, **7** for at han i de tilkommende Tider kunde vise sin Naades overvættedes Rigdom ved Godhed imod os i Kristus Jesus. (aiōn g165) **8** Thi af Naaden ere I frelse ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er Gaven; **9** ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig. **10** Thi vi ere hans Værk, skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger, som Gud forud beredte, for at vi skulde vandre i dem. **11** Derfor kommer i Hu, at forдум I Hedninger i Kødet, I, som blev kaldte Forhud af den saakaldte Omskærelse, der sker i Kødet med Haanden, **12** at I paa den Tid, uden for Kristus, vare udelukkede fra Israels Borgerret og fremmede for Forjættelsens Pagter, uden Haab og uden Gud i Verden. **13** Nu derimod, i Kristus Jesus, ere I, som forдум vare langt borte, komme nær til ved Kristi Blod. **14** Thi han er vor Fred, han, som gjorde begge til eet og nedbrød Gærdets Skillevæg, **15** Fjendskabet, da han i sit Kød afskaffede Budenes Lov med dens Befalinger, for at han i sig kunde skabe de to til eet nyt Menneske ved at stiftte Fred **16** og for at forlige dem begge i eet Legeme med Gud ved Korset, idet han ved dette dræbte Fjendskabet. **17** Og han kom og forkyndte Fred for eder, som vare langt borte, og Fred for dem, som vare nær. **18** Thi ved ham have vi begge i een Aand Adgang til Faderen. **19** Saa ere I da ikke mere fremmede og Udlændinge, men I ere de helliges Medborgere

og Guds Husfolk, **20** opbyggede paa Apostlenes som vi bede eller forstaa, efter den Magt, som er og Profeternes Grundvold, idet Hovedhjørnestenen virksom i os, **21** ham være Ære i Menigheden og i er Kristus Jesus selv, **21** i hvem enhver Bygning sammenføjes og vokser til et helligt Tempel i Herren, **22** i hvem ogsaa I blive medopbyggede til en Guds Bolig i Aanden.

3 Det er for denne Sags Skyld, at jeg, Paulus,

Kristi Jesu Fange for eder, I Hedninger, — **2** om I da have hørt om Husholdningen med den Guds Naade, som blev given mig til eder, **3** at ved Aabenbarelse blev Hemmeligheden kundgjort mig, saaledes som jeg foran kortelig har skrevet, **4** hvoraf I, naar I læse det, kunne skønne min Indsigt i Kristi Hemmelighed, **5** som i andre Slægter ikke blev kundgjort for Menneskenes Børn, saaledes som den nu er blevenaabnenbaret hans hellige Apostle og Profeter ved Aanden: **6** Nemlig at Hedningerne ere Medarvinger og medindlemmede og meddelagte i Forjættelsen i Kristus Jesus ved Evangeliet, **7** hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds Naades Gave, som blev given mig ved hans Magts Virkekraft. **8** Mig, den allerringeste af alle hellige, blev denne Naade given at forkynne Hedningerne Evangeliet om Kristi uransagelige Rigdom **9** og at oplyse alle om, hvilken Husholdningen med den Hemmelighed er, som fra Evighed har været skjult i Gud, der skabte alle Ting, (aiōn g165) **10** for at Guds mangfoldige Visdom skulde nu ved Menigheden blive kundgjort for Magterne og Myndighederne i det himmelske, **11** efter det evige Forsæt, som han fuldbyrdede ved Kristus Jesus, vor Herre, (aiōn g165) **12** i hvem vi have Frimodigheden og Adgang med Tillid ved Troen paa ham. **13** Derfor beder jeg, at I ikke tage Modet over mine Trængsler, som jeg lider for eder, hvilket er en Ære for eder. — **14** For denne Sags Skyld bojer jeg mine Knæ for Faderen, **15** fra hvem enhver Faderlighed i Himle og paa Jord har sit Navn, **16** at han vil give eder efter sin Herligheds Rigdom mægtigt at styrkes ved hans Aand i det indvortes Menneske; **17** at Kristus maa bo ved Troen i eders Hjerter, **18** for at I, rodfæstede og grundfæstede i Kærlighed, kunne sammen med alle de hellige formaa at begribe, hvor stor Bredden og Længden og Dybden og Højden er, **19** og at kende Kristi Kærlighed, som overgaar al Erkendelse, for at I kunne fyldes indtil hele Guds Fylde. **20** Men ham, som formaar over alle Ting at gøre langt ud over det,

4 Jeg formaner eder derfor, jeg, den fangne i Herren,

til at vandre værdig den Kaldelse, med hvilken I blevet kaldede, **2** med al Ydmyghed og Sagtmadighed, **3** med Langmodighed, saa I bære over med hverandre i Kærlighed **3** og gøre eder Flid for at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand; **4** eet Legeme og een Aand, ligesom I ogsaa blevet kaldede til eet Haab i eders Kaldelse; **5** een Herre, een Tro, een Daab, **6** een Gud og alles Fader, som er over alle og igennem alle og i alle! **7** Men hver enkelt af os blev Naaden given efter Kristi Gaves Maal. **8** Derfor hedder det: „Da han opfor til det høje, bortførte han Fanger og gav Menneskene Gaver.“ **9** Men dette: „Han opfor,“ hvad er det, uden at han ogsaa nedfor til Jordens nedre Egne. **10** Han, som nedfor, han er ogsaa den, som opfor højt over alle Himlene, for at han skulde fylde alle Ting. **11** Og han gav nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister, andre som Hyrder og Lærere, **12** til de helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, **13** indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes Maal af Vækst, **14** for at vi ikke mere skulle være umyndige, der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens Vind, ved Menneskenes Tærningspil, ved Træskhed efter Vildfarensens Rænkespind; **15** men for at vi, Sandheden tro i Kærlighed, skulle i alle Maader opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus, **16** ud fra hvem hele Legemet, idet det sammenføjes og sammenknyttes ved ethvert hjælpende Bindeled i Forhold til hver enkelt Dels tilmaalte Virkekraft, fuldbyrder Legemets Vækst til Opbyggelse af sig selv i Kærlighed. **17** Dette siger jeg da og vidner i Herren, at I skulle ikke mere vandre saaledes, som Hedningerne vandre i deres Sinds Tomhed, **18** formørkede i deres Tanke, fremmedgjorte for Guds Liv som Følge af den Vankundighed, som er i dem paa Grund af deres Hjertes Forhærdelse, **19** de, som jo følesløse have hengivet sig til Uterligheden, til at øve al Urenhed i Havesyge. **20** Men I have ikke saaledes lært Kristus,

21 om I da have hørt om ham og ere blevne oplærte det, som bliver aabenbaret, er Lys. 14 Derfor hedder i ham saaledes, som Sandhed er i Jesus, 22 at I, det: „Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de hvad eders forrige Vandel angaar, skulle aflægge det døde, og Kristus skal lyse for dig!“ 15 Ser derfor nøje gamle Menneske, som fordærves ved bedrageriske til, hvorledes I vandre, ikke som uvise, men som vise, Begæringer, 23 men fornyes i eders Sinds Aand 24 16 saa I købe den belejlige Tid, efterdi Dagene ere og iføre eder det nye Menneske, som blev skabt efter onde. 17 Derfor bliver ikke uforstandige, men skønner, Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. 25 hvad Herrens Villie er. 18 Og drikker eder ikke drukne Derfor aflægger Løgnen og taler Sandhed, hver med i Vin, i hvilket der er Ryggesløshed, men lader eder sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer. 26 Blive fyldte med Aanden, 19 saa I tale hverandre til med I vrede, da synder ikke; lad ikke Solen gaa ned over Psalmer og Lovsange og aandelige Viser og synge eders Forbitrelse; 27 giver ikke heller Djævelen Rum! og spille i eders Hjerte for Herren 20 og altid sige 28 Den, som stjæler, stjæle ikke mere, men arbejde Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu hellere og gøre det gode med sine egne Hænder, Kristi Navn 21 og underordne eder under hverandre for at han kan have noget at meddele den, som er i Kristi Frygt; 22 Hustruerne skulle underordne sig Trang. 29 Lad ingen raadden Tale udgaa af eders under deres egne Mænd, som under Herren; 23 Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden thi en Mand er sin Hustrus Hoved, ligesom ogsaa Opbyggelse, for at den kan skaffe dem Naade, som Kristus er Menighedens Hoved. Han er sit Legemes høre derpaa; 30 og bedrøver ikke Guds hellige Aand, Frelser. 24 Dog, ligesom Menigheden underordner med hvilken I bleve beseglede til Forløsnings Dags. sig under Kristus, saaledes skulle ogsaa Hustruerne 31 Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen underordne sig under deres Mænd i alle Ting. 25 I og Forhaanelse blive langt fra eder tillige med al Mænd! elsker eders Hustruer, ligesom ogsaa Kristus Ondskab! 32 Men vorder velvillige imod hverandre, elskede Menigheden og hengav sig selv for den, 26 barmhertige, tilgivende hverandre, ligesom jo Gud for at han kunde hellige den, idet han rensede den har tilgivet eder i Kristus.

5 Vorder derfor Guds Efterlignere som elskede Børn,

2 og vandrer i Kærlighed, ligesom ogsaa Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som en Gave og et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt. 3 Men Utugt og al Urenhed eller Havesyge bør end ikke nævnes iblandt eder, som det sømmer sig for hellige, 4 ej heller ublu Væsen eller daarlig Snak eller letfærdig Skemt, hvilket er utilbørligt, men hellere Taksigelse. 5 Thi dette vide og erkende I, at ingen utugtig eller uren eller havesyg, hvilket er en Afgudsdyrker, har Arv i Kristi og Guds Rige. 6 Ingen bedrage eder med tomme Ord; thi for disse Ting kommer Guds Vrede over Genstridighedens Børn. 7 Derfor, bliver ikke meddelagtige med dem! 8 Thi I vare forhen Mørke, men nu ere I Lys i Herren; vandrer som Lysets Børn, 9 (Lysets Frugt viser sig jo i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed,) 10 saa I prøve, hvad der er velbehageligt for Herren. 11 Og haver ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gerninger. Men revser dem hellere; 12 thi hvad der lønligt bedrives af dem, er skammeligt endog at sige; 13 men alt dette bliver aabenbaret, naar det revses af Lyset. Thi alt

ved Vandbadet med et Ord, 27 for at han selv kunde

fremstille Menigheden for sig som herlig, uden Plet eller Rynke eller noget deslige, men for at den maatte være hellig og ulastelig. 28 Saaledes ere Mændene skyldige at elske deres egne Hustruer som deres egne Legemer; den, som elsker sin egen Hustru, elsker sig selv. 29 Ingen har jo nogen Sinde hadet sit eget Kød, men han nærer og plejer det, ligesom ogsaa Kristus Menigheden. 30 Thi vi ere Lemmer paa hans Legeme. 31 Derfor skal et Menneske forlade sin Fader og Moder og holde fast ved sin Hustru, og de to skulle være eet Kød. 32 Denne Hemmelighed er stor — jeg sigter nemlig til Kristus og til Menigheden. 33 Dog, ogsaa I skulle elske hver især sin egen Hustru som sig selv; men Hustruen have Ærefrygt for Manden!

6 I Børn! adlyder eders Forældre i Herren, thi dette

er ret. 2 „Ær din Fader og Moder“, dette er jo det første Bud med Forjættelse, 3 „for at det maa gaa dig vel, og du maa leve længe i Landet.“ 4 Og I Fædre! opirrer ikke eders Børn, men opfostrer dem i Herrens Tugt og Formaning! 5 I Trælle! adlyder eders Herrer efter Kødet med Frygt og Bæven i eders Hjertes

Enfold som Kristus; 6 ikke med Øjentjeneste, som de, der ville tækkes Mennesker, men som Kristi Tjenere, saa I gøre Guds Villie af Hjertet, 7 idet I med god Villie gøre Tjeneste som for Herren og ikke for Mennesker, 8 idet I vide, at hvad godt enhver gør, det skal han faa igen af Herren, hvad enten han er Træl eller fri. 9 Og I Herrer! gører det samme imod dem, saa I lade Trusel fare, idet I vide, at baade deres og eders Herre er i Himlene, og der er ikke Persons Anseelse hos ham. 10 For øvrigt bliver stærke i Herren og i hans Styrkes Vælde! 11 Ifører eder Guds fulde Rustning, for at I maa kunne holde Stand imod Djævelens snedige Anløb. 12 Thi for os staar Kampen ikke imod Blod og Kød, men imod Magterne, imod Myndighederne, imod Verdensherskerne i dette Mørke, imod Ondskabens Aandemagter i det himmelske. (aiōn g165) 13 Derfor tager Guds fulde Rustning paa, for at I maa kunne staa imod paa den onde Dag og bestaa efter at have fuldbyrdet alt. 14 Saa staar da omgjordede om eders Lænd med Sandhed og iførte Retfærdighedens Panser. 15 Fødderne ombundne med Kamperberedthed fra Fredens Evangelium; 16 og i alle Forhold løfter Troens Skjold, med hvilket I ville kunne slukke alle den ondes gloende Pile, 17 og tager imod Frelsens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord, 18 idet I under al Paakaldelse og Bøn bede til enhver Tid i Aanden og ere aarvaagne dertil i al Vedholdenhed og Bøn for alle de hellige, 19 ogsaa for mig, om at der maa gives mig Ord, naar jeg oplader min Mund, til med Frimodighed at kundgøre Evangeliets Hemmelighed, 20 for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, for at jeg maa have Frimodighed deri til at tale, som jeg bør. 21 Men for at ogsaa I skulle kende mine Forhold, hvorledes det gaar mig, da skal Tykikus, den elskede Broder og tro Tjener i Herren, kundgøre eder alt; 22 ham sender jeg til eder, just tor at I skulle lære at kende, hvorledes det staar til hos os, og for at han skal opmuntre eders Hjerter. 23 Fred være med Brødrene og Kærlighed med Tro fra Gud Fader og den Herre Jesus Kristus! 24 Naaden være med alle dem, som elske vor Herre Jesus Kristus i Uforkrænkelighed!

Filipperne

1 Paulus og Timotheus, Kristi Jesu Tjenere, til alle de hellige i Kristus Jesus, som ere i Filippi, med Tilsynsmænd og Menighedstjener. **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Jeg takker min Gud, saa ofte jeg kommer eder i Hu, **4** idet jeg altid, i hver min Bøn, beder for eder alle med Glæde, **5** for eders Deltagelse i Evangeliet fra den første Dag indtil nu; **6** forvisset om dette, at han, som begyndte en god Gerning i eder, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi Dag, **7** saaledes som det jo er ret for mig at mene dette om eder alle, efterdi jeg har eder i Hjertet baade under mine Lænker og under Evangeliets Forsvar og Stadfæstelse, fælles som I jo alle ere med mig om Naaden. **8** Thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle med Kristi Jesu underlige Kærlighed. **9** Og derom beder jeg, at eders Kærlighed fremdeles maa blive mere og mere rig paa Erkendelse og al Skønsomhed, **10** saa I kunne værdsætte de forskellige Ting, for at I maa være rene og uden Anstød til Kristi Dag, **11** fyldte med Retfærdigheds Frugt, som virkes ved Jesus Kristus, Gud til Ære og Pris. **12** Men jeg vil, I skulle vide, Brødre! at mine Forhold snarere have tjent til Evangeliets Fremme, **13** saa at det er blevet aabenbart for hele Livvagten og for alle de øvrige, at mine Lænker bæres for Kristi Skyld, **14** og de fleste af Brødrerne fik i Tillid til Herren ved mine Lænker end mere Dristighed til at tale Guds Ord uden Frygt. **15** Nogle prædike vel ogsaa Kristus for Avinds og Kivs Skyld, men nogle ogsaa i en god Mening. **16** Disse gøre det af Kærlighed, vidende, at jeg er sat til at forsvare Evangeliet; **17** men hine forkynede Kristus af Egennyte, ikke ærligt, men i den Tanke at føje Trængsel til mine Lænker. **18** Hvad saa? Kristus forkynedes dog paa enhver Maade, være sig paa Skrømt eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig, og jeg vil ogsaa fremdeles glæde mig. **19** Thi jeg ved, at dette skal blive mig til Frelse ved eders Bøn og Jesu Kristi Aands Hjælp, **20** efter min Længsel og mit Haab, at jeg i intet skal blive til Skamme, men at Kristus skal med al Frimodighed, som altid, saa ogsaa nu, forherliges i mit Legeme, være sig ved Liv eller ved Død. **21** Thi det at leve er mig Kristus og at dø en Vinding. **22** Men dersom dette at leve i Kødet

skaffer mig Frugt af min Gerning, saa ved jeg ikke, hvad jeg skal vælge; **23** men jeg staar tvivlaadig imellem de to Ting, idet jeg har Lysten til at bryde op og være sammen med Kristus; thi dette var saare meget bedre; **24** men at forblive i Kødet er mere nødvendigt for eders Skyld. **25** Og i Forvisning herom ved jeg, at jeg skal blive i Live og forblive hos eder alle til eders Fremgang og Glæde i Troen, **26** for at eders Ros ved mig kan blive rig i Kristus Jesus, ved at jeg efter kommer til Stede iblandt eder. **27** Kun skulle I leve Kristi Evangelium værdigt, for at, hvad enten jeg kommer og ser eder eller er fraværende, jeg dog kan høre om eder, at I staa faste i een Aand, saa at I med een Sjæl stride tilsammen for Troen paa Evangeliet **28** og ikke lade eder forfærde i nogen Ting af Modstanderne; thi dette er for dem et Tegn paa Undergang, men for eder paa Frelse, og det fra Gud. **29** Thi eder er det forundt for Kristi Skyld — ikke alene at tro paa ham, men ogsaa at lide for hans Skyld, **30** idet I have den samme Kamp, som I have set paa mig og nu høre om mig.

2 Er der da nogen Formaning i Kristus, er der nogen Kærlighedens Opmuntring, er der noget Aandens Samfund, er der nogen inderlig Kærlighed og Barmhjertighed: **2** Da fuldkommer min Glæde, at I maa være enige indbyrdes, saa I have den samme Kærlighed, samme Sjæl, een Higen, **3** intet gøre af Egennyte eller Lyst til tom Ære, men i Ydmyghed agte hverandre højere end eder selv **4** og ikke se hver paa sit, men enhver ogsaa paa andres. **5** Det samme Sindelag være i eder, som ogsaa var i Kristus Jesus, **6** han, som, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig, **7** men forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa og blev Mennesker lig; **8** og da han i Fremtræden fandtes som et Menneske, fornede han sig selv, saa han blev lydig indtil Døden, ja, Korsdøden. **9** Derfor har ogsaa Gud højt ophøjet ham og skænket ham det Navn, som er over alle Navne, **10** for at i Jesu Navn hvert Knæ skal bøje sig, deres i Himmelten og paa Jorden og under Jorden, **11** og hver Tunge skal bekende, at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders Ære. **12** Derfor, mine elskede! ligesom I altid have været lydige, saa arbejder ikke alene som i min Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse paa eders egen Frelse med Frygt og Bæven; **13** thi

Gud er den, som virker i eder baade at ville og at paa, ogsaa i Kødet. Dersom nogen anden synes, han virke, efter sit Velbehag. **14** Gører alle Ting uden kan forlade sig paa Kødet, kan jeg det mere. **5** Jeg er Knurren og Betænkeligheder, **15** for at I maa blive omskaaren paa den ottende Dag, af Israels Slægt, udadlelige og rene, Guds ulastelige Børn, midt i en Benjamins Stamme, en Hebræer af Hebræere, over vanartet og forvendt Slægt, iblandt hvilke I vise eder for Loven en Farisær, **6** i Nidkærhed en Forfølger af som Himmellys i Verden, **16** idet I fremholde Livets Menigheden, i Retfærdigheden efter Loven udadlelig. Ord, mig til Ros paa Kristi Dag, at jeg ikke har løbet **7** Men hvad der var mig Vinding, det har jeg for Kristi forgæves, ej heller arbejdet forgæves. **17** Ja, selv Skyld agtet for Tab; **8** ja sandelig, jeg agter endog om jeg bliver ofret under Ofringen og Betjeningen af alt for at være Tab imod det langt højere, at kende eders Tro, saa glæder jeg mig og glæder mig med Kristus Jesus, min Herre, for hvis Skyld jeg har lidt eder alle. **18** Men ligeledes skulle ogsaa I glæde Tab paa alt og agter det for Skarn, for at jeg kan eder, og glæde eder med mig! **19** Men jeg haaber i vinde Kristus **9** og findes i ham, saa jeg ikke har den Herre Jesus snart at kunne sende Timotheus til min Retfærdighed, den af Loven, men den ved Tro eder, for at ogsaa jeg kan blive ved godt Mod ved paa Kristus, Retfærdigheden fra Gud paa Grundlag at erfare, hvorledes det gaar eder. **20** Thi jeg har af Troen, **10** for at jeg maa kende ham og hans ingen ligesindet, der saa oprigtig vil have Omsorg for, Opstandelses Kraft og hans Lidelsers Samfund, idet hvorledes det gaar eder; **21** thi de søger alle deres jeg bliver ligedannet med hans Død, **11** om jeg dog eget, ikke hvad der hører Kristus Jesus til. **22** Men kunde naa til Opstandelsen fra de døde. **12** Ikke at jeg hans prøvede Troskab kende I, at, ligesom et Barn allerede har grebet det eller allerede er fuldkommen; tjener sin Fader, saaledes har han tjent med mig for men jeg jager derefter, om jeg dog kunde grieve det, Evangeliet. **23** Ham haaber jeg altsaa at sende straks, efterdi jeg ogsaa er greben af Kristus Jesus. **13** naar jeg ser Udgangen paa min Sag. **24** Men jeg Brødre! jeg mener ikke om mig selv, at jeg har grebet har den Tillid til Herren, at jeg ogsaa selv snart skal det. **14** Men eet gør jeg: Glemmende, hvad der er komme. **25** Men jeg har agtet det nødvendigt at sende bagved, men rækende efter det, som er foran, jager Epafroditus til eder, min Broder og Medarbejder og jeg imod Maalet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra det Medstrider, og eders Udsending og Tjener for min høje kaldte os i Kristus Jesus. **15** Lader da os, saa Trang, **26** efterdi han længtes efter eder alle og var mange som ere fuldkomne, have dette Sindelag; saare ængstelig, fordi I havde hørt, at han var bleven og er der noget, hvori I ere anderledes sindede, da syg. **27** Ja, han var ogsaa syg og Døden nær; men skal Gudaabenhærente eder ogsaa dette. **16** Kun at vi, Gud forbarmede sig over ham, ja, ikke alene over saa vidt vi ere komne, vandre i samme Retning. **17** ham, men ogsaa over mig, for at jeg ikke skulde have Vorder mine Efterlignere, Brødre! og agter paa dem, Sorg paa Sorg. **28** Derfor skynder jeg mig desto mere der vandre saaledes, som I have os til Forbillede, med at sende ham, for at I etter kunne glædes, naar I **18** Thi mange vandre, som jeg ofte har sagt eder, se ham, og jeg være mere sorgfri. **29** Modtager ham men nu ogsaa siger med Taarer, som Kristi Kors's altsaa i Herren med al Glæde og holder saadanne i Fjender, **19** hvis Ende er Fortabelse, hvis Gud er Ære; **30** thi for Kristi Gernings Skyld kom han Døden Bugen, og hvis Ære er i deres Skændsel, de, som nær, idet han satte sit Liv i Vove for at udfylde Savnet træte efter de jordiske Ting. **20** Thi vort Borgerskab af eder i eders Tjeneste imod mig.

3 I øvrigt, mine Brødre, glæder eder i Herren! At skrive det samme til eder er ikke til Besvær for mig, men er betryggende for eder. **2** Holder Øje med Hundene, holder Øje med de slette Arbejdere, holder Øje med Sønderskærelsen! **3** Thi vi ere Omskærelsen, vi, som tjene i Guds Aand og rose os i Kristus Jesus og ikke forlade os paa Kødet, **4** elskede! **2** Evodia formaner jeg, og Syntyke formaner endskønt ogsaa jeg har det, jeg kunde forlade mig jeg til at være enige i Herren. **3** Ja, jeg beder ogsaa

4 Derfor, mine Brødre, elskede og savnede, min Glæde og Krans! staar saaledes fast i Herren, I elskede! **2** Evodia formaner jeg, og Syntyke formaner jeg til at være enige i Herren. **3** Ja, jeg beder ogsaa

dig, min ægte Synzygus! tag dig af dem; thi de have med mig stridt i Evangeliet, tillige med Klemens og mine øvrige Medarbejdere, hvis Navne staa i Livets Bog. 4 Glæder eder i Herren altid; after siger jeg: Glæder eder! 5 Eders milde Sind vorde kendt af alle Mennesker! Herren er nær! 6 Værer ikke bekymrede for noget, men lader i alle Ting eders Begæringer komme frem for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse; 7 og Guds Fred, som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Kristus Jesus. 8 I øvrigt, Brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: Lægger eder det paa Sinde! 9 Hvad I baade have lært og modtaget og hørt og set paa mig, dette skulle I gøre, og Fredens Gud skal være med eder. 10 Men jeg har højlig glædet niig i Herren over, at I nu omsider ere komne til Kræfter, saa at I kunne tænke paa mit Vel, hvorpaa I ogsaa forhen tænkte, men I manglede Lejlighed. 11 Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg har lært at nøjes med det, jeg har. 12 Jeg forstaar at være i ringe Kaar, og jeg forstaar ogsaa at have Overflod; i alt og hvert er jeg indviet, baade i at mættes og i at hungre, baade i at have Overflod og i at lide Savn. 13 Alt formaar jeg i ham, som gør mig stærk. 14 Dog gjorde I vel i at tage Del i min Trængsel. 15 Men I vide det ogsaa selv, Filippensere! at i Evangeliets Begyndelse, da jeg drog ud fra Makedonien, var der ingen Menighed, som havde Regning med mig over givet og modtaget, uden I alene. 16 Thi endog i Thessalonika sendte I mig baade en og to Gange, hvad jeg havde nødig. 17 Ikke at jeg attraar Gaven, men jeg attraar den Frugt, som bliver rigelig til eders Fordel. 18 Nu har jeg nok af alt og har Overflod; jeg har fuldt op efter ved Epafroditus at have modtaget eders Gave, en Vellugts-Duft, et velkomment Offer, velbehageligt for Gud. 19 Men min Gud skal efter sin Rigdom fuldelig give eder alt, hvad I have nødig, i Herlighed i Kristus Jesus. 20 Men ham, vor Gud og Fader, være Æren i Evigheders Evigheder! Amen.
(aiōn g165) 21 Hilsen hver hellig i Kristus Jesus. 22 De Brødre, som ere hos mig, hilse eder. Alle de hellige hilse eder, men mest de af Kejserens Hus. 23 Den Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand!

Kolossensern

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, og Broderen Timotheus 2 til de hellige og troende Brødre i Kristus i Kolossæ: Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader! 3 Vi takke Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader altid, naar vi bede for eder, 4 da vi have hørt om eders Tro paa Kristus Jesus og den Kærlighed, som I have til alle de hellige 5 paa Grund af det Haab, som er henlagt til eder i Himmlene, om hvilket I forud have hørt i Evangeliets Sandheds Ord, 6 der er kommet til eder, ligesom det ogsaa er i den hele Verden, idet det bærer Frugt og vokser, ligesom det ogsaa gør iblandt eder fra den Dag, I hørte og erkendte Guds Naade i Sandhed, 7 saaledes som I have lært af Epafras, vor elskede Medtjener, som er en tro Kristi Tjener for eder, 8 han, som ogsaa gav os eders Kærlighed i Aanden til Kende. 9 Derfor have ogsaa vi fra den Dag, vi hørte det, ikke ophørt at bede for eder og begære, at I maatte fyldes med Erkendelsen af hans Villie i al Visdom og aandelig Indsigt 10 til at vandre Herren værdigt, til alt Velbehag, idet I bære Frugt og vokse i al god Gerning ved Erkendelsen af Gud, 11 idet I styrkes med al Styrke efter hans Herligheds Kraft til al Udholdenhed og Taalmodighed med Glæde 12 og takke Faderen, som gjorde os dygtige til at have Del i de helliges Arvelod i Lyset, 13 han, som friede os ud af Mørkets Magt og satte os over i sin elskede Søns Rige, 14 i hvem vi have Forløsningen, Syndernes Forladelse, 15 han, som er den usynlige Guds Billedes, al Skabnings førstefødte; 16 thi i ham blev alle Ting skabte i Himmlene og paa Jorden, de synlige og de usynlige, være sig Troner eller Herredømmer eller Magter eller Myndigheder. Alle Ting ere skabte ved ham og til ham; 17 og han er forud for alle Ting, og alle Ting bestaa ved ham. 18 Og han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens, han, som er Begyndelsen, førstefødt ud af de døde, for at han skulde blive den ypperste i alle Ting; 19 thi det behagede Gud, at i ham skulde hele Fylden bo, 20 og ved ham at forlig alle Ting med sig, være sig dem paa Jorden eller dem i Himmlene, idet han stiftede Fred ved hans Kors's Blod. 21 Ogsaa eder, som fordom var fremmedgjorte og fjendske af Sindelag i eders onde Gerninger, 22 har han dog nu forligt i sit

Køds Legeme ved Døden for at fremstille eder hellige og ulastelige og ustraffelige for sit Aasyn, 23 saa sandt I blive i Troen, grundfæstede og faste, uden at lade eder rokke fra Haabet i det Evangelium, som I have hørt, hvilket er blevet prædiket i al Skabningen under Himmelen, og hvis Tjener jeg Paulus er bleven. 24 Nu glæder jeg mig over mine Lidelser for eder, og hvad der fattes i Kristi Trængsler, udfylder jeg i mit Kød for hans Legeme, som er Menigheden, 25 hvis Tjener jeg er bleven efter den Guds Husholdning, som blev given mig over for eder, nemlig fuldelig at forkynde Guds Ord, 26 den Hemmelighed, der var skjult igennem alle Tider og Slægter, men nu er blevneaabnenbare for hans hellige, (aiōn g165) 27 hvem God vilde tilkendegive, hvilken Rigdom paa Herlighed iblandt Hedningerne der ligger i denne Hemmelighed, som er Kristus i eder, Herlighedens Haab, 28 hvem vi forkynde, idet vi paaminde hvert Menneske og lære hvert Menneske med al Visdom, for at vi kunne fremstille hvert Menneske som fuldkomment i Kristus; 29 hvorpaa jeg ogsaa arbejder, idet jeg kæmper ifølge hans Kraft, som virker mægtigt i mig.

2 Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor stor en Kamp jeg har for eder og for dem i Laodikea og for alle, som ikke have set mit Aasyn i Kødet, 2 for at deres Hjerter maa opmuntres, idet de sammenknyttes i Kærlighed og til den fuldvisse Indsights hele Rigdom, til Erkendelse af Guds Hemmelighed, Kristus, 3 i hvem alle Visdommens og Kundskabens Skatte findes skjulte. 4 Dette siger jeg, for at ingen skal bedrage eder med lokkende Tale. 5 Thi om jeg ogsaa i Kødet er fraværende, saa er jeg dog i Aanden hos eder og glæder mig ved at se eders Orden og Fastheden i eders Tro paa Kristus. 6 Derfor, ligesom I have modtaget Kristus Jesus, Herren, saa vandrer i ham, 7 idet I ere rodfæstede og opbygges i ham og stadfæstes ved Troen, saaledes som I blevе oplært, saa I vokse i den med Taksigelse. 8 Ser til, at der ikke skal være nogen, som gør eder til Bytte ved den verdslige Visdom og tomt Bedrag efter Menneskers Overlevering, efter Verdens Børnelærdom og ikke efter Kristus; 9 thi i ham bor Guddommens hele Fylde legemlig, 10 og i ham have I eders Fylde, ham, som er Hovedet for al Magt og Myndighed; 11 i hvem I ogsaa ere blevne omskaarne med en Omskærelse, som ikke er gjort med Hænder, ved Afførelsen af

Kødets Legeme, ved Kristi Omskærelse, 12 idet I af eders Mund. 9 Lyver ikke for hverandre, da I blevе begravne med ham i Daaben, i hvilken I ogsaa have afført eder det gamle Menneske med dets blevе medoprejste ved Troen paa Guds Virkekraft, Gerninger 10 og iført eder det nye, som fornyses til som oprejste ham fra de døde. 11 Ogsaa eder, som Erkendelse efter hans Billedе, der skabte det; 11 vare døde i eders Overtrædelser og eders Køds hvor der ikke er Græker og Jøde, Omskærelse og Forhud, eder gjorde han levende tillige med ham, Forhud, Barbar, Skyther, Træl, fri, men Kristus er alt idet han tilgav os alle vore Overtrædelser 14 og i alle. 12 Saa ifører eder da som Guds udvalgte, udslettede det imod os rettede Gældsbrev med dets hellige og elskede inderlig Barmhertighed, Godhed, Befalinger, hvilket gik os imod, og han har taget det Ydmyghed, Sagtmadighed, Langmadighed, 13 saa bort ved at nagle det til Korset; 15 efter at have I bære over med hverandre og tilgive hverandre, afvæbnet Magterne og Myndighederne, stillede han dersom nogen har Klagedaam imod nogen; ligesom dem aabenlyst til Skue, da han i ham førte dem Kristus tilgav eder, saaledes ogsaa!! 14 Men over i Sejrstog. 16 Lad derfor ingen dømme eder for alt dette skulle I iføre eder Kærligheden, hvilket er Mad eller for Drikke eller i Henseende til Højtid eller Fuldkommenhedens Baand. 15 Og Kristi Fred raade i Nymaane eller Sabbat, 17 hvilket er en Skygge af eders Hjerter, til hvilken I ogsaa bleve kaldede i eet det, som skulde komme, men Legemet er Kristi. 18 Legeme; og vorder taknemmelige! 16 Lad Kristi Ord Lad ingen frarøve eder Sejrsprisen, idet han finder bo rigeligt iblandt eder, saa I med al Visdom lære Behag i Ydmyghed og Dyrkelse af Englene, idet og paamindе hverandre med Psalmer, Lovsange og han indlader sig paa, hvad han har set i Syner, aandelige Viser, idet I syng med Ynde i eders Hjerter forfængeligt opblæst af sit kædelige Sind, 19 og ikke for Gud. 17 Og alt, hvad I gøre i Ord eller i Handling, holder fast ved Hovedet, ud fra hvem hele Legemet, det gører alt i den Herres Jesu Navn, takkende Gud idet det hjælpes og sammenknyttes ved sine Bindedeler Fader ved ham. 18 I Hustruer! underordner eder og Baand, vokser Guds Vækst. 20 Naar I med Kristus under eders Mænd, som det sømmer sig i Herren. ere døde fra Verdens Børnelærdom, hvorfor lade 19 I Mænd! elsker eders Hustruer, og værer ikke I eder da paalægge Befalinger, som om I levede i bitre imod dem! 20 I Børn! adlyder i alle Ting eders Verden: 21 „Tag ikke, smag ikke, rør ikke derved!“ 22 Forældre, thi dette er velbehageligt i Herren. 21 I (hvilket alt er bestemt til at forgaan ved at forbruges) Fædre! opirrer ikke eders Børn, for at de ikke skulle efter Menneskenes Bud og Lærdomme? 23 thi alt tabe Modet. 22 I Trælle! adlyder i alle Ting eders dette har Ord for Visdom ved selv gjort Dyrkelse og Herrer efter Kødet, ikke med Øjentjeneste som de, Ydmyghed og Skaanselsløshed imod Legemet, ikke der ville tækkes Mennesker, men i Hjertets Enfold, ved noget, som er Ære værd, kun tilfredsstillelse frygtende Herren. 23 Hvad I end foretage eder, saa gører det af Hjertet, som for Herren og ikke for Mennesker, 24 da I vide, at I af Herren skulle faa Arven til Vederlag; det er den Herre Kristus, I tjene. 25 Thi den, som gør Uret, skal faa igen, hvad Uret han gjorde, og der er ikke Persons Anseelse.

3 Naar I altsaa ere blevne oprejste med Kristus, da søger det, som er oventil, hvor Kristus sidder ved Guds højre Haand. 2 Træger efter det, som er oventil, ikke efter det, som er paa Jorden. 3 Thi I ere

døde, og eders Liv er skjult med Kristus i Gud. 4 Naar Kristus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed. 5 Saa døder da Værer vedholdende i Bønnen, idet I ere aarvaagne i de jordiske Lemmer, Utugt, Urenhed, Brynde, ondt Begær og Havesygen, som jo er Afgudsdyrkelse; 6 for disse Tings Skyld kommer Guds Vrede. 7 I Hemmelighed, for hvis Skyld jeg ogsaa er bunden, dem vandrede ogsaa I forдум, da I levede deri. 8 for at jeg kan aabenbare den saaledes, som jeg Men nu skulle ogsaa I aflægge det alt sammen, bør tale. 5 Vandrer i Visdom over for dem, som ere Vrede, Hidsighed, Ondskab, Forhaanelse, slem Snak udenfor, saa I købe den belejlige Tid. 6 Eders Tale

være altid med Ynde, krydret med Salt, saa I vide,

4 1 Herrer! yder eders Trælle, hvad ret og billigt er, da I vide, at ogsaa I have en Herre i Himmelten. 2 Værer vedholdende i Bønnen, idet I ere aarvaagne i de jordiske Lemmer, Utugt, Urenhed, Brynde, ondt den med Taksigelse, 3 idet I tillige bede ogsaa for os, at Gud vil oplade os en Ordets Dør til at tale Kristi 4 for at jeg kan aabenbare den saaledes, som jeg Men nu skulle ogsaa I aflægge det alt sammen, bør tale. 5 Vandrer i Visdom over for dem, som ere Vrede, Hidsighed, Ondskab, Forhaanelse, slem Snak udenfor, saa I købe den belejlige Tid. 6 Eders Tale

hvorledes I bør svare enhver især. 7 Hvorledes det
gaar mig, skal Tykikus, den elskede Broder og tro
Tjener og Medtjener i Herren, kundgøre eder alt
sammen; 8 ham sender jeg til eder, netop for at I
skulle lære at kende, hvorledes det staar til med os,
og for at han skal opmuntre eders Hjerter, 9 tillige
med Onesimus, den tro og elskede Broder, som er fra
eders By; de skulle fortælle eder, hvorledes alt staar
til her. 10 Aristarkus, min Medfange, hilser eder, og
Markus, Barnabas's Søskendebarn, om hvem I have
faaet Befalinger — dersom han kommer til eder, da
tager imod ham — 11 og Jesus, som kaldes Justus,
hvilke af de omskaarne ere de eneste Medarbejdere
for Guds Rige, som ere blevne mig en Trøst. 12
Epafras hilser eder, han, som er fra eders By, en Kristi
Jesu Tjener, som altid strider for eder i sine Bønner,
for at I maa staa fuldkomne og fuldvisse i al Guds
Villie. 13 Thi jeg giver ham det Vidnesbyrd, at han har
mege Møje for eder og dem i Laodikea og dem i
Hierapolis. 14 Lægen Lukas, den elskede, hilser eder,
og Demas. 15 Hilser Brødrene i Laodikea og Nymfas
og Menigheden i deres Hus. 16 Og naar dette Brev er
oplæst hos eder, da sørger for, at det ogsaa bliver
oplæst i Laodikensernes Menighed, og at I ogsaa
læse Brevet fra Laodikea. 17 Og siger til Arkippus:
Giv Agt paa den Tjeneste, som du har modtaget i
Herren, at du fuldbyrder den. 18 Hilsenen med min,
Paulus's, egen Haand. Kommer mine Lænker i Hu!
Naaden være med eder!

1 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikernes Menighed i Gud Fader og den Herre Jesus Kristus. Naade være med eder og Fred! Vi takke Gud altid for eder alle, naar vi komme eder i Hu i vore Bønner, 3 idet vi uafladelig mindes eders Gerning i Troen og eders Arbejde i Kærligheden og eders Udholdenhed i Haabet paa vor Herre Jesus Kristus for vor Guds og Faders Aasyn, 4 efterdi vi kende eders Udvælgelse, I af Gud elskede Brødre, 5 at vort Evangelium ikke kom til eder i Ord alene, men ogsaa i Kraft og i den Helligaand og i fuld Overbevisning, som I jo vide, hvorledes vi færdedes iblandt eder for eders Skyld. 6 Og I ere blevne vore Efterfølgere, ja, Herrens, idet I modtoge Ordet under megen Trængsel med Glæde i den Helligaand, 7 saa at I ere blevne et Forbillede for alle de troende i Makedonien og Akaja; 8 thi fra eder har Herrens Ord lydt ud, ikke alene i Makedonien og Akaja, men alle Vegne er eders Tro paa Gud kommen ud, saa at vi ikke have nødig at tale derom. 9 Thi de forkynde selv om os, hvordan en Indgang vi vandt hos eder, og hvorledes I vendte om til Gud fra Afguderne for at tjene den levende og sande Gud 10 og vente paa hans Søn fra Himlene, hvem han oprejste fra de døde, Jesus, som frier os fra den kommende Vrede.

2 I vide jo selv, Brødre! at vor Indgang hos eder ikke har været forgæves; 2 men skønt vi, som I vide, forud havde lidt og vare blevne mishandlede i Filippi, fik vi Frimodighed i vor Gud til at tale Guds Evangelium til eder under megen Kamp. 3 Thi vor Prædiken skyldes ikke Bedrag, ej heller Urenhed og er ikke forbunden med Svig; 4 men ligesom vi af Gud ere fundne værdige til at faa Evangeliet betroet, saaledes tale vi, ikke for at behage Mennesker, men Gud, som prøver vore Hjerter. 5 Thi vor Færd var hverken nogen Sinde med smigrende Tale — 6 ikke heller var den et Skalkeskjul for Havesyge — Gud er Vidne; 7 Men vi færdedes med Mildhed iblandt eder. Som naar en Moder ammer sine egne Børn, 8 saaledes fandt vi, af inderlig Kærlighed til eder, en Glæde i at dele med eder ikke alene

Guds Evangelium, men ogsaa vort eget Liv, fordi I vare blevne os elskelige. 9 I erindre jo, Brødre! vor Møje og Anstrengelse; arbejdende Nat og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde, prædikede vi Guds Evangelium for eder. 10 I ere Vidner, og Gud, hvor fromt og retfærdigt og ulasteligt vi færdedes iblandt eder, som tro; 11 ligesom I vide, hvorledes vi formanede og opmuntrede hver enkelt af eder som en Fader sine Børn 12 og besvore eder, at I skulde vandre Gud værdigt, ham, som kaldte eder til sit Rige og sin Herlighed. 13 Og derfor takke ogsaa vi Gud uafladelig, fordi, da I modtoge Guds Ord, som I hørte af os, toge I ikke imod det som Menneskers Ord, men som Guds Ord (hvad det sandelig er), hvilket ogsaa viser sig virksomt i eder, som tro. 14 Thi I, Brødre! ere blevne Efterfølgere af Guds Menigheder i Judæa i Kristus Jesus, efterdi ogsaa I have lidt det samme af eders egne Stammefrænder, som de have lidt af Jøderne, 15 der baade ihjelsløge den Herre Jesus og Profeterne og udjøge os og ikke behage Gud og staa alle Mennesker imod, 16 idet de forhindre os i at tale til Hedningerne til deres Frelse, for til enhver Tid at fylde deres Synders Maal; men Vreden er kommen over dem fuldtud. 17 Men vi, Brødre! som en stakket Tid have været skilte fra eder i det ydre, ikke i Hjertet, vi have gjort os des mere Flid for at faa eders Ansigt at se, under megen Længsel, 18 efterdi vi have haft i Sinde at komme til eder, jeg, Paulus, baade een og to Gange, og Satan har hindret os deri. 19 Thi hvem er vort Haab eller vor Glæde eller vor Hæderskrans, naar ikke ogsaa I ere det for vor Herre Jesus Kristus i hans Tilkommelse? 20 I ere jo vor Ære og Glæde.

3 Derfor, da vi ikke længer kunde udholde det, besluttede vi at lades alene tilbage i Athen, 2 og vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener i Kristi Evangelium, for at styrke eder og formane eder angaaende eders Tro, 3 for at ingen skulde blive vankelmodig i disse Trængsler; I vide jo selv, at eder, sagde vi eder det forud, at vi skulde komme til Ære af Mennesker, hverken af eder eller af andre, at lide Trængsler, som det ogsaa er sket, og som skønt vi som Kristi Apostle nok kunde have været I vide. 5 Derfor sendte ogsaa jeg Bud, da jeg ikke eder til Byrde. 6 ikke heller søgte vi eder, sagde vi eder det forud, at vi skulde komme til Ære af Mennesker, hverken af eder eller af andre, at lide Trængsler, som det ogsaa er sket, og som skønt vi som Kristi Apostle nok kunde have været I vide. 5 Derfor sendte ogsaa jeg Bud, da jeg ikke eder til Byrde. 7 Men vi færdedes med Mildhed iblandt eder. Som naar en Moder ammer sine egne eders Tro, om maaske Fristeren skulde have fristet eder, og vor Møje skulde blive forgæves. 6 Men nu, til eder, en Glæde i at dele med eder ikke alene

da Timotheus er kommen til os fra eder og har bragt sørge som de andre, der ikke have Haab. **14** Thi naar os godt Budskab om eders Tro og Kærlighed og om, vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal ogsaa at I altid have os i god Ihukommelse, idet I længes Gud ligesaa ved Jesus føre de hensovede frem med efter at se os, ligesom vi efter eder; **7** saa ere vi af ham. **15** Thi dette sige vi eder med Herrens Ord, at vi den Grund, Brødre! blevne trøstede med Hensyn til levende, som blive tilbage til Herrens Tilkommelse, vi eder under al vor Nød og Trængsel, ved eders Tro. **8** skulle ingenlunde komme forud for de hensovede. **16** Thi nu leve vi, naar I staa fast i Herren. **9** Thi hvilken Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelnen med et Tak kunne vi bringe Gud for eder til Gengæld for al Tilraab, med Overengels Røst og med Guds Basun, den Glæde, hvormed vi glæde os over eder for vor og de døde i Kristus skulle opstaa først; **17** derefter Guds Aasyn, **10** idet vi Nat og Dag inderligt bede om skulle vi levende, som blive tilbage, bortrykkes tillige at maatte faa eder selv at se og raade Bod paa eders med dem i Skyer til at møde Herren i Luften; og saa Tros Mangler? **11** Men han selv, vor Gud og Fader, skulle vi altid være sammen med Herren. **18** Saa og vor Herre Jesus Kristus styre vor Vej til eder! **12** trøster hverandre med disse Ord!

Men eder lade Herren vokse og blive overvættet rige i Kærligheden til hverandre og til alle, ligesom vi have den til eder, **13** saa at han styrker eders Hjerter og gør dem udadlelige i Hellighed for Gud og vor Fader i vor Herres Jesu Tilkommelse med alle hans hellige!

4 Saa bede vi eder i øvrigt, Brødre! og formane eder

i den Herre Jesus, at som I jo have lært af os, hvorledes I bør vandre og behage Gud, saaledes som I jo ogsaa gøre, at I saaledes maa gøre end yderligere Fremgang. **2** I vide jo, hvilke Bud vi gave eder ved den Herre Jesus. **3** Thi dette er Guds Villie, eders Helliggørelse, at I afholde eder fra Utugt; **4** at hver af eder veed at vinde sig sin egen Hustru i Hellighed og Ære, **5** ikke i Begærings Brynde som Hedningerne, der ikke kende Gud; **6** at ingen foruretter og bedrager sin Broder i nogen Sag; thi Herren er en Hævner over alt dette, som vi ogsaa før have sagt og vidnet for eder. **7** Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men til at Helliggørelse. **8** Derfor altsaa, den, som foragter dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud, som ogsaa giver sin Helligaand til eder. **9** Men om Broderkærligheden have I ikke nødig, at jeg skal skrive eder til; thi I ere selv oplært af Gud til at elske hverandre; **10** det gøre I jo ogsaa imod alle det yderligere Fremgang

5 Men om Tid og Time, Brødre! have I ikke nødig, at der skrives til eder; **2** thi I vide selv grant, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten. **3** Naar de sige: „Fred og ingen Fare!“ da kommer Undergang pludselig over dem ligesom Veerne over

den frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly. **4** Men I, Brødre! I ere ikke i Mørke, saa at Dagen skulde overraske eder som en Tyv. **5** Thi I ere alle lysets Børn og Dagens Børn, vi ere ikke Nattens eller Mørkets Børn. **6** Saa lader os da ikke sove ligesom de andre, men lader os vaage og være ædruer! **7** Thi Helliggørelse, at I afholde eder fra Utugt; **8** Men da vi høre de, som sove, sove om Natten, og de, som beruse sig, ere berusede om Natten. **9** Men da vi høre Ære, Dagen til, saa lader os være ædruer, iførte Troens og Kærlighedens Panser og Frelsens Haab som Hjelm! **10** som døde for Frelse ved vor Herre Jesus Kristus, **11** Formaner derfor hverandre og os, for at vi, hvad enten vi vaage eller sove, skulle leve sammen med ham. **12** Men vi bede eder, Brødre! at I skønne paa dem, som arbejde iblandt eder og ere eders Forstandere i skrøbelige, værer langmodige imod alle! **13** Og vi formane eder, Brødrene! til yderligere Fremgang **14** Og vi formane eder, Brødre! paaminder Brødre! til at leve stille og varetage hver sit og arbejde skrøbelige, værer langmodige imod alle! **15** Ser til, at med eders Hænder, saaledes som vi bøde eder, **16** Værer altid glade, **17** beder uafladelig, **18** vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende med takker i alle Forhold; thi dette er Guds Villie med Hensyn til dem, som sove hen, for at I ikke skulle eder i Kristus Jesus. **19** Udslukker ikke Aanden, ringeagter ikke Profetier, **20** prøver alt, beholder

det gode! 22 Holder eder fra det onde under alle Skikkelsen! 23 Men han selv, Fredens Gud, helliggøre eder ganske og aldeles, og gid eders Aand og Sjæl og Legeme maa bevares helt og holdent, uden Dadel i vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse! 24 Trofast er han, som kaldte eder, han skal ogsaa gøre det. 25 Brødre! beder for os! 26 Hilsner alle Brødrrene med et helligt Kys! 27 Jeg besværger eder ved Herren, at dette Brev maa blive oplæst for alle de hellige Brødre. 28 Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder!

2 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikernes Menighed i Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus: 2 Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! 3 Vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre! som tilbørligt er, fordi eders Tro vokser overmaade, og den indbyrdes Kærlighed forøges hos hver enkelt af eder alle, 4 saa at vi selv rose os af eder i Guds Menigheder for eders Udholdenhed og Tro under alle eders Forfølgelser og de Trængsler, som I udstaa, 5 et Bevis paa Guds retfærdige Dom, for at I kunne agtes værdige til Guds Rige, for hvilket I ogsaa lide; 6 hvis ellers det er retfærdigt for Gud at give dem Trængsel til Gengæld, som trænge eder, 7 og eder, som trænges, Hvile med os ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himmelten med sin Krafts Engle, 8 med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor Herres Jesu Evangelium, 9 de, som jo skulle lide Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra hans Vældes Herlighed, (aiōnios g166) 10 naar han kommer for paa hin Dag at herliggøres i sine hellige og beundres i alle dem, som have troet; thi troet blev vort Vidnesbyrd til eder. 11 Derfor bede vi ogsaa altid for eder, at vor Gud vil agte eder Kaldelsen værdige og med Kraft fuldkomme al Lyst til det gode og Troens Gerning, 12 for at vor Herres Jesu Navn maa herliggøres i eder, og I i ham, efter vor Guds og den Herres Jesu Kristi Naade.

2 Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse og vor Samling til ham, 2 at I ikke i en Hast maa lade eder bringe fra Besindelse eller forskrække hverken ved nogen Aand eller ved nogen Tale eller Brev, der skulde være fra os, som om Herrens Dag var lige for Haanden. 3 Lad ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og Syndens Menneske aabenbares, Fortabelsens Søn, 4 han, som sætter sig imod og ophøjter sig over alt, hvad der kaldes Gud eller Helligdom, saa at han sætter sig i Guds Tempel og udgiver sig selv for at være Gud. 5 Komme I ikke i Hu, at jeg sagde eder dette, da jeg endnu var hos eder? 6 Og nu vide I, hvad der holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid. 7 Thi

Lovløshedens Hemmelighed virker allerede, kun at den, som nu holder tilbage, først maa komme af Vejen, 8 og da skal den lovøse aabenbares, hvem den Herre Jesus skal dræbe med sin Munds Aande og tilintetgøre ved sin Tilkommelses Aabenbarelse, 9 han, hvis Komme sker ifølge Satans Kraft, med al Løgnens Magt og Tegn og Undere 10 og med alt Uretfærdigheds Bedrag for dem, som fortabes, fordi de ikke toge imod Kærligheden til Sandheden, saa de kunde blive frelstede. 11 Og derfor sender Gud dem kraftig Vildfarelse, saa at de tro Løgnen, 12 for at de skulle dømmes, alle de, som ikke troede Sandheden, men fandt Behag i Uretfærdigheden. 13 Men vi ere skyldige at takke Gud altid for eder, I af Herren elskede Brødre! fordi Gud har udvalgt eder fra Begyndelsen til Frelse ved Aandens Helligelse og Tro paa Sandheden, 14 hvortil han kaldte eder ved vort Evangelium, for at I skulde vinde vor Herres Jesu Kristi Herlighed. 15 Saa staar da fast, Brødre! og holder fast ved de Overleveringer, hvori I blevne oplærte, være sig ved vor Tale eller vort Brev. 16 Men han selv, vor Herre Jesus Kristus og Gud vor Fader, som har elsket os og givet os en evig Trøst og et godt Haab i Naade, (aiōnios g166) 17 han trøste eders Hjerter og styrke eder i al god Gerning og Tale!

3 I øvrigt, Brødre! beder for os, at Herrens Ord maa have Løb og forherliges ligesom hos eder, 2 og at vi maa fries fra de vanartige og onde Mennesker; thi Troen er ikke alles. 3 Men trofast er Herren, som skal styrke eder og bevare eder fra det onde; 4 og vi have den Tillid til eder i Herren, at I baade gøre og ville gøre, hvad vi byde. 5 Men Herren styre eders Hjerter til Guds Kærlighed og til Kristi Udholdenhed! 6 Men vi byde eder, Brødre! i vor Herres Jesu Kristi Navn, at I holde eder borte fra enhver Broder, som vandrer usikkert og ikke efter den Overlevering, som de modtoge af os. 7 I vide jo selv, hvorledes I bør efterfølge os. Thi vi have ikke levet usikkert iblandt eder, 8 ikke heller spiste vi nogens Brød for intet, men arbejdede med Møje og Anstrengelse, Nat og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde. 9 Ikke fordi vi ikke have Ret dertil; men vi vilde give eder et Forbillede i os selv, for at I skulde efterfølge os. 10 Ogsaa da vi vare hos eder, bøde vi eder jo dette, at dersom nogen ikke vil arbejde, saa skal han heller ikke have Føden! 11 Vi høre nemlig, at nogle

vandre uskikkeligt iblandt eder, idet de ikke arbejde,
men tage sig uvedkommende Ting for. **12** Saadanne
byde og formane vi i den Herre Jesus Kristus, at
de skulle arbejde i Stilhed og saaledes spise deres
eget Brød. **13** Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at
gøre det gode! **14** Men dersom nogen ikke lyder vort
Ord her i Brevet, da mærker eder ham; haver intet
Samkvem med ham, for at han maa skamme sig!
15 Dog skulle I ikke agte ham for en Fjende, men
paaminde ham som en Broder! **16** Men han selv,
Fredens Herre, give eder Freden altid, i alle Maader!
Herren være med eder alle! **17** Hilsenen med min,
Paulus's, egen Haand, hvilket er et Mærke i hvert
Brev. Saaledes skriver jeg. **18** Vor Herres Jesu Kristi
Naade være med eder alle!

1 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel efter Befaling af

Gud, vor Frelser, og Kristus Jesus, vort Haab,
2 til Timotheus, sit ægte Barn i Troen: Naade,
Barmhjertighed og Fred fra Gud Fader og Kristus
Jesus vor Herre! 3 Det var derfor, jeg opfordrede dig
til at blive i Efesus, da jeg drog til Makedonien, for at
du skulde paabyde visse Folk ikke at føre fremmed
Lære 4 og ikke at agte paa Fabler og Slægtregistre
uden Ende, som mere fremme Stridigheder end Guds
Husholdning i Tro. 5 Men Paabudets Endemaal er
Kærlighed af et rent Hjerte og af en god Samvittighed
og af en uskrømtet Tro, 6 hvorfra nogle ere afvegne
og have vendt sig til intetsigende Snak, 7 idet de ville
være Lovlærere uden at forstaa, hverken hvad de
sige, eller hvorom de udtale sig saa sikkert. 8 Men
vi vide, at Loven er god, dersom man bruger den
lovmaessigt, 9 idet man ved dette, at Loven ikke er
sat for den retfærdige, men for lovløse og ulydige,
ugadelige og Syndere, ryggesløse og vanhellige, for
dem, som øve Vold imod deres Fader og Moder, for
Manddrabere, 10 utugtige, Syndere imod Naturen,
Menneskerøvere, Løgnere, Menedere, og hvad andet
dei er imod den sunde Lære, 11 efter den salige Guds
Herligheds Evangelium, som er blevet mig betroet.
12 Jeg takker ham, som gjorde mig stærk, Kristus
Jesus, vor Herre, fordi han agtede mig for tro, idet
han satte mig til en Tjeneste, 13 skønt jeg forhen var
en Bespotter og en Forfølger og en Voldsmand; men
der blev vist mig Barmhjertighed, thi jeg gjorde det
uvitterligt i Vanstro. 14 Ja, vor Herres Naade viste sig
overvættet rig med Tro og Kærlighed i Kristus Jesus.
15 Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd, at
Kristus Jesus kom til Verden for at frelse Syndere,
iblandt hvilke jeg er den største. 16 Men derfor blev
der vist mig Barmhjertighed, for at Jesus Kristus kunde
paa mig som den første vise hele sin Langmodighed,
til et Forbillede paa dem, som skulle tro paa ham til
evigt Liv. (aiōnios g166) 17 Men Evighedens Konge,
den uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud være Pris
og Ære i Evighedernes Evigheder! Amen. (aiōn g165)
18 Dette Paabud betror jeg dig, mit Barn Timotheus,
ifølge de Profetier, som tilforn ere udtalte over dig, at
du efter dem strider den gode Strid, 19 idet du har
Tro og en god Samvittighed, hvilken nogle have stødt

fra sig og lidt Skibbrud paa Troen; 20 iblandt dem ere
Hymenæus og Aleksander, hvilke jeg har overgivet til
Satan, for at de skulle tugtes til ikke at bespotte.

2 Jeg formaner da først af alt til, at der holdes

Bønner, Paakaldelser, Forbønner, Taksigelser for
alle Mennesker, 2 for Konger og alle dem, som ere
i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Levned
i al Guds frygt og Ærbarhed; 3 dette er smukt og
velbehageligt for Gud, vor Frelser, 4 som vil, at alle
Mennesker skulle frelses og komme til Sandheds
Erkendelse. 5 Thi der er een Gud, og ogsaa een
Mellemand imellem Gud og Mennesker, Mennesket
Kristus Jesus, 6 som gav sig selv til en Genløsnings
Betalung for alle, hvilket er Vidnesbyrdet i sin Tid, 7
og for dette er jeg bleven sat til Prædiker og Apostel
(jeg siger Sandhed, jeg lyver ikke), en Lærer for
Hedninger i Tro og Sandhed. 8 Saa vil jeg da, at
Mændene paa ethvert Sted, hvor de bede, skulle
opløfte fromme Hænder uden Vrede og Trætte. 9
Ligesaa, at Kvinder skulle pryde sig i sømmelig
Klædning med Blufærdighed og Ærbarhed, ikke med
Fletninger og Guld eller Perler eller kostbar Klædning,
10 men, som det sømmer sig Kvinder, der bekende
sig til Guds frygt, med gode Gerninger. 11 En Kvinde
bør i Stilhed lade sig belære, med al Lydighed; 12
men at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde, ikke
heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.
13 Thi Adam blev dannet først, derefter Eva; 14 og
Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget
og er falden i Overtrædelse. 15 Men hun skal frelses
igennem sin Barnefødsel, dersom de blive i Tro og
Kærlighed og Hellighed med Ærbarhed.

3 Den Tale er troværdig: Dersom nogen begærer en

Tilsynsgerning, har han Lyst til en skøn Gerning.
2 En Tilsynsmand bør derfor være ulastelig, een
Kvindes Mand, ædruelig, sindig, høvisk, gæstfri,
dygtig til at lære andre; 3 ikke hengiven til Vin, ikke til
Slagsmaal, men mild, ikke kivagtig, ikke pengegridsk;
4 en Mand, som forestaar sit eget Hus vel, som har
Børn, der ere lydige med al Ærbarhed; 5 (dersom
en ikke ved at forestaa sit eget Hus, hvorledes vil
han da kunne sørge for Guds Menighed?) 6 ikke ny i
Troen, for at han ikke skal blive opblæst og falde ind
under Djævelens Dom. 7 Men han bør ogsaa have et
godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor, for at han

ikke skal falde i Forhaanelse og Djævelens Snare. 8 kommer, saa giv Agt paa Oplæsningen, Formaningen, Menighedstjenere bør ligeledes være ærbare, ikke Undervisningen. 14 Forsom ikke den Naadegave, tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til som er i dig, som blev given dig under Profeti med slet Vinding, 9 bevarende Troens Hemmelighed i Haandspaalæggelse af de Ældste. 15 Tænk paa en ren Samvittighed. 10 Men ogsaa disse skulle dette, lev i dette, for at din Fremgang maa være først prøves, og siden gøre Tjeneste, hvis de ereaablenbar for alle. 16 Giv Agt paa dig selv og paa ustraffelige. 11 Kvinder bør ligeledes være ærbare, Undervisningen; hold ved dermed; thi naar du gør ikke bagtaleriske, ædruelige, tro i alle Ting. 12 En dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre Menighedstjener skal være een Kvindes Mand og dig.

forestaa sine Børn og sit eget Hus vel. 13 Thi de, som have tjent vel i Menigheden, de erhverve sig selv en smuk Stilling og megen Frimodighed i Troen paa Kristus Jesus. 14 Disse Ting skriver jeg dig til, ihvorvel jeg haaber at komme snart til dig; 15 men dersom jeg tøver, da skal du heraf vide, hvorledes man bør færdes i Guds Hus, hvilket jo er den levende Guds Menighed, Sandhedens Søjle og Grundvold. 16 Og uden Modsigelse stor er den Guds frygtens Hemmelighed: Han, som blev aabenbaret i Kød, blev retfærdiggjort i Aand, set af Engle, prædiket iblandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed.

5 En gammel Mand maa du ikke skælde paa, men forman ham som en Fader, unge Mænd som Brødre, 2 gamle Kvinder som Mødre, unge som Søstre, i al Renhed. 3 Ær Enker, dem, som virkelig ere Enker; 4 men om en Enke har Børn eller Børnebørn, da lad dem først lære at vise deres eget Hus skyldig Kærlighed og gøre Gengæld imod Forældrene; thi dette er velbehagligt for Gud. 5 Men den, som virkelig er Enke og staar ene, har sat sit Haab til Gud og bliver ved med sine Bønner og Paakaldelser Nat og Dag; 6 men den, som lever efter sine Lyster, er levende død. 7 Forehold dem ogsaa dette, for at de

4 Men Aanden siger klarlig, at i kommende Tider

ville nogle falde fra Troen, idet de agte paa forførende Aander og paa Dæmoners Lærdomme, 2 ved Løgnlæreres Hykleri, som ere brændemærkede i deres egen Samvittighed, 3 som byde, at man ikke maa gifte sig, og at man skal afholde sig fra Spiser, hvilke Gud har skabt til at nydes med Taksigelse af dem, som tro og have erkendt Sandheden. 4 Thi al Guds Skabning er god, og intet er at forkaste, naar det tages med Taksigelse; 5 thi det helliges ved Guds Ord og Bøn. 6 Naar du foreholder Brødrene dette, er du en god Kristi Jesu Tjener, idet du næres ved Troens og den gode Læres Ord, den, som du har efterfulgt; 7 men avis de vanhellige og kærlingagtige Fabler! Derimod øv dig selv i Guds frygt! 8 Thi den legemlige Øvelse er nyttig til lidet, men Guds frygten er nyttig til alle Ting, idet den har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det, som kommer. 9 Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd. 10 Thi derfor lide vi Møje og Forhaanelser, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers Frelser, mest deres, som tro. 11 Paabyd og lær dette! 12 Lad ingen ringeagte dig for din Ungdoms Skyld, men bliv et forbillede for dem, som tro, i Tale, i Vandel, i Kærlighed, i Tro, i Renhed! 13 Indtil jeg

maa være ulastelige. 8 Men dersom nogen ikke har Omsorg for sine egne og især for sine Husfæller, han har fornægtet Troen og er værre end en vantro. 9 En Enke kan udøvnes, naar hun er ikke yngre end tresindstyve Aar, har været een Mands Hustru, 10 har Vidnesbyrd for gode Gerninger, har opfostret Børn, har vist Gæstfrihed, har toet helliges Fødder, har hjulpet nødlidende, har lagt sig efter al god Gerning. 11 Men afvis unge Enker; thi naar de i kødelig Attraa gøre Oprør imod Kristus, ville de giftes 12 og have saa den Dom, at de have sveget deres første Tro. 13 Tilmed lære de, idet de løbe omkring i Husene, at være ørkesløse, og ikke alene ørkesløse, men ogsaa at være sladderagtige og blande sig i ivedkommende Ting, idet de tale, hvad der er utilbørligt. 14 Derfor vil jeg, at unge Enker skulle giftes, føde Børn, styre Hus, ingen Anledning give Modstanderen til slet Omtale. 15 Thi allerede have nogle vendt sig bort efter Satan. 16 Dersom nogen troende Kvinde har Enker, da lad hende hjælpe dem, og lad ikke Menigheden bebyrdes, for at den kan hjælpe de virkelige Enker. 17 De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd, mest dem, som arbejde i Tale og Undervisning. 18 Thi Skriften siger: „Du maa ikke binde Munden til paa en Okse, som tærsker“;

og: „Arbejderen er sin Løn værd.” **19** Tag ikke imod mange Vidner. (aiōnios g166) **13** Jeg byder dig for Guds noget Klagemaal imod en Ældste, uden efter to eller Aasyn, som holder alle Ting i Live, og for Kristus tre Vidner. **20** Dem, som synde, irettesæt dem for Jesus, som vidnede den gode Bekendelse for Pontius alles Aasyn, for at ogsaa de andre maa have Frygt. Pilatus, **14** at du holder Budet uplettet, ulasteligt **21** Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu og de indtil vor Herres Jesu Kristi Aabenbarelse, **15** hvilken udvalgte Engles Aasyn, at du vogter paa dette uden den salige og alene mægtige, Kongernes Konge og Partiskhed, saa du intet gør efter Tilbøjelighed. **22** Herrernes Herre skal lade til Syne i sin Tid; **16** han, Vær ikke hastig til at lægge Hænder paa nogen, og som alene har Uddelighed, som bor i et utlgængeligt gør dig ikke delagtig i andres Synder; hold dig selv Lys, hvem intet Menneske har set, ikke heller kan se; ren! **23** Drik ikke længere bare Vand, men nyd lidt Vin ham være Ære og evig Magt! Amen! (aiōnios g166) **17** for din Mave og dine jævnlige Svagheder. **24** Nogle Byd dem, som ere rige i den nærværende Verden, Menneskers Synder ere aabenhærlige og gaa forud at de ikke hovmode sig, ej heller sætte Haab til den til Dom; men for nogle følge de ogsaa bagefter. **25** usikre Rigdom, men til Gud, som giver os rigeligt Ligeledes ere ogsaa de gode Gerninger aabenhærlige, alle Ting at nyde; (aiōn g165) **18** at de gøre godt, ere og de, som det forholder sig anderledes med, kunne rige paa gode Gerninger, gerne give, meddele **19** ikke skjules. og saaledes opsamle sig selv en god Grundvold for den kommende Tid, for at de kunne gibe det sande **6** Alle de, som ere Trælle under Aag, skulle holde Liv. **20** O, Timotheus! vogt paa den betroede Skat, deres egne Herrer al Ære værd, for at ikke Guds idet du vender dig bort fra den vanhellige, tomme Navn og Læren skal bespottes. **2** Men de, der have Snak og Indvendingerne fra den falskelig saakaldte troende Herrer, maa ikke ringeagte dem, fordi de ere Erkendelse, **21** hvilken nogle have bekendt sig til og Brødre, men tjene dem desto hellere, fordi de, som nyde godt af deres gode Gerning, ere troende og ere afvegne fra Troen. Naaden være med dig!

6 Alle de, som ere Trælle under Aag, skulle holde deres egne Herrer al Ære værd, for at ikke Guds Navn og Læren skal bespottes. **2** Men de, der have troende Herrer, maa ikke ringeagte dem, fordi de ere Brødre, men tjene dem desto hellere, fordi de, som nyde godt af deres gode Gerning, ere troende og elskede. Lær dette, og forman dertil! **3** Dersom nogen fører fremmed Lære og ikke holder sig til vor Herres Jesu Kristi sunde Ord og til den Lære, som stemmer med Guds frygt, **4** han er opblaest, skønt han intet ved, men er syg for Stridigheder og Ordkampe, hvoraf kommer Avind, Kiv, Forhaanelser, ond Mistanke **5** og idelige Rivninger hos Mennesker, som ere fordærvede i Sindet og berøvede Sandheden, idet de mene, at Guds frygten er en Vinding. **6** Vist nok er Guds frygten sammen med Nøjsomhed en stor Vinding. **7** Thi vi have intet bragt ind i Verden, det er da aabenbart, at vi ej heller kunne bringe noget ud derfra. **8** Men naar vi have Føde og Klæder, ville vi dermed lade os nøje. **9** Men de, som ville være rige, falde i Fristelse og Snare og mange ufornuftige og skadelige Begæringer, som nedsaenke Menneskene i Undergang og Fortabelse; **10** thi Pengegridskheden er en Rod til alt ondt; og ved at hige derefter ere nogle farne vild fra Troen og have gennemstunget sig selv med mange Smarter. **11** Men du, o Guds Menneske! fly disse Ting; jag derimod efter Retfærdighed, Guds frygt, Tro, Kærlighed, Udholdenhed, Sagtmødighed; **12** strid Troens gode Strid, grib det evige Liv, til hvilket du er blevsen kaldet og har aflagt den gode Bekendelse for

2 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, for at bringe Forjættelse om Livet i Kristus Jesus 2 — til Timotheus, sit elskede Barn: Naade, Barmhjertighed og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre! 3 Jeg takker Gud, hvem jeg fra mine Forfædre af har tjent i en ren Samvittighed, ligesom jeg uafladelig har dig i Erindring i mine Bønner Nat og Dag, 4 da jeg i Mindet om dine Taarer længes efter at se dig, for at jeg maa fyldes med Glæde, 5 idet jeg er bleven mindet om den uskømte Tro, som er i dig, den, som boede først i din Mormoder Lois og din Moder Eunike, og jeg er vis paa, at den ogsaa bor i dig. 6 Derfor paaminder jeg dig, at du opflammer den Guds Naadegave, som er i dig ved mine Hænders Paalæggelse. 7 Thi Gud har ikke givet os Fejgheds Aand, men Krafts og Kærligheds og Sindigheds Aand. 8 Derfor, skam dig ikke ved Vidnesbyrdet om vor Herre eller ved mig, hans Fange, men lid ondt med Evangeliet ved Guds Kraft, 9 han, som frelste os og kaldte os med en hellig Kaldelse, ikke efter vore Gerninger, men efter sit eget Forsæt og Naaden, som blev given os i Kristus Jesus fra evige Tider, (aiōnios g166) 10 men nu er kommen for Dagen ved vor Frelsers Jesu Kristi Aabenbarelse, han, som tilintetgjorde Døden, men bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangeliet, 11 for hvilket jeg er bleven sat til Prædiker og Apostel og Hedningers Lærer, 12 hvorfor jeg ogsaa lider dette, men jeg skammer mig ikke derved; thi jeg ved, til hvem jeg har sat min Tro, og jeg er vis paa, at han er mægtig til at vogte paa den mig betroede Skat til hin Dag. 13 Hav et Forbillede i de sunde Ord, som du har hørt af mig, i Tro og Kærlighed i Kristus Jesus. 14 Vogt paa den skønne betroede Skat ved den Helligaand, som bor i os. 15 Du ved dette, at alle de i Asien have vendt sig fra mig, iblandt hvilke ere Fygelus og Hermogenes. 16 Herren vise Onesiforus's Hus Barmhjertighed; thi han har ofte vederkvæget mig og skammede sig ikke ved min Lænke, 17 men da han kom til Rom, søgte han ivrigt efter mig og fandt mig. 18 Herren give ham at finde Barmhjertighed fra Herren paa hin Dag! Og hvor megen Tjeneste han har gjort i Efesus, ved du bedst.

2 Du derfor, mit Barn! bliv stærk ved Naaden i Kristus Jesus; 2 og hvad du har hørt af mig for mange Vidner, betro det til trofaste Mennesker, som kunne være dygtige ogsaa til at lære andre. 3 Vær med til at lide ondt som en god Kristi Jesu Stridsmand. 4 Ingen, som gør Krigstjeneste, indvikler sig i Livets Handeler — for at han kan behage den, som tog ham i Sold. 5 Og ligesaa, naar nogen møder i Væddekamp, bliver han dog ikke bekranset, dersom han ikke kæmper lovmaessigt. 6 Den Bonde, som arbejder, bør først have Del i Frugterne. 7 Mærk, hvad jeg siger; Herren vil jo give dig Indsigt i alle Ting. 8 Kom Jesus Kristus i Hu, oprejst fra de døde, af Davids Sæd, efter mit Evangelium, 9 for hvilket jeg lider ondt lige indtil at være bunden som en Misdæder; men Guds Ord er ikke bundet. 10 Derfor udholder jeg alt for de udvalgtes Skyld, for at ogsaa de skulle faa Frelsen i Kristus Jesus med evig Herlighed. (aiōnios g166) 11 Den Tale er troværdig; thi dersom vi ere døde med ham, skulle vi ogsaa leve med ham; 12 dersom vi holde ud, skulle vi ogsaa være Konger med ham; dersom vi fornægte, skal ogsaa han fornægte os; 13 dersom vi ere utro, forbliver han dog tro; thi fornægte sig selv kan han ikke. 14 Paamind om disse Ting, idet du besværger dem for Herrens Aasyn, at de ikke kives om Ord, hvilket er til ingen Nutte, men til Ødelæggelse for dem, som høre derpaa. 15 Gør dig Flid for at fremstille dig selv som prøvet for Gud, som en Arbejder, der ikke behøver at skamme sig, som rettelig lærer Sandhedens Ord. 16 Men hold dig fra den vanhellige, tomme Snak; thi saadanne ville stedse gaa videre i Ugudelighed, 17 og deres Ord vil æde om sig som Kræft. I blandt dem ere Hymenæus og Filetus, 18 som ere afvegne fra Sandheden, idet de sige, at Opstandelsen er allerede sket, og de forvende Troen hos nogle. 19 Dog, Guds faste Grundvold staar og har dette Segl: „Herren kender sine“ og: „Hver den, som nævner Herrens Navn, afstaa fra Uretfærdighed.“ 20 Men i et stort Hus er der ikke alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Ler, og nogle til Ære, andre til Vanære. 21 Dersom da nogen holder sig ren fra disse, han skal være et Kar til Ære, helliget, Husbonden nyttigt, tilberedt til al god Gerning. 22 Men fly de ungdommelige Begæringer; jag derimod efter Retfærdighed, Troskab, Kærlighed og Fred sammen med dem, som paakalde Herren af

et rent Hjerte; 23 og afvis de taabelige og uforstandige Stridigheder, efterdi du ved, at de avle Kampe. 24 Men en Herrens Tjener bør ikke strides, men være mild imod alle, dygtig til at lære, i Stand til at taale ondt, 25 med Sagtmodighed irtettesættende dem, som modsætte sig, om Gud dog engang vilde give dem Omvendelse til Sandheds Erkendelse, 26 og de kunde blive ædru igen fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til at gøre hans Villie.

3 Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige

Tider indtræde. 2 Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige, spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemmelige, ryggesløse, 3 ukærlige, uforligelige, bagtaleriske, uafholdne, raa, uden Kærlighed til det gode, 4 forræderske, fremfusende, opblæste, Mennesker, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, 5 som have Gudfrygtigheds Skin, men have fornægtet dens Kraft. Og fra disse skal du vende dig bort! 6 Thi til dem høre de, som snige sig ind i Husene og fange Kvindfolk, der ere belæssede med Synder og drives af mange Haande Begæringer 7 og altid lære og aldrig kunne komme til Sandheds Erkendelse. 8 Men ligesom Jannes og Jambres stode Moses imod, saaledes modstaa ogsaa disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen. 9 Dog, de skulle ikke faa Fremgang ydermere; thi deres Afsind skal blive aabenbart for alle, ligesom ogsaa hines blev. 10 Du derimod har efterfulgt mig i Lære, i Vandel, i Forsæt, Tro, Langmodighed, Kærlighed, Udholdenhed, 11 i Forfølgelser, i Lidelser, saadanne som ere komne over mig i Antiochia, i Ikonium, i Lystra, saadanne Forfølgelser, som jeg har udstaaet, og Herren har friet mig ud af dem alle. 12 Ja, ogsaa alle de, som ville leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skulle forfølges. 13 Men onde Mennesker og Bedragere ville gaa frem til det værre; de forføre og forføres. 14 Du derimod, bliv i det, som du har lært, og som du er bleven forvisset om, efterdi du ved, af hvem du har lært det, 15 og efterdi du fra Barn af kender de hellige Skrifter, som kunne gøre dig viis til Frelse ved Troen paa Kristus Jesus. 16 Hvert Skrift er indaandet af Gud og nyttigt til Belæring, til irtettesættelse, til Forbedring, til Optugtelse i Retfærdighed, 17 for at Guds-Mennesket maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning.

4 Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu Asyn, som skal dømme levende og døde, og ved hans Aabenbarelse og hans Rige: 2 Prædike Ordet, vær rede i Tide og i Utide, irtettesæt, straf, forman med ondt, al Langmodighed og Belæring! 3 Thi den Tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære, men efter deres egne Begæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, 4 og de skulle vende Ørene fra Sandheden og vende sig hen til Fablerne. 5 Du derimod, vær ædru i alle Ting, lid ondt, gør en Evangelists Gerning, fuldbyrd din Tjeneste! 6 Thi jeg ofres allerede, og Tiden til mit Opbrud er for Haanden. 7 Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen. 8 I øvrigt henligger Retfærdighedens Krans til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, og ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans Aabenbarelse. 9 Gør dig Flid for at komme snart til mig; 10 thi Dem as forlod mig, fordi han fik Kærlighed til den nærværende Verden, og drog til Thessalonika; Kreskens drog til Galatien, Titus til Dalmatien. (aön g165) 11 Lukas er alene hos mig. Tag Markus og bring ham med dig; thi han er mig nyttig til Tjenesten. 12 Men Tykikus har jeg sendt til Efesus. 13 Naar du kommer, da bring min Rejsekjortel med dig, som jeg lod blive i Troas hos Karpus, og Bøgerne, især dem paa Pergament. 14 Smeden Aleksander har gjort mig meget ondt; Herren vil betale ham efter hans Gerninger. 15 For ham skal ogsaa du vogte dig; thi han stod vore Ord haardt imod. 16 Ved mit første Forsvar kom ingen mig til Hjælp, men alle lode mig i Stikken; (gid det ikke maa tilregnes dem!) 17 Men Herren stod hos mig og styrkede mig, for at Ordets Prædiken skulde fuldbyrdes ved mig, og alle Hedningerne høre det; og jeg blev friet fra Løvens Gab. 18 Herren vil fri mig fra al ond Gerning og frelse mig til sit himmelske Rige; ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen. (aön g165) 19 Hils Priska og Akvila og Onesiforus' Hus! 20 Erastus blev i Korinth, men Trofimus efterlod jeg syg i Milet. 21 Gør dig Flid for at komme før Vinteren! Eubulus og Pudens og Linus og Klaudia og alle Brødrene hilse dig. 22 Den Herre Jesus være med din Aand! Naaden være med eder!

Titus

1 Paulus, Guds Tjener og Jesu Kristi Apostel til at virke Tro hos Guds udvalgte og Erkendelse af Sandheden angaaende Guds frygt, **2** i Haab om evigt Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, har forjættet fra evige Tider, (aiōnios g166) **3** men i sin Tid har han aabenbaret sit Ord ved den Prædiken, som er bleven mig betroet efter Guds, vor Frelsers Befaling: **4** Til Titus, mit ægte Barn i fælles Tro: Naade og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus vor Frelser! **5** Derfor efterlod jeg dig paa Kreta, for at du skulde bringe i Orden, hvad der stod tilbage, og indsætte Åeldste i hver By, som jeg paalagde dig, **6** saafremt en er ustraffelig, een Kvindes Mand og har troende Børn, der ikke ere beskyldte for Ryggesløshed eller ere genstridige. **7** Thi en Tilsynsmand bør være ustraffelig som en Guds Husholder, ikke selvbehagelig, ikke vredagtig, ikke hengiven til Vin, ikke til Slagsmaal, ikke til slet Vinding, **8** men gæstfri, elskende det gode, sindig, retfærdig, from, afholdende; **9** en Mand, som holder fast ved det troværdige Ord efter Læren, for at han kan være dygtig til baade at formane ved den sunde Lære og at gendrive dem, som sige imod. **10** Thi mange ere genstridige, føre intetsigende Snak og daare Sindet, især de af Omskærelsen; **11** dem bør man stoppe Munden paa; thi de forvende hele Huse ved at føre utilbørlig Lære for slet Vindings Skyld. **12** En af dem, en af deres egne Profeter, har sagt: „Kretere ere altid Løgnere, onde Dyr, lade Buge.“ **13** Dette Vidnesbyrd er sandt. Derfor skal du sætte dem strengelig i Rette, for at de maa blive sunde i Troen **14** og ikke agte paa jødiske Fabler og Bud af Mennesker, som vende sig bort fra Sandheden. **15** Alt er rent for de rene; men for de besmittenede og van tro er intet rent, men baade deres Sind og Samvittighed er besmittet. **16** De sige, at de kende Gud, men med deres Gerninger fornægte de ham, vederstyggelige, som de ere, og ulydige og uduelige til al god Gerning.

2 Du derimod, tal, hvad der sømmer sig for den sunde Lære: **2** At gamle Mænd skulle være ædraelige, ærbare, sindige, sunde i Troen, i Kærligheden, i forsikre dem, for at de, som ere komne til Tro paa Udholdenheden; **3** at gamle Kvinder ligeledes skulle skikke sig, som det sømmer sig hellige, ikke bagtale, ikke være forfaldne til megen Vin, men være Lærere i, fra taabelige Stridigheder og Slægtregistre og Kiv og hvad godt er, **4** for at de maa faa de unge Kvinder til

at besinde sig paa at elske deres Mænd og at elske deres Børn, **5** at være sindige, kyske, huslige, gode, deres egne Mænd undergivne, for at Guds Ord ikke skal bespottes. **6** Forman ligeledes de unge Mænd til at være sindige, **7** idet du i alle Maader viser dig selv som et Forbillede paa gode Gerninger og i Læren viser Ufordærvethed, Ærbarhed, **8** sund, ulastelig Tale, for at Modstanderen maa blive til Skamme, naar han intet ondt har at sige om os. **9** Forman Trælle til at underordne sig under deres egne Herrer, at være dem til Behag i alle Ting, ikke sige imod, **10** ikke besvige, men vise al god Troskab, for at de i alle Maader kunne være en Pryd for Guds, vor Frelsers Lære. **11** Thi Guds Naade er bleven aabenbaret til Frelse for alle Mennesker **12** og opdrager os til at forsage Ugadeligheden og de verdslige Begæringer og leve sindigt og retfærdigt og gudfrygtigt i den nærværende Verden; (aiōn g165) **13** forventende det salige Haab og den store Guds og vor Frelsers Jesu Kristi Herligheds Aabenbarelse, **14** han, som gav sig selv for os, for at han maatte forløse os fra al Lovløshed og rense sig selv et Ejendomsfolk,nidkært til gode Gerninger. **15** Tal dette, og forman og irettesæt med al Myndighed; lad ingen ringeagte dig!

3 Paamind dem om at underordne sig Øvrigheder og Myndigheder, at adlyde, at være redebonne til al god Gerning, **2** ikke at forhaane nogen, ikke være stridslystne, men milde og udvise al Sagmodighed imod alle Mennesker. **3** Thi ogsaa vi vare forдум uforstandige, ulydige, vildfarende, Slaver af Begæringer og mange Haande Lyster, vi levede i Ondskab og Avind, vare forhadte og hadede hverandre. **4** Men da Guds, vor Frelsers Godhed og Menneskekærlighed aabenbaredes, **5** frelste han os, ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed, ved Igenførelsens Bad og Fornyelsen i den Helligaand, **6** som han rigeligt udøste over os ved Jesus Kristus, vor Frelser, **7** for at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade, skulde i Haab vorde Arvinger til evigt Liv. (aiōnios g166)

8 Den Tale er troværdig, og derom vil jeg, at du skal Gud, skulle lægge Vind paa at øve gode Gerninger. Dette er Menneskene godt og nyttigt. **9** Men hold dig ikke forfaldne til megen Vin, men være Lærere i, fra taabelige Stridigheder og Slægtregistre og Kiv og Kampe om Loven; thi de ere unyttige og frugtesløse.

10 Et kættersk Menneske skal du afvise efter een og to Ganges Paamindelse, **11** da du ved, at en saadan er forvendt og synder, domfældt af sig selv. **12** Naar jeg sender Artemas til dig eller Tykikus, da gør dig Flid for at komme til mig i Nikopolis; thi der har jeg besluttet at overvintrie. **13** Zenas den lovkyndige og Apollos skal du omhyggeligt hjælpe paa Vej, for at intet skal fattes dem. **14** Men lad ogsaa vore lære at øve gode Gerninger, hvor der er Trang dertil, for at de ikke skulle være uden Frugt. **15** Alle, som ere hos mig, hilse dig. Hils dem, som elske os i Troen. Naaden være med eder alle!

Filemon

Demas, Lukas, mine Medarbejdere, hilse dig. 25 Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand!

1 Paulus, Kristi Jesu Fange, og Broderen Timotheus til Filemon, vor elskede og Medarbejder, 2 og til Søsteren Appia og Arkippus, vor Medstrider, og Menigheden i dit Hus; 3 Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! 4 Jeg takker min Gud altid, naar jeg kommer dig i Hu i mine Bønner, 5 efterdi jeg hører om din Kærlighed og den Tro, som du har til den Herre Jesus og til alle de hellige, 6 for at din Delagtighed i Troen maa blive virksom for Kristus i Erkendelse af alt det gode, som er i eder. 7 Thi stor Glæde og Trøst har jeg faaet af din Kærlighed, efterdi de helliges Hjerter ere blevne vederkvægede ved dig, Broder! 8 Derfor, endskønt jeg kunde med stor Frimodighed i Kristus befale dig det, som er tilbørligt, 9 saa beder jeg dig dog hellere for Kærlighedens Skyld, saadan som jeg er, som den gamle Paulus, og nu tilmed Kristi Jesu Fange; 10 jeg beder dig for mit Barn, som jeg har avlet i mine Lænker, Onesimus, 11 ham, som tilforn var dig unyttig, men nu er nyttig baade for dig og for mig, ham, som jeg sender dig tilbage, 12 ham, det er mit eget Hjerte. 13 Ham vilde jeg gerne beholde hos mig, for at han i dit Sted kunde tjene mig i Evangeliets Lænker. 14 Men uden dit Samtykke vilde jeg intet gøre, for at din Godhed ikke skulde være som af Tvang, men af fri Villie. 15 Thi maaske blev han derfor skilt fra dig en liden Tid, for at du kunde faa ham igen til evigt Eje, (αιὸνιος 9:16) 16 ikke mere som en Træl, men som mere end en Træl, som en elsket Broder, særlig for mig, men hvor meget mere for dig, baade i Kødet og i Herren. 17 Dersom da du anser mig for din Medbroder, saa modtag ham som mig! 18 Men har han gjort dig nogen Uret eller er dig noget skyldig, da før mig det til Regning! 19 Jeg, Paulus, skriver med min egen Haand, jeg vil betale, — for ikke at sige dig, at du desuden ogsaa skylder mig dig selv. 20 Ja, Broder! lad mig faa Gavn af dig i Herren, vederkvæg mit Hjerte i Kristus! 21 I Tillid til din Lydighed skriver jeg til dig, idet jeg ved, at du vil gøre endog mere end det, jeg siger. 22 Men med det samme bered ogsaa Herberge for mig; thi jeg haaber, at jeg ved eders Bønner skal skænkes eder. 23 Epafras, min medfangne i Kristus Jesus, 24 Markus, Aristarkus,

Hebræerne

1 Efter at Gud forдум havde talt mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne, har han ved Slutningen af disse Dage talt til os ved sin Søn, 2 hvem han har sat til Arving af alle Ting, ved hvem han ogsaa har skabt Verden; (aiøn g165) 3 han, som — efterdi han er hans Herligheds Glans og hans Væsens udtrykte Billeder og bærer alle Ting med sin Krafts Ord — efter at have gjort Renselse fra Synderne har sat sig ved Majestætens højre Haand i det høje, 4 idet han er blevet saa meget ypperligere end Englene, som han har arvet et herligere Navn fremfor dem. 5 Thi til hvilken af Englene sagde han nogen Sinde: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag?” og fremdeles: „Jeg skal være ham en Fader, og han skal være mig en Søn?” 6 Og naar han efter indfører den førstefødte i Verden, hedder det: „Og alle Guds Engle skulle tilbede ham.” 7 Og om Englene hedder det: „Han gør sine Engle til Vinde og sine Tjenere til Ildslue”; 8 men om Sønnen: „Din Trone, o Gud! staar i al Evighed, og Rettens Kongestav er dit Riges Kongestav. (aiøn g165) 9 Du elskede Retfærdighed og hadede Lovløshed, derfor har Gud, din Gud, salvet dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre.” 10 Og: „Du, Herre! har i Begyndelsen grundfæstet Jorden, og Himlene ere dine Hænders Gerninger. 11 De skulle forgaa, men du bliver; og de skulle til Hobc ældes som et Klædebon, 12 ja, som et Klæde skal du sammenrulle dem, og de skulle omskiftes; men du er den samme, og dine Aar skulle ikke faa Ende.” 13 Men til hvilken af Englene sagde han nogen Sinde: „Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder?” 14 Ere de ikke alle tjenende Aander, som udsendes til Hjælp for deres Skyld, der skulle arve Frelse?

2 Derfor bør vi des mere agte paa det, vi have hørt, for at vi ikke skulle rives bort. 2 Thi naar det Ord, som taltes ved Engle, blev urokket, og hver Overtrædelse og Ulydighed fik velforskyldt Løn, 3 hvorledes skulle da vi undfly, naar vi ikke bryde os om saa stor en Frelse, som jo efter først at være blevet forkynnt ved Herren er blevet stadtæstet for os af dem, som havde hørt ham, 4 idet Gud vidnede med baade ved Tegn og Undere og mange Haande kraftige Gerninger og ved Meddelelse af den

Helligaand efter sin Villie. 5 Thi det var ikke Engle, han underlagde den kommende Verden, om hvilken vi tale. 6 Men en har vidnet et Sted og sagt: „Hvad er et Menneske, at du kommer ham i Hu? eller en Menneskesøn, at du ser til ham? 7 Du gjorde ham en kort Tid ringere end Engle; med Herlighed og Ære kronede du ham; 8 alle Ting lagde du under hans Fødder.” — Idet han nemlig underlagde ham alle Ting, undtog han intet fra at være ham underlagt. Nu se vi imidlertid endnu ikke alle Ting underlagte ham; 9 men ham, som en kort Tid var blevet gjort ringere end Engle, Jesus, se vi paa Grund af Dødens Lidelse kronet med Herlighed og Ære, for at han ved Guds Naade maa have smagt Døden for alle. 10 Thi det sømmede sig ham, for hvis Skyld alle Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, naar han førte mange Sønner til Herlighed, da at fuldkomme deres Frelses Ophavsmænd igennem Lidelser. 11 Thi baade den, som helliger, og de, som helliges, ere alle af een; hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde dem Brødre, 12 naar han siger: „Jeg vil forkynne dit Navn for mine Brødre, midt i en Menighed vil jeg lovsyge dig.” 13 Og fremdeles: „Jeg vil forlade mig paa ham.” Og fremdeles: „Se, her er jeg og de Børn, som Gud har givet mig.” 14 Efterdi da Børnene ere delagtige i Blod og Kød, blev ogsaa han i lige Maade delagtig deri, for at han ved Døden skulde gøre den magtesløs, som har Dødens Vælde, det er Djævelen, 15 og befri alle dem, som paa Grund af Dødsfrygt vare under Trældom al deres Livs Tid. 16 Thi det er jo dog ikke Engle, han tager sig af, men Abrahams Sæd tager han sig af. 17 Derfor maatte han blive sine Brødre lig i alle Ting, for at han kunde blive en barmhjertig og trofast Ypperstepræst over for Gud til at sone Folkets Synder. 18 Thi idet han har lidt, kan han som den, der selv er fristet, komme dem til Hjælp, som fristes.

3 Derfor, hellige Brødre, delagtige i en himmelsk Kaldelse! ser hen til vor Bekendelses Udsending og Ypperstepræst, Jesus, 2 der var tro imod den, som besikkede ham, ligesom ogsaa Moses var det i hele hans Hus. 3 Thi han er kendt værdig til større Herlighed end Moses, i samme Maal som den, der har indrettet et Hus, har større Ære end Huset selv. 4 Thi hvert Hus indrettes af nogen; men den, som har indrettet alt, er Gud. 5 Og Moses var vel tro i hele

hans Hus, som en Tjener, til Vidnesbyrd om, hvad der skulde tales; 6 men Kristus er det som en Søn over hans Hus; og hans Hus ere vi, saafremt vi fastholde Haabets Frimodighed og Ros urokket indtil Enden. 7 Saa bestemmer han der først blev forkynnt godt Budskab, ikke gik ind for deres Genstridigheds Skyld: 7 Saa efter en Dag: „I Dag,” siger han ved David lang Tid Haabets Frimodighed og Ros urokket indtil Enden. 7 efter, (som ovenfor sagt): „I Dag, naar I høre hans Derfor, som den Helligaand siger: „I Dag, naar I høre Røst, da forhærder ikke eders Hjerter!” 8 Thi dersom hans Røst, 8 da forhærder ikke eders Hjerter, som det Josva havde skaffet dem Hvile, da Vilde han ikke skete i Forbitrelsen, paa Fristelsens Dag i Ørkenen, 9 tale om en anden Dag siden efter. 9 Altsaa er der en hvor eders Fædre fristede mig ved at sætte mig paa Sabbatshvile tilbage for Guds Folk. 10 Thi den, som Prøve, og de saa dog mine Gerninger i fyrettyve Aar. er gaaet ind til hans Hvile, Ogsaa han har faaet Hvile 10 Derfor harmedes jeg paa denne Slægt og sagde: fra sine Gerninger, ligesom Gud fra sine. 11 Lader os De fare altid vild i Hjertet; men de kendte ikke mine derfor gøre os Flid for at gaa ind til hin Hvile, for at Veje, 11 saa jeg svor i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke nogen skal falde ved den samme Genstridighed, ikke gaa ind til min Hvile” — 12 saa ser til, Brødre! at som hine gave Eksempel paa. 12 Thi Guds Ord er der ikke nogen Sinde i nogen af eder skal findes et levende og kraftigt og skarpere end noget tveægget ondt, vantro Hjerte, saa at han falder fra den levende Sværd og trænger igennem, indtil det deler Sjæl og Gud. 13 Men formaner hverandre hver Dag, saa Aand, Ledemod saavel som Marv, og dømmer over længe det hedder „i Dag”, for at ikke nogen af eder Hjertets Tanker og Raad. 13 Og ingen Skabning er skal forhærdes ved Syndens Bedrag. 14 Thi vi ere usynlig for hans Aasyn; men alle Ting ere nøgne og blevne delagtige i Kristus, saafremt vi fastholde vor udspændte for hans Øjne, hvem vi staa til Regnskab. første Fortrøstning urokket indtil Enden. 15 Naar der 14 Efterdi vi altsaa have en stor Ypperstepræst, som siges: „I Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder er gaaet igennem Himlene, Jesus, Guds Søn, da ikke eders Hjerter som i Forbitrelsen”: 16 Hvem varer lader os holde fast ved Bekendelsen! 15 Thi vi have da vel de, som hørte og dog voldte Forbitrelse? Mon ikke en Ypperstepræst, som ej kan have Medlidenhed ikke alle, som gik ud af Ægypten ved Moses? 17 Men med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er paa hvem harmedes han i fyrettyve Aar? Mon ikke fristet i alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd. paa dem, som syndede, hvis døde Kroppe faldt i 16 Derfor lader os træde frem med Frimodighed for Ørkenen? 18 Og over for hvem tilsvor han, at de ikke Naadens Trone, for at vi kunne faa Barmhjertighed skulde gaa ind til hans Hvile, uden dem, som vare og finde Naade til betimelig Hjælp.

blevne genstridige? 19 Og vi se, at de ikke kunde gaa ind paa Grund af Vantro.

5 Thi hver Ypperstepræst tages iblandt Mennesker og indsættes for Mennesker til Tjenesten for Gud,

4 Lader os derfor, da der endnu staar en Forjættelse for at han skal frembære baade Gaver og Slagtofre tilbage om at indgaa til hans Hvile, vogte os for, for Synder, 2 som en, der kan bære over med de at nogen af eder skal mene, at han er kommen for vankundige og vildfarende, eftersom han ogsaa selv silde. 2 Thi ogsaa os er der forkynnt godt Budskab er stedt i Skrøbelighed 3 og for dens Skyld maa ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjælp ikke frembære Syndoffer, som for Folket saaledes ogsaa dem, fordi det ikke var forenet med Troen hos dem, for sig selv. 4 Og ingen tager sig selv den Ære, som hørte det. 3 Thi vi gaa ind til Hvilen, vi, som ere men han kaldes af Gud, ligesom jo ogsaa Aron. 5 komne til Troen, efter hvad han har sagt: „Saa svor Saaledes har ej heller Kristus tillagt sig selv den jeg i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde min Hvile,” omendskønt Gerningerne vare fuldbragte til ham: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag,” 6 fra Verdens Grundlæggelse. 4 Thi han har et Sted som han jo ogsaa siger et andet Sted: „Du er Præst sagt om den syvende Dag saaledes: „Og Gud hvilede til evig Tid, efter Melkisedeks Vis,” (aiōn g165) 7 han, paa den syvende Dag fra alle sine Gerninger.” 5 som i sit Køds Dage med stærkt Raab og Taarer Og fremdeles paa dette Sted: „Sandelig, de skulle frembar Bønner og ydmyge Begæringer til den, der ikke gaa ind til min Hvile.” 6 Efterdi der altsaa staar kunde frelse ham fra Døden, og blev børnhørt i sin tilbage, at nogle skulle gaa ind til den, og de, hvem Angest, 8 og saaledes, endskønt han var Søn, lærte

han Lydighed af det, han led, 9 og efter at være fuldkommet blev Aarsag til evig Frelse for alle dem, som lyde ham, (aiōnios g166) 10 idet han af Gud blev kaldt Ypperstepræst efter Melkisedeks Vis. 11 Herom have vi meget at sige, og det er vanskeligt at forklare, efterdi I ere blevne sløve til at høre. 12 Thi skønt I efter Tiden endog burde være Lærere, trænge I atter til, at man skal lære eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I ere blevne saadanne, som trænge til Mælk og ikke til fast Føde. 13 Thi hver, som faar Mælk, er ukyndig i den rette Tale, thi han er spæd; men for de fuldkomme er den faste Føde, for dem, som paa Grund af deres Erfaring have Sanserne øvede til at skelne mellem godt og ondt.

6 Lader os derfor forbogaa Begyndelsesordet om

Kristus og skride frem til Fuldkommenheden uden atter at lægge Grundvold med Omvendelse fra døde Gerninger og med Tro paa Gud, 2 med Lære om Døbelser og. Haandspaalæggelse og dødes Opstandelse, og evig Dom. (aiōnios g166) 3 Ja, dette ville vi gøre, saafremt Gud tilsteder det. 4 Thi dem, som en Gang ere blevne oplyste og have smagt den himmelske Gave og ere blevne delagtige i den Helligaand 5 og have smagt Guds gode Ord og den kommende Verdens Kraetter, og som ere faldne fra, — dem er det umuligt atter at forny til Omvendelse, (aiōn g165) 6 da de igen korsfæste sig Guds Søn og stille ham til Spot. 7 Thi Jorden, som drikker den ofte derpaa faldende Regn og frembringer Vækster, tjenlige for dem, for hvis Skyld den ogsaa dyrkes, faar Velsignelse fra Gud; 8 men naar den bærer Torne og Tidsler, er den ubrugbar og Forbandelse nær; Enden med den er at brændes. 9 Dog, i Henseende til eder, I elskede! ere vi overbeviste om det bedre og det, som bringer Frelse, selv om vi tale saaledes. 10 Thi Gud er ikke uretfærdig, saa at han skulde glemme eders Gerning og den Kærlighed, som I have Udvist imod hans Navn, idet I have tjent og tjene de hellige. 11 Men vi ønske, at enhver af eder maa udvise den samme Iver efter den fulde Vished i Haabet indtil Enden, 12 for at I ikke skulle blive sløve, men efterfølge dem, som ved Tro og Taalmodighed arve Forjættelserne. 13 Thi da Gud gav Abraham Forjættelsen, svor han ved sig selv, fordi han ingen større havde at sværge ved, og sagde: 14 „Sandelig, jeg vil rigeligt velsigne dig og rigeligt mangfoldiggøre dig.“ 15 Og saaledes

opnaaede han Forjættelsen ved at vente taalmodigt. 16 Mennesker sværge jo ved en større, og Eden er dem en Ende paa al Modsigelse til Stadfæstelse. 17 Derfor, da Gud ydermere vilde vise Forjættelsens Kraftig Opmuntring, vi, som ere flyede hen for at holde fast ved det Haab, som ligger foran os, 19 hvilket vi have som et Sjælens Anker, der er sikkert og fast og Forløber gik ind for os, idet han efter Melkisedeks Vis blev Ypperstepræst til evig Tid. (aiōn g165)

7 Thi denne Melkisedek, Konge i Salem, den højeste Guds Præst, som gik Abraham i Møde, da han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og velsignede ham, 2 hvem ogsaa Abraham gav Tiende af alt, og som, naar hans Navn udlægges, først er Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er: Freds Konge, 3 uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, uden Dages Begyndelse og uden Livs Ende, men gjort lig med Guds Søn, han forbliver Præst for bestandig. 4 Ser dog, hvor stor denne er, hvem endog Patriarken Abraham gav Tiende af Byttet. 5 Og hine, som, idet de høre til Levi Sønner, faa Præstedømmet, have et Bud om at tage Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, endskønt disse ere udgaaede af Abrahams Lænd; 6 men han, som ikke regner sin Slægt fra dem, har taget Tiende af Abraham og har velsignet den, som havde Forjættelserne. 7 Men uden al Modsigelse er det den ringere, som velsignes af den ypperligere. 8 Og her er det dødelige Mennesker, som tage Tiende; men der er det en, om hvem der vidnes, at han lever. 9 Ja, saa at sige, har endog Levi, som tager Tiende, igennem Abraham givet Tiende; 10 thi han var endnu i Faderens Lænd, da Melkisedek gik denne i Møde. 11 Hvis der altsaa var Fuldkommelse at faa ved det levitiske Præstedømme (thi paa Grundlag af dette har jo Folket faaet Loven), hvilken Trang var der da yderligere til, at en anden Slags Præst skulde opstaa efter Melkisedeks Vis og ikke nævnes efter Arons Vis? 12 Naar nemlig Præstedømmet omskiftes, sker der med Nødvendighed ogsaa en Omskiftelse af Loven. 13 Thi han, om hvem dette siges, har hørt til en anden Stamme, af hvilken ingen har taget Vare

paa Alteret. **14** Thi det er vitterligt, at af Juda er vor saaledes som det blev Moses betydet af Gud, da han Herre oprunden, og for den Stammes Vedkommende skulde indrette Tabernakelet: „Se til, sagde han, at har Moses intet talt om Præster. **15** Og det bliver end du gør alting efter det Forbillede, der blev vist dig ydermere klart, naar der i Lighed med Melkisedek paa Bjerget.” **6** Men nu har han faaet en saa meget opstaar en anden Slags Præst, **16** som ikke er bleven ypperligere Tjeneste, som han ogsaa er Mellemmand det efter et kødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt for en bedre Pagt, der jo er grundet paa bedre Livs Kraft. **17** Thi han faar det Vidnesbyrd: „Du er Forjættelser. **7** Thi dersom hin første var udadelig, Præst til evig Tid efter Melkisedeks Vis.” (*aiōn g165*) da vilde der ikke blive søgt Sted for en anden. **8** Thi **18** Thi vel sker der Ophævelse af et forudgaaende dadlende siger han til dem: „Se, der kommer Dage, Bud, fordi det var svagt og unyttigt **19** (thi Loven har siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med Israels ikke fuldkommet noget); men der sker Indførelse af Hus og med Judas Hus; **9** ikke som den Pagt, jeg et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud. **20** gjorde med deres Fædre paa den Dag, da jeg tog Og saa vist som det ikke er sket uden Ed, **21** (thi dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægyptens hine ere blevne Præster uden Ed, men denne med Land; thi de blev ikke i min Pagt, og jeg brød” mig Ed, ved den, som siger til ham: „Herren svor, og ikke om dem, siger Herren. **10** Thi dette er den Pagt, han skal ikke angre det: Du er Præst til evig Tid”): som jeg vil oprette med Israels Hus efter de Dage, (*aiōn g165*) **22** Saa vist er Jesus blevnen Borgen for en siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Sind, bedre Pagt. **23** Og hine ere blevne Præster, flere efter og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte, og jeg vil hinanden, fordi de ved Døden hindredes i at vedblive; være deres Gud, og de skulle være mit Folk. **11** Og **24** men denne har et uforgængeligt Præstedømme, de skulle ikke lære hver sin Medborger og hver sin fordi han bliver til evig Tid, (*aiōn g165*) **25** hvorfor han Broder og sige: Kend Herren; thi de skulle alle kende ogsaa kan fuldkomment frelse dem, som komme mig, fra den mindste indtil den største iblandt dem. **12** til Gud ved ham, efterdi han lever altid til at gaa i Thi jeg vil være naadig imod deres Uretfærdigheder Forbøn for dem. **26** Thi en saadan Ypperstepræst og ikke mere ihukomme deres Synder.” **13** Naar var det ogsaa, som sømmede sig for os, en from, han siger: „En ny”, har han erklæret den første for uskyldig, ubesmittet, adskilt fra Syndere og ophøjet gammel; men det, som bliver gammelt og ældes, er over Himplene; **27** en, som ikke hver Dag har nødig, nær ved at forsvinde.

som Ypperstepræsterne, at frembære Ofre først for sine egne Synder, derefter for Folkets; thi dette gjorde han en Gang for alle, da han ofrede sig selv. **28** Thi Loven indsætter til Ypperstepræster Mennesker, som have Skrøbelighed; men Edens Ord, som kom senere end Loven, indsætter en Søn, som er fuldkommet til evig Tid. (*aiōn g165*)

8 Men Hovedpunktet ved det, hvorom her tales, er dette: Vi have en saadan Ypperstepræst, der har taget Sæde paa højre Side af Majestætens Trone i Himplene **2** som Tjener ved Helligdommen og det sande Tabernakel, hvilket Herren har oprejst, og ikke et Menneske. **3** Thi hver Ypperstepræst indsættes til at frembære Gaver og Slagtofre; derfor er det nødvendigt, at ogsaa denne maa have noget at frembære. **4** Dersom han nu var paa Jorden, da var han ikke engang Præst, efterdi der her er dem, som frembære Gaverne efter Loven; **5** hvilke jo tjene ved en Afbildning og Skygge af det himmelske,

9 Vel havde ogsaa den første Pagt Forskrifter for Gudstjenesten og en jordisk Helligdom. **2** Thi der var indrettet et Telt, det forreste, hvori Lysestagen var og Bordet og Skuebrødene, det, som jo kaldes det hellige. **3** Men bag det andet Forhæng var et Telt, det, som kaldes det allerhelligste, **4** som havde et gyldent Røgelsealter og Pagtens Ark, overalt beklædt med Guld, i hvilken der var en Guldkrukke med Mannaen, og Arons Stav, som havde blomstret, og Pagtens Tavler, **5** men oven over den var Herlighedens Keruber, som overskyggede Naadestolen, hvorom der nu ikke skal tales enkeltvis. **6** Idet nu dette er saaledes indrettet, gaa Præsterne til Stadighed ind i det forreste Telt, naar de forrette Tjenesten; **7** men i det andet gaar alene Ypperstepræsten ind een Gang om Aaret, ikke uden Blod, hvilket han ofrer for sig selv og Folkets Forseelser, **8** hvorved den Helligaand giver til Kende, at Vejen til Helligdommen endnu ikke er bleven aabenbar, saa længe det forreste Telt

endnu staar, **9** hvilket jo er et Sindbillede indtil den nærværende Tid, og stemmende hermed frembæres der baade Gaver og Ofre, som ikke i Henseende til Samvittigheden kunne fuldkomme den, der forretter sin Gudsdyrkelse, **10** men som kun, ved Siden af Mad og Drikke og forskellige Tvættelser, ere kødelige Forskriifter, paalagte indtil den rette Ordnings Tid. **11** Men da Kristus kom som Ypperstepræst for de kommende Goder, gik han igennem det større og fuldkommere Telt, som ikke er gjort med Hænder, det er: Som ikke er af denne Skabning, **12** og gik ikke heller med Blod af Bukke eller Kalve, men med sit eget Blod een Gang for alle ind i Helligdommen og vandt en evig Forløsning. (aiōnios g166) **13** Thi dersom Blodet af Bukke og Tyre og Aske af en Kvie ved at stænkes paa de besmittede helliger til Kødets Renhed: **14** Hvor meget mere skal da Kristi Blod, hans, som ved en evig Aand frembar sig selv lydeløs for Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gerninger til at tjene den levende Gud? (aiōnios g166) **15** Og derfor er han Mellemmand for en ny Pagt, for at de kaldede, da der har fundet Død Sted til Genløsning fra Overtrædelserne under den første Pagt, maa faa den evige Arvs Forjættelse. (aiōnios g166) **16** Thi hvor der er en Arvepagt, der er det nødvendigt, at hans Død, som har oprettet Pagten, skal godtgøres. **17** Thi en Arvepagt er urokkelig efter døde, da den ingen Sinde træder i Kraft, medens den, som har oprettet den, lever. **18** Derfor er heller ikke den første bleven indviet uden Blod. **19** Thi da hvert Bud efter Loven var forknydt af Moses for hele Folket, tog han Kalve- og Bukkeblod med Vand og skarlagenrød Uld og Isop og bestænkede baade Bogen selv og hele Folket, idet han sagde: **20** „Dette er den Pagts Blod, hvilken Gud har paalagt eder.“ **21** Og Tabernaklet og alle Tjenestens Redskaber bestænkede han ligeledes med Blodet. **22** Og næsten alt bliver efter Loven renset med Blod, og uden Blods Udgydelse sker der ikke Forladelse. **23** Altsaa var det en Nødvendighed, at Afbildungerne af de himmelske Ting skulde renses herved, men selve de himmelske Ting ved bedre Ofre end disse. **24** Thi Kristus gik ikke ind i en Helligdom, som var gjort med Hænder og kun var et Billede af den sande, men ind i selve Himmelten for nu at træde frem for Guds Ansigt til Bedste for os; **25** ikke heller for at han skulde ofre sig selv mange Gange, ligesom Ypperstepræsten hvert Aar gaar ind i Helligdommen med fremmed Blod; **26** ellers havde han maattet lide mange Gange fra Verdens Grundlæggelse; men nu er han een Gang for alle ved Tidernes Fulddendelseaabnbarer for at bortskaffe Synden ved sit Offer. (aiōnios g165) **27** Og ligesom det er Menneskene beskikket at dø een Gang og derefter Dom, **28** saaledes skal ogsaa Kristus, efter at være blevnen Gang ofret for at bære mange Synder, anden Gang, uden Synd, vise sig for dem, som forvente ham til Frelse.

10 Thi da Loven kun har en Skygge af de kommende Goder og ikke Tingenes Skikkelse selv, kan den aldrig ved de samme aarlige Ofre, som de beständig frembære, fuldkomme dem, som træde frem dermed. **2** Vilde man ikke ellers have ophørt at frembære dem, fordi de ofrende ikke mere havde nogen Bevidsthed om Synder, naar de een Gang vare rensede? **3** Men ved Ofrene sker Aar for Aar Ihukommelse af Synder. **4** Thi det er umuligt, at Blod af Tyre og Bukke kan borttage Synder. **5** Derfor siger han, idet han indtræder i Verden: „Slagtoffer og Madoffer havde du ikke Lyst til; men et Legeme beredte du mig; **6** Brændofre og Syndofre havde du ikke Behag i. **7** Da sagde jeg: Se, jeg er kommen (i Bogrullen er der skrevet om mig) for at gøre, Gud! din Villie.“ **8** Medens han først siger: „Slagtofre og Madofre og Brændofre og Syndofre havde du ikke Lyst til og ej heller Behag i“ (og disse frembærer dog efter Loven), **9** saa har han derefter sagt: „Se, jeg er kommen for at gøre din Villie.“ Han ophæver det første for at fastsætte det andet. **10** Og ved denne Villie ere vi helligede ved Ofringen af Jesu Kristi Legeme een Gang for alle. **11** Og hver Præst staar daglig og tjener og ofrer mange Gange de samme Ofre, som dog aldrig kunne borttage Synder. **12** Men denne har efter at have ofret eet Offer for Synderne sat sig for beständig ved Guds højre Haand, **13** idet han forørvrigt venter paa, at hans Fjender skulle lægges som en Skammel for hans Fødder. **14** Thi med et eneste Offer har han for beständig fuldkommet dem, som helliges. **15** Men ogsaa den Helligaand giver os Vidnesbyrd; thi efter at have sagt: **16** „Dette er den Pagt, som jeg vil oprette med dem efter de Dage,“ siger Herren: „Jeg vil give mine Love i deres Hjerter, og jeg vil indskrive dem i deres Sind, **17** og deres Synder og deres Overtrædelser vil jeg ikke

mere ihukomme.” 18 Men hvor der er Forladelse for disse, er der ikke mere Offer for Synd. 19 Efterdi vi da, Brødre! have Frimodighed til den Indgang i Helligdommen ved Jesu Blod, 20 som han indviede os som en ny og levende Vej igennem Forhænget, det er hans Kød, 21 og efterdi vi have en stor Præst over Guds Hus: 22 Saa lader os træde frem med et sandt Hjerte, i Troens fulde Forvisning, med Hjerterne ved Bestænkelsen rensede fra en ond Samvittighed, og Legemet tvættet med rent Vand; 23 lader os fastholde Haabets Bekendelse urokket; thi trofast er han, som gav Forjættelsen; 24 og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opflamme hverandre til Kærlighed og gode Gerninger 25 og ikke forlade vor egen Forsamling, som nogle have for Skik, men formane hverandre, og det saa meget mere, som I se, at Dagen nærmer sig. 26 Thi synde vi med Villie, efter at have modtaget Sandhedens Erkendelse, er der intet Offer mere tilbage for Synder, 27 men en frygtelig Forventelse af Dom og en brændende Nidkærhed, som skal fortære de genstridige. 28 Naar en har brudt med Mose Lov, dør han uden Barmhjertighed paa to eller tre Vidners Udsagn; 29 hvor meget værre Straf mene I da, at den skal agtes værd, som træder Guds Søn under Fod og agter Pagtens Blod, hvormed han blev helliget, for urent og forhaaner Naadens Aand? 30 Thi vi kende den, som har sagt: „Mic hører Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren;” og fremdeles: „Herren skal dømme sit Folk.” 31 Det er frygteligt at falde i den levende Guds Hænder. 32 Men kommer de forrige Dage i Hu, i hvilke I, efter at I vare blevne oplyste, udholdt megen Kamp i Lidelsner, 33 idet I dels selv ved Forhaanelser og Traengsler blev et Skuespil, dels gjorde fælles Sag med dem, som fristede saadanne Kaar. 34 Thi baade havde I Medlidenhed med de fangne, og I fandt eder med Glæde i, at man røvede, hvad I ejede, vidende, at I selv have en bedre og blivende Ejendom. 35 Kaster altsaa ikke eders Frimodighed bort, hvilken jo har stor Belønning; 36 thi I have Udholdenhed nødig, for at I, naar I have gjort Guds Villie, kunne opnaa Forjættelsen. 37 Thi „der er endnu kun en saare liden Stund, saa kommer han, der skal komme, og han vil ikke tøve. 38 Men min retfærdige skal leve af Tro; og dersom han unddrager sig, har min Sjæl ikke Behag i

ham.” 39 Men vi ere ikke af dem, som unddrage sig, til Fortabelse, men af dem, som tro, til Sjælens Frelse.

11 Men Tro er en Fortrøstning til det, som haabes, en Overbevisning om Ting, som ikke ses. 2 Ved den fik jo de gamle godt Vidnesbyrd. 3 Ved Tro fatte vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord, saa det ikke er af synlige Ting, at det, som ses, er blevet til. (aiōn g165) 4 Ved Tro ofrede Abel Gud et bedre Offer end Kain, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved den taler han endnu efter sin Død. 5 Ved Tro blev Enok borttagen, for at han ikke skulde se Døden, og han blev ikke funden, efterdi Gud havde taget ham bort; thi før Borttagelsen har han faaet det Vidnesbyrd, at han har behaget Gud. 6 Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi den, som kommer frem for Gad, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søger ham. 7 Ved Tro var det, at Noa, advaret af Gud om det, som endnu ikke saas, i Guds frygt indrettede en Ark til Frelse for sit Hus; ved den domfældte han Verden og blev Arving til Retfærdigheden ifølge Tro. 8 Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet, saa han gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. 9 Ved Tro blev han Udlænding i Forjættelsens Land som i et fremmed og boede i Telte med Isak og Jakob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse; 10 thi han forventede den Stad, som har fast Grundvold, hvis Bygmester og Grundlægger er Gud. 11 Ved Tro fik endog Sara selv Kraft til at undfange endog ud over sin Alders Tid; thi hun holdt ham for trofast, som havde forjættet det. 12 Derfor avledes der ogsaa af en, og det en udlevet, som Himmelens Stjerner i Mangfoldighed og som Sandet ved Havets Bred, det, som ikke kan tælles. 13 I Tro døde alle disse uden at have opnaaet Forjættelserne; men de saa dem langt borte og hilsede dem og bekendte, at de vare fremmede og Udlændinge paa Jorden. 14 De, som sige saadant, give jo klarlig til Kende, at de søger et Fædreland. 15 Og dersom de havde haft det, hvorfra de vare udgaaede, i Tanker, havde de vel haft Tid til at vende tilbage; 16 men nu hige de efter et bedre, det er et himmelsk; derfor skammer Gud sig ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en Stad. 17 Ved Tro har Abraham ofret Isak, da

han blev prøvet, ja, den enbaarne ofrede han, som havde modtaget Forjættelserne, **18** til hvem der var sagt: „I Isak skal en Sæd faa Navn efter dig;” **19** thi han betænkte, at Gud var mægtig endog til at oprejse os.

fra de døde, hvorfra han jo ogsaa lignelsesvis fik ham tilbage. **20** Ved Tro udtalte Isak Velsignelse over Jakob og Esau angaaende kommende Ting. **21** Ved Tro velsignede Jakob døende hver af Josefs Sønner og tilbad, lænende sig over sin Stav. **22** Ved Tro talte Josef paa sit yderste om Israels Børns Udgang og gav Befaling om sine Ben. **23** Ved Tro blev Moses, da han var født, skjult i tre Maaneder af sine Forældre, fordi de saa, at Barnet var dejligt, og de frygtede ikke for Kongens Befaling. **24** Ved Tro nægtede Moses, da han var bleven stor, at kaldes Søn af Faraos Datter **25** og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk end at have en kortvarig Nydelse af Synd, **26** idet han agtede Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens Skatte; thi han saa hen til Belønningen. **27** Ved Tro forlod han Ægypten uden at frygte for Kongens Vrede; thi som om han saa den usynlige, holdt han ud. **28** Ved Tro har han indstiftet Paasken og Paastrygelsen af Blodet, for at den, som ødelagde de førstefødte, ikke skulde røre dem. **29** Ved Tro gik de igennem det røde Hav som over tørt Land, medens Ægypterne druknede under Forsøget derpaa. **30** Ved Tro faldt Jerikos Mure, efter at de vare omgaaede i syv Dage. **31** Ved Tro undgik Skøgen Rahab at omkomme med de genstridige; thi hun modtog Spejderne med Fred. **32** Dog, hvorfor skal jeg tale mere? Tiden vil jo fattes mig, hvis jeg skal fortælle om Gideon, Barak, Samson, Jefta, David og Samuel og Profeterne, **33** som ved Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, opnaaede Forjættelser, stoppede Lovers Mund, **34** slukkede Ilds Kraft, undslap Sværds Od, bleve stærke efter Svaghed, bleve vældige i Krig, bragte fremmedes Hære til at vige. **35** Kvinder fik deres døde igen ved Opstandelse. Andre blev lagte paa Pinebænk og toge ikke imod Befrielse, for at de maatte opnaa en bedre Opstandelse. **36** Andre maatte friste Forhaanelser og Hudstrygeler, tilmed Lænker og Fængsel; **37** de blev stenede, gennemsavede, fristede, dræbte med Sværd, gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede **38** (dem var Verden ikke værd), omvankende i Ørkener og paa Bjerge og i Huler og Jordens Kløfter. **39** Og alle disse, skønt

de havde Vidnesbyrd for deres Tro, opnaaede ikke Forjættelsen, **40** efterdi Gud forud havde udsæt noget bedre for os, for at de ikke skulde fuldkommes uden os.

12 Derfor lader ogsaa os, efterdi vi have saa stor en Sky af Vidner omkring os, aflæggé enhver Byrde og Synden, som lettelig hilder os, og med Udholdenhed gennemløbe den foran os liggende Bane, **2** idet vi se hen til Troens Begynder og Fulder, Jesus, som for den foran ham liggende Glædes Skyld udholdt et Kors, idet han ringeagtede Skændselen, og som har taget Sæde paa højre Side af Guds Trone. **3** Ja, tænker paa ham, som har udholdt en saadan Modsigelse imod sig af Syndere, for at I ikke skulle blive trætte og forsagte i eders Sjæle. **4** Endnu have I ikke staaet imod indtil Blodet i eders Kamp imod Synden, **5** og I have glemt Formaningen, der jo dog taler til eder som til Sønner: „Min Søn!agt ikke Herrens Tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt, naar du revses af ham; **6** thi hvem Herren elsker, den tugter han, og han slaar haardelig hver Søn, som han tager sig af.” **7** Holder ud og lader eder tugte; Gud handler med eder som med Sønner; thi hvem er den Søn, som Faderen ikke tugter? **8** Men dersom I ere uden Tugtelse, hvori alle have faaet Del, da ere I jo uægte og ikke Sønner. **9** Fremdeles, vore kædelige Fædre havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt; skulde vi da ikke meget mere underordne os under Aandernes Fader og leve? **10** Thi hine tugtede os for nogle faa Dage efter deres Tykke, men han gør det til vort Gavn, for at vi skulle faa Del i hans Helligthed. **11** Al Tugtelse synes vel, imedens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den til Gengæld dem, som derved ere øvede, en Fredens Frugt i Retfærdighed. **12** Derfor, retter de slappede Hænder og de lammede Knæ, **13** og træder lige Spor med eders Fødder, for at ikke det lamme skal vrides af Led, men snarere helbredes. **14** Stræber efter Fred med alle og efter Helligørelsen, uden hvilken ingen skal se Herren; **15** og ser til, at ikke nogen gaar Glip af Guds Naade, at ikke nogen bitter Rod skyder op og gør Skade, og de mange smittes ved den; **16** at ikke nogen er en utugtig eller en vanhellig som Esau, der for een Ret Mad solgte sin Førstefødselsret. **17** Thi I vide, at han ogsaa

siden, da han ønskede at arve Velsignelsen, blev have forknyt eder Guds Ord, og idet I betragte deres forkastet (thi han fandt ikke Rum for Omvendelse), Vandrings Udgang, saa efterligner deres Tro! **8** Jesus omendskønt han begærede den med Taarer. **18** I ere Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja, til evig jo ikke komne til en haandgrreiblig og brændende Tid. (aiōn g165) **9** Lader eder ikke lede vild af mange ild og til Mulm og Mørke og Uvejr, **19** og ikke til Haande og fremmede Lærdomme; thi det er godt, at Basunens Klang og til en talende Røst, hvorom de, Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved Spiser; thi deraf der hørte den, bade, at der ikke mere maatte tales have de, som holdt sig dertil, ingen Nytte haft. **10** Vi til dem. **20** Thi de kunde ikke bære det, som blev have et Alter, hvorfra de, som tjene ved Tabernakelet, paabudt: „Endog om et Dyr rører ved Bjerget, skal det ikke have Ret til at spise. **11** Thi de Dyr, hvis Blod stenes.“ **21** Og — saa frygteligt var Synet — Moses for Syndens Skyld bæres ind i Helligdommen af sagde: „Jeg er forfærdet og bæver.“ **22** Men I ere Ypperstepræsten, deres Kroppe opbrændes uden for komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til Lejren. **12** Derfor led ogsaa Jesus uden for Porten, det himmelske Jerusalem og til Englenes Titusinder for at han kunde hellige Folket ved sit eget Blod. **13** i Højtidsskare **23** og til de førstefødtes Menighed, Saa lader os da gaa ud til ham uden for Lejren, idet som ere indskrevne i Himlene, og til en Dommer, vi bære hans Formædelse; **14** thi her have vi ikke en som er alles Gud, og til de fuldkommende retfærdiges blivende Stad, men vi søger den kommende. **15** Lader Aander **24** og til den nye Pagts Mellemmand, Jesus, os da ved ham altid frembære Gud Lovprisnings Offer, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel. det er: En Frugt af Læber, som bekende hans Navn. **25** Ser til, at I ikke bede eder fri for den, som taler. **16** Men glemmer ikke at gøre vel og at meddele; thi i Thi naar de, som bade sig fri for ham, der talte sit saadanne Ofre har Gud Velbehag. **17** Lyder eders Guddomsord paa Jorden, ikke undslap, da skulle vi Vejledere og retter eder efter dem; thi de vaage over det meget mindre, naar vi vende os bort fra ham, der eders Sjæle som de, der skulle gøre Regnskab — for taler fra Himlene, **26** han, hvis Røst dengang rystede at de maa gøre dette med Glæde og ikke sukkende; Jorden, men som nu har forjættet og sagt: „Endnu thi dette er eder ikke gavnligt. **18** Beder for os; thi vi een Gang vil jeg ryste, ikke alene Jorden, men ogsaa ere forvissede om, at vi have en god Samvittighed, Himmelten.“ **27** Men dette „endnu een Gang“ giver idet vi ønske at vandre rettelig i alle Ting. **19** Og jeg til Kende, at de Ting, der rystes, skulle omskiftes, formaner eder des mere til at gøre dette, for at jeg efterdi de ere skabte, for at de Ting, der ikke rystes, desto snarere kan gives eder igen. **20** Men Fredens skulle blive. **28** Derfor, efterdi vi modtage et Rige, som ikke kan rystes, saa lader os være taknemmelige og derved tjene Gud til hans Velbehag, med Ængstelse og Frygt. **29** Thi vor Gud er en fortærrende ild.

13 Broderkærligheden blive ved! **2** Glemmer ikke Gæstfriheden; thi ved den have nogle, uden at vide det, haft Engle til Gæster. **3** Kommer de fangne i Hu, som vare I selv medfangne; dem, der lide ilde, som de, der ogsaa selv ere i et Legeme. **4** Ægteskabet være æret hos alle, og Ægtesengen ubesmittet; thi utugtige og Horkarle skal Gud dømme. **5** Eders Vandel være uden Pengegridskhed, nøjes med det, I have; thi han har selv sagt: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig,“ **6** saa at vi kunne sige med frit Mod: „Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gøre mig?“ **7** Kommer eders Vejledere i Hu, som

have forknyt eder Guds Ord, og idet I betragte deres Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja, til evig jo ikke komne til en haandgrreiblig og brændende Tid. (aiōn g165) **9** Lader eder ikke lede vild af mange Haande og fremmede Lærdomme; thi det er godt, at Basunens Klang og til en talende Røst, hvorom de, Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved Spiser; thi deraf der hørte den, bade, at der ikke mere maatte tales have de, som holdt sig dertil, ingen Nytte haft. **10** Vi til dem. **11** Thi de Dyr, hvis Blod stenes.“ **12** Derfor led ogsaa Jesus uden for Porten, det himmelske Jerusalem og til Englenes Titusinder for at han kunde hellige Folket ved sit eget Blod. **13** i Højtidsskare **14** og til de førstefødtes Menighed, Saa lader os da gaa ud til ham uden for Lejren, idet som ere indskrevne i Himlene, og til en Dommer, vi bære hans Formædelse; **15** lader Aander **16** og til den nye Pagts Mellemmand, Jesus, os da ved ham altid frembære Gud Lovprisnings Offer, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel. det er: En Frugt af Læber, som bekende hans Navn. **17** Ser til, at I ikke bede eder fri for den, som taler. **18** Men glemmer ikke at gøre vel og at meddele; thi i Thi naar de, som bade sig fri for ham, der talte sit saadanne Ofre har Gud Velbehag. **19** Lyder eders Guddomsord paa Jorden, ikke undslap, da skulle vi Vejledere og retter eder efter dem; thi de vaage over det meget mindre, naar vi vende os bort fra ham, der eders Sjæle som de, der skulle gøre Regnskab — for taler fra Himlene, **20** han, hvis Røst dengang rystede at de maa gøre dette med Glæde og ikke sukkende; Jorden, men som nu har forjættet og sagt: „Endnu thi dette er eder ikke gavnligt. **21** Beder for os; thi vi een Gang vil jeg ryste, ikke alene Jorden, men ogsaa ere forvissede om, at vi have en god Samvittighed, Himmelten.“ **22** Men dette „endnu een Gang“ giver idet vi ønske at vandre rettelig i alle Ting. **23** Og jeg til Kende, at de Ting, der rystes, skulle omskiftes, formaner eder des mere til at gøre dette, for at jeg efterdi de ere skabte, for at de Ting, der ikke rystes, desto snarere kan gives eder igen. **24** Men Fredens Gud, som førte den store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus, op fra de døde med en evig Pagts Blod, (aiōnios g166) **25** han bringe eder til Fuldkommenhed i alt godt, til at gøre hans Villie, og han virke i eder det, som er velbehageligt for hans Aasyn, ved Jesus Kristus: Ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen. (aiōn g165) **26** Jeg beder eder, Brødre! at I finde eder i dette Formaningsord; thi jeg har jo skrevet til eder i Korthed. **27** Vider, at vor Broder Timotheus er løsladt; sammen med ham vil jeg se eder, dersom han snart kommer. **28** Hilsen alle eders Vejledere og alle de hellige! De fra Italien hilse eder. **29** Naaden være med eder alle!

Jakob

1 Jakob, Guds og den Herres Jesu Kristi Tjener, hilser de tolv Stammer i Adspredelsen. **2** Mine Brødre! agter det for idel Glæde, naar I stedes i mange Haande Prøvelser, **3** vidende, at eders Tros Prøve virker Udholdenhed; **4** men Udholdenheden bør medføre fuldkommen Gerning, for at I kunne være fuldkomne og uden Brøst, saa I ikke staa tilbage i noget. **5** Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. **6** Men han bede i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler, ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden. **7** Ikke maa nemlig det Menneske mene, at han skal faa noget af Herren, **8** en tvesindet Mand, som han er, ustadic paa alle sine Veje. **9** Men den Broder, som er ringe, rose sig af sin Højhed, **10** den rige derimod af sin Ringhed; thi han skal forgaa som Græssets Blomst. **11** Thi Solen staar op med sin Hede og hentørre Græsset, og dets Blomst falder af, og dens Skikkelses Ynde forsvinder; saaledes skal ogsaa den rige visne paa sine Veje. **12** Salig den Mand, som holder Prøvelse ud; thi naar han har staaet Prøve, skal han faa Livets Krans, som Herren har forjættet dem, der elske ham. **13** Ingen sige, naar han fristes: „Jeg fristes af Gud“; thi Gud kan ikke fristes af det onde, og selv frister han ingen; **14** men enhver fristes, naar han drages og lokkes af sin egen Begæring; **15** derefter, naar Begæringen har undfanget, føder den Synd, men naar Synden er fuldvoksen, føder den Død. **16** Farer ikke vild, mine elskede Brødre! **17** Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller skiftende Skygge. **18** Efter sin Villie fødte han os ved Sandheds Ord, for at vi skulde være en Førstegrøde af hans Skabninger, **19** I vide det, mine elskede Brødre. Men hvert Menneske være snar til at høre, langsom til at tale, langsom til Vrede; **20** thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud. **21** Derfor, aflægger alt Smuds og Levning af Slethed, og modtager med Sagtmødigheid Ordet, som er indplantet i eder, og som formaar at frelse eders Sjæle. **22** Men vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, hvormed I bedrage eder selv. **23** Thi dersom nogen er Ordets Hører og ikke dets

Gører, han ligner en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt i et Spejl; **24** thi han betragter sig selv og gaar bort og glemmer straks, hvordan han var. **25** Men den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og holder ved dermed, saa han ikke bliver en glemsom Tilhører, men en Gerningens Gører, han skal være salig i sin Gerning. **26** Dersom nogen synes, at han dyrker Gud, og ikke holder sin Tunge i Tømme, men bedrager sit Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgæves. **27** En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette, at besøge faderløse og Enker i deres Trængsel, at holde sig selv uplettet af Verden.

2 Mine Brødre! Eders Tro paa vor Herre Jesus Kristus, den herliggjorte, være ikke forbunden med Persons Anseelse! **2** Naar der nemlig kommer en Mand ind i eders Forsamling med Guldring paa Fingeren, i prægtig Klædning, men der ogsaa kommer en fattig ind i smudsig Klædning, **3** og I fæste Øjet paa den, som bærer den prægtige Klædning, og sige: Sæt du dig her paa den gode Plads, og I sige til den fattige: Staa du der eller sæt dig nede ved min Fodskammel: **4** Ere I saa ikke komne i Strid med eder selv og blevne Dommere med slette Tanker? **5** Hører, mine elskede Brødre! Har Gud ikke udvalgt de for Verden fattige til at være rige i Tro og Arvinger til det Rige, som han har forjættet dem, der elske ham? **6** Men I have vanæret den fattige! Er det ikke de rige, som underkue eder, og er det ikke dem, som slæbe eder for Domstolene? **7** Er det ikke dem, som bespotte det skønne Navn, som er nævnet over eder? **8** Ganske vist, dersom I opfyldে den kongelige Lov efter Skriften: „Du skal elske din Næste som dig selv,” gøre I ret; **9** men dersom I anse Personer, gøre I Synd og revses af Loven som Overtrædere. **10** Thi den, som holder hele Loven, men støder an i eet Stykke, er bleven skyldig i alle. **11** Thi han, som sagde: „Du maa ikke bedrive Hor,” sagde ogsaa: „Du maa ikke slaa ihjel.“ Dersom du da ikke bedriver Hor, men slaar ihjel, da er du bleven en Lovens Overtræder. **12** Taler saaledes og gører saaledes, som de, der skulle dømmes efter Frihedens Lov. **13** Thi Dommen er ubarmhjertig imod den, som ikke har øvet Barmhjertighed; Barmhjertighed træder frimodigt op imod Dommen. **14** Hvad gavner det, mine Brødre! om nogen siger, han har Tro, men ikke har Gerninger? mon Troen kan frelse ham? **15** Dersom

en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige som ere blevne til efter Guds Lighed. 10 Af den Føde, 16 og en af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. varmer eder og mætter eder, men I ikke give dem Mine Brødre! dette bør ikke være saa. 11 Mon en det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad gavnner Kilde udgyder sødt Vand og besk Vand af det samme det? 17 Ligesaar er ogsaa Troen, dersom den ikke Væld? 12 Mon et Figentræ, mine Brødre! kan give har Gerninger, død i sig selv. 18 Men man vil sige: Oliven, eller et Vintræ Figener? Heller ikke kan en salt Du har Tro, Og jeg har Gerninger. Vis mig din Tro Kilde give fersk Vand. 13 Er nogen viis og forstandig uden Gerningerne, og jeg vil af mine Gerninger vise iblandt eder, da vise han ved god Omgængelse sine dig Troen. 19 Du tror, at Gud er een; deri gør du Gerninger i viis Sagtmeldighed! 14 Men have I bitter ret; ogsaa de onde Aander tro det og skælve. 20 Avind og Rænkesyge i eders Hjerter, da roser eder Men vil du vide, du tomme Menneske! at Troen uden ikke og lyver ikke imod Sandheden! 15 Dette, er Gerninger er unyttig? 21 Blev ikke vor Fader Abraham ikke den Visdom, som kommer ovenfra, men en retfærdiggjort af Gerninger, da han ofrede sin Søn jordisk, sjælelig, djævelsk; 16 thi hvor der er Avind og Isak paa Alteret? 22 Du ser, at Troen virkede sammen Rænkesyge, der er Forvirring og al ond Handel. 17 med hans Gerninger, og ved Gerningerne blev Troen Men Visdommen herovenfra er først ren, dernæst fuldkommet, 23 og Skriften blev opfyldt, som siger: fredsommelig, mild, føjelig, fuld af Barmhjertighed „Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til og gode Frugter, upartisk, uden Skrømt. 18 Men Retfærdighed,” og han blev kaldet Guds Ven. 24 I Retfærdigheds Frugt saaes i Fred for dem, som stiftede se, at et Menneske retfærdiggøres af Gerninger, og Fred.

ikke af Tro alene. 25 Ligesaar Skøgen Rahab, blev ikke ogsaa hun retfærdiggjort af Gerninger, da hun tog imod Sendebudene og lod dem slippe bort ad en anden Vej? 26 Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er ogsaa Troen død uden Gerninger.

3 Mine Brødre! ikke mange af eder bør blive Lærere, saasom I vide, at vi skulle faa en desto tungere Lyster. 4 I utro! vide I ikke, at Venskab med Verden Dom. 2 Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom er Fjendskab imod Gud? Derfor, den, som vil være nogen ikke støder an i Tale, da er han en fuldkommen Verdens Ven, bliver Guds Fjende. 5 Eller mene I, Mand, i Stand til ogsaa at holde hele Legemet i at Skriftens Ord ere tomme Ord? Med Nidkærhed Tømme. 3 Men naar vi lægge Bidsler i Hestenes længes han efter den Aand, han har givet Bolig i Munde, for at de skulle adlyde os, saa dreje vi ogsaa os, men han skaenker desto større Naade. 6 Derfor hele deres Legeme. 4 Se, ogsaa Skibene, endskønt siger Skriften: „Gud staar de hoffærdige imod, men de ere saa store og drives af stærke Vinde, drejes de ydmyge giver han Naade.” 7 Underordner eder med et saare lidet Ror, hvorhen Styrmandens Hu derfor under Gud; men staar Djævelen imod, saa staar. 5 Saaledes er ogsaa Tungen et lille Lem og skal han fly fra eder; 8 holder eder nær til Gud, saa fører store Ord. Se, hvor lille en Ild der stikker saa skal han holde sig nær til eder! Renser Hænderne, I stor en Skov i Brand! 6 Og Tungen er en Ild. Som Syndere! og lutrer Hjerterne, I tvesindede! 9 Jamrer en Verden af Uretfærdighed sidder Tungen iblandt og sørger og græder; eders Latter vende sig til Sorg vore Lemmer; den besmitter hele Legemet og sætter og Glæden til Bedrøvelse! 10 Ydmyger eder for Livets Hjul i Brand, selv sat i Brand af Helvede.

(Geenna g1067) 7 Thi enhver Natur, baade Dyrs og Fugles, baade Kryb dys og Havdys, tæmmes og er tæmmet af den menneskelige Natur; 8 men Tungen og dømmer Loven; men dømmer du Loven, da er du kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld ikke Lovens Gører, men dens Dommer. 12 Een er af døbringende Gift. 9 Med den velsigne vi Herren Lovgiveren og Dommeren, han, som kan frelse og Faderen, og med den forbante vi Menneskene, fordærve; men hvem er du, som dømmer din Næste?

4 Hvoraf kommer det, at der er Krige og Stridigheder iblandt eder? mon ikke deraf, af eders Lyster, som stride i eders Lemmer? 2 I begære og have ikke; I myrde og misunde og kunne ikke faa: I føre Strid og Krig. Og I have ikke, fordi I ikke bede; 3 I bede og faa ikke, fordi I bede ilde, for at øde det i eders Lyster. 4 I utro! vide I ikke, at Venskab med Verden Dom. 2 Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom er Fjendskab imod Gud? Derfor, den, som vil være nogen ikke støder an i Tale, da er han en fuldkommen Verdens Ven, bliver Guds Fjende. 5 Eller mene I, Mand, i Stand til ogsaa at holde hele Legemet i at Skriftens Ord ere tomme Ord? Med Nidkærhed Tømme. 3 Men naar vi lægge Bidsler i Hestenes længes han efter den Aand, han har givet Bolig i Munde, for at de skulle adlyde os, saa dreje vi ogsaa os, men han skaenker desto større Naade. 6 Derfor hele deres Legeme. 4 Se, ogsaa Skibene, endskønt siger Skriften: „Gud staar de hoffærdige imod, men de ere saa store og drives af stærke Vinde, drejes de ydmyge giver han Naade.” 7 Underordner eder med et saare lidet Ror, hvorhen Styrmandens Hu derfor under Gud; men staar Djævelen imod, saa staar. 5 Saaledes er ogsaa Tungen et lille Lem og skal han fly fra eder; 8 holder eder nær til Gud, saa fører store Ord. Se, hvor lille en Ild der stikker saa skal han holde sig nær til eder! Renser Hænderne, I stor en Skov i Brand! 6 Og Tungen er en Ild. Som Syndere! og lutrer Hjerterne, I tvesindede! 9 Jamrer en Verden af Uretfærdighed sidder Tungen iblandt og sørger og græder; eders Latter vende sig til Sorg vore Lemmer; den besmitter hele Legemet og sætter og Glæden til Bedrøvelse! 10 Ydmyger eder for Livets Hjul i Brand, selv sat i Brand af Helvede.

13 Og nu I, som sige: I Dag eller i Morgen ville vi gaa blive helbredede; en retfærdigs Bøn formaar meget, til den eller den By og blive der et Aar og købslaa naar den er alvorlig. **17** Elias var et Menneske, lige og vinde, **14** I, som ikke vide, hvad der skal ske i Vilkaar undergivet med os, og han bad en Bøn, at det Morgen; thi hvordan er eders Liv? I ere jo en Damp, ikke maatte regne; og det regnede ikke paa Jorden som er til Syne en lidet Tid, men derefter forsvinder; i tre Aar og seks Maaneder. **18** Og han bad atter, **15** i Stedet for at I skulde sige: Dersom Herren vil, og og Himmelens gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. **19** vi leve, da ville vi gøre dette eller hint. **16** Men nu Mine Brødre! dersom nogen iblandt eder farer vild rose I eder i eders Overmod; al saadan Ros er ond. fra Sandheden, og nogen omvender ham, **20** han **17** Derfor, den som ved at handle ret og ikke gør det, vide, at den, som omvender en Synder fra hans Vejs for ham er det Synd.

5 Og nu, I rigel græder og jamrer over de Ulykker,

som komme over eder. **2** Eders Rigdom er raadnet, og eders Klæder ere mælædte; **3** eders Guld og Sølv er rustet op, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd imod eder og æde eders Kød som en Ild; I have samlet Skatte i de sidste Dage. **4** Se, den Løn skriger, som I have forholdt Arbejderne, der høstede eders Marker, og Høstfolkenes Raab ere komne ind for den Herre Zebaoths Øren. **5** I levede i Vellevned paa Jorden og efter eders Lyster; I gjorde eders Hjerter til gode som paa en Slagtedag. **6** I domfældte, I dræbte den retfærdige; han staar eder ikke imod. **7** Derfor, værer taalmelige, Brødre! indtil Herrens Tilkommelse. Se, Bonden venter paa Jordens dyrebare Frugt og bier taalmodigt efter den, indtil den faar tidlig Regn og sildig Regn. **8** Værer ogsaa I taalmelige, styrker eders Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær. **9** Sukker ikke imod hverandre, Brødre! for at I ikke skulle dømmes; se, Dommeren staar for Døren. **10** Brødre! tager Profeterne, som have talt i Herrens Navn, til Forbillede paa at lide ondt og være taalmelige. **11** Se, vi prise dem salige, som have holdt ud. I have hørt om Jobs Udholdenhed og vide Udfaldet fra Herren; thi Herren er saare medlidende og barmhertig. **12** Men for alting, mine Brødre! sværger ikke, hverken ved Himmelens eller ved Jorden eller nogen anden Ed; men eders Ja være Ja, og Nej være Nej, for at I ikke skulle falde under Dom. **13** Lider nogen iblandt eder ondt, han bede; er nogen vel til Mode, han synge Lovsang! **14** Er nogen iblandt eder syg, han kalde Menighedens Ældste til sig, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. **15** Og Troens Bøn skal frelse den syge, og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham. **16** Bekender derfor Synderne for hverandre og beder for hverandre, for at I maa

Vildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og skjuler en Mangfoldighed af Synder.

1 Peter

1 Peter, Jesu Kristi Apostel, til Udlændingene i Adspredelse i Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien og Bithynien, 2 udvalgte efter Gud Faders Forudviden, ved Aandens Helligelse, til Lydighed og Bestænkelse med Jesu Kristi Blod: Naade og Fred vorde eder mangfoldig til Del! 3 Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin store Barmhjertighed har genfødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde, 4 til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uvistelig Arv, som er bevaret i Himlene til eder, 5 I, som ved Guds Kraft bevogetes ved Tro til en Frelse, som er rede til ataabnbarer i den sidste Tid, 6 i hvilken I skulle fryde eder, om I end nu en liden Stund, hvis saa skal være, bedrøves i mange Haande Prøvelser, 7 for at eders prøvede Tro, som er meget dyrebarere end det forgængelige Guld, der dog prøves ved Ild, maa findes til Ros og Herliged og Ære i Jesu Kristi Aabenbarelse, 8 ham, som I ikke have set og dog elske, ham, som I, skønt I nu ikke se, men tro, skulle fryde eder over med en uudsigelig og forherligt Glæde, 9 naar I naa Maalet for eders Tro, Sjælenes Frelse. 10 Om denne Frelse have Profeter gransket og ransaget, de, som profeterede om den Naade, der skulde blive eder til Del, 11 idet de granskede over, hvilken eller hvordan en Tid Kristi Aand, som var i dem, henviste til, naar den forud vidnede om Kristi Lidelser og den derpaa følgende Herliged. 12 Og det blev demaabnbarer, at det ikke var dem selv, men eder, de tjente med disse Ting, som nu ere blevne eder kundgjorte ved dem, der have forkyndt eder Evangeliet i den Helligaand, som blev sendt fra Himmelten, hvilke Ting Engle begære at skue ind i. 13 Derfor, binder op om eders Sinds Lænder, være ædrue, og sætter fuldt ud eders Haab til den Naade, som bliver eder til Del i Jesu Kristi Aabenbarelse. 14 Som lydige Børn skulle I ikke skikke eder efter de forrige Lyster i eders Vankundighed; 15 men efter den hellige, som kaldte eder, skulle ogsaa I vorde hellige i al eders Vandel; 16 thi der er skrevet: „I skulle være hellige, thi jeg er hellig.“ 17 Og dersom I paakalde ham som Fader, der dømmer uden Persons Anseelse efter enhvers Gerning, da bør I vandre i Frygt eders Udlændigheds Tid, 18 vel vidende, at det ikke var

med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, at I bleve løskøbte fra eders tomme Vandel, som var overleveret eder fra Fædrene, 19 men med Kristi dyrebare Blod som et lydeløst og uppletet Lams, 20 han, som var forud kendt før Verdens Grundlæggelse, men blev aabenbaret ved Tidernes Ende for eders Skyld, 21 der ved ham tro paa Gud, som oprejste ham fra de døde og gav ham Herliged, saa at eders Tro ogsaa er Haab til Gud. 22 Lutrer eders Sjæle i Lydighed imod Sandheden til uskørmet Broderkærlighed, og elsker hverandre underligt af Hjertet, 23 genfødte, som I ere, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig Sæd, ved Guds levende og blivende Ord. (aiøn g165) 24 Thi „alt Kød er som Græs, og al dets Herliged som Græssets Blomst; Græsset visner, og Blomsten falder af; 25 men Herrrens Ord bliver evindelig.“ Og dette er det Ord, som er forkynnt eder ved Evangeliet. (aiøn g165)

2 Derfor aflægger al Ondskab og al Svig og Hykleri og Avind og al Bagtalelse, 2 og higer som nyfødte Børn efter Ordets uforfalskede Mælk, for at I kunne vokse ved den til Frelse, 3 om I da have smagt, at Herren er god. 4 Kommer til ham, den levende Sten, der vel er forkastet af Menneskene, men er udvalgt og dyrebar for Gud, 5 og lader eder selv som levende Stene opbygge som et aandeligt Hus, til et helligt Præsteskab, til at frembære aandelige Ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 6 Thi det hedder i et Skriftsted: „Se, jeg lægger i Zion en Hovedhjørnesten, som er udvalgt og dyrebar; og den, som tror paa ham, skal ingenlunde blive til Skamme.“ 7 Eder altsaa, som tro, hører Æren til; men for de vantro er denne Sten, som Bygningsmændene forkastede, bleven til en Hovedhjørnesten og en Anstødssten og en Forargelses Klippe; 8 og de støde an, idet de ere genstridige imod Ordet, hvortil de ogsaa vere bestemte. 9 Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præsteskab, et helligt Folk, et Folk til Ejendom, for at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte eder fra Mørke til sit underfulde Lys, 10 I, som fordom ikke var et Folk, men nu ere Guds Folk, I, som ikke fandt Barmhjertighed, men nu have fundet Barmhjertighed. 11 I elskede! jeg formaner eder som fremmede og Udlændinge til at afholde eder fra kødelige Lyster, som jo føre Krig imod Sjælen, 12

saa I føre en god Vandel iblandt Hedningerne, for at som Sara var Abraham lydig, hun kaldte ham Herre, de paa Grund af de gode Gerninger, som de faa at hun, hvis Børn I ere blevne, naar I gøre det gode og se, kunneprise Gud paa Besøgelsens Dag for det, ikke frygte nogen Rædsel. 7 Ligesaa I Mænd! lever som de bagtale eder for som Ugerningsmænd. 13 med Forstand sammen med eders Hustruer som med Underordner eder under al menneskelig Ordning for et svagere Kar, og beviser dem Ære som dem, der Herrens Skyld, være sig en Konge som den højeste, ogsaa ere Medarvinger til Livets Naadegave, for at 14 eller Landshøvdinger som dem, der sendes af ham eders Bønner ikke skulle hindres. 8 Og til Slutning til Straf for Ugerningsmænd, men til Ros for dem, som værer alle enssindede, medlidende, kærlige imod gøre det gode. 15 Thi saaledes er det Guds Villie, at I Brødrene, barmhertige, ydmyge; 9 betaler ikke ondt ved at gøre det gode skulle bringe de uforstandige med ondt, eller Skældsord med Skældsord, men Menneskers Vankundighed til at tie; 16 som frie, tværtimod velsigner, thi dertil bleve I kaldede, at I og ikke som de, der have Friheden til Ondskabs skulle arve Velsignelse. 10 Thi „den, som vil elske Skjul, men som Guds Tjenere. 17 Ærer alle, elsker Livet og se gode Dage, skal holde sin Tunge fra ondt Broderskabet, frygter Gud, ærer Kongen! 18 I Trælle! og sine Læber fra at tale Svig; 11 han vende sig fra underordner eder under eders Herrer i al Frygt, ikke ondt og gøre godt; han søger Fred og jage efter den! alene de gode og milde, men ogsaa de urimelige. 19 12 Thi Herrens Øjne ere over de retfærdige, og hans Thi dette finder Yndest, dersom nogen, bunden til Øren til deres Børn; men Herrens Ansigt er over dem, Gud i sin Samvittighed, udholder Genfordigheder, som gøre ondt.“ 13 Og hvem er der, som kan volde skønt han lider uretfærdigt. 20 Thi hvad Ros er det, eder ondt, dersom I erenidkære for det gode? 14 Men om I holde ud, naar I synde og derfor faa Næveslag? om I ogsaa maatte lide for Retfærdigheds Skyld, ere I Men dersom I holde ud, naar I gøre det gode og salige. Nærer ingen Frygt for dem, og forfærdes ikke; lide derfor, dette finder Yndest hos Gud. 21 Thi dertil 15 men helliger den Herre Kristus i eders Hjerter, altid bleve I kaldede, efterdi ogsaa Kristus har lidt for eder, rede til at forsvere eder over for enhver, som kræver efterladende eder et Forbillede, for at I skulle følge i eder til Regnskab for det Haab, der er i eder, men hans Fodspor, 22 han, som ikke gjorde Synd, ikke med Sagtmodighed og Frygt, 16 idet I have en god heller blev der fundet Svig i hans Mund, 23 han, som Samvittighed, for at de, der laste eders gode Vandel ikke skældte igen, da han blev udskældt, ikke truede, i Kristus, maa blive til Skamme, naar de bagtale da han led, men overgav det til ham, som dømmer eder som Ugerningsmænd. 17 Thi det er bedre, om retfærdigt, 24 han, som selv bar vore Synder paa det saa er Guds Villie, at lide, naar man gør godt, sit Legeme op paa Træet, for at vi, afdøde fra vore end naar man gør ondt. 18 Thi ogsaa Kristus led Synder, skulle leve for Retfærdigheden, han, ved hvis een Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, Saar I ere blevne lægte. 25 Thi I vare vildfarende for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led som Faar, men ere nu vendte om til eders Sjæles Døden i Kødet, men blev levendegjort i Aanden, Hyrde og Tilsynsmand.

3 Ligesaa, I Hustruer! underordner eder under eders egne Mænd, for at, selv om nogle ere genstridige imod Ordet, de kunne vindes uden Ord ved Hustruerne Vandel, 2 naar de iagttagte eders kyske Vandel i Frygt. 3 Eders Prydelse skal ikke være den udvortes med Haarfletning og paahængte Guldsmykker eller Klædedragt, 4 men Hjertets skjulte Menneske med den sagtmodige og stille Aands uforkrænkelige Prydelse, hvilket er meget kosteligt for Gud. 5 Thi saaledes var det ogsaa, at fordum de hellige Kvinder, som haabede paa Gud, prydede sig, idet de underordnede sig under deres egne Mænd, 6

19 i hvilken han ogsaa gik hen og prædkede for Aanderne, som vare i Forvaring, 20 som fordum vare genstridige, dengang Guds Langmodighed ventede i Noas Dage, medens Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle blevle frelste igennem Vand, 21 hvilket nu ogsaa frelser eder i sit Modbilleder som Daab, der ikke er Fjernelse af Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse, 22 han, som er faren til Himmelten og er ved Guds højre Haand, efter at Engle og Myndigheder og Kræfter ere ham underlagte.

4 Efterdi da Kristus har lidt i Kødet, saa skulle ogsaa I væbne eder med det samme Sind (thi den, som

har lidt i Kødet, er hørt op med Synd), 2 saa at **5** De Ældste iblandt eder formaner jeg som I ikke fremdeles leve den øvrige Tid i Kødet efter Medældste og Vidne til Kristi Lidelser, som den, der Menneskers Lyster, men efter Guds Villie. **3** Thi det er ogsaa har Del i Herligheden, der skal aabenbares: 2 nok i den forbigeangne Tid at have gjort Hedningernes Vogter Guds Hjord hos eder, og fører Tilsyn med den, Villie, idet I have vandret i Uterlighed, Lyster, Fylderi, ikke tvungne, men frivilligt, ikke for slet Vindings Skyld, Svir, Drik og skammelig Afgudsdyrkelse; **4** hvorfor men med Redebonhed; **3** ikke heller som de, der de forundre sig og spotte, naar I ikke løbe med til ville herske over Menighederne, men som Mønstre den samme Ryggesløshedsens Pøl; **5** men de skulle for Hjorden; **4** og naar da Overhyrden aabenbares, gøre ham Regnskab, som er rede til at dømme skulle I faa Herlighedens uvisnelige Krans. **5** Ligesaa, levende og døde. **6** Thi derfor blev Evangeliet forknyt I unge! underordner eder under de ældre; og ifører ogsaa for døde, for at de vel skulde være dømte paa eder alle Ydmyghed imod hverandre; thi „Gud staar de Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Naade.“ Aanden. **7** Men alle Tings Ende er kommen nær; **6** Derfor ydmyger eder under Guds vældige Haand, værer derfor aravaagne og ædrue til Bønner! **8** Haver for at han i sin Tid maa ophøje eder. **7** Kaster al fremfor alt en inderlig, Kærlighed til hverandre; thi eders Sorg paa ham, thi han har Omsorg for eder. **8** „Kærlighed skjuler en Mangfoldighed af Synder.“ **9** Værer ædrue, vaager; eders Modstander, Djævelen, Værer gæstfrie imod hverandre uden Knurren. **10** gaar omkring som en brølende Løve, søgerne, hvem Eftersom enhver har faaet en Naadegave, skulle han kan opsluge. **9** Staar ham imod, faste i Troen, I tjene hverandre dermed som gode Husholdere vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders over Guds mangfoldige Naade. **11** Taler nogen, han Brødre i Verden. **10** Men al Naades Gud, som kaldte tale som Guds Ord; har nogen en Tjeneste, han eder til sin evige Herlighed i Kristus Jesus efter en kort tjene, efter som Gud forlener ham Styrke dertil, for Tids Lidelse, han vil selv fuldelig berede eder, styrke, bekræfte, grundfæste eder! (*aiōnios g166*) **11** Ham at Gud maa æres i alle Ting ved Jesus Kristus, hvem Herligheden og Magten tilhører i Evighedernes Ewighester! Amen. (*aiōn g165*) **12** Med Silvanus, den trofaste Broder (thi eder ikke over den Ild, som brænder iblandt eder til det holder jeg ham for), har jeg i Korthed skrevet eder eders Prøvelse, som om der hændtes eder noget til for at formane og bevidne, at dette er Guds sande underligt; **13** men glæder eder i samme Maal, som I Naade, hvori I staa. **13** Den medudvalgte i Babylon have Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa kunne glæde og min Søn, Markus, hilser eder. **14** Hilser hverandre og fryde eder ved hans Herligheds Aabenbarelse. med Kærligheds Kys! Fred være med eder alle, som **14** Dersom I haanes for Kristi Navns Skyld, ere I ere i Kristus!

salige; thi Herlighedens og Guds Aand hviler over eder. **15** Thi ingen af eder bør lide som Morder eller Tyv eller Ugerningsmand eller som en, der blander sig i anden Mands Sager; **16** men lider han som en Kristen, da skamme han sig ikke, men prise Gud for dette Navn! **17** Thi det er Tiden til, at Dommen skal begynde med Guds Hus; men begynder den først med os, hvad Ende vil det da faa med dem, som ere genstridige imod Guds Evangelium? **18** Og dersom den retfærdige med Nød og neppe bliver frelst, hvor skal da den uguadelige og Synderen blive af? **19** Derfor skulle ogsaa de, som lide efter Guds Villie, befale den trofaste Skaber deres Sjæle, idet de gøre det gode.

2 Peter

1 Simon Peter, Jesu Kristi Tjener og Apostel, til dem, der have faaet samme dyrebare Tro som vi ved vor Guds og Frelsers Jesu Kristi Retfærdighed: **2** Naade og Fred vorde eder mangfoldig til Del i Erkendelse af Gud og vor Herre Jesus. **3** Saasom hans guddommelige Magt har skænket os alt, hvad der hører til Liv og Gudfrygtighed ved Erkendelsen af ham, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft, **4** hvorved han har skænket os de største og dyrebare Forøjtelser, for at I ved disse skulle faa Del i guddommelig Natur, naar I undfly Fordærvelsen i Verden, som har sin Grund i Begær, **5** saa anvender just derfor al Flid paa i eders Tro at udvise Dyd og i Dyden Kundskab **6** og i Kundskaben Afholdenhed og i Afholdenheden Udholdenhed og i Udholdenheden Guds frygt **7** og i Guds frygten Broderkærlighed og i Broderkærligheden Kærlighed. **8** Thi naar dette findes hos eder og er i Tiltagen, lader det eder ikke staa ørkesløse eller ufrugtbare i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus; **9** den nemlig, som ikke har dette, er blind, svagsynet, idet han har glemt Renselsen fra sine fordums Synder. **10** Derfor, Brødre! gører eder des mere Flid for at befæste eders Kaldelse og Udvælgelse; thi naar I gøre dette, skulle I ingen Sinde støde an. **11** Thi saa skal der rigelig gives eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi evige Rige. (aiōnios g166) **12** Derfor vil jeg ikke forsømme altid at paamindede om dette, hvorvel I vide det og ere befæstede i den Sandhed, som er til Stede hos os. **13** Men jeg anser det for ret at vække eder ved Paamindelse, saa længe jeg er i dette Telt, **14** da jeg ved, at Aflæggelsen af mit Telt kommer brat, saaledes som jo vor Herre Jesus Kristus har givet mig til Kende. **15** Og jeg vil ogsaa gøre mig Flid for, at I til enhver Tid efter min Bortgang kunne drage eder dette i Minde. **16** Thi vi have ikke fulgt kløgtigt opdigtede Fabler, da vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Kristi Kraft og Tilkommelse, men vi have været Øjenvidner til hans Majestæt, **17** nemlig da han fik Ære og Herlighed af Gud Fader, idet en saadan Røst lød til ham fra den majestætske Herlighed: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag.“ **18** Og vi hørte denne Røst lyde fra Himmelten, da vi vare med ham paa det hellige Bjerg. **19** Og des mere stadfæstet have vi det profetiske Ord, hvilket I gøre vel i at agte paa som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen bryder frem, og Morgenstjernen oprinder i eders Hjerter, 20 idet I fornemmelig mærke eder dette, at ingen Profeti i Skriften beror paa egen Tydning.

21 Thi aldrig er nogen Profeti blevet fremført ved et Menneskes Villie; men drevne af den Helligaand talte hellige Guds Mænd.

2 Men der opstod ogsaa falske Profeter iblandt Folket, ligesom der ogsaa iblandt eder vil komme falske Lærere, som ville liste fordærvelige Vranglærdomme ind, idet de endog fornægte den Herre, som købte dem, og bringe en brat Undergang over sig selv, **2** og mange ville efterfølge deres Uterligheder, saa Sandhedens Vej for deres Skyld vil blive bespottet, **3** og i Havesyge ville de med falske Ord skaffe sig Vinding af eder; men Dommen over dem har alt fra gamle Dage været i Virksomhed, og deres Undergang slumer ikke. **4** Thi naar Gud ikke sparede Engle, da de syndede, men nedstyrtede dem i Afgrunden og overgav dem til Mørkets Huler for at bevogtes til Dom, (Tartarōo g5020) **5** og ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Retfærdighedens Prædiker Noa selv ottende, da han føgte Oversvømmelse over en Verden af uguadelige **6** og lagde Sodomas og Gomorras Stæder i Aske og domfældte dem til Ødelæggelse, saa han har sat dem til Forbillede for dem, som i Fremtiden vilde leve uguadeligt, **7** og udfriede den retfærdige Lot, som plagedes af de ryggesløses utsærlige Vandet, **8** (thi medens den retfærdige boede iblandt dem, pintes han Dag for Dag i sin retfærdige Sjæl ved de lovløse Gerninger, som han saa og hørte): **9** — Da ved Herren at udfri gudfrygtige af Fristelse, men at straffe og bevogte uretfærdige til Dommens Dag, **10** og mest dem, som vandre efter Kød, i Begær efter Besmittelse, og foragte Herskab. Frække, selvbehagelige, bæve de ikke ved at bespotte Herligheder, **11** hvor dog Engle, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottende Dom imod dem for Herren. **12** Men disse — ligesom ufornuftige Dyr, der af Natur ere fødte til at fanges og ødelægges, skulle de, fordi de bespotte, hvad de ikke kende, ogsaa ødelægges med hines Ødelæggelse, **13** idet de faa Uretfærdigheds Løn. De sætte deres Lyst i Vellevned om Dagen, disse Skambletter og Skændselsmennesker! De svælge

i deres Bedragerier, medens de holde Gilde med een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde eder; **14** deres Øjne ere fulde af Horeri og kunne Aar som een Dag. **9** Herren forhaler ikke Forjættelsen ikke faa nok af Synd; de lokke ubefæstede Sjæle; (som nogle agte det for en Forhaling), men han de have et Hjerte, øvet i Havesyge, Forbandelsens er langmodig for eders Skyld, idet han ikke vil, at Børn; **15** de have forladt den lige Vej og ere farne nogen skal fortabels, men at alle skulle komme til vild, følgende Bileams, Beors Søns, Vej, han, som Omvendelse. **10** Men Herrens Dag skal komme som elskede Uretfærdigheds Løn, **16** men fik Revselse en Tyv; paa den skulle Himlene forgaa med stort for sin Overtrædelse: Et umælende Trældyr talte Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand og med menneskelig Røst og hindrede Profetens Afsind. opløses, og Jorden og alt, hvad der er paa den, skal **17** Disse ere vandløse Kilder og Taageskyer, som opbrændes. **11** Efterdi da alt dette opløses, hvor bør I drives af Stormwind; for dem er Mørke og Mulm da ikke færdes i hellig Vandel og Guds frygt, **12** idet bevaret. **18** Thi dem, som ere lige ved at undslippe I forvente og fremskynde Guds Dags Tilkommelse, fra dem, der vandre i Vildfarelse, lokke de i Kødets for hvis Skyld Himle skulle antændes og opløses, Begæringer ved Uterligheder, idet de tale Tomheds og Elementer komme i Brand og smelte. **13** Men vi overmodige Ord **19** og love dem Frihed, skønt de selv forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny ere Fordærvelsens Trælle; thi man er Træl af det, Jord, i hvilke Retfærdighed bor. **14** Derfor, I elskede! som man er overvunden af. **20** Thi dersom de, efter at efterdi I forvente dette, saa gører eder Flid for at have undflyet Verdens Besmittelser ved Erkendelse findes uplettede og ulastelige for ham i Fred, **15** og af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, igen lade sig agter vor Herres Langmodighed for Frelse; ligesom indvikle deri og overvindes, da er det sidste blevet ogsaa vor elskede Broder Paulus efter den ham værre med dem end det første. **21** Thi bedre havde givne Visdom har skrevet til eder, **16** som han ogsaa det været dem ikke at have erkendt Retfærdighedens gör i alle sine Breve, naar han i dem taler om disse Vej end efter at have erkendt den at vende sig bort Ting; i dem findes der Ting, vanskelige at forstaa, fra det hellige Bud, som var blevet dem overgivet. **22** som de ukyndige og ubefæstede fordrøje, ligesom Det er gaaet dem efter det sande Ordsprog: „Hunden ogsaa de øvrige Skrifter, til deres egen Undergang. vender sig om til sit eget Spy, og den toede So til at **17** Da I altsaa, I elskede! vide det forud, saa vogter vælte sig i Sølen.“

3 Dette er allerede, I elskede! det andet Brev, som jeg skriver til eder, hvori jeg ved Paamindelse vækker eders rene Sind **2** til at komme de Ord i Hu, som forud ere sagte af de hellige Profeter, og eders Apostles Befaling, fra Herren og Frelseren, **3** idet I først og fremmest mærke eder dette, at i de sidste Dage skal der komme Spottere med Spot, som vandre efter deres egne Begæringer **4** og sige: „Hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse? Fra den Dag, Fædrene sov hen, forblive jo alle Ting, som de vare, lige fra Skabningens Begyndelse.“ **5** Thi med Villie ere de blinde for dette, at fra fordums Tid var der Himle og en Jord, som var fremstaeta af Vand og ved Vand i Kraft af Guds Ord, **6** hvorved den daværende Verden gik til Grunde i en Vandflod. **7** Men de nuværende Himle og Jorden holdes ved det samme Ord i Forvaring til Ild, idet de bevares til de ugudelige Menneskers Doms og Undergangs Dag. **8** Men dette ene bør ikke undgaa eder, I elskede! at

1 Johannes

1 Det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt, det, vi have set med vore Øjne, det, vi skuede og vore Hænder følte paa, nemlig om Livets Ord; — **2** og Livet blev aabenbaret, og vi have set og vidne og forkynde eder det evige Liv, som jo var hos Faderen og blev aabenbaret for os; — (aiōnios g166) **3** hvad vi have set og hørt, forkynde vi ogsaa eder, for at ogsaa I maa have Samfund med os; men vort Samfund er med Faderen og med hans Søn Jesus Kristus. **4** Og dette skrive vi til eder, for at eders Glæde maa være fuldkommen. **5** Og dette er det Budskab, som vi have hørt af ham og forkynde eder, at Gud er Lys, og der er slet intet Mørke i ham. **6** Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og gøre ikke Sandheden. **7** Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu, hans Søns, Blod renser os fra al Synd. **8** Dersom vi sige, at vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os. **9** Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed. **10** Dersom vi sige, at vi ikke have syndet, gøre vi ham til en Løgner, og hans Ord er ikke i os.

2 Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke skulle synde. Og dersom nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige, **2** og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for hele Verdens. **3** Og derpaa kende vi, at vi have kendt ham, om vi holde hans Bud. **4** Den, som siger: „Jeg kender ham,” og ikke holder hans Bud, han er en Løgner, og i ham er Sandheden ikke; **5** men den, som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kærighed fuldkommet. Derpaa kende vi, at vi ere i ham. **6** Den, som siger, at han bliver i ham, han er ogsaa skyldig selv at vandre saaledes, som han vandrede. **7** I elskede, jeg skriver til eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have haft fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, som I have hørt. **8** Og dog skriver jeg til eder et nyt Bud, hvilket er sandt i ham og i eder, thi Mørket drager bort, og det sande Lys skinner allerede. **9** Den, som siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er i Mørket endnu. **10** Den, som elsker sin Broder, bliver i

Lyset, og der er ingen Forargelse i ham. **11** Men den, som hader sin Broder, er i Mørket og vandler i Mørket, og han ved ikke, hvor han gaar hen, fordi Mørket har blindet hans Øjne. **12** Jeg skriver til eder, mine Børn! fordi eders Synder ere eder forladte for hans Navns Skyld. **13** Jeg skriver til eder, I Fædre! fordi I kende ham, som er fra Begyndelsen. Jeg skriver til eder, I unge! fordi I have overvundet den onde. Jeg har skrevet til eder, mine Børn! fordi I kende Faderen. **14** Jeg har skrevet til eder, I Fædre! fordi I kende ham, som er fra Begyndelsen. Jeg har skrevet til eder, I unge! fordi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet den onde. **15** Elsker ikke Verden, ikke heller de Ting, som ere i Verden! Dersom nogen elsker Verden, er Faderens Kærighed ikke i ham. **16** Thi alt det, som er i Verden, Kødets Lyst og Øjnernes Lyst og Livets Hoffærdighed, er ikke af Faderen, men af Verden. **17** Og Verden forgaar og dens Lyst; men den, som gør Guds Villie, bliver til evig Tid. (aiōn g165) **18** Mine Børn! det er den sidste Time, og som I have hørt, at Antikrist kommer, saaledes ere nu mange Antikrister fremtraadte; deraf kende vi, at det er den sidste Time. **19** De ere udgaaede fra os, men de vare ikke af os; thi dersom de havde været af os, da vare de blevne hos os. Dog, det var, for at det skulde blive aabenbart, at de ikke alle ere af os. **20** Og I have Salvelse fra den hellige og vide alt. **21** Jeg har ikke skrevet til eder, fordi I ikke vide Sandheden; men fordi I vide den og vide, at ingen Løgn er af Sandheden. **22** Hvem er Løgneren uden den, som nægter, at Jesus er Kristus? Denne er Antikristen, som fornægter Faderen og Sønnen. **23** Hver den, som fornægter Sønnen, har ej heller Faderen; den, som bekender Sønnen, har ogsaa Faderen. **24** Hvad I have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Dersom det, som I have hørt fra Begyndelsen, bliver i eder, skulle ogsaa I blive i Sønnen og i Faderen. **25** Og dette er den Forjættelse, som han selv tilsaagde os, det evige Liv. (aiōnios g166) **26** Dette har jeg skrevet til eder om dem, som forføre eder. **27** Og den Salvelse, som I fik af ham, bliver i eder, og I have ikke nødig, at nogen skal lære eder; men saaledes som hans Salvelse lærer eder alt, er det ogsaa sandt og er ikke Løgn, og som den har lært eder, skulle I blive i ham. **28** Og nu mine Børn! bliver i ham, for at vi, naar han aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle

blive til Skamme for ham ved hans Tilkommelse. **29** af Sandheden, og da kunne vi for hans Aasyn stille Dersom I vide, at han er retfærdig, da erkender, at vore Hjerter tilfreds, **20** hvad end vort Hjerte maatte hver den, som gør Retfærdighed, er født af ham.

3 Ser, hvor stor en Kærlighed Faderen har givet os, at vi skulle kaldes Guds Børn; og vi ere det. Derfor kender Verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham. **2** I elskede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde. Vi vide, at, naar det aabenbares, da skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er. **3** Og hver den, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren. **4** Hver den, som gør Synden, begaar ogsaa Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse. **5** Og I vide, at han blev aabenbaret, for at han skulde borttage Synderne; og der er ikke

fordømme os for; thi Gud er større end vort Hjerte og kender alle Ting. **21** I elskede! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi Frimodighed for Gud, **22** og hvad vi end bede om, det faa vi af ham, fordi vi holde hans Bud og gøre det, som er velbehageligt for ham. **23** Og dette er hans Bud, at vi skulle tro hans Søns Jesu Kristi Navn og elske hverandre efter det Bud, han gav os. **24** Og den, som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han gav os.

4 I elskede! tror ikke enhver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske Profeter ere udgaaede i Verden. **2** Derpaa kende I

Guds Aand: Enhver Aand, der bekender Jesus som ikke; hver den, som synder, har ikke set ham og Kristus, kommen i Kød, er af Gud. **3** Og enhver Aand, kender ham ej heller. **7** Mine Børn, ingen forføre eder!

Den, som gør Retfærdigheden, er retfærdig, ligesom er Antikrists Aand, om hvilken I have hørt, at den han er retfærdig. **8** Den, som gør Synden, er af kommer, og den er allerede nu i Verden. **4** Mine Børn!

Djævelen; thi Djævelen har syndet fra Begyndelsen. I ere af Gud og have overvundet dem, fordi den, som Dertil blev Guds Søn aabenbaret, for at han skulde er i eder, er større end den, som er i Verden. **5** De ere nedbryde Djævelens Gerninger. **9** Hver den, som er af Verden; derfor tale de af Verden, og Verden hører født af Gud, gør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver dem. **6** Vi ere af Gud. Den, som kender Gud, hører i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af os; den, som ikke er af Gud, hører os ikke. Derpaa Gud. **10** Derved blive Guds Børn og Djævelens Børn kende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand. **7** aabenbare. Hver den, som ikke gør Retfærdighed, I elskede! lader os elske hverandre, thi Kærligheden er ikke af Gud, og ligesaa den, som ikke elsker sin er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og Broder. **11** Thi dette er det Budskab, som I have hørt kender Gud. **8** Den, som ikke elsker, kender ikke Gud, fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre; **12** thi Gud er Kærlighed. **9** Deri blev Guds Kærlighed ikke som Kain, der var af den onde og myrdede sin aabenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den Broder. Og hvorfor myrdede han ham? Fordi hans enbaarne, til Verden, for at vi skulle leve ved ham. Gerninger vare onde, men hans Broders retfærdige. **10** Deri bestaar Kærligheden: Ikke at vi have elsket

13 Undrer eder ikke, mine Brødre! om Verden hader Gud, men at han har elsket os og utsendt sin Søn eder. **14** Vi vide, at vi ere gaaede over fra Døden til til en Forsoning for vore Synder. **11** I elskede! har Livet, thi vi elske Brødrene. Den, som ikke elsker, Gud saaledes elsket os, da ere ogsaa vi skyldige at bliver i Døden. **15** Hver den, som hader sin Broder, er elske hverandre. **12** Ingen har nogen Sinde set Gud; en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber har dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans evigt Liv blivende i sig. (aiōnios g166) **16** Derpaa kende Kærlighed er fuldkommet i os. **13** Derpaa kende vi, at vi Kærligheden, at han har sat sit Liv til for os; ogsaa vi blive i ham, og han i os, at han har givet os af sin vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene. **17** Men Aand. **14** Og vi have skuet og vidne, at Faderen har den, som har Verdens Gods og ser sin Broder lide utsendt Sønnen til Frelser for Verden. **15** Den, som Nød og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud, Guds Kærlighed i ham? **18** Mine Børn! lader os ikke og han i Gud. **16** Og vi have erkendt og troet den elske med Ord, ej heller med Tungen, men i Gerning Kærlighed, som Gud har til os. Gud er Kærlighed, og og Sandhed! **19** Og derpaa kunne vi kende, at vi ere den, som bliver i Kærligheden, bliver i Gud, og Gud i

ham. **17** Deri er Kærligheden fuldkommet hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom han er, saaledes ere ogsaa vi i denne Verden. **18** Frygt er Synd, som ikke er til Døden. **19** Vi vide, at hver er ikke i Kærligheden, men den fuldkomne Kærlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Straf; men den, der frygter, er ikke fuldkommet i Kærligheden. **20** Vi elske, fordi han elskede os først. **21** Og dette Bud have vi fra ham, at den, som er født af Gud, synder ikke; men den, som er født af Gud, bevarer sig selv, og den onde rører ham ikke. **22** Vi vide, at vi ere af Gud, og hele Verden ligger i det onde. **23** Men vi vide, at Guds Søn er siger: „Jeg elsker Gud,” og hader sin Broder, han er en Løgner; thi den, der ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elsker Gud, som han ikke har set? **24** Og dette Bud have vi fra ham, at han ikke er elsket af Gud, og han har givet os Forstand til at kende en sande; og vi ere i den sande, i hans Søn Jesus Kristus. Denne er den sande Gud og evigt Liv. (aiōnios ikke har set? **25** Mine Børn, vogter eder for Afguderne! den, som elsker Gud, skal ogsaa elsker sin Broder.

5 Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud; og hver den, som elsker Faderen, elsker ogsaa den, som er født af ham. **2** Derpaa kende vi, at vi elsker Guds Børn, naar vi elsker Gud og gøre hans Bud. **3** Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud; og hans Bud ere ikke svære; **4** thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den Sejr, som har overvundet Verden, vor Tro. **5** Hvem er den, som overvinder Verden, uden den, som tror, at Jesus er Guds Søn? **6** Han er den, som kom med Vand og Blod, Jesus Kristus; ikke med Vandet alene, men med Vandet og med Blodet; og det er Aanden, som vidner, thi Aanden er Sandheden. **7** Thi tre ere de, som vidne: **8** Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre forene sig til eet. **9** Dersom vi tage imod Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, at han har vidnet om sin Søn. **10** Den, som tror paa Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv; den, som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han ikke har troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn. **11** Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt Liv; og dette Liv er i hans Søn. (aiōnios g166) **12** Den, som har Sønnen, har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet. **13** Dette har jeg skrevet til eder, for at I skulle vide, at I have evigt Liv, I, som tro paa Guds Søns Navn. (aiōnios g166) **14** Og dette er den Frimodighed, som vi have over for ham, at dersom vi bede om noget efter hans Villie, hører han os. **15** Og dersom vi vide, at han hører os, hvad vi end bede om, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have bedet ham. **16** Dersom nogen ser sin Broder begaa Synd, som ikke er til Døden, han bede, og han skal give ham Liv, dem nemlig, som ikke synde til Døden.

2 Johannes

1 Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn,
som jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men
ogsaa alle, som have erkendt Sandheden, **2** for den
Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med
os til evig Tid. (aiōn g165) **3** Naade, Barmhjertighed
og Fred være med os fra Gud Fader og fra Jesus
Kristus, Faderens Søn, i Sandhed og Kærlighed! **4**
Jeg har glædet mig meget over, at jeg har fundet Børn
af dig, som vandre i Sandhed, efter det Bud, vi fik af
Faderen. **5** Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som om
jeg skrev til dig et nyt Bud, men det, som vi havde fra
Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre. **6** Og dette
er Kærligheden, at vi vandre efter hans Bud. Dette er
Budet, saaledes som I have hørt fra Begyndelsen,
at I skulle vandre deri. **7** Thi mange Forførere ere
udgaaede i Verden, som ikke bekende Jesus som
Kristus kommen i Kød. En saadan er Forføreren og
Antikrist. **8** Giver Agt paa eder selv, at I ikke skulle
tabe, hvad vi have arbejdet, men at I maa faa fuld
Løn. **9** Hver den, som viger ud og ikke bliver i Kristi
Lære, har ikke Gud. Den, som bliver i Læren, han
har baade Faderen og Sønnen. **10** Dersom nogen
kommer til eder og ikke fører denne Lære, ham skulle
I ikke tage til Huse og ikke byde velkommen. **11** Thi
den, som byder ham velkommen, bliver delagtig i
hans onde Gerninger. **12** Endskønt jeg havde meget
at skrive til eder, har jeg ikke villet det med Papir
og Blæk; men jeg haaber at komme til eder og tale
mundligt med eder, for at vor Glæde maa være
fuldkommen. **13** Din Søsters, den udvalgtes, Børn
hilse dig.

3 Johannes

1 Den Ældste til Kajus, den elskede, hvem jeg elsker i Sandhed. **2** Du elskede! jeg ønsker, at det i alle Ting maa gaa dig vel, og du maa være karsk, ligesom det gaar din Sjæl vel. **3** Thi jeg blev meget glad, da der kom Brødre og vidnede om Sandheden i dig, hvorledes du vandrer i Sandheden. **4** Jeg har ingen større Glæde end denne, at jeg hører, at mine Børn vandre i Sandheden. **5** Du elskedel en trofast Gerning gør du i alt, hvad du virker for Brødrene, og det for fremmede, **6** hvilke have vidnet for Menigheden om din Kærlighed; og du vil gøre vel i at fremme deres Rejse saaledes, som det er Gud værdigt. **7** Thi for Navnets Skyld ere de dragne ud, uden at tage noget af Hedningerne. **8** Derfor ere vi skyldige at tage os af saadanne, for at vi kunne blive Medarbejdere for Sandheden. **9** Jeg har skrevet noget til Menigheden; men Diotrefes, som gerne vil være den ypperste iblandt dem, anerkender os ikke. **10** Derfor vil jeg, naar jeg kommer, erindre om de Gerninger, han gør, idet han bagvadsker os med onde Ord; og ikke tilfreds dermed, tager han baade selv ikke Brødrene for gode, og dem, som ville det, forhindrer han deri og udstøder dem af Menigheden. **11** Du elskede! efterfølg ikke det onde, men det gode. Den, som gør godt, er af Gud; den, som gør ondt, har ikke set Gud. **12** Demetrius har et godt Vidnesbyrd af alle og af Sandheden selv; ogsaa vi vidne, og du ved, at vort Vidnesbyrd er sandt. **13** Jeg havde meget at skrive til dig, men jeg vil ikke skrive til dig med Blæk og Pen. **14** Men jeg haaber snart at se dig, og da skulle vi mundtligt tale sammen. Fred være med dig! Vennerne hilse dig. Hils Vennerne, hver især!

Judas

1 Judas, Jesu Kristi Tjener og Broder til Jakob, til de kaldede, som ere elskede i Gud Fader og bevarede for Jesus Kristus: **2** Barmhjertighed og Fred og Kærlighed vorde eder mangfoldig til Del! **3** I elskede! da det laa mig alvorligt paa Sinde at skrive til eder om vor fælles Frelse, fandt jeg det nødvendigt at skrive til eder med Formaning om at stride for den Tro, som een Gang er bleven overgiven de hellige. **4** Thi der har indsneget sig nogle Mennesker, om hvem det for længe siden er forud skrevet, at de vilde falde under denne Dom: Ugudelige, som misbruge vor Guds Naade til Uterlighed og fornægte vor eneste Hersker og Herre Jesus Kristus. **5** Men skønt I een Gang for alle vide det alt sammen, vil jeg minde eder om, at da Herren havde frelst Folket ud af Ægyptens Land, ødelagde han næste Gang dem, som ikke troede, **6** og de Engle, som ikke bevarede deres Højhed, men forlode deres egen Bolig, har han holdt forvarede i evige Lænker under Mørke til den store Dags Dom; (*aïðios g126*) **7** ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der paa samme Maade som disse vare henfaldne til Utugt og gik efter fremmed Kød, ere satte til et Eksempel, idet de bære en evig Ilds Straf. (*aïōnios g166*) **8** Alligevel gaa ogsaa disse ligedan i Drømme og besmitte Kød, foragte Herskab og bespotte Herligheder. **9** Men Overengelen Mikael turde, da han twistedes med Djævelen og talte om Mose Legeme, ikke fremføre en Bespottelsesdom, men sagde: „Herren straffe dig!“ **10** Disse derimod bespotte, hvad de ikke kende; og hvad de som de ufornuftige Dyr vide Besked om af Naturen, dermed ødelægge de sig selv. **11** Ve dem! thi de ere gaaede paa Kains Vej og have styrtet sig i Bileams Vildfarelse for Vindings Skyld og ere gaaede til Grunde i Koras Genstridighed. **12** Disse ere Skærene ved eders Kærlighedsmaaltider, fordi de uden Undseelse fraadse med og pleje sig selv; de ere vandløse Skyer, som drives forbi af Vinden; bladløse Træer uden Frugt, to Gange døde, oprykkede med Rode; **13** vilde Bølger paa Hav, som udskumme deres egen Skam; vildfarende Stjerner; for dem er Mørke og Mulm bevaret til evig Tid. (*aïon g165*) **14** Men om disse har ogsaa Enok, den syvende fra Adam, profeteret, da han sagde: „Se, Herren

kom med sine hellige Titusinder **15** for at holde Dom over alle og straffe alle de ugudelige for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talt imod ham, de ugudelige Syndere!“ **16** Disse ere de, som knurre, som klage over deres Skæbne, medens de vandre efter deres Begæringer, og deres Mund taler overmodige Ord, medens de for Fordels Skyld vise Beundring for Personer. **17** I derimod, I elskede! kommer de Ord i Hu, som forud ere talte af vor Herres Jesu Kristi Apostle; **18** thi de sagde eder: I den sidste Tid skal der være Spottere, som vandre efter deres Ugudeligheders Begæringer. **19** Disse ere de, som volde Splittelser, sjælelige, som ikke have Aand. **20** I derimod, I elskede! opbygger eder selv paa eders helligste Tro; beder i den Helligaand; **21** bevarer saaledes eder selv i Guds Kærlighed, forventende vor Herres Jesu Kristi Barmhjertighed til evigt Liv. (*aïōnios g166*) **22** Og revser nogle, naar de tvivle, **23** frelser andre ved at udrive dem af Ilden, forbarmer eder over andre med Frygt, saa I hade endog den af Kødet besmittede Kjortel. **24** Men ham, som er mægtig til at bevare eder fra Fal'd og fremstille eder for sin Herlighed ulastelige i Fryd, **25** den eneste Gud, vor Frelser ved vor Herre Jesus Kristus, tilkommer Ære og Majestæt, Vælde og Magt, forud for al Tid og nu og i alle Evigheder! Amen. (*aïon g165*)

Aabenbaringen

1 Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud gav ham for at vise sine Tjener, li vad der skal ske snart, og han sendte Bud ved sin Engel og fremstillede det i Billeder for sin Tjener Johannes, 2 som har vidnet om Guds Ord og Jesu Kristi Vidnesbyrd: Alt, hvad han har set. 3 Salig er den, som oplæser, og de, som høre Profetiens Ord og bevare det, som er skrevet i den; thi Tiden er nær. 4 Johannes til de syv Menigheder i Asien: Naade være med eder og Fred fra ham, som er, og som var, og som kommer, og fra de syv Aander, som ere foran hans Trone, 5 og fra Jesus Kristus, det troværdige Vidne, den førstefødte af de døde og Jordens Kongers Fyrste. Ham, som elsker os og har udløst os af vore Synder med sit Blod 6 og har gjort os til et Kongerige, til Præster for sin Gud og Fader: Ham være Æren og Magten i Eghedernes Egheder! Amen. (aiøn g165) 7 Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øje skal se ham, ogsaa de, som have gennemstunget ham, og alle Jordens Stammer skulle jamre ved hans Komme. Ja, Amen! 8 Jeg er Alfa og Omega, siger Gud Herren, han, som er, og som var, og som kommer, den Almægtige. 9 Jeg Johannes, eders Broder og meddelagtig i Trængselen og Riget og Udholdenheden i Jesus, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords og for Jesu Vidnesbyrds Skyld. 10 Jeg henryktes i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj Røst som af en Basun, der sagde: 11 Hvad du ser, skriv det i en Bog, og send det til de syv Menigheder, til Efesus og til Smyrna og til Pergamus og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. 12 Og jeg vendte mig for at se Røsten, som talte med mig; og da jeg vendte mig, saa jeg syv Guldysestager 13 og midt imellem de syv Lysestager en, lig en Menneskesøn, iført en fodsid Kjortel og omgjordet om Brystet med et Guldbælte. 14 Men hans Hoved og Haar var hvidt som hvid Uld, som Sne; og hans Øjne som Ildslue; 15 og hans Fødder lignede skinnende Malm, naar det gløder i Ovnen; og hans Røst var som mange Vandes Lyd; 16 og i sin højre Haand havde han syv Stjerner; og af hans Mund udgik der et tveæggeligt, skarpt Sværd, og hans Udseende var som Solen, naar den skinner i sin Kraft. 17 Og da jeg saa ham, faldt jeg ned for hans Fødder som død; og han lagde sin højre Haand paa mig og sagde: 18 Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste og den levende; og jeg var død, og se, jeg er levende i Eghedernes Egheder, og jeg har Dødens og Dødsrigets Nøgler. (aiøn g165, Hadæs g86) 19 Skriv derfor, hvad du saa, baade det, som er, og det, som skal ske herefter. 20 Dette er de syv Stjerners Hemmelighed, hvilke du har set i min højre Haand, og de syv Guldysestager: De syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de syv Lysestager ere syv Menigheder.

2 Skriv til Menighedens Engel i Efesus: Dette siger han, som holder de syv Stjerner i sin højre Haand, han, som vandrer midt imellem de syv Guldysestager: 2 Jeg kender dine Gerninger og dit Arbejde og din Udholdenhed og at du ikke kan fordrage de onde; og du prøvede dem, som kalde sig selv Apostle og ikke ere det, og du har fundet, at de ere Løgnere; 3 og du har Udholdenhed, og du har døjet ondt for mit Navns Skyld og er ikke blevsen træt. 4 Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første Kærlighed. 5 Kom derfor i Hu, hvorfra du er falden, og omvend dig, og gør de forrige Gerninger; men hvis ikke, da kommer jeg over dig, og jeg vil flytte din Lysestage fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig. 6 Dog, dette har du, at du hader Nikolaiternes Gerninger, som ogsaa jeg hader. 7 Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer, ham vil jeg give at æde af Livets Træ, som er i Guds Paradis. 8 Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna: Dette siger den første og den sidste, han, som var død og blev levende: 9 Jeg kender din Trængsel og din Fattigdom (dog, du er rig), og Bespottelsen fra dem, som kalde sig selv Jøder og ikke ere det, men ere Satans Synagoge. 10 Frygt ikke, for hvad du vil komme til at lide! Se, Djævelen vil kaste nogle af eder i Fængsel, for at I skulle fristes, og I skulle have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone. 11 Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer, skal ingenlunde skades af den anden Død. 12 Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: Dette siger han, som har det tveæggede, skarpe Sværd: 13 Jeg ved, hvor du bor, der, hvor Satans Trone er; og du holder fast ved mit Navn og fornægtede ikke min Tro, i Antipas's, mit tro Vidnes Dage, han, som blev ihjelslaet hos eder, der, hvor Satan bor. 14 Men

jeg har noget lidet imod dig, at du har nogle hos dig, Hu, hvorledes du modtog og hørte, og bevar det og som holde fast ved Bileams Lære, der læerte Balak at omvend dig! Dersom du altsaa ikke vaager, skal jeg sætte Snare for Israels Børn, for at de skulde spise komme som en Tyv, og du skal ikke vide, i hvilken Afgudsofferkød og bedrive Utugt. 15 Saaledes har Time jeg kommer over dig. 4 Dog har du i Sardes ogsaa du dem, som holde fast ved Nikolaiternes nogle faa Personer, som ikke have besmittet deres Lære paa lignende Vis. 16 Omvend dig! Men hvis Klæder; de skulle vandre med mig i hvide Klæder, thi ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride imod de ere værdige dertil. 5 Den, som sejrer, han skal dem med min Munds Sværd. 17 Den, som har Øre, saaledes iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som hans Navn af Livets Bog, og jeg vil bekende hans sejrer, ham vil jeg give af den skjulte Manna, og jeg Navn for min Fader og for hans Engle. 6 Den, som vil give ham en hvid Sten og paa Stenen et nyt Navn har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! skrevet, som ingen kender, uden den, der faar det. 7 Og skriv til Menighedens Engel i Filadelfia: Dette 18 Og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: Dette siger den hellige, den sanddru, han, som har Davids siger Guds Søn, der har Øjne som Ildslue, og hvis Nøgle, han, som lukker op, saa ingen lukker i, og Fødder ere som skinnende Malm: 19 Jeg kender dine lukker i, saa ingen lukker op: 8 Jeg kender dine Gerninger og din Kærlighed og Tro og Tjeneste og Gerninger. Se, jeg har givet dig, at der foran dig er Udholdenhed, ja, dine Gerninger, de sidste flere end en aabnet Dør, som ingen kan lukke; thi du har kun de første. 20 Men jeg har imod dig, at du finder dig i liden Kraft, og dog har du bevaret mit Ord og ikke Kvinden Jesabel, som kalder sig selv en Profetinde fornægtet mit Navn. 9 Se, jeg lader komme nogle og lærer og forfører mine Tjenere til at bedrive Utugt af Satans Synagoge, som kalde sig selv Jøder og og spise Afgudsofferkød. 21 Og jeg har givet hende ikke ere det, men lyve. Se, jeg vil gøre, at de skulle Tid til at omvende sig, men hun vil ikke omvende sig komme og tilbede for dine Fødder og kende, at jeg fra sin Utugt. 22 Se, jeg kaster hende paa Sygelejet har fattet Kærlighed til dig. 10 Efterdi du har bevaret og hendes Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke mit Ord om Udholdenheden, vil ogsaa jeg bevare dig omvende sig fra deres Gerninger. 23 Og hendes Børn ud af Fristelsens Stund, som skal komme over hele vil jeg slaa med Død, og alle Menighederne skulle Jorderige for at friste dem, som bo paa Jorden. 11 kende, at jeg er den, som ransager Nyrer og Hjerter; Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at og jeg vil give eder, hver efter eders Gerninger. 24 ingen skal tage din Krone. 12 Den, som sejrer, ham Men til eder, de øvrige, som ere i Thyatira, saa mange vil jeg gøre til en Søjle i min Guds Tempel, og han som ikke have denne Lære, fordi de ikke kende skal ikke mere gaa ud derfra; og jeg vil skrive paa Satans Dybder, som de kalde det, til eder siger jeg: ham min Guds Navn og min Guds Stads Navn, det Jeg lægger ingen anden Byrde paa eder. 25 Kun nye Jerusalem, der kommer ned fra Himmelten fra skulle I holde fast ved det, I have, indtil jeg kommer. min Gud, og mit nye Navn. 13 Den, som har Øre, 26 Og den, som sejrer, og som indtil Enden tager høre, hvad Aanden siger til Menighederne! 14 Og Vare paa mine Gerninger, ham vil jeg give Magt over skriv til Menighedens Engel i Laodikea: Dette siger Hedningerne; 27 og med en Jernstav skal han vogte han, som er Amen, det troværdige og sanddru Vidne, dem, ligesom Lerkar sønderknuses, ligesom ogsaa Guds Skabnings Begyndelse: 15 Jeg kender dine jeg har modtaget det af min Fader; 28 og jeg vil give Gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du ham Morgenstjernen. 29 Den, som har Øre, høre, var kold eller varm! 16 Derfor, efterdi du er lunken og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min Mund; 17 fordi du siger: Jeg er rig og har vundet Rigdom og fattes intet; og du ved ikke, at du er den elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne. 18 Jeg raader dig, at du af mig køber Guld, lutret i Ilden, for at du kan blive rig, og hvide Klæder, for at du kan klæde dig dermed, og din Nøgenheds Skam

3 Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette siger han, som har de syv Guds Aander og de syv Stjerner: Jeg kender dine Gerninger, at da har Ord for at leve og er dog død. 2 Bliv vaagen og styrk det øvrige, som ellers vilde dø; thi jeg har ikke fundet dine Gerninger fuldkommede for min Gud. 3 Kom derfor i

ikke skal blottes, og Øjensalve til at salve dine Øjne med, for at du kan se. 19 Alle dem, jeg elsker, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidskær og omvend dig! 20 Se, jeg staar for Døren og banker; dersom nogen hører min Røst og aabner Døren, vil jeg gaa ind til ham og holde Nadvere med ham, og han med Sæde hos mig paa min Trone, ligesom jeg har sejret over taget Sæde hos min Fader paa hans Trone. 21 Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

4 Derefter saa jeg, og se, der var en Dør aabnet

i Himmelten, og den første Røst, hvilken jeg havde hørt som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter. 2 Straks henryktes jeg i Aanden; og se, en Trone stod i Himmelten, og en sad paa Tronen, 3 og den siddende var at se til ligesom Jaspestenen og Sarder, og der var en Regnbue omkring Tronen, at se til ligesom Smaragd. 4 Og omkring Tronen var der fire og tyve Troner, og paa Tronerne sad der fire og tyve Ældste, iførte hvide Klæder og med Guldkranse paa deres Hoveder. 5 Og fra Tronen udgaar der Lyn og Røster paa Tordener, og syv Ildfakler brændende foran Tronen, hvilke ere de syv Guds Aander. 6 Og foran Tronen er der som et Glarhav, ligesom Krystal, og midt for Tronen og rundt om Tronen fire levende Væsener, fulde af Øjne fortil og bagtil. 7 Og det første Væsen ligner en Løve; og det andet Væsen ligner en Okse; og det tredje Væsen har Ansigt som et Menneske; og det fjerde Væsen ligner en flyvende Ørn. 8 Og de fire Væsener have hvert især seks Vinger, rundt om og indadtil ere de fulde af Øjne; og uden Ophør sige de Dag og Nat: Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den almægtige, han, som var, og som er, og som kommer! 9 Og naar Væsenerne give Ære og Pris og Tak til ham, som sidder paa Tronen, ham, som lever i Evighedernes Evigheder, (aiōn g165) 10 da falde de fire og tyve Ældste ned for ham, som sidder paa Tronen, og tilbede ham, som lever i Evighedernes Evigheder, og lægge deres Kranse ned for Tronen og sige: (aiōn g165) 11 Værdig er du, vor Herre og Gud, til at faa Prisen og Æren og Magten; thi du har skabt alle Ting, og paa Grund af din Villie vare de, og blev de skabte.

5 ag jeg saa i hans højre Haand, som sad paa Tronen, en Bog, beskreven indeni og udenpaa, forseglet med syv Segl. 2 Og jeg saa en værdig Engel, som udraabte med høj Røst: Hvem er værdig til at aabne Bogen og bryde dens Segl? 3 Og ingen i Himmelten, ej heller paa Jorden, ej heller under Jorden, formaaede at aabne Bogen eller at se i den. 4 Og jeg græd saare, fordi ingen fandtes værdig til at aabne Bogen eller at se i den. 5 Og en af de Ældste sagde til mig: Græd ikke! se, sejret har Løven af Judas Stamme, Davids Rodskud, saa han kan aabne Bogen og dens syv Segl. 6 Og jeg saa, midt imellem Tronen med de fire Væsener og de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet: Det havde syv Horn og syv Øjne, hvilke ere de syv Guds Aander, som ere udsendte til hele Jorden. 7 Og det kom og tog Bogen af hans højre Haand, som sad paa Tronen. 8 Og da det tog Bogen, faldt de fire Væsener og de fire og tyve Ældste ned for Lammet, holdende hver sin Harpe og Guldskaaler fyldte med Røgelse, som er de helliges Bønner. 9 Og de sang en ny Sang og sagde: Du er værdig til at tage Bogen og aabne dens Segl, fordi du blev slagtet og med dit Blod købte til Gud Mennesker af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Folkeslag, 10 og du har gjort dem for vor Gud til et Kongerige og til Præster, og de skulle være Konger paa Jorden. 11 Og jeg saa, og jeg hørte rundt om Tronen og Væsenerne og de Ældste en Røst af mange Engle, og deres Tal var Titusinder Gange Titusinder, og Tusinder Gange Tusinder, 12 og de sagde med høj Røst: Værdigt er Lammet, det slagtede, til at faa Kraften og Rigdom og Visdom og Styrke og Ære og Pris og Velsignelse! 13 Og hver Skabning, som er i Himmelten og paa Jorden og under Jorden og paa Havet, ja, alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: Ham, som sidder paa Tronen, og Lammet tilhører Velsignelsen og Æren og Prisen og Magten i Evighedernes Evigheder! (aiōn g165) 14 Og de fire Væsener sagde: Amen! Og de Ældste faldt ned og tilbade.

6 Og jeg saa, da Lammet aabnede et af de syv Segl, og jeg hørte et af de fire Væsener sige som en Tordens Røst: Kom! 2 Og jeg saa, og se en hvid Hest, og han, som sad paa den, havde en Bue; og der blev givet ham en Krone, og han drog ud sejrende til Sejr. 3 Og da det aabnede det andet Segl, hørte

jeg det andet Væsen sige: Kom! 4 Og der udgik en Havet, ej heller over noget Træ. 2 Og jeg saa en anden Hest, som var rød; og ham, som sad paa den, anden Engel stige op fra Solens Opgang med den blev det givet at tage Freden bort fra Jorden, og at de levende Guds Segl; og han raabte med høj Røst til skulde myrde hverandre; og der blev givet ham et de fire Engle, hvem det var givet at skade Jorden stort Sværd. 5 Og da det aabnede det tredje Segl, og Havet, og sagde: 3 Skader ikke Jorden, ej heller hørte jeg det tredje Væsen sige: Kom! Og jeg saa, og Havet, ej heller Træerne, førend vi have beseglet se en sort Hest, og han, der sad paa den, havde en vor Guds Tjenere paa deres Pander. 4 Og jeg Vægt i sin Haand. 6 Og jeg hørte ligesom en Røst hørte Tallet paa de beseglede, hundrede og fire og midt iblandt de fire Væsener, som sagde: Et Maal fyrettyve Tusinde beseglede af alle Israels Børns Hvede for en Denar og tre Maal Byg for en Denar; og Stammer: 5 Af Judas Stamme tolv Tusinde beseglede, Olien og Vinen skal du ikke gøre Skade. 7 Og da af Rubens Stamme tolv Tusinde, af Gads Stamme det aabnede det fjerde Segl, hørte jeg en Røst af tolv Tusinde, 6 af Asers Stamme tolv Tusinde, af det fjerde Væsen sige: Kom! 8 Og jeg saa, og se Nafthalis Stamme tolv Tusinde, af Manasses Stamme en grøngul Hest, og han, som sad paa den, hans tolv Tusinde, 7 af Simeons Stamme tolv Tusinde, Navn var Døden, og Dødsriget fulgte med ham; og af Levis Stamme tolv Tusinde, af Isaskars Stamme der blev givet dem Magt over Fjerededelen af Jorden tolv Tusinde, 8 af Sebulons Stamme tolv Tusinde, af til at ihjelslaa med Sværd og med Hunger og med Josefs Stamme tolv Tusinde og af Benjamins Stamme Pest og ved Jordens vilde Dyr. (Hades g86) 9 Og da det tolv Tusinde beseglede. 9 Derefter saa jeg, og se en aabnede det femte Segl, saa jeg under Alteret deres stor Skare, som ingen kunde tælle, af alle Folkeslag Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og og Stammer og Folk og Tungemaal, som stod for for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde. 10 Og de Tronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder og raabte med høj Røst og sagde: Hvor længe, Herre, du med Palmegrene i deres Hænder; 10 og de raabte hellige og sanddru! undlader du at dømme og hævne med høj Røst og sagde: Frelsen tilhører vor Gud, som vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? 11 Og der sidder paa Tronen, og Lammet! 11 Og alle Englene blev givet dem hver især en lang hvid Klædning, og stode rundt om Tronen og om de Ældste og om de der blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en fire Væsener og faldt ned for Tronen paa deres Ansigt liden Tid, indtil ogsaa Tallet paa deres Medtjenere og tilbade Gud og sagde: 12 Amen! Velsignelsen og og deres Brødre blev fuldt, hvilke skulde ihjelslaas Prisen og Visdommen og Taksigelsen og Æren og ligesom de. 12 Og jeg saa, da det aabnede det sjette Kraften og Styrken tilhører vor Gud i Evighedernes Segl, da skete der et stort Jordskælv, og Solen blev Egheder! Amen. (aiōn g165) 13 Og en af de Ældste sort som en Haarsæk, og Maanen blev helt som tog til Orde og sagde til mig: Disse, som ere iførte de Blod. 13 Og Himmelens Stjerner faldt ned paa Jorden, lange hvide Klæder, hvem ere de? og hvorfra ere de ligesom et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, komne? 14 Og jeg sagde til ham: Min Herre! du ved naar det rystes af et stærkt Vejr. 14 Og Himmelens veg det. Og han sagde til mig: Det er dem, som komme bort, lig en Bog, der sammenrolles, og hvert Bjerg og ud af den store Trængsel, og de have tvættet deres hver Ø flyttedes fra deres Steder. 15 Og Kongerne Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod. 15 Derfor paa Jorden og Stormændene og Krigsøversterne og ere de foran Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i de rige og de vældige og hver Træl og fri skjulte sig hans Tempel; og han, som sidder paa Tronen, skal i Hulerne og i Bjergenes Kløftter, 16 og de sagde opslaa sit Telt over dem. 16 De skulle ikke hungre til Bjergene og Klipperne: Falder over os og skjuler mere, ej heller tørste mere, ej heller skal Solen eller os for hans Aasyn, som sidder paa Tronen, og for nogen Hede falde paa dem. 17 Thi Lammet, som er Lammets Vrede! 17 Thi deres Vredes store Dag er midt for Tronen, skal vogte dem og lede dem til Livets kommen; og hvem kan bestaa?

7 Og derefter saa jeg fire Engle staa paa Jordens

fire Hjørner; de holdt Jordens fire Vinde, for at ingen Vind skulde blæse over Jorden, ej heller over

8 Og da det aabnede det syvende Segl, blev der Tavshed i Himmelten omrent en halv Time. 2 Og Vandkilder; og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne.

jeg saa de syv Engle, som staa for Guds Aasyn; og de Mennesker, som ikke have Guds Segl paa deres der blev givet dem syv Basuner. 3 Og en anden Engel kom og stillede sig ved Alteret med et Guldrøgelsekar, men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte, og der blev givet ham megen Røgelse, for at han var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et skulde føje den til alle de helliges Bønner paa Menneske. 6 Og i de Dage skulle Menneskene søge Guldalteret foran Tronen. 4 Og Røgen af Røgelsen Døden og ikke finde den, og attraa at dø, og Døden steg op, med de helliges Bønner, fra Engelens Haand flyr fra dem. 7 Og Græshoppesikkelsene lignede for Guds Aasyn. 5 Og Engelen tog Røgelsekarret Heste, rustede til Krig, og paa deres Hoveder var der og fyldte det med Ild fra Alteret og kastede den paa som Kroner, der lignede Guld, og deres Ansigter var Jorden; og der kom Torden og Røster og Lyn og som Menneskers Ansigter, 8 og de havde Haar som Jordskælv. 6 Og de syv Engle, som havde de syv Kvinders Haar, og deres Tænder var som Løvers, 9 Basuner, gjorde sig rede til at basune. 7 Og den første og de havde Pansere som Jernpansere; og Lyden basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med af deres Vinger var som Lyd af Stridsvogne, naar Blod, og blev kastet paa Jorden; og Tredjedelen af mange Heste fare ud til Kamp. 10 Og de have Haler, Jorden blev opbrændt, og alt grønt Græs opbrændtes. som ligne Skorpioners, og Brodde, og i deres Haler 8 Og den anden Engel basunede, og det var, som ligger deres Magt til at skade Menneskene i fem et stort brændende Bjerg blev kastet i Havet; og Maaneder. 11 De have Afgrundens Engel til Konge Tredjedelen af Havet blev til Blod 9 Og Tredjedelen over sig; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon, og af de Skabninger i Havet, som havde Liv, døde; og paa Græsk har han Navnet Apollyon. (Abyssos g12) 12 Tredjedelen af Skibene blev ødelagt. 10 Og den tredje Det første Ve er til Ende; se, der kommer endnu to Engel basunede, og fra Himmelens faldt der en stor Veer derefter. 13 Og den sjette Engel basunede, og Stjerne, brændende som en Fakk, og den faldt paa jeg hørte en Røst fra de fire Horn paa Guldalteret, Tredjedelen af Floderne og paa Vandkilderne. 11 som staar for Guds Aasyn, 14 sige til den sjette Og Stjernens Navn kaldes Malurt; og Tredjedelen af Engel, der havde Basunen: Løs de fire Engle, som Vandene blev til Malurt, og mange af Menneskene ere bundne ved den store Flod Euphrat. 15 Og de døde af Vandene, fordi de vare blevne beske. 12 fire Engle blev løste, som til den Time og Dag og Og den fjerde Engel basunede, og Tredjedelen af Maaned og Aar være rede til at ihjelslaa Tredjedelen Solen og Tredjedelen af Maanen og Tredjedelen af af Menneskene. 16 Og Tallet paa Rytterhærerne var to Stjernerne blev ramt, saa at Tredjedelen af dem blev Gange Titusinde Gange Titusinde; jeg hørte deres formørket, og Dagen mistede Tredjedelen af sit Lys Tal. 17 Og saaledes saa jeg Hestene i Synet og dem, og Natten ligesaa. 13 Og jeg saa, og jeg hørte en som sade derpaa, hvilke havde ildrøde og sorteblaa Ørn flyve midt oppe under Himmelens og sige med og svovlgule Pansere; og Hestenes Hoveder varé høj Røst: Ve, ve, ve dem, som bo paa Jorden, for som Løvers Hoveder, og af deres Mund udgik Ild de øvrige Basunrøster fra de tre Engle, som skulle og Røg og Svovl. 18 Af disse tre Plager, af Ilden basune.

9 Og den femte Engel basunede, og jeg saa en Stjerne, som var falden ned fra Himmelens paa Jorden, og Nøglen til Afgrundens Brønd blev given den. (Abyssos g12) 2 Og den aabnede Afgrundens Brønd, og en Røg steg op af Brønden, lig Røgen af en stor Ovn; og Solen og Luften blev formørket af Røgen fra Brønden. (Abyssos g12) 3 Og fra Røgen udgik der Græshopper over Jorden, og der blev givet dem Magt, som Jordens Skorpioner have Magt. 4 Og der blev sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa Jorden, ej heller noget grønt eller noget Træ, men kun

de Mennesker, som ikke have Guds Segl paa deres Pander. 5 Og det blev dem givet ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte, og der blev givet ham megen Røgelse, for at han var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et skulde føje den til alle de helliges Bønner paa Menneske. 6 Og i de Dage skulle Menneskene søge Guldalteret foran Tronen. 4 Og Røgen af Røgelsen Døden og ikke finde den, og attraa at dø, og Døden steg op, med de helliges Bønner, fra Engelens Haand flyr fra dem. 7 Og Græshoppesikkelsene lignede for Guds Aasyn. 5 Og Engelen tog Røgelsekarret Heste, rustede til Krig, og paa deres Hoveder var der og fyldte det med Ild fra Alteret og kastede den paa som Kroner, der lignede Guld, og deres Ansigter var Jorden; og der kom Torden og Røster og Lyn og som Menneskers Ansigter, 8 og de havde Haar som Jordskælv. 6 Og de syv Engle, som havde de syv Kvinders Haar, og deres Tænder var som Løvers, 9 Basuner, gjorde sig rede til at basune. 7 Og den første og de havde Pansere som Jernpansere; og Lyden basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med af deres Vinger var som Lyd af Stridsvogne, naar Blod, og blev kastet paa Jorden; og Tredjedelen af mange Heste fare ud til Kamp. 10 Og de have Haler, Jorden blev opbrændt, og alt grønt Græs opbrændtes. som ligne Skorpioners, og Brodde, og i deres Haler 8 Og den anden Engel basunede, og det var, som ligger deres Magt til at skade Menneskene i fem et stort brændende Bjerg blev kastet i Havet; og Maaneder. 11 De have Afgrundens Engel til Konge Tredjedelen af Havet blev til Blod 9 Og Tredjedelen over sig; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon, og af de Skabninger i Havet, som havde Liv, døde; og paa Græsk har han Navnet Apollyon. (Abyssos g12) 12 Tredjedelen af Skibene blev ødelagt. 10 Og den tredje Det første Ve er til Ende; se, der kommer endnu to Engel basunede, og fra Himmelens faldt der en stor Veer derefter. 13 Og den sjette Engel basunede, og Stjerne, brændende som en Fakk, og den faldt paa jeg hørte en Røst fra de fire Horn paa Guldalteret, Tredjedelen af Floderne og paa Vandkilderne. 11 som staar for Guds Aasyn, 14 sige til den sjette Og Stjernens Navn kaldes Malurt; og Tredjedelen af Engel, der havde Basunen: Løs de fire Engle, som Vandene blev til Malurt, og mange af Menneskene ere bundne ved den store Flod Euphrat. 15 Og de døde af Vandene, fordi de vare blevne beske. 12 fire Engle blev løste, som til den Time og Dag og Og den fjerde Engel basunede, og Tredjedelen af Maaned og Aar være rede til at ihjelslaa Tredjedelen Solen og Tredjedelen af Maanen og Tredjedelen af af Menneskene. 16 Og Tallet paa Rytterhærerne var to Stjernerne blev ramt, saa at Tredjedelen af dem blev Gange Titusinde Gange Titusinde; jeg hørte deres formørket, og Dagen mistede Tredjedelen af sit Lys Tal. 17 Og saaledes saa jeg Hestene i Synet og dem, og Natten ligesaa. 13 Og jeg saa, og jeg hørte en som sade derpaa, hvilke havde ildrøde og sorteblaa Ørn flyve midt oppe under Himmelens og sige med og svovlgule Pansere; og Hestenes Hoveder varé høj Røst: Ve, ve, ve dem, som bo paa Jorden, for som Løvers Hoveder, og af deres Mund udgik Ild de øvrige Basunrøster fra de tre Engle, som skulle og Røg og Svovl. 18 Af disse tre Plager, af Ilden og Røgen og Svovet, som udgik af deres Mund, blev Tredjedelen af Menneskene ihjelslaaet. 19 Thi Hestenes Magt er i deres Mund og i deres Haler; thi deres Haler ligne Slanger, have Hoveder, og med dem gøre de Skade. 20 Og de øvrige Mennesker, som ikke blevre dræbte i disse Plager, omvendte sig ikke fra deres Hænders Gerninger, saa de lode være at tilbede de onde Aander og Afgudsbillederne af Guld og Sølv og Kobber og Sten og Træ, som hverken kunne se eller høre eller gaa; 21 og de omvendte sig ikke fra deres Myrden eller fra deres Trolddom eller fra deres Utugt eller fra deres Tyveri.

10 Og jeg saa en anden vældig Engel komme ned fra Himmelten, svøbt i en Sky, og Regnbuen var paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen og hans Fødder som Ildsøjler, 2 og han havde i sin Haand en lilleaabnet Bog. Og han satte sin højre Fod paa Havet og den venstre paa Jorden. 3 Og han raabte med høj Røst, som en Løve brøler; og da han havde raabt, lode de syv Tordener deres Røster høre. 4 Og da de syv Tordener havde talt, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelten, som sagde: Forsegl, hvad de syv Tordener talte, Haand imod Himmelten 6 og svor ved ham, som lever i Ewigedernes Evigheder, som har skabt Himmelten, og hvad deri er, og Jorden, og hvad derpaa er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke mere skal gives Tid; (aiön g165) 7 men i de Dage, da den syvende Engels Røst lyder, naar han skal til at basune, da er Guds skjulte Raad fuldbyrdet saaledes, som han har forkynnt sine Tjenere Profeterne. 8 Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelten, talte etter med mig og sagde: Gaa hen, tag den lilleaabnede Bog, som er i den Engels Haand, der staar paa Havet og paa Jorden. 9 Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham, at han skulde give mig den lille Bog. Og han sagde til mig: Tag og nedsvælg den! og den vil volde Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning. 10 Og jeg tog den lille Bog af Engelens Haand og nedsvælgede den; og den var i min Mund den ikke, thi den er given til Folkeslagene; og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrettyve Maaneders. 3 Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle profetere eet Tusinde, to Hundrede og tresindstyve Dage, klædte i Sække. 4 Disse ere de tvende Olietrærer og de tvende Lysestager, som staa for Jordens Herre. 5 Og dersom nogen vil gøre dem Skade, udgaard der Ild af deres Mund og fortærer deres Fjender; og dersom nogen vil gøre dem Skade, bør han saaledes ihjelslaas. 6 Disse have Magt til at lukke Himmelten, saa at der ingen Regn skal falde i deres Profetis Dage; og de have Magt over Vandene til at forvandle dem til Blod og til at slaa Jorden med alskens Plage, saa ofte de ville. 7 Og naar de faa fuldendt deres Vidnesbyrd, skal Dyret, som stiger op af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem og ihjelslaa dem. (Abyssos g12) 8 Og deres Lig skal ligge paa Gaden i den store Stad, som i aandelig Forstand kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor ogsaa deres Herre blev korsfæstet. 9 Og Mennesker skulle se paa deres Lig i tre og en halv Dag og ikke tilstede, at deres Lig lægges i Grav. 10 Og de, som bo paa Jorden, glæde sig over dem og fryde sig; og de sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter vare til Plage for dem, som bo paa Jorden. 11 Og efter de tre og en halv Dags Forløb kom der Livs Aande fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder, har forkynnt sine Tjenere Profeterne. 8 Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelten, talte efter med mig og sagde: Stiger her op! Og de stege op til Himmelten i Skyen, og deres Fjender derpaa. 13 Og i samme Stund skete der et stort Jordskælv, og Tiendedelen af Jordskælvet; og de andre blev forfærdede og gave Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning. 14 Det andet Ve er til Ende; se, som sagde: Herredømmet over Verden er blevet vor Herres og hans Salvedes, og han skal være Konge i Ewigedernes Evigheder. (aiön g165) 16 Og de fire tyve Ældste, som sidde for Guds Aasyn paa deres Troner, faldt ned paa deres Ansigtter og tilbade Gud og sagde: 17 Vi takke dig, Herre Gud, almægtige, du, som er, og som var, fordi du har taget din store Magt og tiltraadt dit Kongedømme, 18 og Folkeslagene vrededes, og din Vrede kom og Tiden til, at de døde skulle dømmes, og til at give Lønnen til dine Tjenere, Profeterne, og de hellige og dem, som frygte dit Navn, de smaa og de store, og til at ødelægge dem, som lægge Jorden øde. 19 Og Guds Tempel i Himmelten blevaabnet, og hans Pagts Ark kom til Syne i hans Tempel, og der kom Lyn og Røster og Tordener og Jordskælv og stærk Hagel.

11 Og der blev givet mig et Rør ligesom en Maalestok, med de Ord: Staa op og maal Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbede deri. 2 Men Forgaarden uden for Templet, lad den ude og maal den ikke, thi den er given til Folkeslagene; og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrettyve Maaneders. 3 Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle profetere eet Tusinde, to Hundrede og tresindstyve Dage, klædte i Sække. 4 Disse ere de tvende Olietrærer og de tvende Lysestager, som staa for Jordens Herre. 5 Og dersom nogen vil gøre dem Skade, udgaard der Ild af deres Mund og fortærer

12 Og et stort Tegn blev set i Himmelten: En Kvinde, føre Krig imod de øvrige af hendes Sæd, dem, som
iklædt Solen og med Maanen under sine Fødder holdte Guds Bud og have Jesu Vidnesbyrd.
og en Krans af tolv Stjerner paa sit Hoved. 2 Og hun var frugtsommelig og skreg i Barnsnød, under
Fødselsveer. 3 Og et andet Tegn blev set i Himmelten, og se, der var en stor, ildrød Drage, som havde syv
Hoveder og ti Horn og paa sine Hoveder syv Kroner. 4 Og dens Hale drog Tredjedelen af Himmelens
Stjerner med sig og kastede dem paa Jorden. Og Dragen stod foran Kvinden, som skulde føde, for
at sluge hendes Barn, naar hun havde født det. 5 Og hun fødte et Drengebarn, som skal vogte alle
Folkeslagene med en Jernstav; og hendes Barn blev bortrykket til Gud og til hans Trone. 6 Og Kvinden
flyede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt fra
Gud, for at man skal ernære hende der eet Tusinde,
to Hundrede og tresindstyve Dage. 7 Og der blev
en Kamp i Himmelten: Mikael og hans Engle gave
sig til at kæmpe imod Dragen, og Dragen kæmpede
og dens Engle. 8 Men de magtede det ikke, og
deres Sted fandtes ikke mere i Himmelten. 9 Og den store Drage blev nedstyrtet; den gamle Slange,
som kaldes Djævelen og Satan, som forfører den
hele Verden, blev nedstyrtet paa Jorden, og hans
Engle blev nedstyrtede med ham. 10 Og jeg hørte
en høj Røst i Himmelten sige: Nu er Frelsen og
Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans
Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager,
som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. 11 Og
de have overvundet ham i Kraft af Lammets Blod
og i Kraft af deres Vidnesbyrds Ord; og de elskede
ikke deres Liv, lige til Døden. 12 Derfor, fryder eder, I
Himle, og I, som bo i dem! Ve Jorden og Havet! thi
Djævelen er nedstegen til eder og har stor Vrede,
fordi han ved, at han kun har liden Tid. 13 Og da
Dragen saa, at den var styrtet til Jorden, forfulgte
den Kvinden, som havde født Drengebarnet. 14 Og den store Ørns tvende Vinger blev givne Kvinden,
for at hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der
hvor hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte
fra Slangen. 15 Og Slangen spyede Vand som en
Flod ud af sin Mund efter Kvinden for at bortslylle
hende med Floden. 16 Og Jorden kom Kvinden til
Hjælp; og Jorden aabnede sin Mund og opslugte
Floden, som Dragen havde udspyet af sin Mund. 17
Og Dragen vrededes paa Kvinden og gik bort for at

13 Og jeg stod paa Sandet ved Havet. Og jeg saa
et Dyr stige op af Havet, som havde ti Horn og
syv Hoveder, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine
Hoveder Bespottelsens Navne. 2 Og Dyret, som jeg
saa, var ligt en Panter, og dets Fødder som en Bjørns,
og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav
det sin Kraft og sin Trone og stor Magt. 3 Og jeg saa
et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets
dødelige Saar blev lægt, og al Jorden fulgte undrende
etter Dyret. 4 Og de tilbade Dragen, fordi den havde
givet Dyret Magten; og de tilbade Dyret og sagde:
Hvem er Dyret lig? hvem mægter at kæmpe imod
det? 5 Og der blev givet det en Mund til at tale store
Ord og Bespottelser, og der blev givet det Magt til at
virke i to og fyrettyve Maaneder. 6 Og det aabnede
sin Mund til Bespottelser imod Gud, til at bespotte
hans Navn og hans Telt, dem, som bo i Himmelten. 7
Og der blev givet det at føre Krig imod de hellige og
at overvinde dem; og der blev givet det Magt over
hver Stamme og Folk og Tungemaal og Folkeslag.
8 Og alle, som bo paa Jorden, skulle tilbede ham,
enhver, hvis Navn ikke fra Verdens Grundlæggelse
er skrevet i Lammetts, det slagtedes, Livets Bog. 9
Dersom nogen har Øre, han høre! 10 Dersom nogen
fører andre i Fængsel, han kommer selv i Fængsel;
dersom nogen dræber med Sværd, han skal dræbes
med Sværd. Her gælder det de helliges Udholdenhed
og Tro. 11 Og jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden,
og det havde to Horn ligesom et Lam og talte som
en Drage, 12 Og det udøver hele det første Dys
Magt for dets Aasyn og faar Jorden og dem, som
bo derpaa, til at tilbede det første Dyr, hvis dødelige
Saar blev lægt. 13 Og det gør store Tegn, saa at
det endog faar Ild til at falde ned fra Himmelten paa
Jorden for Menneskenes Aasyn. 14 Og det forfører
dem, som bo paa Jorden, for de Tegns Skyld, som
det blev givet det at gøre for Dyrets Aasyn, og siger
til dem, som bo paa Jorden, at de skulle gøre et
Billede af Dyret, ham, som har Sværdhugget og kom
til Live. 15 Og det fik Magt til at give Dyrets Billeder
Aand, saa at Dyrets Billeder endog kunde tale og
gøre, at alle de, der ikke vilde tilbede Dyrets Billeder,
skulde ihjelslaas. 16 Og det faar alle, baade smaa og
store, baade rige og fattige, baade frie og. Trælle, til

at sætte sig et Mærke paa deres højre Haand eller paa deres Pande, **17** for at ingen skal kunne købe eller sælge uden den, som har Mærket, Dyrets Navn eller dets Navns Tal. **18** Her gælder det Visdom! Den, som har Forstand, udregne Dyrets Tal; thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er 666.

14 Og jeg saa, og se, Lammet stod paa Zions Bjerg, og med det hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, som havde dets Navn og dets Faders Navn skrevet paa deres Pander. **2** Og jeg hørte en Lyd fra Himmelten som en Lyd af mange Vande og som en. Lyd af stærk Torden, og den Lyd, jeg hørte, var som af Harpespillere, der spillede paa deres Harper. **3** Og de sang en ny Sang for Tronen og for de fire levende Væsener og de Ældste; og ingen kunde lære den Sang, uden de hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, som ere løskøbte fra Jorden. **4** Dette er dem, som ikke have besmittet sig med Kvinder, thi de ere jomfruelige; dette er dem, som følge Lammet, hvor det gaar. Disse ere løskøbte fra Menneskene, en Førstegrøde for Gud og Lammet, **5** og i deres Mund er der ikke fundet Løgn; thi de ere ulastelige. **6** Og jeg saa en anden Engel flyve midt oppe under Himmelten, som havde et evigt Evangelium, at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk, (aiōnios g166) **7** og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelten og Jorden og Havet og Vandenes Kilder. **8** Og endnu en anden Engel fulgte, som sagde: Falden, falden er Babylon, den store, som har givet alle Folkeslagene at drikke af sin Utugts Harmes Vin. **9** Og en tredje Engel fulgte dem og sagde med høj Røst: Dersom nogen tilbeder Dyret og dets Billeder og tager Mærke paa sin Pande eller paa sin Haand, **10** saa skal han drikke af Guds Harmes Vin, som er iskænket ublandet i hans Vredes Bæger; og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og for Lammets Aasyn. **11** Og deres Pines Røg opstiger i Evighedernes Evigheder; og de have ikke Hvile. Dag og Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billeder, og enhver, som tager dets Navns Mærke. (aiōn g165) **12** Her gælder det de helliges Udholdenhed, de, som bevare Guds Bud og Troen paa Jesus. **13** Og jeg hørte en Røst fra Himmelten, som sagde:

Ja, siger Aanden, de skulle hvile fra deres Møje, thi deres Gerninger følge med dem. **14** Og jeg saa, og se en hvid Sky, og paa Skyen sad der en lig en Menneskesøn med en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segl i sin Haand. **15** Og en anden Engel gik ud fra Templet og raabte med høj Røst til ham, som sad paa Skyen: Udsend din Segl og høst; thi Timen til at høste er kommen, fordi Jordens Høst er moden. **16** Og han, som sad paa Skyen, lod sin Segl gaa over Jorden, og Jorden blev høstet. **17** Og en anden Engel gik ud fra Templet i Himmelten; ogsaa han havde en skarp Segl. **18** Og fra Alteret gik en anden Engel ud, som havde Magt over Ilden; og han raabte med høj Røst til den, som havde den skarpe Segl, og sagde: Udsend din skarpe Segl og afskær Druerne af Jordens Vintræ; thi dets Druer ere modne. **19** Og Engelen lod sin Segl gaa hen over Jorden og afskar Frugten paa Jordens Vintræ og kastede den i Guds Harmes store Persekar. **20** Og Persekarret blev traadt uden for Staden, og der kom Blod ud af Persekarret op til Hestenes Bidsler, saa langt som eet Tusinde og seks Hundrede Stadier.

15 Og jeg saa et andet Tegn i Himmelten, stort og vidunderligt: syv Engle, som havde de syv sidste Plager; thi med disse er Guds Harme fuldbyrdet. **2** Og jeg saa som et Glarhav, blandet med Ild, og dem, som sezrende gik ud af Kampen med Dyret og dets Billeder og dets Navns Tal, staaende ved Glarhavet og holdende Guds Harper. **3** Og de sang Mose, Guds Tjeners, Sang, og Lammets Sang, og sagde: Store og vidunderlige ere dine Gerninger, Herre, Gud, du almægtige! retfærdige og sande ere dine Veje, du Folkeslagenes Konge! **4** Hvem skulde ikke frygte dig, Herre! og prise dit Navn? Thi du alene er hellig; ja, alle Folkeslagene skulle komme og tilbede for dit Aasyn, fordi dine retfærdige Domme ere blevneaabenhærdede. **5** Og derefter saa jeg, og Vidnesbyrdets Tabernakels Tempel i Himmelten blev aabnet, **6** og de syv Engle, som havde de syv Plager, gik ud af Templet, iførte rent og skinnende Linklæde og omgjordede om Brystet med Guldbælter. **7** Og et af de fire levende Væsener gav de syv Engle syv Guldskaaler fyldte med Guds Harme, han, som lever i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165) **8** Og Templet fyldtes med Røg fra Guds Herlighed og fra hans Skriv: Salige ere de døde, som dø i Herren herefter.

Kraft; og ingen kunde gaa ind i Templet, førend de saa stort. 19 Og den store Stad blev til tre Dele, og syv Engles syv Plager fik Ende.

16 Og jeg hørte en høj Røst fra Templet sige til de syv Engle: Gaar hen og udgyder Guds Harmes syv Skaaler over Jorden! 2 Og den første gik hen og udgød sin Skaal over Jorden, og der kom slemme og onde Bylder paa de Mennesker, som havde Dyrrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billeder. 3 Og den anden Engel udgød sin Skaal i Havet, og det blev til Blod som af en død, og hver levende Sjæl i Havet døde. 4 Og den tredje Engel udgød sin Skaal i Floderne og Vandkilderne, og de blev til Blod. 5 Og jeg hørte Vandenes Engel sige: Retfærdig er du, som er, og som var, du hellige, fordi du har fældet alle hellige! sande og retfærdige ere dine Domme. 6 thi de have udøst helliges og Profeters Blod, og du har givet dem Blod at drikke; de ere det værd. 7 Og jeg hørte Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du Og Menneskene brændtes i stor Hede og bespottede Guds Navn, som har Magt over disse Plager; og Tunger af Pine. 11 Og de bespottede Himmelens Gud udgik tre urene Aander, som lignede Padder. 14 Thi de ere Dæmoners Aander, som gøre Tegn; og de gaa ud til hele Jorderiges Konger for at samle dem til Krigen paa Guds, den almægtiges, store Dag. 15 — Se, jeg kommer som en Tvy. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, saa han ikke skal gaa nøgen, og man skal se hans Skam. — 16 Og de samlede dem til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmagedon. 17 Og den syvende Engel udgød sin Skaal i Luften; og fra Templet, fra Tronen der kom Lyn og Røster og Tordener; og der blev et stort Jordskælv, hvis Mage ikke har været, siden der blev Mennesker til paa Jorden, et saadant Jordskælv,

Folkeslagenes Stæder faldt; og Gud kom det store Babylon i Hu for at give det Bægeret med sin Vredes Harmes Vin. 20 Og hver Ø flyede, og Bjerge blev ikke fundne. 21 Og en stærk Hagel, centhertung, faldt ned fra Himmelten paa Menneskene; og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage, thi dens Plage var meget stor.

17 Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, kom og talte med mig og sagde: Kom! jeg vil vise dig Dommen over den store Skøge, som sidder over mange Vande, 2 med hvem Jordens Konger have bolet, og de, som bo paa Jorden, som var fuldt af Bespottelsens Navne; det havde ere blevne drukne af hendes Utugts Vin. 3 Og denne Dom; 6 thi de have udøst helliges og Profeters han følte mig i Aanden ud i en Ørken; og jeg saa Blod, og du har givet dem Blod at drikke; de ere det en Kvinde siddende paa et skarlagfarvet Dyr, værd. 7 Og jeg hørte Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du som var fuldt af Bespottelsens Navne; det havde almægtige! sande og retfærdige ere dine Domme. 8 syv Hoveder og ti Horn. 4 Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen og straalede af Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Utugts Guds Navn, som har Magt over disse Plager; og Urenheder. 5 Og paa hendes Pande var skrevet et de omvendte sig ikke til at give ham Ære. 10 Og Navn, en Hemmelighed: Babylon den store, Moderen den femte Engel udgød sin Skaal over Dyrrets Trone; til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder. 6 Og jeg og dets Rige blev formørket, og de tyggede deres saa Kvinden, drukken af de helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg undrede mig i stor Forundring, da for deres Piner og for deres Bylder; og de omvendte sig ikke fra deres Gerninger. 12 Og den sjette Engel udgød sin Skaal over den store Flod Eufrat; og dens Vand borttørredes, for at Vejen kunde beredes for Kongerne fra Solens Opgang. 13 Og jeg saa, at der af Dragens Mund og af Dyrrets Mund og af den falske Profets Mund udgik tre urene Aander, som lignede Padder. 14 Thi de ere Dæmoners Aander, som gøre at samle dem til Krigen paa Guds, den almægtiges, store Dag. 15 — Se, jeg kommer som en Tvy. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, saa han ikke skal gaa nøgen, og man skal se hans Skam. — 16 Og de samlede dem til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmagedon. 17 Og den syvende Engel udgik der en høj Røst, som sagde: Det er sket. 18 Og der kom Lyn og Røster og Tordener; og der blev et stort Jordskælv, hvis Mage ikke har været, siden der blev Mennesker til paa Jorden, et saadant Jordskælv,

De syv Hoveder ere syv Bjerger, paa hvilke Kvinden sidder, 10 og de ere syv Konger. De fem ere faldne, den ene er der, den anden er endnu ikke kommen, og naar han kommer, skal han blive en liden Tid. 11 Og Dyret, som var og er ikke, er baade selv en ottende og er en af de syv og farer bort til Fortabelse. 12 Og dyre der er der, den anden er endnu ikke kommen, og naar han kommer, skal han blive en liden Tid. 11 Og Dyret, som var og er ikke, er baade selv en ottende Time sammen med Dyret. 13 Disse have eet Sind, og deres Kraft og Magt give de til Dyret. 14 Disse

skulle føre Krig med Lammet, og Lammet skal sejre over hende, fordi ingen mere køber deres Ladning: over dem — fordi det er Herrers Herre og Kongers 12 Ladning af Guld og Sølv og Ædelstene og Perler Konge — og de, som ere med det, de kaldede og og fint Linned og Purpur og Silke og Skarlagen og udvalgte og trofaste. 15 Og han sagde til mig: De alle Haande vellugtende Træ og alle Haande Arbejde Vande, som du saa, der hvor Skøgen sidder, ere Folk af Elfenben og alle Haande Arbejde af kostbart Træ og Skarer og Folkeslag og Tungemaal. 16 Og de ti og af Kobber og Jern og Marmor, 13 og Kanelbark og Horn, som du saa, og Dyret, disse ville have Skøgen Haarsalve og Røgelser og Salve og Virak og Vin og gøre hende øde og nøgen og æde hendes Kød Olie og fint Mel og Hvede og Okser og Faar og Heste og oprændende hende med Ild. 17 Thi Gud har indgivet og Vogne og Slaver, ja, Menneskesjæle. 14 Og den dem i deres Hjerte at gøre efter hans Sind og at Frugt, din Sjæl lystedes ved, er vegen fra dig, og alt handle af eet Sind og at give Dyret deres Kongemagt, det lækre og glimrende er forbi for dig, og man skal indtil Guds Ord blive fuldbyrdede. 18 Og Kvinden, aldrig finde det mere. 15 De, som handlede dermed som du saa, er den store Stad, som har Herredømme og ere blevne rige ved hende, skulle staa langt borte over Jordens Konger.

18 Derefter saa jeg en anden Engel stige ned fra

Himmel; han havde stor Magt, og Jorden blev oplyst af hans Herlighed. 2 Og han raabte med stærk Røst og sagde: Falden, falden er Babylon den store, og den er bleven Dæmoners Bolig og et Fængsel for alle Haande urene Aander og et Fængsel for alle Haande urene og afskyede Fugle! 3 Thi af hendes Utugts Harmes Vin have alle Folkeslagene drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Købmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde. 4 Og jeg hørte en anden Røst fra Himmel, som sagde: Gaar ud fra hende, mit Folk! for at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager. 5 Thi hendes Synder ere opdyngede indtil Himmel, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i Hu. 6 Betaler hende, som hun har betalt eder, og gengælder hende dobbelt efter hendes Gerninger; skænker hende dobbelt i det Bæger, som hun har iskænket. 7 Saa meget, som hun har forherliget sig selv og levet i Yppighed, saa meget skulle I give hende af Pine og Sorg! Fordi hun siger i sit Hjerte: Jeg sidder som en Dronning og er ikke Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se, 8 derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag: Død og Sorg og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som har dømt hende. 9 Og Jordens Konger, som have bolet og levet yppigt med hende, skulle græde og hyle over hende, naar de se Røgen af hendes Brand, 10 medens de staa langt borte af Frygt for hendes Pinsel og sige: Ve! ve! du store Stad, Babylon, du stærke Stad, thi paa een Time er din Dom kommen. 11 Og Jordens Købmænd græde og sørge

over hende, fordi ingen mere køber deres Ladning: 12 Ladning af Guld og Sølv og Ædelstene og Perler og fint Linned og Purpur og Silke og Skarlagen og alle Haande vellugtende Træ og alle Haande Arbejde af Elfenben og alle Haande Arbejde af kostbart Træ og Skarer og Folkeslag og Tungemaal. 13 Og Kanelbark og Horn, som du saa, Haarsalve og Røgelser og Salve og Virak og Vin og gøre hende øde og nøgen og æde hendes Kød Olie og fint Mel og Hvede og Okser og Faar og Heste og oprændende hende med Ild. 14 Og den dem i deres Hjerte at gøre efter hans Sind og at Frugt, din Sjæl lystedes ved, er vegen fra dig, og alt handle af eet Sind og at give Dyret deres Kongemagt, det lækre og glimrende er forbi for dig, og man skal indtil Guds Ord blive fuldbyrdede. 15 De, som handlede dermed og ere blevne rige ved hende, skulle staa langt borte af Frygt for hendes Pinsel grædende og sørgende og sige: 16 Ve! ve! den store Stad, som var klædt i fint Linned og Purpur og Skarlagen og straaledes af Guld og Ædelstene og Perler; thi i een Time er saa stor en Rigdom lagt øde. 17 Og alle Styrmand og alle Skippere og Søfolk og alle, som arbejde paa Havet, stode langt borte 18 og raabte, da de saa Røgen af hendes Brand, og sagde: Hvor var der Mage til den store Stad? 19 Og de kastede Støv paa deres Hoveder og raabte grædende og sørgende og sagde: Ve! ve! den store Stad, hvori alle, som havde Skibe paa Havet, berigedes ved dens Pragt; thi i een Time er den blevne lagt øde. 20 Fryd dig over den, du Himmel, og I hellige og Apostle og Profeter! fordi Gud har skaffet eder Ret over den. 21 Og en vældig Engel løftede en Sten som en stor Møllesten og kastede den i Havet og sagde: Saaledes skal Babylon, den store Stad, nedstyrtes i Hast og ikke findes mere. 22 Og Lyd af Harpespillere og Sangere og Fløjtespillere og Basunblæsere skal ikke høres i dig mere; og ingen Kunstrner i nogen Kunst skal findes i dig mere; og Lyd af Mølle skal ikke høres i dig mere; 23 og Lys af Lampe skal ikke skinne i dig mere, og Brudgoms og Bruds Røst skal ikke høres i dig mere, fordi dine Købmænd være Jordens Stormænd, fordi alle Folkeslagene blev forførte ved dit Trylleri. 24 Og i den blev Profeters og helliges Blod fundet og alle deres, som ere myrdede paa Jorden.

19 Derefter hørte jeg ligesom en høj Røst af en stor Skare i Himmel, som sagde: Halleluja! Frelsen og Herligheden og Kraften tilhører vor Gud. 2 Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han har dømt den store Skøge, som fordærvede Jorden med

sin Utugt, og krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand. **3** Og de sagde anden Gang: Halleluja! og Røgen fra hende opstiger i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165) **4** Og de fire og tyve Ældste og de fire levende Væsener faldt ned og tilbade Gud, som sad paa Tronen, og de sagde: Amen! Halleluja! **5** Og en Røst udgik fra Tronen og sagde: Lover vor Gud, alle hans Tjenere, I, som frygte ham, de smaa og de store! **6** Og jeg hørte som en Røst af en stor Skare og som en Lyd af mange Vande og som en Lyd af stærke Tordener, der sagde: Halleluja! thi Herren, Gud, den almægtige, har tiltraadt Kongedømmet. **7** Lader os glæde og fryde os og give ham Æren; thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud har gjort sig rede. **8** Og det blev givet hende at iføre sig skinnende, rent Linklæde; thi Linklædet er de helliges Retfærdshandlinger. **9** Og han siger til mig: Skriv: Salige ere de, som ere budne til Lammets Bryllups-Nadvere! Og han siger til mig: Disse ere de sande Guds Ord. **10** Og jeg faldt ned for hans Fødder for at tilbede ham, og han siger til mig: Gør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand. **11** Og jeg saa Himmelens aaben, og se en hvid Hest, og han, som sad paa den, kaldes trofast og sanddru, og han dømmer og kæmper med Retfærdighed. **12** Men hans Øjne varer Ildslue, og paa hans Hoved var der mange Kroner; han havde et Navn skrevet, hvilket ingen kender, uden han selv; **13** og han Var iført en Kappe, dyppet i Blod, og hans Navn kaldes: Guds Ord. **14** Og Hærene i Himmelens fulgte ham paa hvide Heste, iført hvidt, rent Linklæde. **15** Og af hans Mund udgik der et skarpt Sværd, for at han dermed skulde slaa Folkeslagene; og han skal vakte dem med en Jernstav, og han skal træde Guds, den almægtiges, Vredes Harmes Vinperse. **16** Og paa Kappen, paa sin Lænd har han et Navn skrevet: Kongers Konge og Herrers Herre. **17** Og jeg saa en Engel staende i Solen, og han raabte med høj Røst og sagde til alle Fugle, som flyve midt oppe under Himmelens: Kommer og samler eder til Guds store Nadvere **18** for at æde Kød af Konger og Kød af Krigsøverster og Kød af vældige og Kød af Heste og af dem, som sidde paa dem, og Kød af alle, baade frie og Trælle, smaa og store. **19** Og jeg saa Dyret og Jordens Konger og deres Hære samlede for at føre Krig imod ham, som sad paa Hesten, og imod hans Hær. **20** Og Dyret blev grebet og med det den falske Profet, som havde gjort Tegnene for dets Aasyn, hvormed han havde forført dem, som toge Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede; de blev begge kastede levende i Ildsøen, som brænder med Svovl. (Limnē Pyr g3041 g4442) **21** Og de andre blev ihjelslaaede med hans Sværd, som sad paa Hesten, det, der udgik af hans Mund, og alle Fuglene blev mættede af deres Kød.

20 Og jeg saa en Engel stige ned fra Himmelens, han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. (Abyssos g12) **2** Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde Aar **3** og kastede ham i Afgrunden og lukkede og forseglede over ham, for at han ikke mere skulde forføre Folkeslagene, før end de tusinde Aar vare til Ende; derefter skal han løses en lille Tid. (Abyssos g12) **4** Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dommermagt blev given dem; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret eller dets Billede og ikke havde taget Mærket paa deres Pande og paa deres Haand; og de blev levende og blev Konger med Kristus i tusinde Aar. **5** De øvrige af de døde blev ikke levende, før end de tusinde Aar vare til Ende. Dette er den første Opstandelse. **6** Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med ham i de tusinde Aar. **7** Og naar de tusinde Aar ere til Ende, skal Satan løses af sit Fængsel. **8** Og han skal gaa ud for at forføre Folkeslagene ved Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Krig; deres Tal er som Havets Sand. **9** Og de droge frem over Jordens Flade og omringede de helliges Lejr og den elskede Stad. Og Ild faldt ned fra Himmelens fra Gud og fortærede dem. **10** Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i Ild- og Svovløsen, hvor ogsaa Dyret og den falske Profet var; og de skulle pine Dag og Nat i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) **11** Og jeg saa en stor, hvid Trone og ham, som sad derpaa; for hans Aasyn flyede Jorden og Himmelens, og der blev ikke fundet Sted for dem. **12** Og jeg saa de døde, de store og de

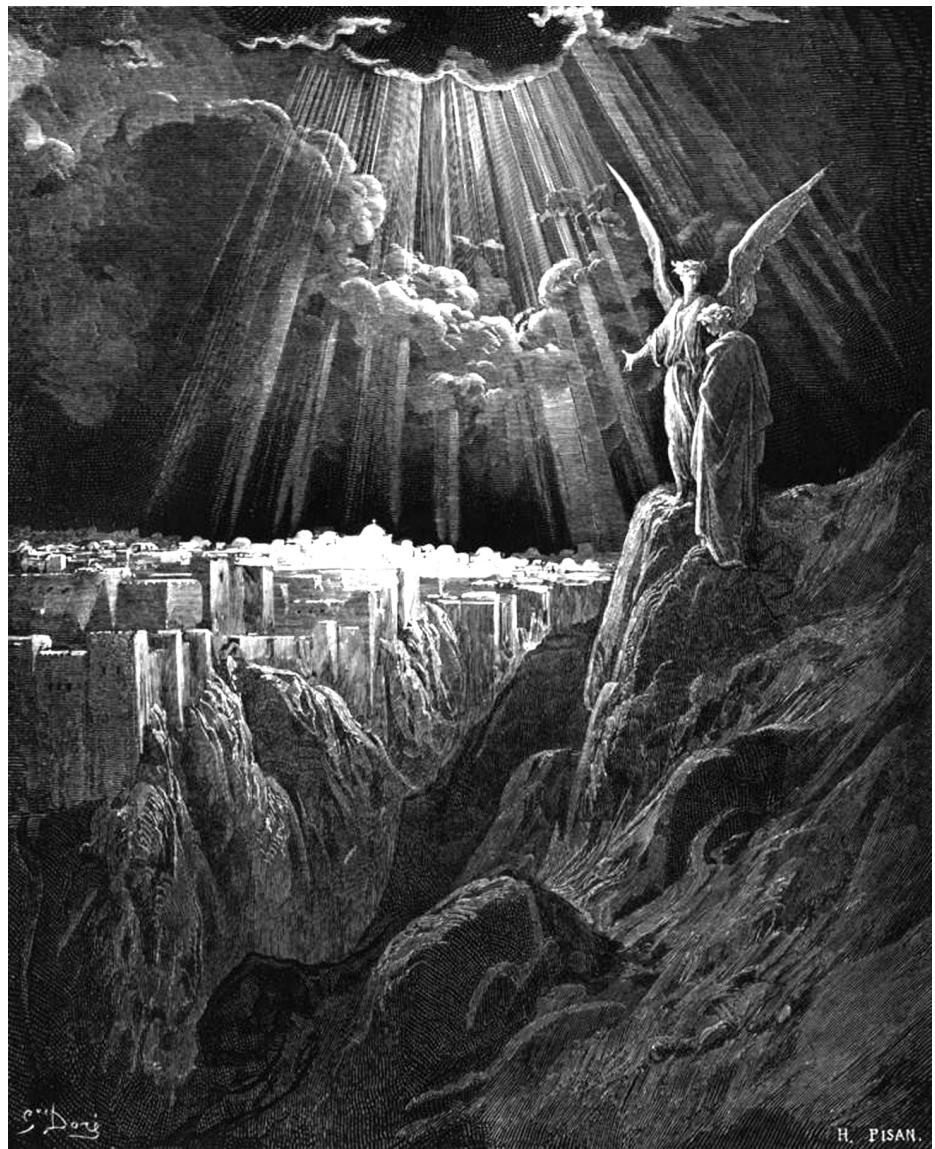
smaa, staaende for Tronen, og Bøger bleve aabnede; tolv Stammers; 13 mod Øst tre Porte og mod Nord og en anden Bog blev aabnet, som er Livets Bog; tre Porte og mod Syd tre Porte og mod Vest tre Porte. 14 Og Stadens Mur havde tolv Grundstene, og paa dem Lammets tolv Apostles tolv Navne. 15 Og han, som talte med mig, havde en Maalestok, et Guldrør, for at han skulde maale Staden og dens Porte og dens Mur. 16 Og Staden ligger i Firkant, og dens Længde er lige saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med Røret: Tolv Tusinde Stadier; dens Længde, Bredde og Højde ere lige. 17 Og han maalte dens Mur, hundrede og fire og fyrretyve ALEN, efter Menneskemaal, hvilket er Englemaal. 18 Og dens Murværk var Jaspis, og Staden var rent Guld, lig det rene Glar. 19 Stadmurens Grundstene vare prydede med alle Haande Ædelstene: Den første Grundsten var Jaspis, den anden Safir, den tredje Kalkedon, den fjerde Smaragd, 20 den femte Sardonyks, den sjette Sarder, den syvende Krysolt, den ottende Beryl, den niende Topas, den tiende Krysopras, den ellevte Hyacint, den tolvte Ametyst. 21 Og de tolv Porte vare tolv Perler, hver af Portene var af een Perle, og Stadens Gade var rent Guld som gennemsigtigt Glar.

22 Og jeg saa intet Tempel i den; thi dens Tempel er Herren, Gud, den almægtige, og Lammet. 23 Og Staden trænger ikke til Sol eller Maane til at skinne for den; thi Guds Herlighed oplyste den, og Lammet var dens Lys. 24 Og Folkeslagene skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger bringe deres Herlighed til den, 25 og dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen; thi Nat skal ikke være der, 26 og de skulle bringe Folkeslagenes Herlighed og Ære til den. 27 Og intet urent skal komme ind i den, ej heller nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livets Bog.

22 Og han viste mig Livets Vands Flod, skinnende som Krystal, udvældende fra Guds og Lammets Trone. 2 Midt i dens Gade og paa begge Sider af Floden voksede Livets Træ, som bar tolv Gange Frugt og gav hver Maaned sin Frugt; og Bladene af Træet tjente til Lægedom for Folkeslagene. 3 Og der skal intet bandlyst være mere; og Guds og Lammets Trone skal være i den, og hans Tjenere skulle tjene ham, 4 og de skulle se hans Ansigt, og hans Navn skal være paa deres Pander. 5 Og Nat skal der ikke være mere, og de trænge ikke til Lys af Lampe eller Lys af Sol, fordi Gud Herren skal lyse over dem; og

de skulle være Konger i Evighedernes Evigheder.

(aiōn g165) 6 Og han sagde til mig: Disse Ord ere troværdige og sande; og Herren, Profeternes Aanders Gud, har udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad der skal ske snart. 7 Og se, jeg kommer snart. Salig er den, som bevarer denne Bogs Profetis Ord. 8 Og jeg, Johannes, er den, som saa og hørte disse Ting, og da jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for at tilbede for den Engels Fødder, som viste mig disse Ting. 9 Og han siger til mig: Gør det ikke; jeg er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord; tilbed Gud! 10 Og han siger til mig: Du skal ikke forsegle denne Bogs Profetis Ord, thi Tiden er nær. 11 Lad den, som gør Uret, fremdeles gøre Uret, og den urene fremdeles blive uren, og den retfærdige fremdeles øve Retfærdighed, og den hellige fremdeles blive helligjort. 12 Se, jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale enhver, efter som hans Gerning er. 13 Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, Begyndelsen og Enden. 14 Salige ere de, som tvætte deres Klædebon, for at de kunne faa Adgang til Livets Træ og gaa ind igennem Portene i Staden. 15 Udenfor ere Hundene og Troldkarlene og de utugtige og Morderne og Afgudsdyrkerne og enhver, som elsker og øver Løgn. 16 Jeg, Jesus, har sendt min Engel til at vidne for eder disse Ting om Menighederne, jeg er Davids Rodskud og Slægt, den straalende Morgenstjerne. 17 Og Aanden og Bruden sige: Kom! Og den, som hører, sige: Kom! Og den, som tørster, han komme; den, som vil, han modtage Livets Vand uforskyldt! 18 Jeg vidner for enhver, som hører denne Bogs Profetis Ord: Dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som der er skrevet om i denne Bog. 19 Og dersom nogen tager noget bort fra denne Profetis Bogs Ord, da skal Gud tage hans Lod bort fra Livets Træ og fra den hellige Stad, om hvilke der er skrevet i denne Bog. 20 Han, som vidner disse Ting, siger: Ja, jeg kommer snart! — Amen. Kom, Herre Jesus! 21 Den Herres Jesu Naade være med alle!

Og jeg saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelten fra Gud, beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelten, som sagde:

Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk,
og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.

Aabenbaringen 21:2-3

Læservejledning

Dansk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, "*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*" Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, "*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*" So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, "*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*" 2 Timothy 2:15. "*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*" 2 Peter 1:4-8.

Ordbog

Dansk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aīdios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hades g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordbog +

AionianBible.org/Bibles/Danish---Danish-1931-1907/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romerne 10:7
Aabenbaringen 9:1
Aabenbaringen 9:2
Aabenbaringen 9:11
Aabenbaringen 11:7
Aabenbaringen 17:8
Aabenbaringen 20:1
Aabenbaringen 20:3

Apostelenes gerninger 3:21
Apostelenes gerninger 15:18
Romerne 1:25
Romerne 9:5
Romerne 11:36
Romerne 12:2
Romerne 16:27
1 Korinterne 1:20
1 Korinterne 2:6
1 Korinterne 2:7
1 Korinterne 2:8
1 Korinterne 3:18
1 Korinterne 8:13
1 Korinterne 10:11
2 Korinterne 4:4
2 Korinterne 9:9
2 Korinterne 11:31
Galaterne 1:4
Galaterne 1:5
Efeserne 1:21
Efeserne 2:2
Efeserne 2:7
Efeserne 3:9
Efeserne 3:11
Efeserne 3:21
Efeserne 6:12
Filipperne 4:20
Kolossensern 1:26
1 Timoteus 1:17
1 Timoteus 6:17
2 Timoteus 4:10
2 Timoteus 4:18
Titus 2:12
Hebræerne 1:2
Hebræerne 1:8
Hebræerne 5:6
Hebræerne 6:5
Hebræerne 6:20
Hebræerne 7:17
Hebræerne 7:21
Hebræerne 7:24
Hebræerne 7:28
Hebræerne 9:26
Hebræerne 11:3
Hebræerne 13:8
Hebræerne 13:21
1 Peter 1:23

1 Peter 1:25
1 Peter 4:11
1 Peter 5:11
2 Peter 3:18
1 Johannes 2:17
2 Johannes 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Aabenbaringen 1:6
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 4:9
Aabenbaringen 4:10
Aabenbaringen 5:13
Aabenbaringen 7:12
Aabenbaringen 10:6
Aabenbaringen 11:15
Aabenbaringen 14:11
Aabenbaringen 15:7
Aabenbaringen 19:3
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 22:5

Matthæus 18:8
Matthæus 19:16
Matthæus 19:29
Matthæus 25:41
Matthæus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

aïdios

Romerne 1:20
Judas 1:6

aiōn

Matthæus 12:32
Matthæus 13:22
Matthæus 13:39
Matthæus 13:40
Matthæus 13:49
Matthæus 21:19
Matthæus 24:3
Matthæus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16

aiōnios

Matthæus 18:8
Matthæus 19:16
Matthæus 19:29
Matthæus 25:41
Matthæus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostelenes gerninger 13:46
Apostelenes gerninger 13:48
Romerne 2:7
Romerne 5:21
Romerne 6:22
Romerne 6:23
Romerne 16:25
Romerne 16:26
2 Korinterne 4:17
2 Korinterne 4:18
2 Korinterne 5:1
Galaterne 6:8
2 Tessalonikerne 1:9
2 Tessalonikerne 2:16
1 Timoteus 1:16
1 Timoteus 6:12
1 Timoteus 6:16
2 Timoteus 1:9
2 Timoteus 2:10
Titus 1:2
Titus 3:7
Filemon 1:15
Hebræerne 5:9
Hebræerne 6:2
Hebræerne 9:12
Hebræerne 9:14
Hebræerne 9:15
Hebræerne 13:20
1 Peter 5:10
2 Peter 1:11
1 Johannes 1:2
1 Johannes 2:25
1 Johannes 3:15
1 Johannes 5:11
1 Johannes 5:13
1 Johannes 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Aabenbaringen 14:6

eleēsē

Romerne 11:32

Geenna

Matthæus 5:22
Matthæus 5:29
Matthæus 5:30
Matthæus 10:28
Matthæus 18:9
Matthæus 23:15
Matthæus 23:33
Markus 9:43

Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakob 3:6
Hadēs
Matthæus 11:23
Matthæus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostelenes gerninger 2:27
Apostelenes gerninger 2:31
1 Korinterne 15:55
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 6:8
Aabenbaringen 20:13
Aabenbaringen 20:14

Limnē Pyr
Aabenbaringen 19:20
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 20:14
Aabenbaringen 20:15
Aabenbaringen 21:8

Sheol
1 Mosebog 37:35
1 Mosebog 42:38
1 Mosebog 44:29
1 Mosebog 44:31
4 Mosebog 16:30
4 Mosebog 16:33
5 Mosebog 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
Første Kongebog 2:6
Første Kongebog 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6

Salme 6:5
Salme 9:17
Salme 16:10
Salme 18:5
Salme 30:3
Salme 31:17
Salme 49:14
Salme 49:15
Salme 55:15
Salme 86:13
Salme 88:3
Salme 89:48

Salme 116:3
Salme 139:8
Salme 141:7
Ordsprogene 1:12
Ordsprogene 5:5
Ordsprogene 7:27
Ordsprogene 9:18
Ordsprogene 15:11
Ordsprogene 15:24
Ordsprogene 23:14
Ordsprogene 27:20
Ordsprogene 30:16
Prædikeren 9:10
Højsangen 8:6
Esajas 5:14
Esajas 7:11
Esajas 14:9
Esajas 14:11
Esajas 14:15
Esajas 28:15
Esajas 28:18
Esajas 38:10
Esajas 38:18
Esajas 57:9
Ezekiel 31:15
Ezekiel 31:16
Ezekiel 31:17
Ezekiel 32:21
Ezekiel 32:27
Hoseas 13:14
Amos 9:2
Jonas 2:2
Habakkuk 2:5

Tartaroō

2 Peter 2:4

Questioned

None yet noted

Mesopotamia

Haran

Damascus

Babylon

Salem

Ur

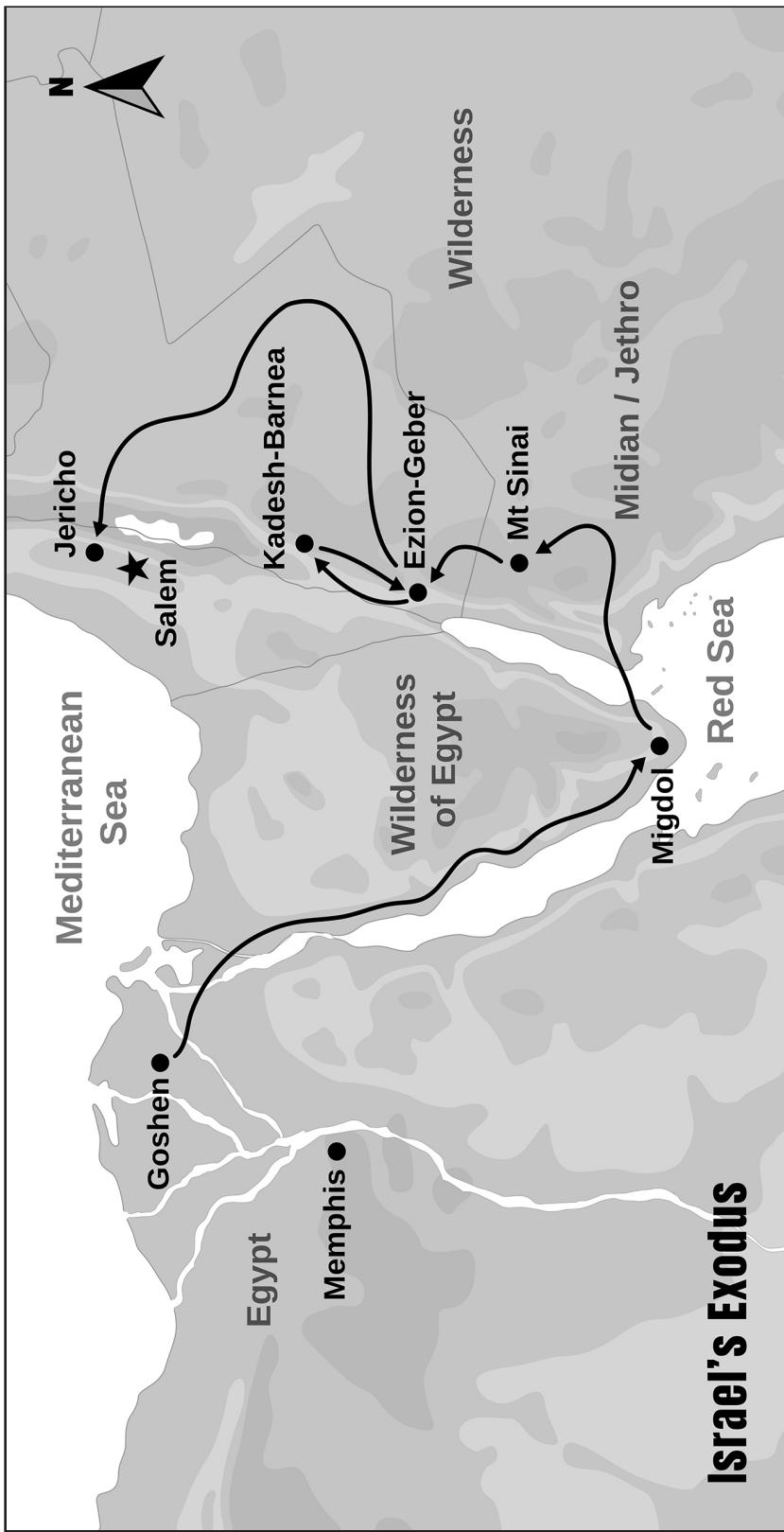
Persian
Gulf

Mediterranean
Sea

Egypt

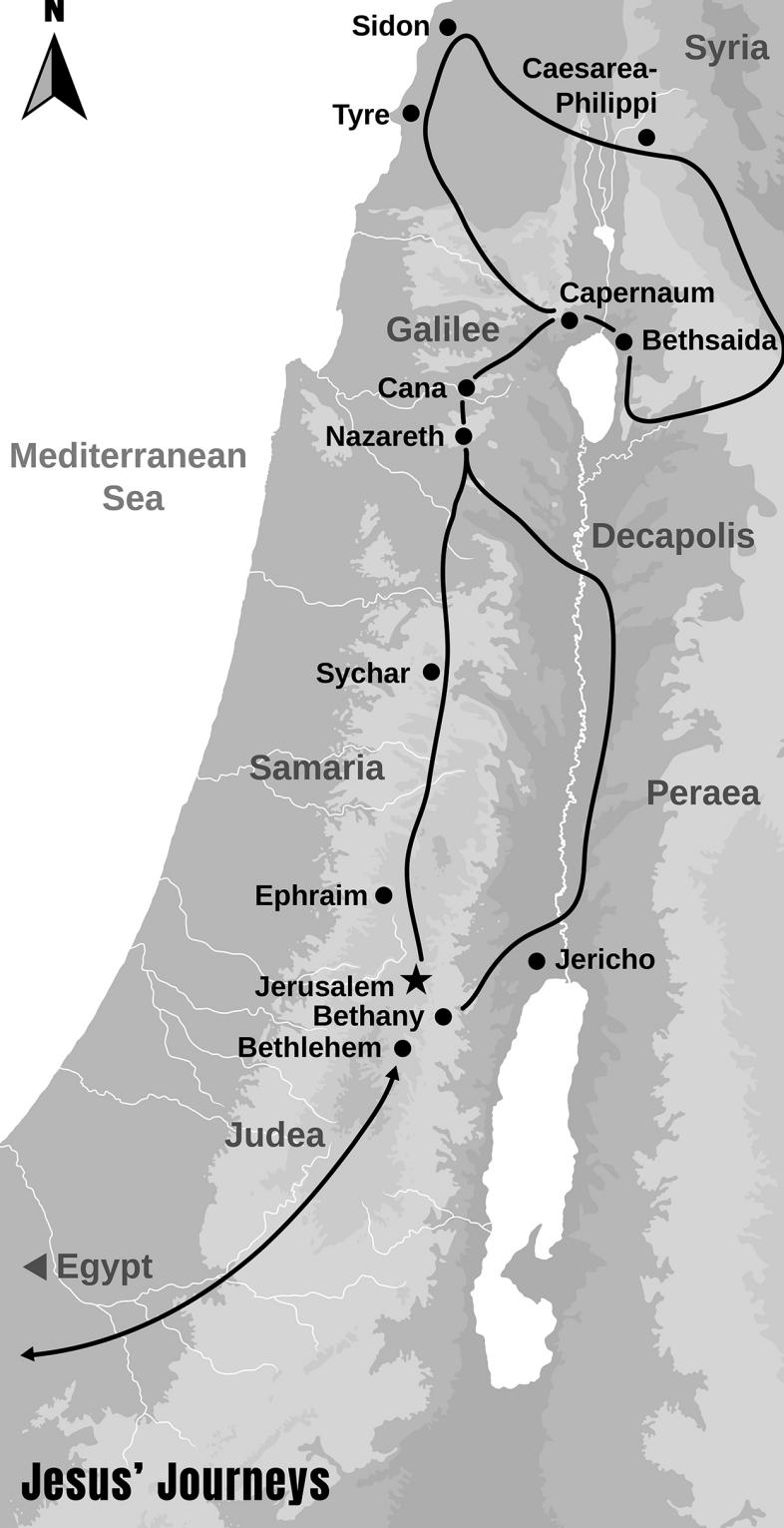
Abraham's Journey

Ved Tio afdød Abraham, da han blev kaldet, saa han gik ud til Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. - Hebræerne 11:8

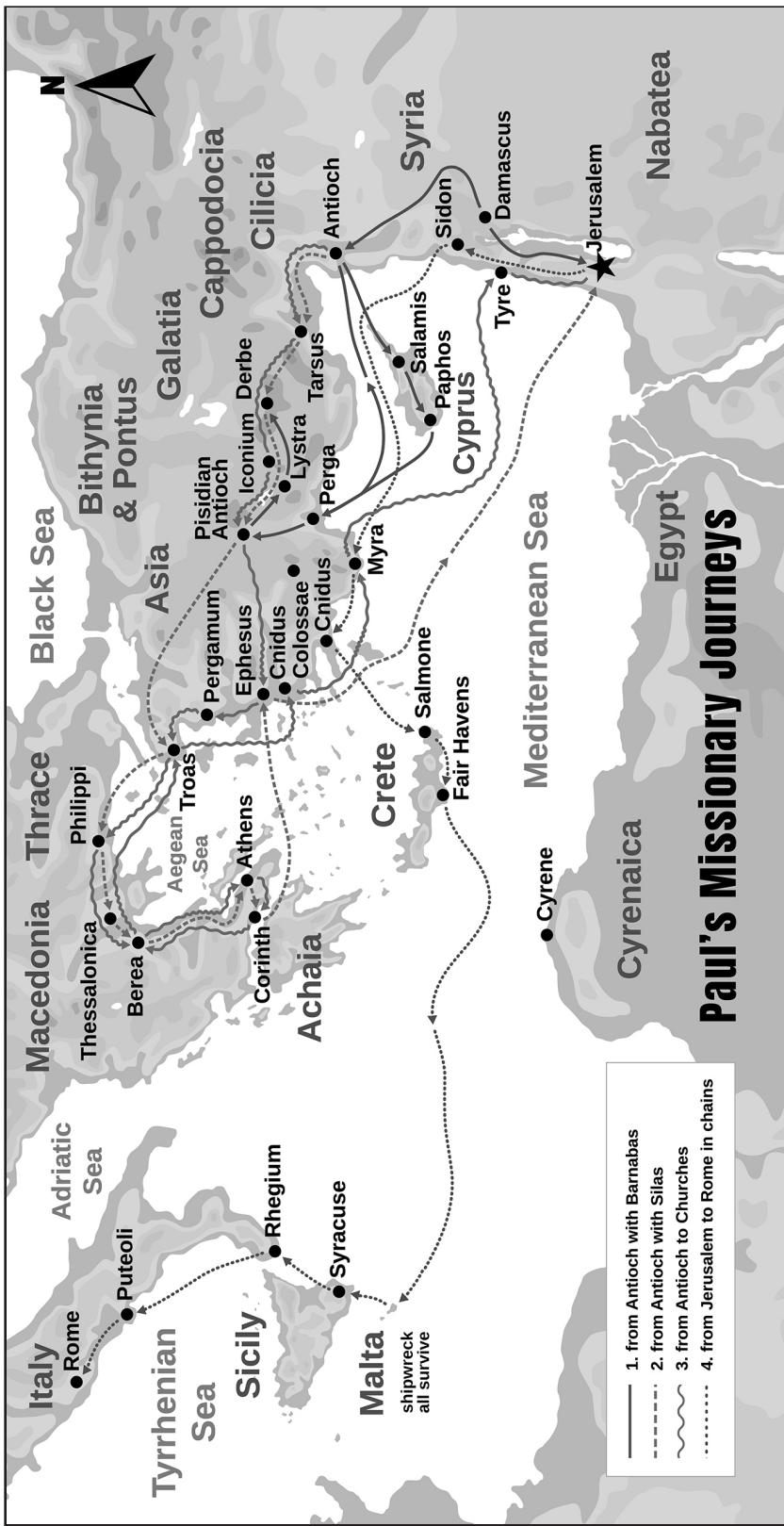
Israel's Exodus

Da Farao lod Folket drage bort, førte Gud dem ikke ad Vejen til Filisterlandet, som havde været den nærmeste, thi Gud sagde: »Folket kunde komme til at fortryde det, naar de ser, der bliver Krig, og vende tilbage til Ægypten.« - 2 Mosebog 13:17

Thi også Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange. - Markus 10:45

Paul's Missionary Journeys

Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen til at fortynne Guds Evangelium, - Romerne 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

- Christ returns for his people
- 1956 Jim Elliot martyred in Ecuador
- 1830 John Williams reaches Polynesia
- 1731 Zinzendorf leads Moravian mission
- 1614 Japanese kill 40,000 Christians
- 1572 Jesuits reach Mexico
- 1517 Martin Luther leads Reformation
- 1455 Gutenberg prints first Bible
- 1323 Franciscans reach Sumatra
- 1276 Ramon Llull trains missionaries
- 1100 Crusades tarnish the church
- 1054 The Great Schism
- 997 Adalbert martyred in Prussia
- 864 Bulgarian Prince Boris converts
- 716 Boniface reaches Germany
- 635 Alopen reaches China
- 569 Longinus reaches Alodia / Sudan
- 432 Saint Patrick reaches Ireland
- 397 Carthage ratifies Bible Canon
- 341 Ulfilas reaches Goth / Romania
- 325 Niceae proclaims God is Trinity
- 250 Denis reaches Paris, France
- 197 Tertullian writes Christian literature
- 70 Titus destroys the Jewish Temple
- 61 Paul imprisoned in Rome, Italy
- 52 Thomas reaches Malabar, India
- 39 Peter reaches Gentile Cornelius
- 33 Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we? ►			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful? ►			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
► Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we? ►			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

Fallen				Glory				
Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age	New Heavens and Earth				
1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light				Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3				
John 8:58 Pre-incarnate		John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City				
Psalm 139:7 Everywhere		John 14:17 Living in believers						
Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth								
Luke 16:22 Blessed in Paradise								
Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment				Matthew 25:41 Revelation 20:10				
Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command								
2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus								
1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind				Revelation 20:13 Thalaasa				
				Revelation 19:20 Lake of Fire				
				Revelation 20:2 Abyss				

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Skæbne

Dansk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail*," Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up*," Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid*," because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our Good News sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. "*If the first fruit is holy, so is the lump*," Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Disciple All Nations

Gaar derfor hen og gører alle Folkestægene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, - Matthæus 28:19

